

Nghiệt Oán Tóc Xanh

Contents

Nghiệt Oán Tóc Xanh	1
1. Chương 1: Mổ Quán Bar	2
2. Chương 2: Gác Đêm	6
3. Chương 3: Lời Khuyên Bảo Chân Thành	10
4. Chương 4: Giết Chóc Lẫn Nhau	15
5. Chương 5: Nhà Báo	21
6. Chương 6: Gọi Đầu	30
7. Chương 7: Hoa Quỳnh	34
8. Chương 8: Vứt Hoa	40
9. Chương 9: Món Quà	42
10. Chương 10: Hộ Mệnh	49
11. Chương 11: Bướm Bướm	55
12. Chương 12: Đạo Cô	63
13. Chương 13: Thất Cổ Tự Sát	70
14. Chương 14: Quá Khứ	77
15. Chương 15: Không Vứt Bỏ	88
16. Chương 16: Giấu Mình Trong Chùa	105
17. Chương 17: Kinh Thư	112
18. Chương 18: Ly Biệt	120
19. Chương 19: Tình Yêu Tuyệt Vọng	126
20. Chương 20: Luân Hồi	135
21. Chương 21: Đoạn Kết	148

Nghiệt Oán Tóc Xanh

Giới thiệu

Giới thiệu: “Nghiệt oán tóc xanh” là cuốn thứ tư nằm trong bộ “Thất sắc” của tác giả Hồng Nương Tí

1. Chương 1: Mở Quán Bar

“Tám rưỡi tối nay quán bar ma khai trương, kính mong quý khách tới dự, các tiết mục khai trương nhất định sẽ không làm cho quý vị thất vọng, những người yếu bóng vía mời dẫn theo bác sĩ riêng”.

“Mong các hồn cổ đông đến sớm hơn để sắp xếp quán”.

Một cô gái đẹp ngồi xếp bằng trên ghế sofa, trước mặt là chiếc laptop đang mở, căn phòng chỉ có tiếng gõ bàn phím. Cô duỗi người một cái rồi tiện tay vớ lấy quả táo trên bàn cắn một miếng, tiếp đó nhấn phím Enter. Avatar trên QQ tối đi, cô đẩy chiếc laptop sang một bên, tiếp đó đứng dậy tạo dáng bà chủ rồi cầm điện thoại trên bàn gọi điện cho Chung Nguyên - người được cử đi làm cu li.

“Chung Nguyên à, cậu chậm chạp thật đấy, bảo cậu đi mua mấy cốc nước giúp mình, thế mà đi hết tiêu cả buổi sáng”. Đầu dây bên kia vọng lại giọng nói đầy ảm ức:

“Tô Di à, cậu cũng thật quá đáng, ngon lành ngồi nhà lên mạng, trong khi bắt mình chạy ngược chạy xuôi giữa trời nắng gắt thế này, lại còn mở miệng trách với cả móc. Cái quán bar giẻ rách của cậu, thuê ở chỗ hẻo lánh, lại còn bày vẽ góp vốn trên mạng, chỉ có một giám đốc, còn một mình mình phải kiêm tất từ nhân viên phục vụ, nhân viên vệ sinh, bảo vệ, đến việc chạy bàn, thế mà cậu còn không thấy xấu hổ lại giả giọng chủ tịch hội đồng quản trị với mình”.

Tô Di bực bội vút máy điện thoại đi, tiếp đó đập mạnh con gấu bông trên sofa, vừa đập vừa rủa:

“Chung Nguyên chết tiệt, điệu bộ rõ đàn bà vậy mà lại là đàn ông kia đấy!”.

Tô Di và Chung Nguyên đúng là một cặp oan gia, nghe nói hồi mới biết đi hai người vì tranh nhau một quả quýt mà đánh nhau vỡ đầu chảy máu, nói ra cũng lạ, tuy bao nhiêu năm nay hai người luôn đấu khẩu như vậy nhưng vẫn luôn ở bên nhau. Tối giờ đến cả việc gây dựng cái quán bar này Chung Nguyên cũng là người góp sức nhiều nhất.

Tô Di quyết định không tức nữa, dù gì hiện giờ mình cũng đã là một bà chủ quán bar rồi, ngoài các lí do quán bar đúng là hơi kém một chút, nhìn không được đẹp lắm, địa thế hơi xa, trang trí có chút đơn giản ra; thì cũng chẳng có chỗ nào không hoàn hảo cả. Bởi trước đây cô chỉ là một người làm công nghèo, lương ba cọc ba đồng, dù gì có sự nghiệp của riêng mình cũng hơn đứt không có, ngày ngày làm công cho người ta cũng chẳng có tiền đồ gì.

Tô Di vừa gửi lời mời lên diễn đàn trên mạng, từ nhỏ cô đã thích diễn đàn kinh dị, cô là một fan nhiệt thành hâm mộ truyện, phim kinh dị. Sở thích lớn nhất của cô là xem phim kinh dị, đọc tiểu thuyết kinh dị, với cô chẳng có chuyện gì có thể khoái hơn việc dọa ình sờn gai ốc cả.

Có điều Chung Nguyên nói rằng một điều tra khoa học đã kết luận phái nữ đọc tiểu thuyết kinh dị dễ đạt được khoái cảm đọc, cảm giác đó giống hệt với khoái cảm trong tình dục vậy.

Chung Nguyên nói thật về kết quả điều tra đổi lại bằng một trận đánh của Tô Di, nhưng cô nàng vẫn cứ lên diễn đàn kinh dị như thường. Trong thành phố này có một diễn đàn kinh dị nổi tiếng, Tô Di ở trong diễn đàn đó đã trở thành một nhân vật có vai vế, thường được rất nhiều người hâm mộ yêu cầu được gặp mặt cô. Mạng đôi khi cũng là hiện thực của con người. một ngày kia Tô Di đột nhiên hằng máu muốn mở một quán bar ở thành phố này với cái tên “Quán bar ma”, quán được bày biện theo kiểu âm u kinh dị để thu hút khách, đồng thời cũng tiện để các bạn trên mạng tụ tập.

Đề nghị của cô nhận được sự ủng hộ của rất nhiều người trên diễn đàn, một vài bạn đã hợp tác cùng cô. Mọi người cũng tìm địa điểm, trang trí, người có tiền góp tiền, người có sức góp sức, đều cố gắng hết sức vì quán bar ma trong mộng của mình.

Chả thế mà sau hơn hai tháng bận rộn, hôm nay chính là ngày khai trương quán bar ma. Trong lòng Tô Di phấn khích lắm, cô gửi lời mời lên diễn đàn nhằm lôi kéo bạn bè trên mạng, gọi điện khắp nơi tìm bạn bè tới dự với mục đích khiến buổi lễ khai trương trở nên hoành tráng.

Tô Di kì công hóa trang thành mặt quỷ, phấn trát đầy cộm, môi tô đỏ chót, lại mở tủ quần áo, lấy chiếc váy trắng đã chuẩn bị từ lâu ra mặc. Hôm nay cô là vai chính, nếu không nổi bật làm sao có thể gọi là lễ khai trương may mắn chứ.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, Tô Di khẽ cười chạy xuống dưới nhà chuẩn bị gọi taxi đến quán bar. Không ngờ mấy gã lái taxi vừa nhìn thấy cô thì đều đi đường vòng hoặc giả vờ không nhìn thấy, cô chờ rất lâu mà vẫn không có chiếc xe nào dừng lại. Tô Di tỉnh ngộ, thì ra khuôn mặt hóa trang ma quái này của cô dọa hết hồn hết vía người ta rồi.

Tô Di đành phải đẩy chiếc xe đạp của mình ra, vừa hậm hực đạp xe, vừa chửi mấy tay lái taxi nhát như thỏ đế kia:

“Ban ngày ban mặt thế này mà còn sợ gì không biết nữa, người ta đâu có ăn thịt người chứ”.

Cô phóng xe vù vù, may mà đường tới quán bar cũng heo hút, cả chặng đường không khiến bọn tìm hoa ghẹo liễu sợ hết hồn, cũng không làm cho các bạn nhỏ sợ hãi. Tô Di hoàn toàn không có ý mở quán bar cho vùng hẻo lánh này thêm náo nhiệt, chỉ là giá thuê mặt bằng ở đây quả thực rất rẻ.

Từ xa Tô Di đã nhìn thấy dòng chữ “Quán bar ma” màu đen mình thiết kế phát ra ánh tối dưới ánh mặt trời, đúng là có chút kinh dị. Bởi vì chủ đề của quán bar là ma, cho nên hôm nay cô mời phần lớn các bạn trong diễn đàn kinh dị tới.

Khách mời đã đứng chờ hết ở đầu đường, họ mặc những bộ quần áo kì quái. Nhìn thấy Tô Di mặc váy trắng bay phấp phới cười xe đạp đi tới, tất cả cùng phá lên cười: “Ma nữ, năm nay không thịnh hành bay sao?”.

“Tô Di đại nhân, dùng loại công cụ này em cũng có thể chuyển dịch thời gian, không gian sao?”.

“Cá tính đấy, không hổ danh là đệ nhất tài nữ của diễn đàn kinh dị”.

Các giọng nói không ngừng vọng tới tai Tô Di, cô chậm rãi dựng xe rồi nhẹ nhàng đi vào giữa đám người, khẽ nói:

“Mọi người đang nói ai thế?”.

Giọng nói đó sắc lạnh, mang vẻ khó chịu rất khó miêu tả, lông mày và mắt giống hệt với một kép hát nổi tiếng thời xưa, khác hẳn với phong thái thường ngày của cô.

“Tô Di, cậu giả vờ gì vậy?”.

Chung Nguyên vác cái chổi bước tới, kéo tay cô đi.

Bàn tay lạnh lẽo khó tả.

Nhưng Tô Di lại ngẩng đầu, quắc mắt nhìn cậu ta rồi rút tay lại nói:

“Bỏ tay ra, cậu là ai mà dám chạm vào tay bản cô nương hả?”.

Giọng nói rất đanh khiến mọi người xung quanh ngây ra, có phải Tô Di mặc áo ma nên đã dính phải thứ gì không sạch sẽ?

Chẳng còn ai dám chế giễu Tô Di nữa, Chung Nguyên lại chẳng lấy làm lạ với sự bất thường của cô, quật mấy cán chổi vào mông cô nói:

“Vào đi, lại còn làm tiểu thư cơ đấy, cậu lừa được người khác chứ sao qua mặt được mình?”.

Tô Di quay người lại, có cảm giác ánh mắt phẫn nộ của cô như xuyên thấu tim anh, tiếp đó vạch mười đầu ngón tay lên mặt anh. Chung Nguyên khẽ cười, liền sau đó Tô Di cướp cái chổi trong tay anh vừa đánh vừa nổi giận đùng đùng:

“Mình đã phải luyện mấy đoạn lời thoại này không biết bao nhiêu lần, tại sao cậu luôn làm khó mình vậy? Tới lúc này rồi mà vẫn còn gây sự với mình, hại mình chẳng còn chút tâm trạng nào nữa”.

Khách mời xung quanh vui vẻ nhìn cảnh tượng này, họ tranh nhau khen chỉ có Tô Di mới có thể đóng giả giống nhất, quả nhiên là những lời nịnh hót của đám bạn ma cấp cao thủ.

Cười đùa vui vẻ xong, mọi người đều đi về phía quán bar, chỉ có Chung Nguyên đẩy xe đạp. Anh cảm thấy chiếc xe nặng trịch trịch, cứ như thể trên xe có người đang ngồi khiến anh mệt rũ rượi.

Chung Nguyên vừa cười vừa lắc đầu nghĩ thầm cô bạn Tô Di này đến cả xe đạp cũng chọn loại nặng trịch thế này, đúng là ngốc quá!

Không khí trong quán bar hơi âm u, mặc dù lúc này đang là ban ngày nhưng không có bất kì một ánh nắng nào lọt vào đây được. Hội trường không lớn, các bàn được bố trí ở những góc tối, duy nhất có chút ánh sáng mờ ảo ở quầy bar. Cảnh sắc ma quái, âm nhạc rùng rợn khiến những người ngồi ở đây đều có cảm giác giống như đã tới địa ngục, không giống như ở trên nhân gian nữa. Quán bar không bày các đạo cụ kinh dị như xác ướp hay đầu lâu người, chỉ có bóng tối, bóng tối khiến người ta có thể mặc sức tưởng tượng. Tô Di kiên định, chỉ có tưởng tượng mới là kinh dị thực sự.

Đám bạn ma vô cũng hài lòng về cách bài trí của quán, mọi người muốn hù dọa nhau nên chốc chốc lại vỗ vai người ngồi bên trong bóng tối. Chung Nguyên không dọa ai, anh vừa bưng rượu vừa nhìn mọi người nghịch ngợm.

Dưới ánh đèn của quầy bar, Tô Di quả thật có khí chất của ma nữ. Chung Nguyên lặng lẽ nhìn cô, đột nhiên anh cảm thấy có ai đó vỗ vai mình, có thể là ai đó trên anh. Nhưng bàn tay lạnh lẽo ấy cứ đặt trên vai khiến anh cảm giác sự buốt giá đó xuyên qua lớp quần áo truyền vào người anh. Chung Nguyên thầm nghĩ lẽ nào điều hòa để nhiệt độ hơi thấp, làm gì có tay ai lạnh thế này chứ. Anh quay lại nhìn thấy đằng sau mình là một bóng người mờ ảo đang vẫy tay với anh, trong bóng tối nhìn không thật lắm, anh cũng vẫy tay với bóng người đó.

Một cô gái xinh đẹp tóc dài đưa mắt về phía anh nói:

“Anh chàng đẹp trai, chẳng có việc gì sao lại vẫy tay thế?”.

“Vừa rồi có người vỗ vai trên tôi!”.

“Ha ha, đùa đùa nữa, vừa rồi làm gì có người nào đâu!”.

Tim Chung Nguyên đập loạn xạ, anh đưa mắt tìm bóng người đó, nhưng nó đã hoàn toàn ẩn vào bóng tối không còn thấy gì nữa.

Chung Nguyên thấy bất an, anh khẽ kể cho Tô Di việc này, nhưng Tô Di quá bận, lúc giả vờ làm Sadako[1] lúc lại giả đóng làm Tiểu Thiện[2] đôi khi lại giả làm diễn viên không chuyên đóng sát thủ thay ma khiến mọi người vô cùng phấn khích.

[1]. Sadako là nhân vật kinh dị nổi tiếng trong bộ phim Vòng tròn định mệnh (The ring) của Nhật Bản với mái tóc dài che kín mặt rất đáng sợ.

[2]. Tiểu Thiện hay còn gọi là Tiểu Sảnh là tên một nhân vật trong tác phẩm Liêu trai chí dị của Bồ Tùng Linh.

Trong tiếng ồn, có ai đó đề nghị chơi trò ảo thuật, đây quả thực là ý kiến hay để khuấy động không khí.

Tô Di vội vàng bê chiếc bàn ra, lại mời một vài người bạn tới giúp. Nhân lúc mọi người không chú ý, Tô Di liền đưa mắt ra hiệu cho Chung Nguyên, Chung Nguyên biết ngay cô nàng mê tiền này lại sắp sửa lừa người ta đây.

Chung Nguyên yêu cầu tắt hết đèn đóm, trong giây lát quán bar ma tối om, Chung Nguyên bắt đầu thấp nền trên bàn. Tổng cộng anh thấp mười ngọn nến, nhưng bỏ ngọn nến ở giữa không thấp, chờ đợi các linh hồn phiêu bạt tới trú ngụ.

Giữa bàn tròn đặt một bát nước, nước sóng sánh đồng nghĩa với sự gần kề với linh hồn. Chỉ có Chung Nguyên và Tô Di biết, những thứ này thực ra đều là lừa bịp, sóng nước là do dưới bàn tròn có gắn một thiết bị ngầm có thể lắc mặt bàn, tất cả mọi người đều không nhìn thấy. Chung Nguyên đã luyện tập rất lâu ăn trò chơi tâm linh xem ra rất thần bí này, trò này giống như ảo thuật cần phải phối hợp chặt chẽ với Tô Di.

Khách nghiêm chỉnh ngồi vào chỗ, tất cả ánh mắt đều dồn vào chiếc bàn tròn đó. Chung Nguyên thấy nét mặt nghiêm túc của mọi người bất giác muốn cười, đây đúng là trò trẻ con!

Mọi người tay nắm tay thành một vòng tròn, tiếp đó đọc theo yêu cầu của Tô Di: “Mời ra đi! Mời ra đi!”.

Lúc Chung Nguyên chuẩn bị giơ chân đá công tắc ngầm để nước nổi sòng, bỗng nghe thấy một tiếng thở dài của một phụ nữ. Tiếng thở dài đó tuy nhẹ nhưng vẫn vọng tới tai anh. Tiếng thở dài đó chất chứa nỗi đau khổ, bi thương vô hạn.

Chung Nguyên cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, da đầu tê đi. Đúng lúc này sòng nước bỗng trào lên, Tô Di không biết tình hình nhìn Chung Nguyên trách móc, cô lấy làm lạ không hiểu tại sao Chung Nguyên không phối hợp với cô.

Chung Nguyên nhìn ánh mắt trách móc của Tô Di, lòng anh càng hoảng loạn hơn, chỉ có mình anh biết bản thân mình không hề động vào công tắc ngầm. Anh kinh hãi đứng bật dậy, chiếc bàn lay động, nét mặt dưới ánh nến càng trở nên hoảng hốt.

Những vị khách xung quanh dường như giật mình tỉnh giấc, im lặng mọi hồi rồi tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Họ bắt đầu hoan hô, như show ca nhạc của mình tỉnh vậy. Mọi người tới đây chẳng phải là vì ham muốn sự vui vẻ đó sao? Màn trình diễn vừa rồi đúng như mong muốn của họ.

Sòng nước bỗng lặng lại như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, Chung Nguyên hậm hực nhìn cái bát đầy nước màu trắng kia, vệt nước còn loang lổ khắp nơi.

Anh hiểu rõ hơn ai hết, nếu nước chiếu hồn sánh ra ngoài, thì sẽ có oan hồn ở lại.

Các vị khách còn ồn ào rất lâu mới chịu ra về, Tô Di cầm một xấp tiền cười ha hả dưới ánh đèn ở trung tâm quán bar, Chung Nguyên vừa dọn dẹp vệ sinh vừa nhìn bộ dạng điên loạn của cô lầm bầm một mình: “Thực sự cô ấy nên lấy họ Tiền mới phải”.

Hai việc vui nhất trong cuộc đời Tô Di: Một là mắng Chung Nguyên, hai là làm bà chủ.

Hôm nay cả hai điều này đều xảy đến với cô, sao cô lại có thể không thấy đã chứ? Chỉ thấy cô ngồi xếp bằng trên sofa trong quán, khẽ ngân nga bài hát Côn nhĩ khúc của Châu Kiệt Luân, tiếp đó vớ lấy chiếc điện thoại làm máy tính, nhẩn nháo nhào khiến người khác nhìn vào hoa cả mắt. Chung Nguyên đứng ở bên cạnh ức lắm mà không dám nói gì.

Đột nhiên Tô Di nghiêng đầu, tạo dáng vẻ bà chủ chính hiệu chỉ vào đầu Chung Nguyên nghiêm giọng nói:

“Hiện giờ mình đã là bà chủ của cậu, cậu là người làm công ính, hi hi, mau bưng cho bà chủ cốc trà đi!”.

Chung Nguyên tức điên cự lại:

“Cậu có bị làm sao không vậy, cậu thực sự ính là bà chủ sao!”.

Tô Di tức tối vớ lấy quả táo định ném về phía cậu bạn.

Đúng lúc hai người bắt đầu trêu đùa nhau, Tô Di bỗng cảm thấy có gì bất ổn, dường như có một ánh mắt đang dõi theo cô. Cô quay lại thì thấy một người đàn ông đang ngồi ở trước bàn trong ánh đèn mờ ảo. Ánh mắt đó giống như ánh sáng lập lờ của đom đóm rơi vào lưng cô, thần thái người này nhìn cô lại không giống với những gã đàn ông háo sắc cợt nhả bình thường, ánh mắt của anh ta u buồn mà chất chứa tình cảm.

Đây chắc hẳn là vị khách cuối cùng, tại sao anh ta vẫn chưa về nhỉ? Không hiểu có tâm sự gì? Cô chú ý thêm một lúc nữa thì thấy người khách đó đứng dậy ra về. Anh ta khẽ vịn vào cửa quán bar, động tác vô cùng dịu dàng, hành động ấy phản chiếu qua ánh trăng trong sáng giống như một cô gái vô cùng yếu điệu đang lau bàn trang điểm yêu quý của mình vậy. Tô Di bất giác ngây người.

Bên ngoài quán bar, ánh trăng như dát bạc lên mặt đất, Tô Di thấy tâm trạng thư thái vô cùng, hôm nay quả thực là một đêm tuyệt đẹp.

2. Chương 2: Gác Đêm

Sau khi người khách cuối cùng ra về, Tô Di và Chung Nguyên sững bước đi ra từ quán bar. Dưới ánh trăng có hai bóng người đứng ở bên ngoài đường như cố ý chờ Tô Di và Chung Nguyên. Tô Di nhìn kĩ nhận ra đó là An Li Huyền và cô nhân tình của anh ta - Lạc Mĩ.

An Li Huyền là bạn học hồi đại học của Tô Di, mặt mũi cũng khôi ngô tuấn tú, có điều lấy vợ sớm, cô gái mà anh ta lấy là thiên kim tiểu thư. Vợ An Li Huyền quản chồng rất chặt, không ngờ bây giờ anh ta lại có thể ra ngoài bồ bịch, không những thế lại còn dẫn hồ li tinh tới chỗ này nữa. Xem ra sợ vợ phát hiện nên mới chạy tới quán bar xa xôi hẻo lánh này để đàn dúi vụng trộm đây.

“Tô Di, để mình trông quán đêm nay giúp cậu nhé!”.

“Việc này...”.

Tô Di cảm thấy khó xử, bởi nếu vợ của An Li Huyền biết thì tính mạng của cô e rằng khó mà bảo toàn được.

Đúng lúc Tô Di còn đang do dự, An Li Huyền đã lôi tuột người tình gọi cảm của mình vào trong quán bar. Trước khi vào, anh ta còn rất hào phóng vung tay vứt cho Tô Di mấy tờ tiền. An Li Huyền không phải không vào nổi khách sạn lớn, chỉ có điều sợ bị người quen bắt gặp. Còn quán bar ma này vừa an toàn lại vừa kích thích, anh ta chỗ nào cũng ra vào hết rồi, nhưng chỗ mới mẻ như thế này chưa từng trải nghiệm qua.

Tuy nét mặt Tô Di hiện rõ vẻ tức giận nhưng tay cô lại nắm chặt tiền, hai mắt sáng rực lên đúng kiểu thấy tiền sáng mắt, Chung Nguyên đứng ở bên chỉ còn biết trợn mắt há mồm ra nhìn.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Cậu thay mình mời một tay bảo vệ tới canh quán giúp mình là được rồi”.

Nói rồi Tô Di khệnh khạng bỏ đi.

Quán bar ma rất tối, đây vốn là chủ ý của Tô Di nhằm tạo không khí kì quái, lúc này lại vừa hợp với ý của An Li Huyền.

“Quán bar ma cái quái gì chứ, đèn cứ phải tối thế này sao?”. Lạc Mĩ đứng cạnh bắt mồm nói.

“Lạc Mĩ, em không hiểu rồi, cái này gọi là đúng điệu em có biết không? Em tin có ma không vậy?”.

An Li Huyền sáp tới, vút tay vào vòng eo gọi cảm của Lạc Mĩ.

“Đương nhiên tin rồi, lúc này anh chẳng phải là con quỷ háo sắc đó sao?”.

Lạc Mĩ cười nũng nịu, vừa giả vờ từ chối vừa tươi cười khuyến khích.

An Li Huyền như hổ đói vồ mồi chồm lên xé quần áo Lạc Mĩ, tiếp đó cười nói:

“Ha ha, quỷ háo sắc bây giờ đang phát cuồng đây, em phải cẩn thận đấy!”.

“Đừng như thế, vẫn còn chưa tới giường mà”. Lạc Mĩ nũng nịu nói.

Trong nháy mắt, Lạc Mĩ bị An Li Huyền bế đặt trên quầy bar, cả hai đều thở hổn hển.

“Quỷ háo sắc muốn ăn người từng miếng một, bây giờ ta muốn người phải chết!”.

An Li Huyền hưng phấn tới mức mắt ngầu đỏ, cảnh tượng kì quái của quầy bar khiến người ta càng bị kích thích hơn trong nỗi sợ hãi, một nơi khác biệt khiến cả hai đều không có cách nào tự khống chế được mình.

“Quán... quán kiểu này, sau này chúng ta sẽ năng ghé thăm nhé”.

An Li Huyền vừa nhập cuộc điên cuồng vừa thở hổn hển nói với Lạc Mĩ. Áo Lạc Mĩ trễ xuống quá nửa, cô nũng nịu nói theo:

“Hãy để em chết đi! Để em chết đi!”.

Đêm điên cuồng.

Phía sau quán bar có một căn phòng nhỏ, trong căn phòng đó có một chiếc giường bố trí cho người gác đêm ngủ.

Mé trái của căn phòng có một nhà vệ sinh, hai người sau khi tắm rửa xong lại quần lấy nhau trong đó rồi tiếp tục làm tình thêm lần nữa. Những giọt nước còn vương đầy trên người họ, hai người vừa vuốt ve mái tóc ướt nhèm của đối phương vừa uốn éo gợi cảm, họ làm vậy mãi tới khi kiệt sức mới ôm nhau vào giường chìm sâu vào giấc ngủ.

Nửa đêm An Li Huyền trở người trong lúc mơ mơ màng màng, miệng lầu bầu nói:

“Lạc Mĩ à, đừng gọi đầu anh nữa, phiền quá thôi, mau ngủ đi”.

An Li Huyền sau khi trở mình cái nữa liền ngủ thiếp đi. Lạc Mĩ bị câu nói mê của anh ta đánh thức, từ từ mở mắt. Trong lúc hoảng hốt, cô bỗng nhìn thấy một bóng người đang đứng trước giường. Cô không nhìn rõ mặt của người đó, nhưng cô nhận thấy rõ ràng người đó đang thọc tay vào tóc An Li Huyền. Người đó không ngừng nhẹ nhàng luồn tay vào tóc, rồi làm động tác gọi đầu vô cùng dịu dàng và tinh tế. Mái tóc của An Li Huyền được gọi thành từng lọn từng lọn. Những ngón tay lộ ra từ mái tóc căn bản không có móng, dưới ánh trăng có thể lờ mờ nhìn thấy máu me ướt đầm trên đó.

Lạc Mĩ sợ hãi tột độ, cô muốn cự quạ nhưng phát hiện mình không thể động đậy được; muốn gọi An Li Huyền nhưng cổ họng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào, toàn thân cô cứng đờ, cô chỉ còn biết giương mắt nhìn bàn tay kia đưa lên hạ xuống gọi đầu cho An Li Huyền. Trong nỗi sợ hãi tột cùng, Lạc Mĩ sợ tới mức ngất xỉu.

“Tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi!”.

Có người đang vỗ vào mặt cô.

Lạc Mĩ mở mắt, đập vào mắt cô đầu tiên là đôi con ngươi đen trắng rõ ràng đang nhìn chăm chăm vào cô, cô sợ hãi bật dậy, đầu hai người va vào nhau đau điếng.

“Trời ơi, Lạc Mĩ à, đau quá!”. Một tiếng kêu thảm thiết cất lên, đó là giọng của An Li Huyền.

Hóa ra An Li Huyền đang cố gắng gọi Lạc Mĩ khi cô còn chìm sâu trong giấc nồng, thì bị Lạc Mĩ hốt hoảng tỉnh giấc và một cái vào trán.

Lạc Mĩ ngay lập tức nhớ lại những sự việc mắt thấy tai nghe trước đó, cô vội sà vào lòng An Li Huyền rồi run rẩy kể đầu đuôi mọi việc cho An Li Huyền nghe. Không ngờ An Li Huyền lại nói:

“Lạc Mĩ à, là em gặp ác mộng thôi mà, em xem tóc anh chẳng phải vẫn rất đẹp đó sao? Làm gì có vết máu nào chứ? Chắc em mệt quá nên mơ đấy thôi. Lúc này hình như anh nghe thấy em gọi nên anh mới tỉnh đấy, nhưng anh làm thế nào cũng không thể gọi em tỉnh dậy, thật sự hết hồn luôn”.

An Li Huyền bỗng dịu dàng tới mức lạ lùng, anh dịu dàng như trong phim truyền hình của Quỳnh Dao[1] có thể khiến bất kì ai cũng phải mỉm lòng. Lạc Mĩ nóng mặt, cô khẽ tựa vào lòng An Li Huyền run rẩy nói:

“An Li Huyền à, chúng mình mau về đi! Em sợ lắm”.

“Cái gì? Về á? Đêm hôm khuya khoắt thế này, về thế nào đây? Đã khuya thế này rồi, thôi thì chờ thêm một chút, chẳng còn mấy chốc nữa trời sáng thôi mà”.

“Nhưng, em thực sự nhìn thấy...”.

Lạc Mĩ kiên quyết không chịu ở lại đây.

“Được rồi, được rồi, nếu em sợ, anh sẽ đưa em về vậy, được không?”.

An Li Huyền khẽ vỗ vào vai Lạc Mĩ an ủi, cô gật đầu thỏa nguyện.

[1]. Quỳnh Dao lên thật là Trần Cát - một tác giả Đài Loan chuyên sáng tác tiểu thuyết lãng mạn dành cho độc giả nữ.

Lạc Mĩ ngã người vào lòng An Li Huyền trên ghế sau xe taxi, tới tận lúc này cô vẫn còn đang kinh hồn bạt vía. Đột nhiên cô gãi gãi đầu rồi nói với An Li Huyền:

“Tôi qua gội đầu chưa sạch, ngứa quá, lát nữa em sẽ gội đầu rồi chớp mắt thêm một lúc”.

“Thế cũng được, có cần anh ở lại cùng em không?”.

Lạc Mĩ vỗ nhẹ vào mặt An Li Huyền nựng:

“Không cần đâu, hay là anh về trước đi, nơi phố xá này tai mắt khắp nơi, ngộ nhờ bị vợ anh bắt gặp, bà ấy không phát điên mới lạ”.

“Đừng ghen nữa, sớm muộn gì anh cũng sẽ li dị với con mẹ đó về sống với em thôi”.

An Li Huyền ngọt nhạt nhằm dập tắt cơn ghen của cô.

“Tôi nơi rồi, có cần anh đưa em lên không vậy?”.

An Li Huyền quan tâm hỏi.

“Không cần đâu, anh cứ về trước đi!”.

Lạc Mĩ vừa xuống xe liền nhón nụ cười vừa đẹp vừa dịu dàng với An Li Huyền. Lúc này di động của An Li Huyền reo lên, anh cố ghìm giọng nghe máy, hắng giọng mấy tiếng rồi ngay lập tức giục lái xe nổ máy, cứ như thể muốn trốn Lạc Mĩ vậy.

Chiếc taxi quay đầu phóng vụt đi, Lạc Mĩ bất lực lắc đầu rồi lầm lũi một mình bước lên tầng.

Cô hoàn toàn không muốn làm kẻ thứ ba dụ dỗ người đã có vợ, cô trẻ đẹp thế này, cũng muốn tìm một người đàn ông thật lòng tốt với mình để kết hôn lắm chứ. Nhưng thế giới này lại thực tế biết bao, với mức lương bèo bọt hiện giờ thậm chí đến cả một thỏi son cao cấp cô còn chẳng mua nổi, cho dù có đẹp hơn nữa thì cũng làm được gì chứ? Không có tiền để tô điểm thì đành phải dùng loại son rẻ tiền thoa lên mặt như đám gái gọi mà thôi, cũng xanh xanh đỏ đỏ, cũng có thời hương sắc, tiếc là sẽ mai một hồng trần, không ai hay biết.

Đúng vậy ai cũng có nỗi khổ của riêng mình, cô hoàn toàn không ngây thơ tới mức cho rằng An Li Huyền sẽ li hôn vợ để đến với cô, chỉ cần hiện tại anh ta đối tốt với cô là đủ rồi.

Lạc Mĩ mở cửa, ánh đèn vàng thật ấm áp mà đủ đầy, người phụ nữ cho dù ở bên ngoài mệt mỏi tới cỡ nào, hễ về tới nhà đều cảm thấy tâm hồn mình như được an ủi. Đây là nguyên nhân tại sao rất nhiều phụ nữ lại muốn lập gia đình.

Cô đặt túi xuống rồi chạy vào nhà tắm vặn nước, tiếp đó kéo rèm cửa lên. Căn phòng này tuy không lớn lắm, nhìn thì cũng cũ kĩ, nhưng được Lạc Mĩ dọn dẹp chu đáo cũng trở nên sạch sẽ gọn gàng. Nhà tắm được cạo sáng choang, không những thế mới lắp thêm một bồn tắm, đó là chút lòng thành của An Li Huyền.

Lạc Mĩ bị chinh phục hoàn toàn bởi bồn tắm bằng gỗ cực to đó. Bồn tắm này quả thực quá đẹp, màu sơn chu sa, kết hợp với màu vàng vẽ viền lá sen. Trên bồn tắm này còn vẽ hình một người con gái đẹp, đang ẩn hiện gội đầu trong bọt nước. Mái tóc xanh mượt buông trên bờ vai trắng nõn nà, quả thật đúng là một tác phẩm nghệ thuật cực kì tinh tế.

Lạc Mĩ bất giác than thầm người có tiền đúng là có khác, xem ra An Li Huyền cũng phần nào thật lòng với cô. Lạc Mĩ xả đầy một bồn nước ấm rồi nhẹ nhàng cởi quần áo ra.

Khi Lạc Mĩ ngồi trong nước có cảm giác rất trơn, giống như có hàng nghìn hàng vạn bàn tay trẻ sơ sinh chạm khẽ vào làn da trắng như tuyết của cô, cảm giác dễ chịu tới mức không nói nên lời. Mặc dù Lạc Mĩ nhắm mắt trong làn nước, nhưng giác quan thứ sáu lại mạnh mẽ mách bảo cô ai đó đang nhìn chòng chọc vào cô.

Lạc Mĩ kinh hãi mở mắt ra thì thấy khuôn mặt của một người con gái khác đập vào mắt. Trong lúc hoảng hốt, cô sặc mấy ngụm nước mới ngoi lên khỏi mặt nước, toàn thân lạnh toát. Lạc Mĩ định thần nhìn kĩ lại, hóa ra chỉ là cô hoa mắt, bên trong bồn tắm đó vẽ một người con gái, chính là người con gái gội đầu nhìn thấy ở bên ngoài bồn, nhìn từ bên ngoài người con gái đó xoay lưng về phía cô, nhưng nhìn từ trong bồn, thì lại là cô ta đang ngồi chải đầu chính diện.

Lạc Mĩ bực bội chửi:

“Biển thái, không hiểu ai lại thiết kế kiểu bồn tắm này nữa? Có tiền cũng không nên giày vò người khác thế này chứ, chưa ai thấy loại bồn tắm có hình vẽ chìm bên trong thế này cả, không những thế lại còn vẽ bộ mặt tươi tắn của một cô gái quái dị thế này?”.

Trải qua cơn sợ hãi, sắc mặt cô tái nhợt, cô đang chuẩn bị mắng tên An Li Huyền kia một trận ra trò về việc chọn bồn tắm kì quái biển thái thế này để dọa cô.

Đúng lúc này, dưới sự khúc xạ của sóng nước khuôn mặt người con gái kia càng trở nên sinh động, càng nhìn càng thấy cô ta sống động như thật. Người con gái đó một tay cầm mái tóc dài của mình, tay còn lại cầm một vật gì đó, nhưng rất mờ không rõ là gì.

Lạc Mĩ không dám ngồi lâu trong bồn tắm đó, nếu đổi là người khác can đảm hơn nhiều cũng sẽ không muốn tắm trong cùng một bồn tắm với một người con gái giống như thật này. Lạc Mĩ cuống cuống nhảy ra khỏi đó rồi chạy tới trước vòi hoa sen định xả nước rồi đi ra. Cô thậm chí còn không muốn ở lại cái nhà tắm kinh dị thế này thêm một khắc nào nữa.

Lạc Mĩ không nhìn kĩ thứ trong bàn tay để bên cạnh chân cô gái bên trong bồn tắm kia là một con dao nhỏ vô cùng sắc nhọn, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể khiến người khác bị thương.

Nước trong vòi hoa sen đã đủ nóng, tóc của cô đã ướt, cô vừa nhắm mắt vừa quờ tay tìm chai dầu gội đầu, khẽ nhấn một cái rồi cẩn thận thoa lên tóc, tiếp đó bắt đầu gội cẩn thận.

Cô thấy vô cùng dễ chịu, vẫn nhắm chặt mắt mặc cho nước xả lên người. Cô gặp người gội đầu, bỗng cô cảm thấy cho dù gội thế nào vẫn không lên bọt, lẽ nào dầu gội mới mua là hàng giả.

Day một hồi nữa cô mới mở mắt tìm chai dầu gội. Lúc cô giơ tay chuẩn bị lấy thêm dầu gội chợt phát hiện dưới ánh đèn và làn hơi mờ hai tay cô đầm máu. Lạc Mĩ hét toáng lên, nỗi sợ hãi ập tới, trong đầu cô chốc lát lại tái hiện cảnh tượng rừng rợn nhìn thấy ở quán bar ma hồi nãy.

Cô hoảng sợ cuống cuống định mở vòi nước rửa tay, thì lại không cẩn thận va vào chai dầu gội. Chai dầu gội Pháp nhập khẩu rơi xuống từ trên bệ rửa tay vỡ tan thành từng mảnh nhỏ như chai thủy tinh. Dầu gội bắn tung đổ lôm một góc tường. Sàn nhà trắng làm nền ầu đỏ chói mắt, uốn éo như rắn kì quái vô cùng.

Lạc Mĩ đứng ngây ra, mãi tới khi máu tươi chảy tới chân rồi chảy xuống rãnh nước theo nước ầm cô mới đột nhiên hét toáng lên, rồi định mở cửa thoát ra ngoài, nhưng dường như bị thứ gì giữ chặt. Cô không thể quay đầu, do vậy không thể nhìn thấy một đôi tay trong gương phía sau cô đang dần nắm chặt lấy tóc cô, như thể muốn lôi cô vào trong gương. Mười ngón tay đó đã mất móng, máu tươi rỉ xuống từ đầu ngón nhưng vẫn kiên định nắm chặt lấy mái tóc dài của Lạc Mĩ.

Cô thấy phía sau đầu đau khủng khiếp, cô trượt ngã trên nền nhà, rất nhiều mảnh vỡ của chai dầu gội đầu găm vào người cô. Cô chẳng nghĩ được điều gì, chỉ muốn trốn khỏi nhà tắm này. Cô gắng hết sức bấu ngón tay vào khe hở giữa các viên gạch lát sàn, mãi tới khi các móng tay đều bật ra, nhưng cô vẫn không thấy đau chút nào. Từng lọn từng lọn tóc của cô bị giật mạnh, rơi đầy trên sàn nhà loang lổ. Chúng tự uốn éo giống như những con rắn đen nhỏ nhan nhản khắp nhà, chúng tuyệt vọng giãy giụa trong máu, rồi dần mất đi tính mạng của mình.

Chiếc túi xách tay màu đen nằm trên sàn nhà cách đó không xa, trong đó có di động, ở nơi đó có hi vọng sống. Lạc Mĩ cố gắng vươn dài chân về phía túi xách tay. Từng túm tóc còn lẫn với máu bị giật ra cùng với da đầu, nỗi đau cùng cực khiến cô gần như sục sạo. Nhưng đúng lúc đầu ngón chân cô chạm vào được bề mặt mềm mại của chiếc túi, lực kéo đằng sau đầu bỗng nhiên căng hơn, cô không kịp phản ứng gì đã bị lôi tuột vào nhà tắm. Một tiếng hét thất thanh theo lương vọng lên vào thời khắc tối tăm nhất trước bình minh, tiếp đó tiếng hét bị gián đoạn một cách kì quái, giống như một người đang cao hứng hát hò đột nhiên bị người ta bóp cổ vậy.

Màn đêm yên tĩnh tới lạ kì, phẳng phất như một giấc mơ đẹp.

3. Chương 3: Lời Khuyên Bảo Chân Thành

Quán bar ma vừa khai trương, việc làm ăn vô cùng phát đạt, lúc nào cũng có một lượng lớn khách tới gần nhăm nhỗi sợ hãi. Tuy nơi đây không có những đạo cụ ma quỷ giống thật, nhưng tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng đây là quán bar đáng sợ nhất được thiết kế bởi sự thông minh cùng những ý tưởng khác người của Tô Di.

Hôm nay là buổi tụ tập cuối tuần của bạn bè trên diễn đàn kinh dị, mọi người ngồi đối diện với Tô Di trong quán cùng trò chuyện về các chủ đề ma quỷ. Tô Di rất thích thời khắc này, cô cảm thấy thời điểm này cuộc sống thật đủ đầy hương vị.

Mọi người nói về những chuyện nghe rất kì quái, nói đi nói lại đều vẫn là sự trải nghiệm của người khác. Sau đó ai nấy đều cảm thấy hối tiếc vì mình vẫn chưa thực sự nhìn thấy ma bao giờ.

Chung Nguyên cũng tham dự trong diễn đàn. Dưới sự dẫn dắt của Tô Di, anh cũng thường xuyên lên diễn đàn kinh dị và những người ngồi đây đều là bạn trên mạng mà anh biết rõ. Anh cũng không kìm được than thở mình cũng chưa từng gặp ma, cũng cảm thấy tiếc nuối giống mọi người.

Dưới ánh đèn âm u, Chung Nguyên lại đột nhiên nghe thấy một tiếng thở dài vọng tới phía sau mình, nghe như thể ở ngay bên tai, nhưng dường như lại vọng tới từ một nơi rất xa. Tiếng thở dài này tuy rất khẽ, nhưng lại rất rõ, Chung Nguyên ngay lập tức đứng bật dậy, quay đầu lại nhìn, mọi người đều khó hiểu nhìn anh. Lúc này anh mới nhận ra mình hơi mất hình tượng liền vội vàng cười nói như không có chuyện gì xảy ra:

“Không sao, mình chỉ là muốn nhìn xem có khách nào tới quán thôi mà”.

“Xem có khách không mà phải nhìn vào nhà vệ sinh sao? Hay là cậu muốn nhìn trộm xem có khách nữ nào đang tắm đứng không?”.

Tô Di trêu.

Đám người cười rộ lên. Chung Nguyên ngượng ngùng cảm cốc rượu, nhưng lại cảm thấy cốc rượu rất trơn, hóa ra anh đã sợ tới mức mồ hôi túa đầy tay.

Buổi tụ tập kết thúc, Chung Nguyên vội đóng cửa sớm định về nhà nghỉ ngơi, nhưng lại khiến Tô Di bất mãn.

“Làm gì đóng cửa sớm thế? Việc làm ăn hôm nay rất tốt mà”.

Tô Di hận rằng không thể kinh doanh hai mươi tư tiếng.

Chung Nguyên không dám nói ra việc mình vừa nghe thấy tiếng thở dài, nhưng trực giác mách bảo anh có gì đó không ổn.

“Chẳng vì cái gì, hôm nay mở cửa như thế đủ rồi”.

Tô Di thấy vậy, đành phải đi theo Chung Nguyên ra khỏi quán bar. Bầu trời đêm rất đẹp, hai người quyết định đi xe đạp giống như hồi họ còn đi học về nhà.

Chung Nguyên đưa Tô Di về nhà bằng xe đạp, lúc tiễn cô vào nhà, anh bất mãn than:

“Đồ tham tiền kia, cậu đừng quá quắt quá, muốn mình làm lâu dài, vậy mà bây giờ còn bắt mình làm xe ôm miễn phí nữa”.

Tô Di duyên dáng quay đầu quặc lại:

“Cậu định làm gì vậy? Muốn bãi công hả? Hay là tạo phản?”.

“Mình không có ý đó!”.

“Lẽ nào cậu muốn mình phải lấy thân ra làm tin sao?”.

Tô Di cười ngọt ngào.

Chung Nguyên giả nôn trêu:

“Mình chẳng qua muốn cậu thay xe đạp thành xe máy thôi, bây giờ chúng ta nghèo, nhưng sớm muộn gì sẽ có tiền. Lẽ nào lại chờ tới lúc quán bar của cậu lên sàn rồi vẫn còn đi xe đạp sao?”.

Tô Di vừa nghe thấy vậy phần chấn hẫng lên, cô cảm thấy phần khích vô cùng khi nghĩ tới viễn cảnh quán bar lên sàn, trong đầu cô ngay lập tức bắt đầu tính toán làm thế nào để lên đời BMW. Chung Nguyên nhìn về ngày ngô vì tiền của cô, chỉ thở dài một cái rồi đi xe đạp sang khu chung cư khác.

Nhà của Chung Nguyên và Tô Di thực ra chỉ cách nhau đúng một khu nhà, từ nhỏ hai người đã sống trên cùng một khu phố cũ. Sau này khu phố cũ kĩ đó được trùng tu lại rồi chia thành những căn hộ nhỏ.

Chung Nguyên mệt lử sau một ngày làm việc, vừa về đến nhà anh liền đổ người xuống giường, thậm chí còn chẳng kịp tắm rửa. Dù gì hiện giờ vẫn chưa có bạn gái, tắm sạch sẽ để ai ngắm chứ!

Anh nhanh chóng chìm vào giấc mộng.

Trong khu dân cư yên tĩnh trừ cây đèn đường vẫn gắng đốt sáng mình, còn tất cả mọi người sau một ngày làm việc mệt mỏi đều đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Nửa đêm Chung Nguyên đột nhiên bị đánh thức bởi âm thanh “ken két” vọng ra từ phòng khách. Chung Nguyên bỗng cảm thấy rất kì lạ. Kể từ khi bố dọn tới ở với chị gái cách đây hai năm, thì nhà này làm gì còn ai ngoài anh nữa đâu? Nhưng quả thực có tiếng “ken két”, lẽ nào có kẻ trộm?

Xi, nếu như là kẻ trộm thì cứ để nó chôm chĩa, dù gì cái nhà này cũng nghèo rớt mồng tơi, thực sự chẳng có gì đáng để chôm cả. Nếu có bản lĩnh lòi được thứ gì đáng tiền ở đây ra, nhân tiện chia cho anh đây một chút.

Chung Nguyên vẫn nằm nguyên tại chỗ không buồn dậy, nhưng tiếng “ken két” đó lại không ngừng vang lên, ồn ào tới mức anh không thể ngủ được. Đột nhiên anh nghĩ không phải là chuột đấy chứ? Nếu vậy thì chẳng hay chút nào, nếu như chúng cắn nát mấy cái quần thì phiền lắm đây, lẽ nào lại mặc quần thủng đi tới quán bar?

Mặc dù mệt lử, nhưng Chung Nguyên vẫn gắng mở mắt, lồm cồm bò dậy, rồi ngoặc mồm ra phòng khách.

Đèn hình như đã hỏng, ánh công tắc mãi vẫn không sáng. Chung Nguyên vừa lau bầu chửi “đồ rách nát vớ vẩn” vừa gắng mở to mắt nhìn. Mọi thứ trong nhà đều trở nên mờ mờ ảo ảo, có cảm giác đây không còn là ngôi nhà quen thuộc của anh nữa. Anh ngậy người nhìn xung quanh một lượt, dưới ánh trăng chiếu rọi từ bên ngoài cửa sổ vào, mấy đồ gia dụng cũ kĩ đứng lạch lạch trong căn phòng chật hẹp, các đồ vật linh tinh được chất đống ở góc nhà. Căn nhà vốn đã bừa bộn vô cùng, lúc này lại càng nhìn không rõ, nhưng có thể khẳng định một điều, tiếng ken két kia phát ra từ sân mương.

Chung Nguyên lần mò lên sân thượng, tiện tay cầm thêm một chiếc dép lê, định bụng tiêu diệt bạn ruồi, muỗi, chuột, gián kia. Anh kéo mạnh cửa một cái thì cả người cứng đờ lại, đầu ong lên, tim đập loạn xạ và cảm thấy có một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xộc lên, trong giây lát trái tim anh lạnh giá.

Dưới ánh trăng cùng ánh đèn mờ ảo anh lơ mơ nhìn thấy một cụ già ngồi trên chiếc ghế bập bênh đang phát ra tiếng ken két. Tóc của người đó được búi cao kiểu cổ.

Chung Nguyên sợ tới mức chân mềm oặt, anh lùi về phía sau nhưng chân lại vướng vào thứ gì dưới đất khiến anh ngã phịch xuống đất. Cú ngã của anh đã kinh động tới cụ già trên ghế kia, chỉ thấy bóng người đó từ từ đứng dậy rồi quay đầu lại.

Mặc dù ánh sáng không đủ để anh nhìn rõ mọi thứ, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy trên mặt người đó đắp một tờ giấy vàng, trông giống hệt với những tờ giấy vàng đắp mặt cho người chết lúc chôn.

Chung Nguyên nghe thấy giọng của mình lạc đi:

“Cụ... cụ là ai... vậy?”.

Người đó lại thở dài một tiếng, đó chính là tiếng thở dài Chung Nguyên nghe thấy ở quán bar. Lòng anh rối bời, những giọt mồ hôi to đùng thi nhau lăn xuống. Bản thân anh cũng không lí giải nổi chút sức lực để giữ cho anh tỉnh táo này từ đâu tới, nếu không chắc chắn anh đã ngất xỉu rồi.

Bất giác người đó từng bước tiến về phía anh. Cuối cùng Chung Nguyên đã hoàn toàn sụp đổ, bởi vì bước chân của người đó không giẫm xuống đất, mà bay là là trên mặt đất. Đường như ánh trăng đã biến mất, chỉ còn ánh đèn vàng tràn ngập phía sau người đó. anh ngỡ ngàng nhận ra người đó không có bóng.

Người đó xuyên thẳng qua Chung Nguyên, như thể anh là không khí vậy. Chung Nguyên cảm thấy toàn thân như bị ngâm trong nước lạnh, bất giác rùng mình.

Chung Nguyên giống như bị bóng đè vậy, mắt anh cứ dán vào người đó không tài nào xê dịch ra chỗ khác được. Anh nhìn thấy người đó đứng trước bàn. Trên bàn có bức di ảnh của bà nội anh, người đó giơ tay sờ soạng trên bàn rồi vớ lấy thứ gì đó nhét vào mồm. Chung Nguyên vẫn có thể nhận ra thứ người đó vừa đưa vào mồm chính là tro hương trên lư hương trước di ảnh.

Người đó quay mặt lại nhìn anh, tờ giấy vàng bay bay, hiện ra khuôn mặt vô hồn. Khuôn mặt người đó chẳng chệch nếp nhăn. Tiếp đó cụ già nhăn mặt từng chữ nói với Chung Nguyên:

“Sẽ chết rất nhiều người, đi đi!”. Âm thanh và ngữ điệu của người đó vô cùng quái dị, không những thế còn hàm chứa ý nghĩa không cho phép mình cải lướt qua tai Chung Nguyên.

Chung Nguyên sau khi nhìn rõ mặt bà cụ xong, bỗng xây xẩm mặt mày, di ảnh trên chiếc tủ gỗ đó đập vào mắt, đó chẳng phải là bà nội đã qua đời nhiều năm trước của mình hay sao? Bà nội trong di ảnh như đang giằng giữ nhìn mình, trên tấm kính xuất hiện hai hàng lệ máu đỏ xuống từ mắt bà.

Cụ già ăn tàn hương kia chậm rãi đi ra khỏi cửa. Bóng của cụ nhỏ dần, mãi tới khi hoàn toàn biến mất thì hồn Chung Nguyên cuối cùng mới quay về với anh. Anh hét to một tiếng, không hiểu sức mạnh nào đã nâng đỡ để anh đứng bật dậy rồi nhanh chóng trốn chạy.

Anh chạy một mạch xuống cầu thang, nhà anh ở tầng ba, nhưng khi xuống cầu thang hình như anh đã nhảy. Anh phóng xuống dưới, ánh đèn đường âm ỉ mới khiến anh có chút cảm giác an toàn. Lúc này, anh mới ý thức được chân mình lạnh cóng - không biết từ lúc nào, anh đã sợ quá tới mức mất cả khả năng khống chế bản thân.

“Gặp ma? Đêm hôm khuya khoắt thế này cậu gặp ác mộng, chạy tới nhà mình làm gì chứ?”.

Tô Di nhìn Chung Nguyên sắc mặt tái xanh, quần áo xộc xệch, người thì bốc mùi nồng nặc đang ngồi trước bàn cô. Anh vừa lắc nhai vừa uống nước, lượng nước uống vào miệng còn ít hơn nhiều lượng đổ ra ngoài. “Thật đấy, vừa rồi mình thực sự nhìn thấy ma mà”.

Chung Nguyên thề thốt chỉ trời chỉ đất, anh hận rằng không móc được tim ra để Tô Di nhìn thấy sự thành thật của anh.

“Được rồi, đi tắm đi, tắm xong thì ngủ một giấc ở nhà mình, nếu không vì nể tình ngày mai cậu phải đi làm, thì mình thực sự chỉ muốn tống cổ cậu ra ngoài. Cậu có biết gọi cửa vào lúc khuya như thế này sẽ đánh thức bao nhiêu hàng xóm láng giềng không? Người ta lại cho rằng mình là đứa con gái hư hỏng không biết giữ thân”.

“À, được rồi, thứ hiện giờ mình cần không phải là ngủ mà là giải thích! Hơn nữa bộ dạng hiện giờ của cậu, muốn không giữ mình mới là chuyện khó, ai mà thèm cậu chứ!”.

“Mình chịu chứ cậu đã là tốt lắm rồi, nếu cậu còn lải nhải nữa mình sẽ tống cậu đi, hôm nay cậu ngủ trên sofa nhé”.

Tắm rửa xong xuôi, Chung Nguyên cũng ngoan ngoãn leo lên sofa nằm. Tô Di sau khi bị đánh thức thì không ngủ lại được nữa, cô nằm trên giường nghĩ ngợi, trong đầu chỉ nghĩ tới tương lai của quán bar ma.

Tuổi tác của cô cũng không còn trẻ nữa, xuất thân trong gia đình bình thường, thời đi học chẳng qua chỉ học ở đại học làng nhàng, người đẹp là danh hiệu tự phong ỉnh, nhưng lại không muốn sống cuộc sống công chức cứng nhắc chín giờ sáng đi làm năm giờ chiều về. Thôi thì tạm thời vẫn chưa có ai rước, vậy nên gắng sức gây dựng sự nghiệp, không có đàn ông để dựa dẫm chí ít cũng có tiền làm chỗ dựa. Phụ nữ không có sự nghiệp của riêng mình rất thảm, cho dù đã được gả cho người ta, thì cũng sẽ bị đàn ông giày xéo mà thôi.

Nhìn bầu trời bên ngoài dần sáng lên, Tô Di - người rất ít khi cảm thấy đau buồn cũng bắt đầu buồn đau. Một người phụ nữ lặn lội để tạo sự nghiệp cho riêng mình là việc không dễ dàng chút nào, có những người

phụ nữ có thể lên như điều gặp gió, nhưng mình lại không thông minh được như họ. Lúc còn làm nhân viên quèn, cũng không phải không được sếp chiều cổ giờ tay định cất nhắc, có điều đám người đó không phải loại tử tế gì. Ý đồ của chúng hiện rõ trong mắt. Dễ dãi với bọn chúng chỉ bằng cho không Chung Nguyên còn hơn. Chung Nguyên tuy đôi lúc dở người, nhưng rất cuộc vẫn rất đáng tin.

Tô Di thở dài một tiếng, rồi kéo rèm cửa lên. Hai bên đường trong khu dân cư trồng hoa ngọc lan, bên ngoài cửa sổ của cô vừa hay có một cây, cành lá đã xòa vào nhà. Trong lúc yên tĩnh thế này, hương thơm mát dịu như vậy càng khiến người ta không thể quên được.

Ha ha, làm gì có ma có quỷ gì chứ, đúng là buồn cười thật. Tô Di thích đọc tiểu thuyết kinh dị đơn giản chỉ vì muốn thưởng thức sức tưởng tượng và bút pháp của nhà văn mà thôi, lẽ nào cứ phải tin rằng trên đời này có ma ư? Chung Nguyên cũng quá xem thường mình rồi.

Ánh nắng ban ngày thật đẹp, nếu không phải quá ấn tượng về sự sợ hãi với cảnh tượng tối qua thì Chung Nguyên không dám tin sự việc như trên lại xảy ra ở thế kỉ hai mươi mốt này.

Mặc dù Tô Di luôn bảo anh về xác nhận lại xem có phải gặp ác mộng không, nhưng Chung Nguyên không bạo gan tới mức đó mà ngoan ngoãn đi theo Tô Di tới quán bar.

Vừa tới cửa quán bar, thì nhìn thấy An Li Huyền và một cảnh sát đang đứng chờ ở đó.

An Li Huyền vừa nhìn thấy Tô Di vui mừng như đứa trẻ đang trong thời kì bú sữa gặp được mẹ. Anh chàng nhảy bổ về phía Tô Di nói:

“Tô Di à, cậu mau giải thích với họ đi, hôm đó lúc mình và Lạc Mĩ tới chỗ các cậu không xảy ra chuyện gì cả”.

Tô Di còn chưa kịp mở miệng, thì cảm nhận được có một người đang quắc mắt nhìn mình. Cô nhìn kĩ lại, thấy có một cô gái đứng đằng sau An Li Huyền, cô ta có cái miệng rộng đỏ lôm như máu, lông mày vẽ xéch lên trên.

Tô Di nghĩ thầm trong bụng:

“Hổng rồi, lẽ nào đến cả Chu Thời Chân cũng biết chuyện này sao?”.

Chu Thời Chân là vợ kết tóc của An Li Huyền, có biệt danh là Sư tử Hà Đông, vốn là thiên kim tiểu thư nhà giàu có tiếng trong thành phố này. Đáng tiếc là mặc dù có nhiều tiền như vậy nhưng cô ta lại có gu thẩm mĩ tệ vô cùng, trông cô ta lúc này trang điểm lòe loẹt ghê người.

Tô Di thầm nghĩ, chắc cũng chẳng có chuyện gì đâu, chẳng qua là bắt quả tang chồng ăn chả thôi mà, lẽ nào hiện giờ người có tiền bắt gặp chồng lén phét cũng đã nâng cấp rồi sao, đến cả cảnh sát cũng điều động tới, chả trách tình hình trật tự trị an hiện giờ không tốt, hóa ra cảnh sát đều được huy động để làm việc này.

Viên cảnh sát vừa béo lại lùn kia hướng về Tô Di hỏi:

“Cô à, xin hỏi trước khi cô Lạc Mĩ chết đã qua đêm ở quán bar của cô phải không?”.

“Chết... cái gì? Lạc Mĩ chết rồi sao?”.

Tô Di cảm thấy mắt tối sầm, tuy Lạc Mĩ cũng chẳng qua lại thân thiết gì với cô, nhưng cũng đã mấy lần ăn cơm cùng, bản thân cô còn thầm ghen tị cô ta xinh đẹp nữa kia. Một người đang sống sờ sờ lại chết, tại sao chết đột ngột vậy chứ?

“Đúng vậy, An Li Huyền đưa cô ta tới đây”.

Tô Di trầm tư một lát rồi trả lời. Nếu lúc này không bán đứng An Li Huyền thì có lỗi với bản thân, ánh mắt Chu Thời Chân càng hung hãn hơn, trong lòng Tô Di thầm lo sợ, đắc tội với loại phụ nữ nóng tính này sẽ không có kết cục hay ho.

Viên cảnh sát béo lùn dường như không có hứng lắm với những vụ việc này:

“Xin hỏi hôm đó anh An Li Huyền và chị Lạc Mĩ tới đây có tình hình gì bất thường không?”.

“Chẳng có gì bất thường cả”.

Chung Nguyên đứng ở bên trả lời.

“Có xảy ra cái cọ hoặc trong quán bar của các vị có thứ gì bị phá hoại, hay có dấu vết của ẩu đả không?”.

“Không có, đúng là như vậy anh cảnh sát ạ, mọi thứ đều rất bình thường, nếu có thứ gì bị hỏng thì chúng tôi đã tới tìm anh An Li Huyền rồi, bà chủ quán bar chúng tôi mê tiền lắm”.

Chung Nguyên còn chưa nói hết đã bị Tô Di đập vào đầu một cái.

“Để tôi vào trong kiểm tra một chút nhé!”.

Viên cảnh sát vào quán bar thi hành công vụ. Anh ta quan sát xung quanh còn An Li Huyền giống như con chuột nhỏ bị mèo vờn, anh chàng run rẩy dưới ánh mắt của Chu Thời Chân.

Viên cảnh sát không phát hiện được gì bất thường, An Li Huyền liên mồm thanh minh:

”Tôi thực sự không giết cô ấy, ngày hôm đó sau khi chúng tôi chia tay ở tầng dưới nhà cô ấy, tôi đã về nhà luôn. Vợ tôi và người giúp việc nhà tôi đều có thể làm chứng, tôi chẳng có lí do gì giết cô ấy cả.

Viên cảnh sát hần học nhìn anh chàng một cái nói:

“Chính là vì những người tự coi mình là chính nhân quân tử như các anh, những người có thân phận, có địa vị mới thích giết người để bảo vệ địa vị của mình. Được rồi, tôi về sở trước”.

Trước khi đi, viên cảnh sát tiến tới trước Tô Di rồi đưa cho cô một tấm danh thiếp, tiếp đó nhìn cô đầy ẩn ý nói:

“Tôi là Trương Vĩ Quân, nếu có tình hình gì bất thường nhớ liên hệ với tôi”.

Sau khi viên cảnh sát đi về, Chu Thời Chân cũng kéo An Li Huyền về luôn, trước khi đi còn nói lại một câu:

“Tối nay lúc nào quán bar đóng cửa, tôi sẽ tới”.

Tô Di dường như còn chưa kịp phản ứng, cô vẫn đứng ngậy ra ở chỗ cũ. Chung Nguyên trêu:

“Lẽ nào cảnh sát Trương Vĩ Quân nhà quê một cục và cô nàng Chu Thời Chân dữ như bà chằn kia đều thích cậu rồi sao?”.

“Rõ vớ vẩn, ông Trương Vĩ Quân kia già tới mức có thể làm bố mình, đến cả cái tên còn quê như vậy. Không biết chừng cô nàng Chu Thời Chân kia lại gọi xã hội đen tới báo thù, đốt quán của chúng ta. Xì, đúng là đen đủi, đúng là dấu không lại với mấy người có tiền này”.

Cả ngày hôm đó hai người đều cảm thấy phấp phồng lo âu, may mà việc làm ăn của quán bar vẫn rất hot. Tô Di hề nhìn thấy tiền là quên hết mọi phiền não, chỉ có mỗi Chung Nguyên lơ mơ nhận thấy việc gặp hồn ma của bà nội tối qua dường như muốn nhắc nhở bản thân anh điều gì.

Lúc quán bar đóng cửa, quả nhiên Chu Thời Chân tới. Cô nàng còn dẫn theo An Li Huyền, nói là muốn qua đêm ở quán.

Hỏi về nguyên nhân của hành động trên, thì ra mấy ngày gần đây kể từ khi biết tin về cái chết của Lạc Mĩ, An Li Huyền luôn gặp ác mộng. Anh mơ thấy tình trạng thê thảm của cô lúc chết, nhưng Chu Thời Chân lại không tin điều này, cô cho rằng chồng mình bị chuyện. Thế là hai người quyết định sẽ qua đêm ở quán bar này, bởi vì hôm nay là tuần đầu của Lạc Mĩ, họ muốn xem xem Lạc Mĩ rốt cuộc có dám về không.

Chu Thời Chân hần học nói: “Nếu con tiện nhân đó còn dám quay về, bà quyết không diệt không xong”.

Tô Di nào dám thu tiền khi nhìn người đàn bà đến ma còn chẳng sợ kia, chỉ vội vàng kéo Chung Nguyên chạy đi. Ai dám dây vào cô ta, chắc chắn sẽ xui xẻo không góc đầu lên được.

4. Chương 4: Giết Chóc Lẫn Nhau

Chung Nguyên không dám về nhà mình, bởi anh vẫn khiếp sợ vì cảnh tượng tối hôm trước cứ ám ảnh, anh bám theo Tô Di về nhà cô ngủ.

Tô Di không chút hào hứng, cô nằng ăm ức than:

“Nếu vậy mọi người lại hiểu nhầm chúng ta sống chung thì chết”.

“Sống chung thì sống chung, sợ gì chứ? Chúng ta tình nghĩa sâu nặng thế này, cậu cũng không thể thấy chết mà không cứu phải không?”.

Chung Nguyên cố làm ra vẻ sợ sệt.

“Trời ơi! Cậu không thể cứ dùng mãi cái cố gặp ma này để tới nhà mình ăn không, uống không và ở không, đã thế lại còn mang tiếng ình nữa!”.

“Được thôi, cùng lắm thì tiền lương tháng này mình không lấy nữa được chưa? Coi như làm không công cho cậu”.

Xem ra Chung Nguyên đã bị bức tới cùng đường rồi.

Chỉ thấy khuôn mặt lúc nào cũng cứng nhắc của Tô Di dần tươi như đóa hoa rạng rỡ dưới ánh đèn.

“Sao cậu không nói sớm nhỉ, có tiền dễ làm việc, nào, vào đây ngồi”.

Chung Nguyên đau khổ thốt lên một câu: “Thật vô liêm sỉ, sao mình lại có loại bạn bè như cậu nhỉ?”.

Chỉ cần có tiền trong tay Tô Di chẳng thèm để ý Chung Nguyên nói gì. Cô gạt Chung Nguyên sang một bên rồi vui vẻ đi tắm. Chung Nguyên đột nhiên cảm thấy hơi đói, anh đi tới tủ lạnh của Tô Di lục một hồi, nhưng chẳng tìm thấy thứ gì có thể ăn được. Anh không tài nào chịu được cô bạn Tô Di lười biếng này nữa, liền nói vổng vào trước cửa phòng tắm:

“Bà chủ, tủ lạnh nhà bà trống huếch trống hoác tới mức chẳng còn thứ gì rồi”.

Tô Di vịn nước chảy rất to, cô chẳng thèm để ý tới Chung Nguyên.

Chung Nguyên thấy đèn đường bên ngoài cửa sổ dường như rất mạnh rất sáng và cũng rất ấm áp, tuy hơi sợ nhưng là một người đàn ông lại chỉ vì sợ hãi không dám ra ngoài mua đồ ăn đêm vào lúc chưa đến mười hai giờ thì thật bẽ mặt.

Bất luận thế nào, cho dù có chết thì cũng phải làm con ma no. Chung Nguyên vừa động viên bản thân vừa lải nhải đi ra khỏi cửa.

Trên đường lúc này chỉ có những cơn gió nhẹ mơn man, gió đầu hạ không lạnh như thế, anh có cảm giác cơn gió đó giống như bàn tay của một cô gái khê làm rối tóc của khách bộ hành. Trên con đường dài hun hút, lạnh lẽo chỉ vang vọng bước chân của mình anh, ánh đèn le lói ở tận cuối đường kia chính là quán bán đồ ăn đêm. Ở đó có món mì xào ớt đỏ tươi nóng sốt đang chờ anh tới thưởng thức.

“Không nên quay đầu lại! Mọi thứ đều ổn!”.

Anh không ngừng an ủi mình, đúng lúc anh đang lặng lẽ học luận thuyết chủ nghĩa duy vật thì bỗng một giọng nói vang lên:

“Chàng trai à, giúp tôi với”. Anh quay đầu lại nhìn, nhận thấy đó là một bà lão ăn mặc thời nhà Thanh, khuôn mặt trắng nhợt thoa son đỏ, tay cầm một vật gì đó bằng giấy. Bà ta đang vẫy tay về phía anh.

Chân anh bủn rủn, anh không ngừng tự nhủ mình đây là ảo giác và những lời nói ảo mà thôi. Bà lão đó dần tiến về phía anh, một hình nhân bằng giấy được làm rất tinh tế rơi xuống trước mặt anh. Đôi bàn tay vô số nếp nhăn và đôi môi với những móng tay dài chìa về phía anh, Chung Nguyên nhìn thấy thế hoảng loạn ngã bịch xuống đất. Anh nhắm nghiền mắt chờ chết. Một lúc sau, anh lại nghe thấy một câu nói rất ấm áp:

“Chàng trai à, cho ta xin lỗi đã làm cháu sợ hãi, ta không cố ý đâu. Hôm nay là ngày giỗ con gái ta, ta tới để đốt tiền giấy và hình nhân cho nó để nó có thể siêu thoát”.

Chung Nguyên vẫn không dám mở mắt.

“Ha ha, chàng trai à, nếu cháu không tin lời ta thì có thể nhìn bóng của ta trên mặt đất. ma không có bóng đâu”.

Chung Nguyên lúc này mới dám lấy hết can đảm mở mắt, anh nheo mắt nhìn xuống đất. Quả nhiên có một bóng người rõ ràng.

Lúc này anh mới yên tâm đứng dậy, phủ đất trên người rồi ngạc nhiên hỏi:

“Bác à, tại sao đã khuya thế này rồi bác còn ở đây vậy? Lại còn ăn mặc thế này nữa, quả thực rất đáng sợ”.

“Không giấu gì cháu, chàng trai à, thời trẻ ta là một thầy mo, có khả năng đã làm nhiều việc đắc tội với quỷ thần nên con gái ta mới sớm lìa đời. Hôm nay là ngày giỗ của con gái ta, ta cứ chờ mãi ở nhà đợi nó về, ai ngờ sau khi nó về, mặt đầm đìa máu, cứ ngồi ồm ồm ở đó. Ta chuẩn bị sẵn cho nó nhà vàng nhà bạc, kim đồng ngọc nữ, kim nguyên bảo nhưng nó đều không nhận, cứ đi thẳng ra ngoài. Ta liền chạy theo nó, muốn biết rốt cuộc nó có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, nên mới chạy tới chỗ này”.

“Vậy bác bảo cháu giúp gì ạ?”.

Chung Nguyên tò mò hỏi.

Bà lão kia thở dài một tiếng rồi nói:

“Con gái ta nhảy lầu tự sát vì tình, còn bà già ta đây chẳng được cái tích sự gì, không biết hung thủ hại chết con ta rốt cuộc là ai. Ta muốn nhờ cháu ôm hình nhân này hộ ta, để ta lập đàn hồi con ta cho rõ”.

Nghe tới đây, Chung Nguyên bỗng cảm thấy can đảm hẳn lên, anh thực sự không thể bỏ mặc bà lão vừa mất con, cũng không có cách nào từ chối lời thỉnh cầu của người mẹ đáng thương này. Anh gật đầu đồng ý.

Đỡ hộ bà lão hai hình nhân cùng một chút tiền oan, Chung Nguyên giờ mới biết tại sao bà ta cần anh giúp. Những thứ này tuy được làm bằng giấy nhưng lại nặng một cách kì lạ. Không những thế bà lão cứ nhắc đi nhắc lại không thể để những thứ trên chạm vào đất, nếu không sẽ bị nhiễm địa khí, con gái bà sẽ không mang nổi.

Chung Nguyên cố gắng ôm, mệt như bế một người thật vậy. Anh không dám nhìn vào hình nhân, chỉ sợ bất ngờ nhìn thấy hình nhân chớp mắt.

Bà cụ lấy một nắm gạo từ trong túi ra rồi rắc một chút xuống đất, tiếp đó thè thăm gào lên:

“Con ơi, con mau về đi! Sao con nỡ lòng nào bỏ rơi mẹ thế này con ơi? Bố con mất từ khi mẹ còn trẻ, khó khăn lắm mẹ mới nuôi được con khôn lớn, sao con nỡ nhẫn tâm để người tóc bạc tiền người tóc xanh thế hả con? Con thật bất hiếu... Con ơi... Con không cần mẹ nữa ư? Con có biết nỗi đau mất con khiến trái tim mẹ đau đớn biết nhường nào không? Con ơi... ngày nào mẹ cũng ăn không ngon ngủ không yên, ước gì có thể đi theo con cho xong”.

Bà lão nằm úp sấp trên đất, nước mắt tuôn rơi, Chung Nguyên quay đầu đi không nỡ nhìn cảnh tượng này, trong lòng cũng thầm mắng cô con gái bất hiếu kia. Nếu như cô ta biết được người thân của mình đau khổ thế này, liệu có lựa chọn con đường đó không?

Bỗng một cơn gió lạnh thổi tới, đám hình nhân và tiền giấy kia bị thổi tung lên, bà lão vui mừng reo lên:

“Con ơi, con chịu nhận rồi, tốt quá...”.

Hai mắt bà lão sáng lên, bà vội vàng đỡ hình nhân và tiền giấy trong tay Chung Nguyên, tiếp đó đặt vào chỗ đất đã rắc gạo ban nãy. Chung Nguyên lấy bật lửa trong người ra nhanh chóng châm lửa. Loáng một cái lửa bốc lên, tiền âm phủ và hình nhân bị thiêu rụi nhanh chóng.

Bà lão vui ra mặt, bà không nén nổi xúc động ôm mặt khóc thút thút, Chung Nguyên thấy vậy liền đi tới an ủi bà. Đột nhiên anh thấy dường như một bóng người mờ mờ đang quỳ cách đây không xa, tiếp đó khẩu đầu ba cái về phía này rồi biến mất.

Chung Nguyên sững người, bà lão ngẩng đầu hỏi Chung Nguyên:

“Cháu cũng nhìn thấy sao?”.

Chung Nguyên cứng nhắc gật đầu.

“Không sao đâu, đây là con gái ta, nó sẽ không hại cháu đâu”.

Bà lão dọn dẹp một vài thứ rồi về nhà luôn.

Trước khi đi, bà còn ngăm nhìn Chung Nguyên một lát. Ánh mắt đó dường như có thể nhìn thấu tận xương anh. Hồi lâu sau, bà mới khẽ nói:

“Khí sắc của cháu rất kém, có thể cháu đã dính vào thứ gì không sạch sẽ rồi, cháu phải cẩn thận đấy!”.

“Thế cháu phải làm sao?”.

Chung Nguyên vật nài.

“Cẩn thận là trên hết, người trẻ tuổi à, làm bất cứ việc gì cũng đều phải cẩn thận! Những việc phải đến sẽ đến thôi, trời đã định rồi muốn tránh cũng không tránh được đâu”.

Bà lão chậm rãi giơ tay chỉ vào ngôi nhà nhỏ vẫn sáng đèn cách đó không xa rồi nói:

“Nếu gặp phải thứ gì không sạch sẽ, thì tới nhà ta, ta sẽ giúp cháu. Ta là bà Bảy, nhớ đấy”.

Chung Nguyên vội gật đầu, bà Bảy chậm chậm bước đi, còn Chung Nguyên không dám ở lại đó thêm một khắc nào nữa, anh chạy như bay về phía nhà Tô Di. Nếu anh dừng lại một phút quay đầu lại, có thể sẽ nhìn thấy nụ cười thâm độc của bà ta. Tiếc là, anh quá sợ hãi nên đã chạy cuống cuống, nhanh như một con thỏ - con thỏ đâm sầm vào cây.

Buổi tối hôm nay đối với An Li Huyền mà nói là buổi tối khó sống nhất trong đời anh.

Quán bar mà vốn rất hợp cho các cuộc mây mưa thì hiện giờ đã trở thành một quán bar ma theo đúng nghĩa. Không những thế bên cạnh anh có cô vợ còn đáng sợ hơn cả ma, anh có đôi chút lóng ngóng không biết phải làm gì.

Chu Thời Chân đúng là chẳng sợ cóc khô gì sắt. Khi còn nhỏ, lúc bố cô làm ăn còn chưa phát, cô đã phải chăn nuôi lợn. Để nuôi mấy con lợn trong nhà, cô thường xuyên một mình lặn lội tới những nơi rất xa để kiếm rau cho lợn, còn đi qua đi lại giữa các ngôi mộ, nhưng chưa từng nhìn thấy ma quỷ bao giờ. Còn lâu cô mới sợ!

Cô luôn sai khiến An Li Huyền bằng sắc mặt, người đàn ông tuy đẹp trai vậy nhưng lại sợ vợ như sợ cọp. Điều này khiến cô mãn nguyện. Trước đây khi còn ở nông thôn ai cũng đều nói cô xấu, nói rằng chân cô to, sẽ không có thằng nào rước. Sau khi tới thành phố, cô không những tìm được chồng đẹp trai như diễn viên điện ảnh, mà lại là người học hành tử tế. Người đàn ông như vậy làm sao không bị hồ li tinh dụ dỗ mê hoặc chứ? Cho dù kẻ thứ ba kia là người tốt đi chăng nữa, chắc chắn lỗi sai ở cô ta.

Con hồ li tinh chết tiệt ban đầu khi bám lấy chồng cô, cô đã xử nó mấy lần, nếu như không phải bố cô ngăn lại, thì từ lâu cô đã dùng gậy đánh chết tươi nó rồi. Bây giờ thì tốt rồi, tự đứng đang yên đang lành chết ngổm một cách bí ẩn như vậy. Chu Thời Chân vốn đã có thể gối cao đầu không phải lo nghĩ gì, không ngờ con hồ li thành ma rồi vẫn bám lấy chồng cô, nếu hôm nay không xử lý được vụ này, thì cô không tên là Chu Thời Chân nữa.

Dưới ánh đèn, người phụ nữ mặc quần áo hàng hiệu mấy nghìn tệ chống nạnh, cũng chẳng thèm quan tâm chiếc váy dài bằng lụa thứ thiệt không ép được phần mỡ bụng dưới. Ánh mắt người phụ nữ đó lộ rõ ánh nhìn hung hãn, cô ta bất động nhìn về phía cửa.

Cửa vẫn đang mở to, lẽ nào cô ta sợ hồn ma của Lạc Mĩ không vào được sao? An Li Huyền run bần bật nấp sau lưng vợ, chỉ sợ bất ngờ nhìn thấy khuôn mặt máu me đầm đìa của Lạc Mĩ. Anh đã nhìn qua xác của Lạc Mĩ, cứ mỗi lần nhớ tới liền sợ tới mức không ngủ được, tóc trên đầu Lạc Mĩ bị nhổ trụi, da đầu còn dính trên tóc. Cả một hộp vật chứng màu trắng đầy những lợn tóc dính đầy máu, mái tóc từng rất mượt mà thoang thoảng mùi thơm của Lạc Mĩ giờ đã mất đi vẻ bóng mượt, trở nên chết chóc không có sinh khí.

Điều kì quặc là trên khuôn mặt Lạc Mĩ vẫn còn vương lại nụ cười không dễ nhận ra, như thể được giải thoát, lại vừa giống với sự mãn nguyện, lẽ nào tự mình giặt tóc của mình xuống còn cảm thấy vui sao?

Chỉ lo nắp kĩ phía sau vợ, khuôn mặt An Li Huyền vô tình chạm vào mái tóc của Chu Thời Chân. Mái tóc này liên tục bị giầy vò trong thẩm mỹ viện, nào là uốn, nào là nhuộm, nào là ép khiến giờ đây trở nên khô như rơm. Điều đáng tiếc là mặc dù không ngừng giầy vò như vậy nhưng vẫn không thể tạo ra một mái nhẵn, ngược lại khiến cho chất tóc hỏng hoàn toàn. Trên mái tóc đó còn có mùi dầu gội đầu rất khó ngửi, anh vội vàng nắp sang bên cạnh.

Hai vợ chồng An Li Huyền chờ tới quá nửa đêm, vừa mệt vừa buồn ngủ, mà hồn ma của Lạc Mĩ vẫn chưa xuất hiện, Chu Thời Chân quay đầu ra về đắc thắng thị uy với chồng:

“Thế nào hả? Thế giới này làm gì có ma quỷ chứ? Em đã nói rồi mà, anh luôn gặp ác mộng vì trong đầu anh nghĩ có ma mà thôi”.

Dường như cô ta cảm thấy vô cùng hài lòng đối với mọi hành động của mình, cô đã chữa khỏi tâm bệnh cho chồng cô, thế là liền khoát tay chuẩn bị về nhà.

An Li Huyền khuyên:

“Con đường này vừa tối vừa không dễ đi, hay là vợ chồng mình cứ ở tạm đây một tối sáng mai hãy về”.

Chu Thời Chân cũng hơi mệt, nhìn thấy đằng sau quầy bar có một căn phòng nhỏ. Cô cảm thấy vui vì trong đó có một chiếc giường nhỏ thế là đồng ý qua đêm ở quán bar.

Cuối cùng cô cũng đã giúp chồng loại bỏ được con hồ li tinh đó, tâm trạng của Chu Thời Chân rất tốt. Cô có cảm giác trong cơ thể có một dòng nước ấm đang chuyển động lên xuống khắp cơ thể.

An Li Huyền thấy thế đành phải hi sinh bản thân một chút. Lấy một người vợ giàu thật chẳng dễ chút nào! Nếu như hai người đều có tiền như nhau, đó chính là sự khuyếch trương về sự nghiệp và thế lực. Nếu mình giàu hơn vợ, đó là chinh phục. Nếu mình nghèo hơn vợ, đương nhiên đó sẽ là cống hiến - cống hiến tuổi thanh xuân để đổi lấy sự hưởng thụ về mặt vật chất.

Lần làm tình này, anh làm rất gượng gạo, nhưng dù gì cũng đã khiến Chu Thời Chân hài lòng, cô ngâm nga hát rồi đi vào nhà vệ sinh tắm.

Chu Thời Chân vừa tắm vừa oán trách phòng tắm ở đây không cao cấp bằng nhà mình, còn An Li Huyền chiều theo cô. Hai người quần lấy nhau rất chặt dưới vòi hoa sen, lại còn tạo vẻ vô cùng hòa hợp. Trong đầu anh lúc này lại hiện lên dáng vẻ yêu kiều của Lạc Mĩ, cùng là phụ nữ, tại sao sự khác biệt giữa người với người lại lớn như vậy?

Hai người vẫn đang tắm, đột nhiên Chu Thời Chân phát hiện trên cổ An Li Huyền đeo một chiếc bùa hộ mệnh màu đỏ. Chiếc bùa đó được buộc bằng chỉ đỏ, rất nổi bật.

“Cái này từ đâu có vậy? Có phải của con hồ li tinh đó tặng cho không đấy?”.

Chu Thời Chân tức tối gầm lên.

“Không phải, không phải, mấy tháng trước anh tới tháp hương chùa Pháp Âm, có một thanh niên tặng anh chiếc bùa này. Anh ta cũng không lấy tiền, anh thấy vậy thì đeo đại thôi”.

An Li Huyền vội vàng giải thích.

“Thanh niên thanh niên gì chứ, chắc là tín vật tình yêu thôi. Mà đúng là đồ đáng bị chém trăm đao nghìn đao, ăn đồ của bà, dùng đồ của bà, lại còn đeo thứ con đàn bà khác tặng cho ở đây nữa”.

Cánh tay núng nính của Chu Thời Chân đã giơ ra, cô sẵn sàng giặt chiếc bùa trên cổ An Li Huyền xuống, rồi tiện tay ném ra ngoài cửa sổ.

An Li Huyền đau lòng nghĩ thầm, lần trước khi tắm với Lạc Mĩ, cô cũng nhìn thấy, nhưng cô chỉ dụi dụi vuốt ve một chút.

Chiếc bùa hộ mệnh màu đỏ bị vứt ra ngoài cửa sổ tạo thành đường parabol rơi vào bụi cỏ, bụi cỏ giống như nước biển gặp phải ngọc định thủy, ào một tiếng rã ra hình thành một vòng tròn, chiếc bùa hộ mệnh phát

ra vàng sáng đỏ. Vàng sáng đỏ chiếu tới đầu trên lá cây tiết ra một giọt nước. Nếu như cố gắng phân biệt, dưới ánh sáng phản chiếu mờ mờ của phòng tắm, có thể nhận ra đó là máu đặc.

Chu Thời Chân dường như rất vừa lòng, cô kéo An Li Huyền vào chiếc giường nhỏ ngủ. An Li Huyền cả một đêm không mộng寐.

Cho tới lúc hai người tỉnh giấc trời đã sáng tỏ.

An Li Huyền vừa mở mắt phát hiện một đầu người treo lơ lửng, hàng vạn sợi tóc xõa xuống, che mất cả tầm mắt anh. Anh sợ hãi hét lên một tiếng, thì phát hiện chiếc đầu đó chính là đầu của Chu Thời Chân đang vươn ra nhìn mình. Thấy chồng tỉnh lại, Chu Thời Chân quay đầu, tiện tay với lấy chiếc lược gỗ rồi dịu dàng chải đầu. Dáng vẻ tư thế lúc này của cô khác hẳn với thường ngày.

An Li Huyền cảm thấy có gì không ổn, anh không muốn ở trong quán bar này thêm một phút nào nữa, vội vàng kéo tay cô vợ béo phì đang tạo dáng dịu dàng của mình chạy ra ngoài.

Xe chạy rất nhanh, Chu Thời Chân vẫn dịu dàng tựa đầu vào vai chồng, cô vừa vuốt tóc vừa nói: “Không hiểu tại sao đầu ngứa quá, về nhà gội đầu thôi”.

Lòng An Li Huyền như bị kim châm một cái, câu nói này rất quen tai, dường như anh đã từng nghe Lạc Mĩ nói rồi. Anh lại quay sang nhìn nét mặt Chu Thời Chân, cô chưa từng dịu dàng như thế này bao giờ, ánh mắt cũng rất quen, nhưng đầu dựa vào vai anh lại lạnh thấu xương, lẽ nào cô đã bị...

An Li Huyền không dám nghĩ tiếp, ma nhập, lẽ nào đã bị hồn ma của Lạc Mĩ nhập vào rồi sao?

Lạc Mĩ muốn làm gì? Muốn giết mình chăng? Bàn tay cảm vô lăng của An Li Huyền càng lúc càng run, còn Chu Thời Chân càng quẩn lấy anh chặt hơn. Anh không nghĩ ra bất kì cách nào, lẽ nào đạp Chu Thời Chân xuống xe?

May mà đã tới nhà rồi. Lần đầu tiên An Li Huyền cảm thấy ngôi nhà được trang trí rất thô tục kia trở nên đẹp biết bao, anh vội nhảy xuống xe, còn chẳng thèm quan tâm tới việc mở cửa xe cho vợ đã chạy tọt vào trong.

Chu Thời Chân cũng không ngoạc mồm chửi mắng hành vi bỏ rơi cô rồi chạy biến vào nhà của An Li Huyền như mọi khi, chỉ yên lặng xuống xe. Tiếp đó vừa đi vừa túm tóc, cô cảm thấy đầu ngứa tới mức không chịu nổi.

Chu Thời Chân vừa chạy về phía phòng tắm vừa cởi váy, vừa vào liền kéo cửa, tiếp đó chỉ còn nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

An Li Huyền đang ngồi không yên bên ngoài cửa, ông nội Chu Thời Chân bị mắc chứng Alzheimer đang ngồi xem ti vi trong phòng khách. Màn hình ti vi xẹt xẹt nhiều nhằng nhịt, từ trước tới giờ ông nội đều ngồi im lặng ở đó xem ti vi không có hình gì cả. Trông ông như một khúc gỗ, một vật trang trí. Thường thì ngoài người giúp việc ra, không ai để ý tới ông, họ coi ông như không tồn tại.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên An Li Huyền nghe thấy một câu nói vọng tới từ phía sau: “Ta muốn về, chỗ này không ở được nữa rồi”.

Anh ngỡ ngàng quay đầu lại nhìn ông cụ một cái. Ông cụ từ lúc được đưa từ quê ra thành phố đã bị lú lẫn, bây giờ nói được câu đầu tiên, lại là câu “chỗ này không ở được nữa rồi”.

Anh chạy tới định nói vài câu với ông cụ vẫn nhìn chăm chú vào ti vi bằng ánh mắt lơ đãng kia, nhưng chỉ trong giây lát ông cụ đã trở lại trạng thái hàng ngày. Ông chẳng nói chẳng rằng, dường như đã trở về thế giới riêng của mình.

An Li Huyền gạt ngay ý nghĩ hỏi ông cụ, anh chạy về phía phòng tắm rồi ghé tai lắng nghe tiếng nước bên trong, Anh làm vậy là muốn biết tình hình Chu Thời Chân hiện giờ thế nào.

Mạo hiểm bị mắng, An Li Huyền lén đẩy cửa phòng tắm, bên cạnh cửa phòng tắm có một tấm gương lớn, tấm gương đó có thể phản chiếu mọi vật trong phòng tắm. Nhưng hiện giờ hơi nước mù mịt khiến anh không nhìn rõ, một luồng hơi nóng phả vào mặt, cả phòng tắm giống như phòng tắm hơi, đầu cũng toàn là hơi nước.

An Li Huyền vừa gọi “bà xã, bà xã” vừa xua tay đánh tan hơi nước. Đi thêm mấy bước nữa thấy thân hình trần như nhộng ngồn ngộn thịt của vợ. Cô đang cong người cúi đầu vào bồn tắm, trông cô lúc này giống như một chiếc cầu thịt cực lớn.

Cả một bồn tắm đầy nước đang bốc hơi ngùn ngụt, Chu Thời Chân không trả lời chỉ lầm bầm một mình: “Ngứa quá! Ngứa quá! Phải nhúng vào nước sôi mới dễ chịu”.

Bỗng An Li Huyền cảm thấy có gì không bình thường, phòng tắm nóng thế này, nhiệt độ nước chắc hẳn rất cao. Anh nhìn đồng hồ nhiệt độ trên thiết bị nước nóng, nhưng do hơi nước quá dày đặc nên anh không thể nhìn rõ số hiển thị trên màn hình.

Anh đành tiến lên phía trước mấy bước, đứng cạnh bồn nước rồi tiện tay thử nhiệt độ nước. Anh vừa nhúng tay vào nước liền hét lên một tiếng vì bỏng. Nước trong bồn tắm đã sôi, nóng chết người, còn nổi bọt trắng, giống như đang bị thứ gì tăng nhiệt độ vậy.

Bình nước nóng không thể có nước nóng như thế này được, An Li Huyền hoảng loạn cùng cực. Anh đã không thể để ý tới Chu Thời Chân đang lầm bầm một mình đã ngâm đầu vào trong nước sôi. Bồn tắm trắng phau nổi đầy tóc khô vàng. Cổ Chu Thời Chân đã bị bỏng nước sôi đỏ lừ, lúc An Li Huyền lùi về sau thì đột nhiên Chu Thời Chân ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy cô như không có chuyện gì xảy ra vẫn gội đầu trong bồn. Cô giơ tay túm tóc mấy cái, cả khuôn mặt, cổ lẫn trước ngực cô đều đã đỏ rực. Mắt cô vẫn đỏ do tư thế cúi đầu lâu, nhưng trên khuôn mặt lại xuất hiện nụ cười dễ chịu.

Cô vừa cười khan vừa túm lấy tóc, mái tóc nhuộm vàng uốn xoắn dính trên da đầu, ánh lên màu vàng tối chết chóc của xác chết.

Cô vừa cười khan vừa nói: “Dễ chịu thật, chẳng còn ngứa nữa rồi”, một tay vẫn tóm chặt vào tóc, An Li Huyền lùi tới cửa phòng tắm, anh hoảng hốt nhìn vợ.

Chỉ thấy cô giật mạnh một cái, cả mái tóc lẫn da đầu tách khỏi đầu, máu giống như đài phun nước bắn tung tóe khắp nơi, tiếp đó cô cầm miếng da đầu ném về phía anh. An Li Huyền sợ tới mức không nói được gì. Anh có cảm giác thứ gì đó chen trong cổ họng, muốn gào to nhưng đã hoàn toàn không thể gào được nữa, chỉ biết đứng im nhìn miếng da đầu lẫn với tóc nhuộm vàng máu me đầm đìa rơi xuống người.

Chu Thời Chân chậm rãi quay người lại, nhúng đầu vào trong bồn tắm nước sôi, trong giây lát cả bồn tắm đỏ lôm.

Trước mắt An Li Huyền đỏ một màu máu, đầu anh bị đập mạnh một cái, tiếp đó không nhìn thấy gì nữa.

Một lúc lâu sau, cô giúp việc Tiểu Ngọc trở về, nhìn thấy cửa phòng tắm khóa chặt, nhưng bên trong vẫn nghe thấy tiếng nước ào ào. Còn ông chủ đang ngồi xoay lưng vào bếp trên nền đá đại lí mài dao. Tiếng mài dao rất nặng nề khó nghe. Cô giúp việc liền nhắc:

“Con dao này không cần mài nữa, mài như vậy chẳng có ích gì đâu”.

Không thấy trả lời, không gian tĩnh lặng xen lẫn với tiếng mài dao đều đều, Tiểu Ngọc lại nói tiếp:

“Nước đường tôi đã nấu xong rồi, cậu có cần tôi để vào bát không?”.

An Li Huyền vẫn không trả lời, thấy kệ, người nhà này hơi kì quặc, hay là cứ đi xem ti vi trước đã!

Cô ngồi bên ông cụ lú lẩn, tiếp đó vợ lấy điều khiển chuyển kênh. Ông cụ bình thường ngày ngày ngô ngô không có phản ứng gì, bỗng nhiên nhìn chăm chú vào ti vi nói với cô:

“Cháu đi đi, chỗ này không ở lại được đâu”.

Cô cảm thấy rất kì lạ, vừa pha lẫn chút mừng rỡ kinh ngạc, tiếp đó gọi với một tiếng với ông chủ trong bếp:

“Ông nói được rồi cậu à”.

Ông cụ vẫn nhìn thẳng vào ti vi, sắc mặt thờ ơ, ánh mắt vẫn đờ đẫn như cũ, nhưng lại nhắc lại từng chữ từng chữ rất rõ ràng:

“Chỗ này không ở được đâu, chỗ này không ở được đâu”.

Tiểu Ngọc lúc này đã mê mẩn với các tình tiết trong bộ phim truyền hình, cô nhìn anh Trư trong phim Trư Cửu Muội rực rỡ sắc xuân[1] đáng yêu kia cười ngặt nghẽo.

[1]. Trư Cửu Muội rực rỡ sắc xuân là một bộ phim cổ trang - hài của đạo diễn Phạm Tiểu Thiên, kể về cuộc chiến chống lại yêu ma quỷ quái của bốn chiến binh nhà trời.

Đột nhiên, ông cụ đang ngồi bên cạnh cô không tiếp tục nói nữa, Tiểu Ngọc vẫn đang cười ngặt nghẽo liền tò mò quay lại nhìn ông. Lúc này nét mặt ông cụ cứng đờ, nhưng lại có một dòng máu chảy từ đỉnh đầu ông xuống. Quay lại nhìn kĩ thấy An Li Huyền thất thần đứng đằng sau ông cụ, tay vẫn cầm con dao, con dao đã cắm sâu vào chính giữa đầu ông cụ.

Tiểu Ngọc hét toáng lên, giọng cô đã lạc đi, cô muốn chạy nhưng tóc cô đã bị buộc vào tay vịn ghế sofa bằng gỗ lim. Mái tóc đen của cô bị thắt nút chặt, còn ông chủ đã mất lí trí kia vẫn đang nhìn cô với cặp mắt của người bê trên. Con dao trong tay An Li Huyền dần giáng xuống. Tiểu Ngọc giãy giụa, kêu la, cảm giác bị lưỡi dao rạch vào người thật lạnh lẽo.

Chưa chết hẳn là điều đáng sợ nhất, quá trình chờ đợi cái chết thật khủng khiếp, con dao đâm rách họng rồi cắm sâu vào phía sau đầu. Chân Tiểu Ngọc giãy giụa vài cái rồi bất động.

Ánh mắt của An Li Huyền vẫn không có tiêu điểm, tuy mắt vẫn dán vào ti vi nhưng dưới tay hắn bộ da đầu của ông nội và Tiểu Ngọc đã không còn. Cộng thêm với bộ da đầu của Chu Thời Chân ban nãy, hiện giờ hắn có ba bộ.

Hắn mân nguyện đứng dậy từ vũng máu, vừa cầm da đầu của Tiểu Ngọc vừa khẽ vuốt ve những sợi tóc xanh mượt trên bộ da đầu đó, những sợi tóc mềm mà nhỏ.

Mái tóc êm dịu như tử cung người mẹ, hắn vùi đầu vào giữa đám tóc, mùi thơm của da thịt bồng phả vào mũi hắn, quả thật ngọt ngào. Lúc này cả thế giới đối với hắn như không còn tồn tại nữa, chỉ cần được trốn trong đám tóc này thì tốt rồi, cần rất nhiều tóc nữa để hợp thành một bộ. Làm được vậy mới thể hiện rõ ràng nhất sự sung sướng này.

Hắn vùi đầu trong đám tóc, vùi mãi trong đó tới lúc người dần co giật do thiếu ôxy gây nên. Đám tóc đó dính đầy vào mũi, họng hắn, có cảm giác những sợi tóc đó giống như những hạt giống kì dị có thể sinh sôi phát triển trên người hắn, cả người hắn bị tóc vây kín, thực quản, dạ dày, não, tim, đại tràng đầy những tóc. Hắn không thể thở được, cũng không muốn ngẩng đầu lên.

Nụ cười của hắn vẫn kì quái như vậy, nhưng lại mang vẻ ảm áp kiêu diễm, cuối cùng hắn không còn cử động được nữa. Từ khước mắt hắn thò ra hai sợi tóc dài, rồi biến mất sau một cơn gió thoảng qua.

Lúc trời sắp sáng, một mùi thơm kì quái bao phủ căn nhà này. Một con mèo hoang đi ngang qua ngửi ngửi hít hít mấy cái rồi kêu lên một tiếng chạy biến đi.

5. Chương 5: Nhà Báo

Trương Vĩ Quân nhú chặt mày nhìn hiện trường tanh lợm mùi máu.

Có người đi tới vỗ vào vai anh nhắc:

“Anh Quân à, mau chụp ảnh đi, một lát nữa nhân viên pháp y tới đây”.

“Tôi muốn quan sát kĩ hiện trường một chút”.

Trương Vĩ Quân trầm nghĩ, nhân viên pháp y tới cũng chẳng có tác dụng gì đâu? Chỗ này chẳng khác gì một lò mổ.

Viên cảnh sát trẻ vỗ vai anh rồi nhún vai khó hiểu, tiếp tục làm việc của mình. Thâm niên của Trương Vĩ Quân nhiều hơn cậu ta, nên cũng chẳng tiện nói nhiều, đành phải lẩm nhẩm một mình:

“Vụ án này chắc chắn do đội trưởng Vương phụ trách, đội trưởng Vương có khi nào nghe ý kiến của người khác đâu? Có nghĩ cũng mất công”.

Trong lúc vẫn chưa có chứng cứ xác đáng, không ai biết người trong phòng tắm là ai, nhưng Trương Vĩ Quân nhận định đó chính là Chu Thời Chân. Xem ra chỉ cần khẽ động vào xác cô ta một chút, da thịt sẽ róc ra khỏi xương mất. Trương Vĩ Quân tuy không phải là một người nội trợ, nhưng anh cũng biết, để tới mức này thời gian luộc không thể ít hơn bốn, năm tiếng. Bồn tắm lại không có nắp đậy. Anh đã xem xét kỹ, nhiệt độ cao nhất của bình nước nóng có thể đun chỉ là tám mươi độ C. Rốt cuộc thứ gì đã khiến ột bồn nước tắm đầy sôi tới mức này?

Tiếng bước chân của mấy người vọng tới từ ngoài cửa. Trương Vĩ Quân không cần quay đầu lại cũng biết đó là đám Vương Kiện.

Wương Kiện chính là đội trưởng Vương. Người này có tác phong làm việc nhanh chóng dứt khoát, lại thông minh, được việc, tuy rằng hơi nóng vội nhưng mọi người đều phục anh ta. Dù gì hai huân chương chiến công hạng hai không dễ dàng đạt được, rõ ràng phải có khả năng thật sự.

Wương Kiện chào Trương Vĩ Quân:

“Anh Trương à, có phát hiện gì mới không?”.

“Đội trưởng Vương”.

Trương Vĩ Quân chỉ vào bồn tắm nói:

“Luộc chín rồi”.

Wương Kiện nhú mày. Làm cảnh sát hình sự đã hai mươi năm nay, nào là xẻ xác, đốt xác, nghiền nát xác đều đã từng gặp, có điều đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy phương pháp “không đun hàng” như thế này.

“Làm sao có thể tăng nhiệt được?”.

Đã là cảnh sát hình sự lão luyện, ngay lập tức liền hỏi vào trọng tâm.

“Mẫu nước đã được mang về làm xét nghiệm rồi. Không phát hiện thấy bất kì dấu vết nào của thiết bị tăng nhiệt cả”.

“Hay là do gia nhiệt bằng điện?”.

”Không thể nào. Cầu chì tổng của căn nhà này là hai mươi ampe, cho dù có huy động hết để gia nhiệt bằng điện cũng không thể vượt quá năm kilowatt, căn bản không thể đun sôi được bồn tắm to thế này. Hơn nữa, cho dù có kết nối được, thì ổ cắm chắc chắn đã cháy từ lâu rồi. Nhưng nơi này lại chẳng có dấu vết nào của ổ cắm bị cháy cả.

“Ừ”.

Wương Kiện gật đầu, lông mày nhú chặt lại.

“Đội trưởng Vương, tôi cảm thấy...”

Trương Vĩ Quân bắt đầu đưa ra ý kiến của mình.

“Anh Trương à, chờ một chút”.

Wương Kiện ngắt lời Trương Vĩ Quân rồi kéo anh ta ra khỏi nhà.

“Lẽ nào anh không cảm thấy việc này rất có thể do ma làm sao?”.

Wương Kiện khê hỏi.

“Chính xác tôi cũng cảm thấy như vậy. Anh xem...”.

“Anh Trương à!”

Vương Kiện lại một lần nữa ngắt lời Trương Vĩ Quân.

“Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, những việc như thế này chỉ có thể nói riêng với nhau thôi, không nên nói trước mặt mọi người. Bao nhiêu năm nay anh vẫn không được thăng chức lẽ nào anh thực sự không biết tại sao?”

“... ”.

Trương Vĩ Quân muốn mở miệng, nhưng không biết phải nói thế nào. Anh thực sự không hiểu, một người nói ra suy nghĩ của mình thì có gì sai chứ?

“Được rồi, hai ngày vừa rồi anh chạy ngược chạy xuôi ở bên ngoài, hôm nay nghỉ phép đi, dù gì hiện trường anh cũng đã tới xem rồi. Ngày mai nhớ tới họp về thảo luận tình tiết vụ án đây”.

Vương Kiện bỏ mặc Trương Vĩ Quân rồi quay người đi vào trong.

Trương Vĩ Quân mở miệng định nói, nhưng lại nhanh chóng khép miệng.

Tô Di đang bận rộn với việc dọn dẹp vệ sinh trong quán, bỗng từ đằng xa nhìn thấy có cảnh sát đi tới, liền vội vàng chạy ra đóng cửa.

Chung Nguyên đang ở trong quầy bar giật thót mình trách:

“Cậu bị dở hơi đấy à, lát nữa trời tối, khách sắp đến rồi lại đóng cửa làm gì?”.

“Bố cảnh sát cách mạng lại tới kia kìa, không biết lại xảy ra chuyện gì nữa đây, lần nào gặp bố ấy cũng chẳng có chuyện gì hay ho, bọn mình giả vờ không có trong quán là xong”.

“Chắc chắn bố ấy đã thích cậu rồi, mau mở cửa đi, gây trở ngại không cho cảnh sát thi hành công vụ về ăn cơm tù như chơi đấy, cậu có hiểu không?”.

Tô Di bất cần liếc Chung Nguyên một cái rồi nói:

“Đồ mù chữ, cậu cứ bốc phét đi, cứ như thể hiểu luật không bằng”.

Một mặt Tô Di mắng Chung Nguyên nhưng mặt khác vẫn từ từ đẩy cửa ra. Bất kể thế nào, cô vẫn muốn làm một công dân tốt, mở quán nhỏ, kiếm nhiều tiền, lên sàn chứng khoán, sống một cuộc sống hạnh phúc. Cô thực sự không muốn gây khó dễ với cảnh sát.

Trương Vĩ Quân dường như đã đoán trước được Tô Di nhất định sẽ mở cửa nên đã đứng chờ sẵn trước cửa. Tô Di tươi cười, cứ như thể cô chưa từng đóng cửa vậy. Hai người khách sáo hỏi thăm nhau một hồi, Chung Nguyên chỉ còn biết trợn mắt đứng nhìn ở quầy bar.

“Đúng là những nhân tài đóng kịch”.

“An Li Huyền chết rồi”.

Chiếc cốc trên tay Tô Di rơi xuống đất, khắp nơi là những mảnh thủy tinh vỡ. Đến cả Chung Nguyên cũng giật mình sợ hãi, anh vội vàng chạy từ quầy bar ra.

“Cậu ấy chết thế nào?”.

“Hiện giờ vẫn không biết, theo những gì thấy ở hiện trường có thể là tự sát. Không những thế rất giống với cái chết của Lạc Mĩ, da đầu đều bị lột ra”.

Lúc này Tô Di mới định thần lại.

“Thế còn Chu Thời Chân?”.

“Bị nước sôi luộc chín đầu”.

Trương Vĩ Quân vừa nói xong, đã thấy Tô Di lắc người đi vào nhà vệ sinh. Kế tiếp đó là tiếng nôn ọe rất to vọng ra từ nhà vệ sinh, khiến Chung Nguyên còn thấy xấu hổ thay cho cô.

Chung Nguyên cố gắng trấn tĩnh đưa một cốc nước cho Trương Vĩ Quân nhưng vì tay run quá nên nước sánh ra ngoài quá nửa.

“Hai người bọn họ có phải đã từng qua đêm ở quán bar của anh?”.

Trương Vĩ Quân nghiêm túc hỏi.

Chung Nguyên vội vàng ngồi xuống, anh có cảm giác lúc này anh còn chân thành, nghiêm túc hơn so với lần đầu thổ lộ tình yêu với người con gái anh yêu thầm trước đây.

“Thưa anh cảnh sát, điều này quả thực chẳng liên quan gì tới chúng tôi cả, họ ngủ ở chỗ chúng tôi còn chẳng trả tiền phòng cho chúng tôi. Chính bản thân họ nói muốn chờ Lạc Mĩ, mong các anh điều tra rõ ràng”.

Tô Di đi ra từ nhà vệ sinh, vừa nghe thấy mình có liên quan tới vụ án giết người, liền vội vàng chạy tới nói giúp Chung Nguyên:

“Đúng vậy, anh cảnh sát tốt bụng ơi, An Li Huyền và Chu Thời Chân không thù không oán với chúng tôi, tại sao chúng tôi phải giết họ chứ? Cho dù họ giàu có thì làm sao chứ? Hiện giờ tôi khai trương quán bar cũng có thể trở thành triệu phú mà”.

Chung Nguyên trầm mắng Tô Di một câu:

“Đồ mắc dịch họ Tô mê tiền kia, cậu không làm bà chủ quả thật là lãng phí, tới lúc này rồi còn nói ra những lời như vậy”.

“Vậy họ rời khỏi chỗ các vị khi nào?”.

Đột nhiên một giọng nữ lạnh lạnh vọng tới từ phía sau ba người. Tô Di, Trương Vĩ Quân và Chung Nguyên đang nói chuyện về người chết và ma quỷ trong quán bar đen sì sì thì nghe thấy giọng nói như vậy khiến ai cũng lạnh ớn người, sợ tới mức nổi da gà. Ba người cùng lúc quay đầu lại.

Nếu như ánh mắt phần nộ có thể giết người, vậy thì cô gái xa lạ đặt câu hỏi kia đã chết đi chết lại hàng nghìn hàng vạn lần rồi.

Chung Nguyên điều chỉnh độ sáng của đèn lên mức to nhất, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn thấy lông mày của cô gái kia một cách không rõ ràng. Cô gái này không thực sự xinh đẹp, có điều vẻ chân thật hiện rõ trong đôi mắt cô khiến người khác khó lòng quên được.

Nhận thấy mọi người đều đã quay đầu lại nhìn mình, cô ta vẫn không hoang mang, bình tĩnh lấy giấy tờ ra:

“Tôi là phóng viên Báo Thành thị buổi tối, tôi muốn phỏng vấn một chút về vụ việc này”.

“Làm thế nào cô biết tới đây phỏng vấn?”.

Tô Di tò mò hỏi. Chung Nguyên cầm lấy xem thẻ nhà báo của cô ta. Anh nhìn chăm chú vào cô ta một lát rồi cúi đầu đối chiếu với thẻ nhà báo trong tay.

“Tôi đi theo anh cảnh sát này tới thôi, vốn cũng định chào hỏi mọi người nhưng quán của các vị tối quá, không những thế mọi người lại nói quá nhanh, tôi không chen vào được”.

Cô ta nói rất đồng dục.

Trương Vĩ Quân nghe thấy mình bị bám theo mà không hề hay biết cũng cảm thấy mất mặt, nếu không phải ánh đèn mờ nhìn không rõ ràng, cô nhà báo này chắc chắn đã bị anh ta dọa cho hết hồn.

“Tôi là Dịch Bình An, Bình An trong từ ”bình an“, một cái tên trung tính. Tôi muốn phỏng vấn các vị một chút”.

“Phỏng vấn tôi cái gì cơ?”.

Tô Di tò mò hỏi lại.

“Quán bar ma! Trong quán bar ma xảy ra những chuyện rùng rợn, những người đã từng qua đêm ở đây đều bị chết một cách bí hiểm, lẽ nào đây không phải là một cái tí giạt gân?”.

Tô Di kinh ngạc nhìn Dịch Bình An, cô phát hiện cô gái này tuy không khó coi nhưng không hiểu tại sao khiến người khác ghét. Chắc cô ta không biết rằng đôi lúc mình cũng rất hung dữ, do đó mới dám nói xấu về quán bar trước mặt mình.

Nhìn thấy nét mặt của Tô Di, Chung Nguyên lo cho sự an toàn của cô nhà báo Dịch Bình An này.

“Cảnh sát sẽ lo xử lý vụ này, không cần đám nhà báo phải nhúng tay”.

Trương Vĩ Quân nói rất sáng nhưng tiếc là Dịch Bình An không chịu nể mặt chút nào.

“Anh đâu phải là người phát ngôn của sở cảnh sát? Tôi có quyền biết chân tướng sự việc”.

“Chân tướng sự việc? Lẽ nào cô định viết trong quán bar của tôi có ma, lũ ma này đã giết người ư? Ha ha, nói vậy ai mà tin chứ?”.

Tô Di bực quá cười châm chọc.

“Chính vì sự việc này rất khó lý giải, tôi mới định làm đề tài này. Nếu tin bình thường, cần gì tôi phải ra tay chứ”.

Xem ra Dịch Bình An là nhân vật rất quái trong làng báo.

“Tôi phát hiện vụ việc lần này rất giống với vụ án Lạc Mĩ bị giết lần trước, cho nên mới quan tâm đặc biệt tới vụ việc này. Mà bất kể thế nào, cô cũng không bị thua thiệt đâu”.

Dịch Bình An đá mắt với Tô Di, dường như trong lời nói của cô ta đầy ẩn ý.

“Tại sao tôi không bị thiệt chứ?”.

“Xì, cô làm ăn như thế nào vậy? Chủ đề quán bar của cô chính là ma, tôi đưa tin miễn phí giúp cô như vậy, nói rằng trong quán bar của cô có hiện tượng kì lạ, cô đoán xem kết quả sẽ như thế nào?”.

Dịch Bình An đã không chế được toàn bộ sự việc.

“Thế nào á, khách của tôi sẽ sợ chạy mất dép chứ sao”.

Tô Di tức anh ách đáp lại.

“Sai rồi, khách sẽ cảm thấy rất mới mẻ, rất kích thích, đầy khiêu chiến! Hơn nữa nếu họ tới chỗ cô tìm ma, việc làm ăn của cô sẽ càng ngày càng hot, tôi đảm bảo đấy”.

Phát ngôn mang tính tổng kết của Dịch Bình An đã lay động Tô Di, nhưng Chung Nguyên lại vẫn cảm thấy căng thẳng khó hiểu. Bởi hai lần gặp ma trước khiến anh hoàn toàn tin những sự việc kì bí này, anh thực sự không muốn mạo hiểm.

Trương Vĩ Quân cũng không đồng ý.

“Vớ vẩn, làm nhà báo làm sao có thể vì sự hiếu kì của độc giả mà có thể viết những điều vô trách nhiệm như thế, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, liệu cô có chịu trách nhiệm không?”.

“Xảy ra chuyện gì, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Đó chỉ là một ước đoán mà thôi, tôi chắc chắn sẽ không viết trên báo rằng nơi này có ma, mà thế giới này căn bản không có ma, vậy thì sợ gì chứ?”.

Tô Di rõ ràng đã bị thuyết phục, cũng không phản đối nữa, chỉ có Chung Nguyên và Trương Vĩ Quân kiên quyết không đồng ý.

Đôi bên giằng co không bên nào chịu bên nào, bỗng nhiên Dịch Bình An phát biểu một câu:

“Thế này đi, các anh đều nói có ma trong quán bar này, những người qua đêm ở đây sẽ xảy ra chuyện, vậy thì tối nay tôi sẽ qua đêm ở đây. Nếu không xảy ra chuyện gì với tôi, thì tôi sẽ có thể đăng tin vụ việc này chứ?”.

“Không được”.

Trương Vĩ Quân và Chung Nguyên cùng đứng bật dậy.

“Các anh sợ gì chứ? Trong thế giới này tuyệt đối không thể có ma, tôi muốn qua đêm ở đây, tôi có thể trả tiền cho các anh”.

Tô Di hề nghe thấy từ tiền là sáng mắt, dường như cô đã dao động.

Chung Nguyên nhìn Tô Di nói:

“Nếu cậu dám thu tiền của cô ta, ngày mai mình sẽ nghỉ làm luôn”.

Câu nói này rất đanh thép, trong ngữ khí lộ rõ vẻ kiên quyết. Tô Di cũng không thể tự ý quyết định mọi chuyện mà không để ý tới Chung Nguyên, đành phải đứng dậy tiễn khách. Dịch Bình An xem ra cũng chấp nhận bỏ đi, nhưng tranh thủ mọi người không chú ý lén chạy ra sau mảnh vải đen trong quán bar trốn biệt đi. Tiếp đó lạnh lùng nói đằng sau tấm vải đen:

“Việc Dịch Bình An tôi đã muốn làm, không ai có thể ngăn được”.

Tới giờ đóng cửa, Tô Di vẫn đóng cửa như thường rồi cùng về nhà với Chung Nguyên.

Tận mắt nhìn thấy Chung Nguyên và Tô Di rời khỏi quán, Dịch Bình An lúc này mới chui ra khỏi tấm vải đen. Trông bộ dạng cô đắc ý vô cùng, do quán tối om nên đã va phải mấy chiếc ghế. Cô cảm thấy tự hào về sự thông minh của mình. Cô bật đèn, tiếp đó đi vào chỗ giường nhỏ đã thông thuộc địa hình từ lâu rồi nằm xuống.

Thực ra Dịch Bình An không ngốc, chỉ là cô hơi liều mà thôi. Từ nhỏ cô không được giỏi giang cho lắm, nhưng sau khi trưởng thành lại thay đổi một trăm tám mươi độ, đối với công việc rất chuyên tâm, không chút buông lơ. Cô trẻ là vậy, không hề có người nâng đỡ, thế nhưng đã giành được một vị trí đáng nể trong tòa báo lớn nhất thành phố này. Có được điều này là do cô dựa vào cái gì, dựa vào chính tinh thần này.

Cô vừa cẩu thả bản thảo vừa nằm trên giường nghĩ về những điều quý quái, thực ra trong lòng cũng hơi run sợ, nhưng ngay lập tức an ủi bản thân đèn vẫn đang bật, sợ gì chứ?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi rồi ngủ thiếp lúc nào không hay nữa, không những ngủ mà còn ngủ rất ngon. Ngày hôm sau, Bình An bị đánh thức bởi tiếng chuông báo thức từ máy di động, cô nhìn ra ngoài qua cửa sổ nhà vệ sinh, phát hiện bên ngoài đã sáng rõ, mấy chú chim đang hót ríu rít trên cành.

Bình An cười tự nhủ:

“Có thấy ma quỷ gì đâu!”.

Cô dọn dẹp mọi vật phẩm của mình, chuẩn bị rời khỏi quán bar. Trước khi đi còn rửa mặt, nhân tiện gội đầu. Cô để kiểu tóc ngắn giống Ngô Hiểu Lợi[1], kiểu tóc này rất dễ xử lý. Lúc gội đầu cô cúi người rồi nhúng tóc vào trong nước, cô cảm thấy đỉnh đầu lạnh cóng như thể vừa nhúng tóc vào băng. Cô vội ngừng đầu, kiểm tra nhiệt độ nước, không tới mức lạnh thấu xương. Lúc nhìn đồng hồ, phát hiện không còn sớm nữa, phải nhanh chóng rời đi, bọn Tô Di sắp tới mở quán rồi. Bình An vội vàng lau khô tóc, chuẩn bị rời khỏi quán bar.

[1]. Ngô Hiểu Lợi (1983) là cầu thủ bóng chuyền chuyên nghiệp người Đài Loan.

Cửa quán đã bị khóa bên ngoài không mở được. May mà phòng tắm nhỏ có một cửa sổ nhỏ, cô phải cố gắng lắm mới chui được ra khỏi cửa sổ đó, tiếp đó phải rất khó khăn mới lấy được túi xách rồi nhảy xuống. Cô vừa nhảy xuống thì phát hiện thấy một người đàn ông đang vừa tò mò vừa say sưa quan sát cô.

Cho dù Bình An có cá tính hơn nữa thì cô cũng không muốn bị người khác nhìn thấy cảnh tượng mình mặc mini juyup lộ cả nội y màu hồng phấn cùng đôi chân dài để cố chui ra từ cửa sổ.

Cô không chỉ không muốn bị người khác nhìn thấy, mà dường như đến cả ý nghĩ giết người diệt khẩu cũng có.

Bình An tức anh ách nhìn lại anh ta, hai người giương mắt nhìn nhau. Trông người đàn ông đó rất đẹp trai, không những thế còn khá cao, cô phải gắng kiễng chân mới có thể nhìn rõ dáng vẻ anh ta.

Trở trêu ở chỗ anh ta là một hòa thượng, trẻ trung đẹp trai là thế mà đội khăn trên đầu, mặc bộ cà sa màu ghi, nhưng lại đeo cặp kính râm hầm hờ, tay cầm chiếc di động rất sành điệu, buồn cười nhất là một con bồ câu đậu trên vai anh ta nữa chứ.

Bình An còn ngỡ mình mới sáng mắt đã trúng tà, tại sao lại gặp một người kì quặc như vậy ở nơi khi ho cò gáy này?

Còn người đó cứ chỉ vào khoe mắt cô, tiếp đó nghiêm túc nói với cô:

“Thí chủ, thí chủ vẫn chưa rửa sạch gỉ mắt của mình”.

Bình An dường như nghệt thở, cô có cảm giác mình sắp ngất xỉu. Cô hoàn toàn không thể chấp nhận chuyện này có thể xảy ra với một người vừa sành điệu lại giỏi giang, không những thế lại rất thông minh như cô. Nhưng cô có thể làm gì với một hòa thượng? Đánh nhau thì đánh không lại, cãi nhau với một quái nhân như thế này e rằng càng cãi càng đáng sợ. Cô chỉ còn một cách duy nhất đó là kéo váy chuẩn bị nhảy xuống.

Hòa thượng kia lại chêm thêm một câu đằng sau cô:

“Cô gái à, có phải cô đang lấy trộm đồ không đấy? Liệu bản tăng có nên thực hiện nghĩa vụ công dân báo cảnh sát không nhỉ?”.

Bình An quay đầu lại hần học nói:

“Người không sợ ta giết người diệt khẩu sao?”.

“Không sợ, bản tăng chỉ hỏi vậy thôi, nếu cô cho rằng không cần thiết báo cảnh sát thì cô cứ đi thôi!”.

Bình An lấy chiếc túi xách ra trước mặt anh ta, rồi nhanh chóng mở ra, tiếp đó đổ ra mọi thứ có trong túi, một vài quyển sổ, bút, giấy, son, kem chống nắng, tiền lẻ... rồi nói:

“Hòa thượng nhìn cho kĩ này, lẽ nào ăn cắp chỉ lấy mấy thứ đồ lặt vặt này sao?”.

Hòa thượng đó ngồi xổm xuống quan sát cẩn thận, sau khi xem qua rút ra kết luận:

“Túi của phụ nữ đều lộn xộn thế này ư? Lúc nào rảnh cũng nên sắp xếp lại một chút. Trông tờ giấy này đã lau qua son rồi đó”.

Bình An ngượng đỏ mặt, cô nhanh chóng nhặt lại đồ rồi lù lù vào:

“Người có quản nổi chuyện thiên hạ được không? Người là tên lừa đảo hành tẩu giang hồ, đừng cho rằng chỉ cần cạo trọc đầu, mặc áo cà sa là biến thành hòa thượng”.

Hòa thượng đẹp trai kia ngẩng đầu nhìn cô chân thành nói:

“Bản tăng là hòa thượng thật mà, bản tăng đã lừa thí chủ gì đâu, bản tăng còn chưa hóa duyên cho thí chủ. Thí chủ nói vậy, trái lại làm tăng sự nhiệt tình của bản tăng về việc hóa duyên cho thí chủ đấy”.

“Là hòa thượng đứng bên cửa sổ phòng tắm người ta làm gì hả? Hay là muốn nhìn trộm?”.

Bình An hần học muốn gây sự với anh ta.

“Thí chủ, trước khi xuất gia bản tăng cũng là người khá có cá tính đấy, thí chủ không được phỉ báng bản tăng như vậy. Cửa sổ tối om thế kia, bản tăng có thể nhìn thấy gì chứ? Chẳng qua bản tăng đang tìm một thứ đồ mà thôi”.

Trông vị hòa thượng này rất âm ỉm.

“Thứ gì vậy?”.

“Tìm được rồi, bản tăng biết chắc sẽ ở đây mà. Bản tăng cảm nhận được, ha ha, không ngờ giác quan thứ sáu của bản tăng lại linh thế”.

Hòa thượng vui mừng nhặt chiếc bùa hộ mệnh màu đỏ từ dưới đất lên tiếp đó nhìn lên trời hỏi:

“Đây là vật người cần tìm?”.

Hòa thượng cười đáp:

“Thứ này vốn được bản tăng tặng ột người, nhưng anh ấy đã làm mất, có lẽ anh ấy đã gặp chuyện rồi. Tối qua bản tăng nhận được bồ câu đưa thư của sư huynh xong liền vội vàng tới chỗ này. Căn phòng này quả nhiên rất nhiều oan khí, thí chủ ở đây một đêm có xảy ra chuyện gì không?”.

“Làm gì có chuyện gì chứ, chẳng phải tôi vẫn ổn đó hay sao?”.

“Ồn ư?Ồn mà phải chui ra từ cửa sổ?”.

“Bà cô đây thích chui cửa sổ đấy, nhà người quản được sao? Hòa thượng lắm chuyện, xì, đầu trọc khó coi chết đi được”.

Cuối cùng Dịch Bình An đã ngoác miệng chữ lung tung.

“Xấu thật sao? Thí chủ có thể thưởng thức thêm một chút nữa rồi đưa ra ý kiến khác được không?”.

Bình An chấp tay thưa:

“Được rồi, đại sư, tôi phục ngài thật rồi, ngài nhật được thứ ngài cần rồi, tôi cũng phải nhanh chóng đi nộp bản thảo, tôi đi đây”.

“Thí chủ à, có duyên gặp lại”.

Bình An ném chiếc túi giấy về phía anh ta bực bội nói:

“Gặp cái đầu hòa thượng nhà người, ta không bao giờ muốn gặp lại nhà người nữa”.

Đột nhiên có một thứ gì đó được đưa vào tay cô:

“Mặc dù thí chủ rất ghét bản tăng, nhưng bản tăng vẫn muốn tặng cho thí chủ vật này, có thể sẽ có ích cho thí chủ đấy”.

Thứ đó chính là chiếc bùa hộ mệnh màu đỏ, Bình An vốn định từ chối, nhưng không biết tại sao, cũng có thể do ánh mắt chân thành của hòa thượng kia đã lay chuyển cô. Trong ánh mắt đó không hề có bất kì ý nghĩ làm tổn thương hay bày trò độc ác cả.

Cô gơ tay đỡ lấy chiếc bùa hộ mệnh, tiếp đó tiện tay đặt vào trong túi, cuối cùng nói:

“Đừng tưởng bỏ ta sẽ mời người ăn sáng”.

Hòa thượng kia khẽ cười, anh nhận thấy người con gái này khi tức giận trông rất giống một người. Người đó cũng có khóe miệng nhếch lên trên duyên dáng, đôi mắt với đường nét cong cong, lúc nào cũng hằn học dọa:

“Nhịp hai hai, anh lo mà chết đi! Lát nữa em sẽ tính sổ với anh”.

Anh vuốt vuốt ngực, cảm thấy quái lạ sao mình lại lắm chuyện thế này, hóa ra anh lại nhớ tới một người con gái đã rời bỏ thế giới này. Người con gái đó là cái dằm trong tim anh, không thể chạm vào được, hề động tới liền khiến tâm hồn anh tan nát. Nhưng khi nhìn thấy cô gái chui ra ngoài từ cửa sổ kia, cái dằm đó dường như cắm sâu hơn, sâu tận vào trong thịt, khiến anh đau tới mức ngạt thở.

Tại sao trên thế giới này lại có những người có nụ cười và biểu lộ cảm xúc giống hệt nhau thế?

Hòa thượng vừa nghĩ tới người đó, nụ cười trên khuôn mặt anh dần biến mất, giống như một bông hoa đang thì nở rộ đẹp đẽ nhất bỗng mất đi sinh mạng của chính mình.

Trương Vĩ Quân lúc này đang đứng ở sân thượng nhà mình phóng tầm mắt nhìn về phía xa xa, nhìn ra rất xa, ngoài trời xanh chỉ có mây trắng. Tại sao vẫn không nhìn thấy bồ câu anh thả lúc trước trở về.

Lẽ nào sư phụ đã gặp chuyện gì rồi, không nhận được bồ câu? Hay là chim bồ câu mang thư lạc hướng? Không thể nào, đã bao nhiêu năm nay anh luôn dùng cách này để trao đổi thông tin với sư phụ, lần này rốt cuộc sao vậy?

Anh cảm thấy rất kì lạ, nhưng cũng không thể để ý nhiều chuyện như vậy. Lúc này đã không còn sớm nữa, anh phải tới quán bar ma xem xét lại một lần nữa, kiểm tra lại địa hình, tuy công phu vẫn chưa học tới nơi tới chốn, nhưng vẫn có thể nhìn ra gì đó. Có điều tay họ Vương đáng ghét kia, cũng chỉ là một đội trưởng nhỏ nhoi thôi mà? Có gì hoành tráng đâu, thế mà lại bắt mình nghĩ, không để mình tự đi điều tra vụ án của An Li Huyền.

Thôi được, nghĩ nhiều vậy cũng chẳng có ích gì, hay cứ xuống lầu tới cửa quán bar ma xem sao. Còn cô nhà báo của báo buổi tối gì đó nữa, cũng là loại dai như đĩa, tại sao cuộc sống lại lắm phiền não thế, nếu sớm

biết cuộc đời là vậy, lúc niên thiếu nên ở bên sư phụ, không nên ra ngoài làm cảnh sát làm gì, làm một hòa thượng hạnh phúc biết bao!

Trương Vĩ Quân vừa mặc quần áo vừa nghĩ về sư phụ, tiếp đó đánh xe tới quán bar ma. Vị trí quán bar này thật xa xôi hẻo lánh, bốn bề là bóng cây, ban ngày ban mặt thế này chỉ cảm thấy khí lạnh khắp nơi, cả người gai lạnh, thật không hiểu nổi cô Tô Di kia tại sao lại chọn địa điểm này?

Lúc Trương Vĩ Quân đi về phía quán bar, vừa đúng lúc Tô Di đang ngồi đằng sau xe đạp Chung Nguyên đến quán bar. Mọi người đều cảm thấy quán bar ma có gì không ổn, nhưng lại không thể nói được vấn đề là gì, có điều tất thấy đều không thể yên tâm được. Cho nên mới sáng sớm Tô Di đã lay Chung Nguyên đang ngủ trên ghế sofa dậy rồi cùng tới quán bar.

Trương Vĩ Quân gần như tới cửa quán bar ma cùng lúc với Tô Di. Ba người đều đứng ngây ra trước cửa quán, bởi có một hòa thượng đang ngồi trên bậc thềm giống như dân công chức đang chờ ông chủ tới mở cửa văn phòng. Hòa thượng đó không chỉ lắc lư mà còn đang uống một cốc café nóng. Thật không hiểu nổi cốc café này ở đâu ra nữa.

Trương Vĩ Quân khi nhìn rõ hòa thượng đó lập tức vô cùng phấn khích, anh chạy thẳng tới chỗ hòa thượng bắt tay nói:

“Sao sư phụ có bồ câu đưa thư của tôi?”.

Con bồ câu trắng đậu trên vai hòa thượng vừa nhìn thấy chủ của mình liền vội vàng bay tới đậu trên vai chủ, đầu nó ngoẹo sang một bên.

“Thí chủ chính là sư huynh gì đó của bản tăng sao? Đúng rồi, Bất Liễu sư huynh, sư phụ đã từng nhắc về huynh với đệ. Bồ câu đưa thư của huynh được vỗ béo quá, mấy lần đệ muốn nướng ăn thịt, nhưng đã cố nhịn đấy”.

“Người nói vớ vẩn gì vậy, tại sao người biết pháp hiệu xuất gia trước đây của ta?”.

Mặt Trương Vĩ Quân đỏ bừng bừng.

Hòa thượng kia đứng dậy phủi mông, rồi nói:

“Đệ chờ mọi người đã lâu rồi, pháp hiệu của đệ là Minh Lăng, là trụ trì đời thứ mười bốn chùa Pháp Âm. Hôm qua nhận được bồ câu đưa thư của sư huynh nên mới tới nơi này trừ ma”.

Tô Di chẳng nói chẳng rằng đẩy cửa quán bước vào trong, tiếp đó đóng chặt cửa lại, từ phía trong vọng ra giọng nữ lạnh lạnh:

“Đồ dở hơi, tại sao có lăm đồ dở hơi thế này chứ?”.

Trương Vĩ Quân lại vô cùng phấn khích:

“Ý của đệ là hiện giờ đệ là trụ trì của chùa Pháp Âm, thế còn sư phụ đâu?”.

“Ý huynh là cụ Phạn Trần? Đệ chẳng qua tình cờ lên núi chơi, nhưng cụ ấy nhất định muốn đệ làm trụ trì, không những thế còn bắt đệ cạo đầu. Còn nói đệ có huệ căn, nói xong thì viên tịch, đệ quả thực vô tội”.

“Ý của đệ là sư phụ đã chết rồi sao?”.

Khóe mắt Trương Vĩ Quân rơm rớm lệ.

Minh Lăng ngồi trên bậc thềm nói:

“Đệ cũng thấy rất khó hiểu, tại sao sư phụ của huynh lại kết đệ như vậy? Huynh cũng đừng buồn nữa, đệ mới buồn đây này, vô duyên vô cớ bị kéo đi làm hòa thượng, còn chưa kịp hưởng thụ sự đãi ngộ của trụ trì gì đó thì đã phải xuống núi trừ yêu đuổi ma rồi”.

Chung Nguyên tò mò hỏi:

“Anh cảnh sát ơi, không ngờ trước kia anh cũng là hòa thượng”.

“Có gì lạ đâu, tôi vừa chào đời đã là cô nhi rồi, được sư phụ nhận về chùa nuôi. Tôi vốn định cả đời làm hòa thượng, nhưng một ngày kia tôi xem bộ phim về gangster, thế là muốn làm cảnh sát nên đã đăng kí thi. Do thân thủ dẻo dai, nên đã ngay lập tức trúng tuyển. Nếu tôi không theo đuổi lí tưởng làm cảnh sát, hiện giờ tôi đã là một hòa thượng rồi”.

Hòa thượng Minh Lăng đội khăn che đầu vỗ vai anh nói:

“Nếu làm hòa thượng không có lí tưởng thì chẳng khác gì làm một pho tượng phật Bồ tát. Huynh hành động như vậy là đúng, nên phần đầu cho lí tưởng”.

Chung Nguyên cũng biểu thị đồng tình. Trương Vĩ Quân đang hoài cổ ở đó, nhưng cứ nghĩ tới việc một người không biết lai lịch thế nào bỗng chốc trở thành trụ trì, bất giác cảm thấy hơi khó chịu.

Tô Di thực ra vẫn đứng tại nghe đằng sau cửa, nhưng khi mọi người nghe thấy Minh Lăng nói câu thứ hai, đều không hẹn mà chạy về phía cửa sổ phía sau quán bar. Câu nói đó là:

“Người trong quán của các người đều rất kì quái, tại sao bần tăng lại nhìn thấy trong quán của các người có một cô gái treo ra ngoài từ cửa sổ phía sau, hay là hiện giờ đang phổ biến một trò cửa sổ”.

6. Chương 6: Gọi Đầu

Lúc Dịch Bình An vừa tới tòa báo đã bị chủ nhiệm mắng một trận xối xả vì không nộp bản thảo đúng hạn, xem chút nữa khiến anh ta phải để bản trống, may mà được bổ sung bằng bài của một thực tập sinh. Mắc tới chỗ cao trào còn dọa nếu làm không được, chỉ bằng về nhà bế con cho xong.

Dịch Bình An cũng chẳng thêm nhiều lời với tay chủ nhiệm này, bởi cô biết thực lực của mình. Trong tòa báo này, chủ nhiệm vẫn chưa có quyền mắng mình biến đi, có điều mới sáng bảnh mắt vừa bị tay hòa thượng kia chọc tức lại bị tay chủ nhiệm béo chửi khiến cô cảm thấy khó chịu.

Cô chỉ xuất hiện ở cơ quan một tí rồi về nhà ngay, chỉ cần nộp bản thảo đúng hạn, chế độ làm việc và nghỉ ngơi của tòa báo rất thoáng.

Tòa báo rất gần nhà trọ của cô, chỉ cần đi bộ mười phút là tới. Con đường lớn vô cùng vắng vẻ lạnh lẽo, bởi mọi người đều đã đi làm hết rồi.

Bình An mặc bộ váy nhà báo, đeo một chiếc ba lô đen thời trang giống như diễn viên Trịnh Tú Văn^[1] đeo trong phim. Ba lô đó to đến mức khiến người khác hoài nghi bên trong có thể chôn rất nhiều đồ. Cô vừa đi vừa gỡ đầu, cảm thấy đầu ngứa từng cơn từng cơn dồn dập.

[1]. Trịnh Tú Văn (1972) một trong những nghệ sĩ đa tài nhất Hồng Kông bởi những thành công vượt trội trên cả hai lĩnh vực điện ảnh và âm nhạc.

“Lạ thật, lẽ nào là do tối qua chưa gội đầu, sao lại ngứa thế này chứ?”.

Cô càng nghĩ như vậy, thì đầu lại càng ngứa hơn.

“Chắc chắn là do áp lực công việc quá lớn mới bị nhiều gàu, làm trong ngành này, có không lấy được chồng thì cũng đành chịu, không những thế còn gây tổn hại tới già, đúng là mất nhân tính”.

Bình An vừa than thở cho cuộc đời mình, vừa đi vào một hiệu cắt tóc bên đường. Ông tròn trắng đen đan xen trước cửa hiệu chuyển động không biết mệt, xem ra hiệu cắt tóc này khá vắng vẻ. Nhưng giờ này làm gì có ai chạy tới gội đầu chứ? Cô nhân viên phục vụ mặc quần áo màu vàng đang thần người xem ti vi trên ghế, nhưng cách bài trí trong quán rất sành điệu.

Quyết định thế này đi! Trước tiên gội đầu ở hiệu này đã, coi như nghỉ ngơi thư giãn một chút.

Sau khi vào cửa hiệu, cô cũng không nhìn kĩ xung quanh, liền chọn một chiếc ghế ngồi xuống yêu cầu được gội đầu. Tiếp đó nhắm mắt, chờ đợi nhân viên tới gội.

Bình thường cô đều gọi như vậy, nên hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ, có điều nếu cô nhìn kĩ thì có lẽ cô đã rời khỏi đây. Bởi vì ánh mắt của nữ nhân viên phục vụ kia vô cùng rời rạc như thể đang nằm mơ vậy.

Một hòa thượng, một cảnh sát, hai thanh niên ăn mặc sành điệu, thêm vào đó một chú bồ câu không yên phận chen chúc trong chiếc taxi. Trong khoang xe bỗng chốc đầy tiếng người.

Hòa thượng Minh Lăng thắc mắc:

“Tại sao phải tới tòa báo?”.

Trương Vĩ Quân giải thích:

“Đệ không hiểu đâu, những người đã từng qua đêm ở quán bar này sau khi rời khỏi đây đều sẽ chết, nếu chúng ta tới muộn, sự việc sẽ rất phiền phức đấy”.

Ngực Minh Lăng ngay lập tức nhói đau, tuy rằng anh chỉ có duyên gặp mặt cô gái kia một lần, nhưng anh hoàn toàn không muốn cô gái đó gặp chuyện không hay.

Anh thăm hỏi bản thân, tại sao lại quan tâm người xa lạ như vậy? Câu trả lời là trông cô rất giống một người.

Minh Lăng cười đau khổ, thật chẳng công bằng chút nào!

Tô Di bị Chung Nguyên ép đến mức ngực kề ngực, nghe Trương Vĩ Quân nói vậy không quên chêm vào một câu:

“Có điều, việc này có khả năng chỉ là trùng hợp, cũng chưa chắc đã liên quan tới quán bar của chúng tôi”.

“Vậy cô còn vội vàng chen lên xe làm gì?”.

Trương Vĩ Quân lườm cô một cái.

“Chỉ là tôi muốn biết, cô ta dựa vào cái gì mà chui vào quán của tôi ngủ một đêm, tôi muốn đi chất vấn cô ta”.

“Được rồi, được rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa, tôi lái nhanh hơn một chút được không vậy?”.

Tai của bác tài sắp bị điếc vì tiếng tranh cãi của khách, anh đạp chân ga, lái về phía tòa báo.

Bình An dựa vào ghế nghe nhạc, chờ hồi lâu vẫn không thấy có người tới gọi liền mở mắt nhìn, trước tấm gương cách chỗ cô ngồi không xa dường như có một người phụ nữ tóc dài cũng đang chờ gọi đầu giống cô.

Xem ra đều thất nghiệp như nhau, nếu không cũng là dân làm việc tự do, còn không nữa thì là vợ bé, nói tóm lại rất nhàn rỗi. Người tới gọi đầu vào giờ đi làm thế này cơ bản đều nhàn rỗi.

Bình An nghĩ vậy liền gọi một tiếng “Chị phục vụ ơi”, chỉ thấy cô nhân viên mặc quần áo vàng kia bước tới, mở tủ, lấy ra một chiếc lọ màu trắng, bên trên có dòng chữ đầu gọi đầu Rejoice. Cô ta cất giọng lạnh lạnh hỏi:

“Cô muốn dùng loại dầu gội này không?”.

“Được”.

Bình An nhắm mắt, cô thấy trên đầu hơi lạnh, một bàn tay bắt đầu tạo bọt trên đầu cô. Cô gái gội đầu điêu luyện vuốt vuốt mái tóc ngắn của Dịch Bình An vào giữa.

Bình An muốn nhắm mắt nghỉ một chút, nhưng lại lơ mơ nhận thấy người phụ nữ ngồi trước gương ban nãy hơi kì quặc. Cô ta chỉ cúi đầu mà cũng không thấy có ai tới gọi đầu cho cô ta.

Dịch Bình An quyết tâm không để tâm lung tung nữa, cô chuyển tâm hưởng thụ niềm vui được người khác gội đầu cho. Móng tay gãi trên đầu thật dễ chịu, cơn ngứa trên đầu vốn rất giống bị côn trùng nhỏ cắn, bây giờ bị gãi thế này trái lại giống như một đám sandworm đang rục rịch, khiến cô không ngừng kêu lên:

“Gãi mạnh lên, mạnh hơn chút nữa, ngứa chết tôi mất thôi”.

Nhân viên gọi đầu kia không thể hiện bất kì cảm xúc gì trên mặt, tiếp tục gọi cho Dịch Bình An. Bỗng từ trán Bình An xuất hiện mấy ngón tay thon dài trắng nhợt, ngón tay rất dài, rất nhọn, bên trên các ngón tay đó lấm tấm vết máu. Bình An sợ hết hồn, cô nghe thấy tiếng người nói ở phía sau:

“Cô à, nếu còn gãi mạnh hơn sẽ xước da đầu mắt, cô nhìn này, đã rớm máu rồi đấy”.

Bình An không có cách nào chịu được cơn ngứa kì quặc đó, cô nói với nhân viên gọi đầu:

“Được rồi, đừng gãi nữa, dội nước đi, nhưng phải nóng một chút đấy”.

Nói rồi cô đứng dậy xoay lưng vào gương, trên phần đầu sau gáy cô đang treo một móng tay bị bong ra.

Nhân viên gọi đầu ngoan ngoãn đi mở nước, Bình An chuẩn bị tới chỗ xả nước. Lúc đi ngang qua người phụ nữ tóc dài kia, cô tò mò nhìn người đó một cái, chỉ thấy cô ta đang cúi đầu mân mê một chiếc lược gỗ màu đỏ.

Cô chuẩn bị đi qua, nhưng mới bước vài bước chân cô đã cứng đờ lại, bởi chiếc gương trước mặt người phụ nữ kia trống trơn. Trong gương không có người phụ nữ ấy, ngoài bản thân cô trong gương ra không có ai khác. Rốt cuộc cô gãi tóc dài kia là thứ gì? Dịch Bình An quay đầu lại nhìn, thấy cô gái đó vẫn cúi đầu ngồi ở chỗ cũ. Cô ta ăn mặc sành điệu, đi chân đất, một đôi dép lê rất đẹp đặt ở cạnh bên, chân không ngừng đá vào cái tủ trước gương. Chiếc lắc bạc cũng rung lắc theo nhịp chân của cô ta, một chiếc lược, một cái kéo, một con dao cạo, dầu gội đầu đặt trên mặt tủ. Thường thì trong tủ các hiệu cắt tóc gội đầu thường để khăn bông. Cửa tủ đó đã bị hỏng, các thứ trong tủ lộ ra ngoài, đây một tủ là những tấm da đầu dính tóc be bét máu, vết máu đã khô. Cửa tủ đóng mở theo nhịp chân của cô gái kia.

Đúng lúc này, cô nhân viên mở nước rồi cúi đầu nói:

“Cô à, nước đã nóng rồi, cô tới xả nước đi!”.

Hơi nước trắng xóa bốc lên, rõ ràng đã là nước sôi rồi, đằng sau đầu Dịch Bình An lạnh toát. Cô liều mạng lùi về phía sau, thì bị vướng vào ghế ngã xuống. Nhân viên gọi đầu cảm kéo từng bước tiến tới nói:

“Xả nước thôi, xả nước thôi”.

Dịch Bình An không thể cử động được nữa, nỗi sợ hãi của cô đã tới đỉnh điểm. Tay của cô nhân viên kia đã chạm vào mặt cô, bàn tay lạnh ngắt, còn tóc của cô bị kéo giật về phía sau.

“Á!”.

Dịch Bình An cố gắng hét to lên một tiếng.

Vừa tới tòa báo, Chung Nguyên chỉ kịp vút lại tiền xe liền lao lên tầng. Bảo vệ tới hỏi tình hình, chỉ thấy Trương Vĩ Quân giơ cao thẻ cảnh sát.

“Điều tra vụ án”.

Chỉ một câu nói khiến cả đám người đi lại thoải mái không bị ngăn cản nữa.

Người trong tòa báo đang tất bật làm việc, đột nhiên phát hiện thấy cả đám người lạ xông vào bắt giác sững người. Ai nấy đều ngẩng đầu nhìn bốn người kì lạ này.

Trương Vĩ Quân lớn tiếng nói:

“Gọi Dịch Bình An ra, tôi là cảnh sát, có việc gấp cần hỏi cô ấy”.

Một cô gái khiếp sợ đáp:

“Cô ấy đã về nhà rồi, cô ấy không cần ngồi đây làm việc”.

Trương Vĩ Quân lo tới mức mồ hôi rịn ra:

“Nhà cô ấy ở đâu?”.

Cô gái đang in không chịu được nỗi sợ hãi liền giơ tay chỉ về phía cách đó không xa:

“Đi men theo con đường này, cùng đường là nhà cô ấy”.

Cô gái vừa nói xong, bốn người đã không còn ở đó nữa, họ chạy nhanh xuống dưới. Con chim bồ câu trắng vỗ cánh cật lực, lông vũ bay khắp nơi giống như trong phim của Ngô Vũ Sâm[2].

[2]. Ngô Vũ Sâm (1946) là đạo diễn nổi tiếng của điện ảnh Hồng Kông với những bộ phim hành động.

Cùng với tiếng hét thất thanh, Bình An cũng phần nào định thần lại, cô nhìn chòng chọc vào người đứng đằng sau mình - vẫn là cô nhân viên gọi đầu. Đường như tiếng hét ban nãy không làm cô ta kinh sợ, cô ta chỉ lạnh lùng nói một câu:

“Cô ngủ thiếp đi, chắc hẳn cô gặp ác mộng?”.

Mình vẫn còn sống sao? Vừa rồi mọi thứ chân thực là thế lẽ nào mình nằm mơ? Cô quay đầu lại nhìn về chiếc ghế trước gương, trên đó quả nhiên có một chiếc lược gỗ đỏ. Chính là chiếc lược người con gái tóc dài kia cầm. Cô giơ tay khẽ kéo cánh cửa tủ, khóa bị hỏng, cửa tủ ngay lập tức mở bung ra.

Trong tủ chẳng có gì, chỉ thấy đen sì sì, Bình An không thể chịu được nữa, cô lại hét lên một lần nữa. Tiếp đó cầm vội lấy túi rồi nhanh chóng chạy vòng qua cô nhân viên gọi đầu đang ngậy người lao ra cửa hiệu. Không ngờ đâm sầm vào một người, mắt Bình An tối sầm, vung túi quăng quật vào người đó.

Chỉ nghe thấy tiếng người đó kêu lên:

“Thí chủ, bản tăng cũng biết đau mà, thể xác của bản tăng vẫn chưa siêu thoát đâu. Trời ơi! Đau quá!”.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt sáng lại như đang mỉm cười, như thể đang trêu chọc nhìn cô. Trong sự yên lặng như thế này, tự đáy lòng cô bỗng dâng lên sự ấm áp. Tại sao lại ấm áp như thế nhỉ? Lẽ nào là vì mình cảm nhận được sự quan tâm của hòa thượng này đối với mình sao?

Sau cơn hoảng loạn, Bình An nhìn hòa thượng trước mặt, cô bỗng cảm thấy yên lòng, giống như mặt biển sau cơn giông bão. Trái tim cô run lên kì lạ, nhưng cô nhanh chóng nhắc nhở bản thân:

“Đừng thấy người ta đẹp trai mà nhìn người ta bằng con mắt khác, người ta là hòa thượng đấy”.

Nghĩ tới đây, dái tai cô đỏ ửng, cô vội vàng vùng ra khỏi lòng Minh Lãng. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, ngoài hòa thượng ra, bên cạnh còn có ba cặp mắt đang chăm chú nhìn: Tô Di, Chung Nguyên và tay cảnh sát đều đang ở quanh đó, còn người bị cô đánh chính là hòa thượng cô gặp lúc sáng sớm.

Da đầu cô vẫn tê dại, chân cô vẫn bủn rủn, cô đưa mắt nhìn mấy người này như thể nhìn thấy mẹ ruột, tiếp đó ngồi phịch xuống đất rồi chìa tay ra van nài:

“Mau kéo tôi chạy ra khỏi đây đi, tôi không muốn ở cửa hiệu này nữa, bên trong cửa hiệu này có rất nhiều, rất nhiều da đầu người chết. Tôi sợ lắm!”.

Trương Vĩ Quân đi vào kiểm tra tình hình, Tô Di và Chung Nguyên dìu cô tới chiếc ghế gỗ dưới một gốc cây cách đó không xa để cô nghỉ ngơi. Xem ra cô đã bị dọa cho hồn bay phách lạc, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Hòa thượng nhìn cô cười, như thể cô rất buồn cười vậy, còn cô chau mày nhìn lại.

“Bản tăng pháp hiệu là Minh Lãng, tên thật không nói cho cô biết được, bởi vì đó là dĩ vãng”.

“Tôi đâu hỏi mà anh đã xưng?”.

Bình An phát hiện cãi nhau với anh ta giúp cô bình tĩnh trở lại.

“Miệng cô không hỏi nhưng chắc chắn trong lòng rất muốn biết”.

Minh Lãng đáp lại rất ngạo mạn.

Bình An ra đòn:

“Hôm nay có nắng đấy nhưng dưới bóng cây thế này cũng không cần phải đeo kính râm đâu. Anh có bị sao không vậy?”.

“Được rồi, thí chủ, xem ra lúc này thí chủ đã hồi phục rồi đấy”.

Bình An nhìn Minh Lãng tức không nói được gì, xì, vừa rồi chút nữa thôi đã có thiện cảm với người ta, đúng là mù mắt rồi, chắc là sợ quá hóa thần kinh đây.

Bình An vỗ vỗ vào ngực, ra vẻ bất cần với Minh Lãng. Minh Lãng cũng quay đầu lại nhìn cô, nhưng dưới con mắt người ngoài, đây chẳng khác gì trò hục hặc của đôi tình nhân.

Trương Vĩ Quân đã quay ra, anh lắc đầu, biểu thị không tìm thấy da đầu người chết như lời Bình An nói.

Bình An đã bình tâm trở lại, cô thuật lại cơn ác mộng ban nãy, sắc mặt cô xem ra đã trấn tĩnh nhưng tay cô vẫn run bần bật. Minh Lãng thấy bộ dạng cô như vậy, trước mắt anh lại hiện ra hình ảnh một cô gái. Cô gái đó luôn thích gánh chịu mọi đau khổ, cô ấy thật kiên cường, nhưng thực ra nội tâm lại vô cùng yếu đuối.

Minh Lãng lắc đầu, chẳng phải đã kết thúc rồi hay sao? Chẳng phải bản thân anh đã tránh xa bụi trần gia nhập Phật môn làm hòa thượng rồi đó ư? Những người đó chẳng phải đều đã trở thành hồi ức rồi hay sao?

7. Chương 7: Hoa Quỳnh

Việc làm ăn của quán bar ma tối nay chán vô cùng. Một loạt các vụ chết người xảy ra trong mấy ngày gần đây đều có liên quan tới Tô Di, thêm vào đó công việc làm ăn không thuận lợi, tâm trạng cô đã gần suy sụp. Cô nhìn ai cũng không thấy vừa mắt, Chung Nguyên nhìn thấy bộ dạng như tiền mãn kinh đến sớm của cô, cũng không dám dây vào, anh tìm mọi cách tránh cô.

Tô Di lờng lộn trong quán bar như một quả bom hẹn giờ, cô muốn tìm một thứ gì đó để trút giận. Tốt nhất tìm một người khách muốn ăn quýt, nhưng khách khứa hôm nay lại chỉ có một bàn. Một người đàn ông ngồi ở chỗ tối, ánh mắt lấp lánh như thể đang nhìn cô vậy.

Gặp được tay háo sắc cũng có thể giải tỏa sự bức bối trong lòng. Tô Di cố ý chạy tới chỗ người đàn ông đó, với ý định quan sát kĩ, rồi tìm cơ gây chuyện cãi cọ với anh ta. Đường như cô quên mất mình là bà chủ của nơi này, khách hàng chính là thượng đế.

Cô lượn mấy vòng trước người đàn ông đó, nhưng vẫn không tìm được lí do cãi nhau với anh ta. Đột nhiên người khách đó vỗ vỗ vào chiếc ghế bên cạnh nói với cô:

“Cô tìm người cãi nhau à? Ngồi xuống đây đi, đừng mất công đi đi lại lại nữa”.

Tô Di thấy tâm tư của mình đã bị lật tẩy, đành phải ngồi đối diện với người đàn ông đó. Cô ngồi rất gần anh ta, cô còn nhìn thấy rõ mặt người này. Khuôn mặt này xem ra rất quen, dường như cô đã từng nhìn thấy ở buổi khai trương quán. Đó là một người đàn ông thanh tú, nho nhã. Anh ta mặc áo sơ mi trắng bình thường nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy đặc biệt.

Người này không thực sự đẹp trai, nhưng người anh ta toát lên vẻ thần bí. Đối với Tô Di mà nói anh ta rất hấp dẫn, không những thế lông mày của anh ta đẹp tuyệt, giống như lông mày con gái vậy. Thật không biết người đàn ông như thế này sẽ là người thế nào.

Mặt Tô Di nóng rần, có lẽ bị người ta nhìn thấu tâm tư nóng nảy của mình khiến cô có đôi phần không tự nhiên.

Người đàn ông kia nói trước:

“Thực ra cãi nhau không thể giải quyết được vấn đề”.

“Vậy phải thế nào mới có thể giải quyết?”.

“Lúc cần giải quyết, tự nhiên sẽ giải quyết được thôi, chỉ cần nhẫn nại là được rồi”.

Người đàn ông đó nói rất nhẹ nhàng.

Tô Di nghĩ một lát về tất cả những việc đã xảy ra trong mấy ngày vừa rồi, bản thân cô rất sốt ruột chờ đợi một kết thúc. Cho dù cảnh sát dò hỏi, hay là chân tướng cái chết, hay là rốt cuộc trong quán bar ma đã xảy ra chuyện gì, cô đều đau khổ chờ đợi một kết cục. Nhưng trên thực tế, ngày nào cũng trôi qua không gấp

gấp cũng chẳng chậm rãi, bất kể cô sốt ruột hay phiền phức thế nào, đều không thể thay đổi bất cứ việc gì, chỉ bằng hãy kiên nhẫn chờ đợi.

Cô không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi đó. Hai người cứ ngồi như vậy nhìn nhau không nói gì dưới bóng đèn tối mờ. Tô Di cảm nhận được một sự an ủi tận tâm can. Sự an ủi đó khiến mọi âm ức của cô đều hóa thành nước mắt, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, mọi sự cố gắng, đơn độc, tự trách, mọi sự mất mát, mọi ảo mộng tiêu tan, cùng tất cả nỗi sợ hãi đều tuôn rơi như vậy.

Thời gian cũng chậm rãi trôi qua, cuối cùng người đàn ông đó đứng dậy, bản nhạc cũng kết thúc, người cũng đã về hết. Người đàn ông đó rót cho cô một cốc rượu, cô uống xong cốc rượu đó thì không hay biết gì nằm xoài trên bàn ngủ say sưa.

Có người lay cô, Tô Di ngẩng đầu lên, phát hiện người đàn ông an ủi mình đã đi từ lâu, còn Chung Nguyên đang nhìn cô khó hiểu nói:

“Làm gì có ai uống say ở trong quán bar của mình chứ?”.

“Mình không say, người vừa nãy ngồi ở đây đâu rồi?”.

“Ai cơ, mình không chú ý lắm, mình vừa đi sửa vòi nước ở nhà vệ sinh. Đã bảo cậu đừng dùng loại rẻ tiền đó, cậu không chịu nghe, dùng chưa được bao lâu đã hỏng rồi”.

Tô Di giơ tay, nhận thấy có tờ một trăm tệ được nhét trong đó, trên có viết số điện thoại bằng bút mực đen.

Chung Nguyên vươn cổ nhìn, cô vội vàng rút tay lại, Chung Nguyên đổi:

“Xì, ai thêm chứ!”.

Nói rồi liền đi dọn dẹp đồ.

“Kiều Chí Hiên”.

Tô Di nhìn cái tên đó, rồi thầm ghi nhớ số di động. Chỉ có đồng tiền này nhắc cô nhớ tới người đàn ông rất đặc biệt ngồi đối diện với cô ban nãy, ánh mắt người đàn ông đó dường như lúc nào cũng có thể nhìn thấu tim cô. Người như vậy cả đời này chắc cô cũng không thể quên được.

Hôm nay lúc Chung Nguyên kết thúc công việc ở quán bar về nhà thì đã mệt rũ rời, dù anh đã cố gắng sửa vòi nước trong quán bar thế nào vẫn không sửa được. Anh phải mất rất nhiều công sức mới có thể đóng được ống nước. Trên đường về nhà, lúc đi ngang qua nhà bà Bảy, anh phát hiện bên trong nhà vẫn sáng đèn, bỗng lòng anh yếu mềm, anh định tới thăm bà cụ mất con gái kia. Có lẽ anh không yên tâm về cuộc sống của bà cụ cô độc kia, nên muốn xem xem có việc gì có thể giúp được không.

Chung Nguyên định đi xuyên qua rừng cây, rồi vòng vào được tắt từ thềm cỏ qua nhà bà ta. Bóng anh còn chưa xuất hiện trong ánh đèn, đã phát hiện có một thanh niên trẻ đang đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào. Dường như người này có ý đồ không tốt. Chung Nguyên lo lắng có thể đó là kẻ xấu định đánh bà cụ cô độc cướp của, thế là quyết định quan sát động tĩnh, nếu có gì không ổn sẽ ngay lập tức xông lên ngăn lại.

Chỉ thấy khuôn mặt người thanh niên đó càng lúc càng nhợt nhạt, dường như đã nhìn thấy chuyện gì rất đáng sợ. Dưới ánh đèn, khuôn mặt anh ta vô hồn giống như mặt người chết, nhưng vẻ mặt vô hồn này lại hàm chứa sự tuyệt vọng sâu sắc. Nhìn một lúc, người thanh niên đó lặng lẽ rời đi. Chung Nguyên cảm thấy kì quặc, liền quyết định đi theo anh ta.

Chỉ thấy người thanh niên đó rẽ vòng vào mấy lần rồi biến mất. Chung Nguyên cũng chẳng còn tâm trạng đi tìm bà Bảy nữa, hơn nữa anh đã mệt lử, anh định về ngủ một giấc có gì mai hẵng tính.

Thế nhưng khi anh về tới nhà, trong đầu anh bất giác lại hiện lên bộ dạng ngây ngây ngô ngô của Tô Di ngày hôm nay, anh thực sự không hiểu rốt cuộc cô đã bị thứ gì tác động, lẽ nào có ma thật, hay là cô bị trúng tà? Có điều, trông bộ dạng cô lại giống như bị trúng bùa yêu vậy.

Ha ha, Tô Di cũng có lúc ngây vì tình, không biết cái thằng xui xẻo nào bị cô ấy thích vậy, Chung Nguyên nằm trên giường trần trọc nghĩ về vấn đề này. Đột nhiên anh cảm thấy mình hơi kì lạ, dường như anh đang ghen, ghen với thằng xui xẻo bị Tô Di thích kia.

Anh phiền não ngồi dậy, nhìn vào gương tự nhủ với mình:

“Có gì phải suy nghĩ đâu chứ? Cô ấy thích ai thì thích, có liên quan gì tới mình đâu?”.

Nhưng bộ dạng trong gương của anh lại lộ rõ là kẻ thất tình, khiến Chung Nguyên cảm thấy bức bối. Anh đi tới trước cửa, chuẩn bị đốt một điếu thuốc.

Đêm đã rất khuya rồi, anh nhìn ra ngoài cửa sổ thì phát hiện thấy một bóng người kì quặc đang thơ thẩn trên đường cái trước cửa sổ nhà anh. Chung Nguyên cảm thấy tò mò bởi trên con phố này chưa từng có người lang thang. Chắc chắn là một chàng trai thất tình đang chờ người yêu ở đây.

Anh bắt giác quan sát người đó thêm mấy lần nữa, từ chỗ anh nhìn xuống vỉa hè hay có thể nhìn được mặt đất dưới ánh đèn. Ánh đèn mờ ảo, nhưng vẫn có thể nhìn rõ một bóng người. Bỗng anh cảm thấy bóng người này rất quen, cố nhìn xuyên qua bóng cây rậm rạp, anh xác nhận lại một lần nữa. Quả nhiên đó chính là chàng trai anh vừa đi theo từ cửa nhà bà Bảy. Anh ta đang đi đi lại lại ở đó, phía sau anh ta là bóng một người con gái. Người con gái đó tuy đứng cách quá xa không thể nhìn rõ, nhưng dáng người đứng là rất chuẩn, cô ta mặc một chiếc váy dài sát nách màu hồng phấn, trông vô cùng xinh đẹp.

Anh đang nghĩ người thanh niên này thật may mắn thì chính trong giây phút đó, hai người đó chợt biến mất. Dưới ánh đèn không có ai ngoài những con thiêu thân bay qua bay lại.

Chung Nguyên căng thẳng nhìn trước nhìn sau, cả người anh sắp vươn ra ngoài cửa sổ nhưng anh vẫn không nhìn thấy bóng người nào. Lẽ nào vừa rồi anh hoa mắt sao? Lòng anh cảm thấy khó chịu vô cùng, anh vội chạy xuống dưới nhìn trước ngó sau dưới bóng đèn đường chỗ người thanh niên vừa đứng ban nãy. Quả nhiên không có bất kì bóng người nào.

Chung Nguyên khổ sở không dám gọi to bởi lúc này mọi người đều đang chìm sâu trong giấc ngủ, anh chỉ còn biết đi mấy vòng quanh chỗ đó. Nhưng đúng lúc anh xác định vừa rồi mình bị hoa mắt thì thấy một bóng người trước mắt rẽ vào một tòa chung cư. Chung Nguyên vội vàng đuổi theo, nhìn quần áo phía sau bóng người đó là đàn ông. Chung Nguyên chạy rất nhanh, còn người đó dường như đi rất chậm, nhưng anh vẫn không thể đuổi kịp. Chung Nguyên không phục, anh chạy một mạch tới cầu thang bộ, lúc này phát hiện chỉ cách người đàn ông kia một quãng ngắn.

Bước chân nặng nề của người đàn ông đó dẫm nặng trĩu trên cầu thang trên đầu Chung Nguyên. Chung Nguyên vẫn chạy cật lực phía sau, anh rẽ vào khúc ngoặt nhưng tiếng bước chân kia vẫn ở trên đỉnh đầu. Chung Nguyên không nén nổi bức bối tự nói với mình:

“Đủ rồi đấy! Rốt cuộc mày muốn cái gì, sắp mết chết người rồi, lại không quen biết, một người đàn ông chạy ngược chạy xuôi theo sau một người đàn ông khác làm gì đây?”.

Anh chỉ nghe thấy mấy tiếng cười nhạt từ trên vọng xuống, tiếng cười đó nhỏ mà đanh, chẳng hề giống với tiếng cười của đàn ông chút nào.

Tiếng cười đáng sợ này khiến mặt Chung Nguyên biến sắc. Đột nhiên tiếng bước chân dừng hẳn. Hóa ra đã tới sân thượng, cánh cửa thông ra sân thượng vẫn đang lay động trong màn đêm, xem ra người thanh niên đó đã lên sân thượng rồi.

Chung Nguyên cũng xông ra sân thượng, anh nhận thấy chắc chắn người thanh niên đó thất tình, có khả năng sắp nhảy lầu. Anh vội khuyên:

“Người anh em à, có việc gì thương lượng đã, đừng động một tí đã nhảy lầu như vậy”.

Người thanh niên đó đã chậm rãi quay đầu lại cười với anh. Nụ cười đó vô cùng kì dị trong màn đêm, vừa mang vẻ dịu dàng lại vừa pha chút đáng thương.

Mũi chân người thanh niên kia đã nhón lên, cứ như thể có một sợi dây vô hình đang kéo cổ anh ta hướng lên trên vậy. Dưới ánh đèn ảm đạm kia, người thanh niên giống như đang treo cổ tự sát. Chỉ cần chân anh ta rời khỏi mặt đất, thì sẽ đối mặt với cái chết.

Chung Nguyên từ trước tới giờ chưa từng gặp phải tình huống thế này, anh cũng không phải là chuyên gia thương thuyết, đối mặt với một người đàn ông trưởng thành sắp nhảy lầu, anh chỉ biết gào to những điều vô ích như sau:

“Anh kia, mau xuống đi, có gì từ từ nói, nhảy lầu cũng không giải quyết được vấn đề gì đâu”.

Người thanh niên đó hoàn toàn không để ý tới những gì Chung Nguyên nói, vẫn liều mạng kiễng chân, đột nhiên người đó chỉ vào mặt Chung Nguyên hằn học nói:

“Người tiếp theo sẽ là anh”.

Nói xong câu này, anh ta nhảy ngược về phía sau một bước, ngay lập tức bóng anh ta biến mất. Tiếp đó Chung Nguyên nghe thấy một tiếng rơi khô khốc, giống như một chiếc chăn rách rơi xuống mặt đất vậy.

Chung Nguyên sợ hết hồn với câu nói cuối cùng của người thanh niên kia, lúc đầu ngón tay người đó chỉ vào anh, anh thực sự cảm thấy một luồng khí lạnh xộc vào cổ, giống như có ai đó liếm cổ anh, có điều chỉ có lưỡi của người chết mới lạnh và trơn như vậy.

Trong màn đêm đen vắng lặng, Chung Nguyên dường như còn nghi ngờ mình bị ảo giác, trong phim khi diễn về cảnh có người nhảy lầu thế này thường đứng ở bên lan can nói vu vơ hồi lâu kia mà? Mấy tờ báo buổi tối chẳng phải đã đăng bài về rất nhiều người nhảy lầu được khuyến nhủ nên đã từ bỏ ý định tự sát sao? Một người đang sống sờ sờ lại biến mất nhanh như vậy? Tuy rằng Chung Nguyên không biết người đó, nhưng anh vẫn không nỡ lòng nào nhìn một sinh mạng biến mất trước mắt như thế.

“Người tiếp theo sẽ là anh”.

Câu nói lạnh lẽo mang không khí chết chóc đó cứ lớn vồn bên tai Chung Nguyên.

Tại sao lại là tôi? Người tiếp theo là sao?

Chung Nguyên khó hiểu nhìn đồng máu thịt lẻo nhèo không còn sự sống dưới đất kia, thì đột nhiên phát hiện ra chỗ người thanh niên rơi xuống chính là nơi bà Bảy lần trước đốt tiền giấy cho con gái bà ta.

Biểu hiện trên nét mặt Trương Vĩ Quân có thể dùng mặt sắt để diễn tả khi anh nhìn thấy Chung Nguyên. Anh ước gì có thể phun hết nước bọt lên mặt Chung Nguyên. Mặt anh tối sầm tức giận.

Anh nói với Chung Nguyên đang ngồi bên bàn:

“Tại sao rất nhiều vụ án chết người trong khoảng thời gian này đều có liên quan tới cậu vậy?”.

Minh Lăng lặng lẽ ngồi ở một bên.

Trong hàng ăn sáng bên ngoài sở cảnh sát, đám người lơ đãng nhìn Chung Nguyên hi vọng anh cho họ một giải thích hợp lí. Nhưng điều bất ngờ là Dịch Bình An không biết đánh hơi thông tin từ đâu cũng mò tới. Trong cả đám người chỉ có cô ta tràn trề tinh lực nhất, xem ra dường như cô ta đã quên hết cảnh tượng sợ hãi ở cửa hiệu gội đầu rồi. Không những thế còn rất muốn phỏng vấn Chung Nguyên để giật tít.

“Anh có thể nói về tình hình cuối cùng khi nhìn thấy người thanh niên tự sát kia không?”.

Dịch Bình An bắt đầu phỏng vấn.

Đầu Chung Nguyên giờ đã mù mẫm lắm rồi, anh chẳng còn sức lực để đấu với cô nhà báo quá năng nổ nhiệt tình này.

Minh Lăng liền nhắc khéo Dịch Bình An:

“Thái độ làm việc của cô thật hơn người, nhưng phụ nữ như vậy dễ già lắm đấy. Hãy để mọi người ăn xong đã!”.

Mọi người đang chuẩn bị ăn sáng, bỗng Minh Lăng nói với Chung Nguyên:

“Bản tăng thực sự rất muốn biết đêm hôm khuya khoắt như vậy rốt cuộc động cơ nào đã khiến cậu không có việc gì lại chạy lên sân thượng xem người ta nhảy lầu hả?”.

Chung Nguyên thở dài một tiếng đáp:

“Tôi đã nói hàng trăm lần rồi, không phải tự tôi chạy tới mà là người thanh niên đó dẫn tôi tới xem anh ta tự sát”.

“Xem ra cậu quả thực đen đui”.

Tô Di tỏ ra đồng cảm.

“Thôi, sự việc ngày hôm qua quả thực không thể nói rõ được, tiện có hòa thượng ở đây, tôi sẽ nói thêm một chút về tình hình bên trong. Câu nói cuối cùng người nhảy lầu kia nói với tôi là ”Người tiếp theo là anh”. Chung Nguyên tuy bị cảnh sát tra hỏi tới tận nửa đêm nhưng từ đầu tới cuối vẫn không tiết lộ câu nói trên. Bởi anh cảm thấy nếu nói ra câu này, càng khiến người khác nghĩ rằng anh là một kẻ điên, vậy thì khả năng bị chuyển tới bệnh viện tâm thần sẽ càng lớn hơn.

“Người tiếp theo là anh”.

Mọi người đều chìm trong suy nghĩ.

“Những người tự sát thường bị rối loạn thần kinh, liệu có phải anh ta nói mò không?”.

Tô Di cẩn thận suy đoán.

“Không biết được, dù gì đã giằng vò nhau cả đêm rồi, việc tôi muốn làm nhất lúc này là về nhà ngủ một giấc, lòng hiếu kì hại chết một con mèo đấy! Nếu hôm qua tôi không tò mò đi theo người thanh niên đó thì sẽ không xuất hiện tình huống trở trêu như bây giờ. Thôi, chúng ta đừng hiếu kì nữa, không biết chừng người tiếp theo của tôi lại là một trong số những người ở đây đó”.

Chung Nguyên vừa trêu đùa vừa nói, tay chỉ lung tung, người nào người nấy đều cố gắng tránh ngón tay của anh, bởi chẳng ai muốn mình là người tiếp theo.

Ấn sáng xong, mọi người nhận thấy không thể khai thác được điều gì từ miệng Chung Nguyên liền trách mắng Chung Nguyên một hồi, không đâu vào đâu lại tìm cớ gây chuyện hại mọi người phải dậy sớm thể này rồi lần lượt bỏ đi.

Chung Nguyên tiu nghỉ chuẩn bị về nhà. Cứ nghĩ tới cảnh tượng tối qua anh lại cảm thấy đen đui. Anh vừa đi vừa nghĩ, càng nghĩ càng tức, rồi chợt nhớ ra khởi đầu chuỗi đen đui của mình mở màn từ bên cửa nhà bà Bảy. Nếu như anh không nhìn thấy người thanh niên đó bên cửa nhà bà ta, thì bản thân anh cũng đã không đi theo anh ta lên sân thượng và đương nhiên sẽ không nhận được lời trắng trối trước lúc lâm chung “Người tiếp theo là anh” của anh ta. Câu nói này hiển nhiên chẳng phải lời nói tốt đẹp gì.

Kì lạ là Chung Nguyên lại vô thức đi tới nơi người thanh niên rơi xuống ngày hôm trước, anh nhớ lại những hành động kì quặc của bà Bảy hôm đó. Đây chính là nơi bà ta đốt tiền âm phủ cho con gái bà ta, hiện giờ trong đầu Chung Nguyên chỉ có mỗi hình ảnh bà cụ mặc bộ quần áo triều Thanh kia. Anh quyết định đi tìm bà ta một lần nữa.

Căn nhà đó mặc dù vào buổi sáng nhưng trông vẫn rất âm u. Anh mạnh dạn tiến lên phía trước, trong lòng anh lúc này nổi tức giận đã thay thế cho sự sợ hãi. Căn nhà rất nhỏ này ở tận cùng trong một con hẻm hẹp, từ bên trong nhà tỏa ra ngoài mùi tiền âm phủ.

Anh gõ cửa, hồi lâu không có ai đáp lại. Anh liền đẩy cửa bước vào, một làn khói xanh phủ vào mặt anh, anh cúi đầu ho mấy tiếng.

Không có ai trong phòng khách nhỏ, chỉ có một tấm ảnh đẹp treo trên tường. Ngọn nến đỏ đang cháy phát ra ánh sáng mờ mờ dưới bức ảnh. Lúc này anh mới nhận ra đó là tấm di ảnh. Ngọn nến chiếu vào cô gái trong tấm di ảnh đẹp tới mê hồn. Dưới đuôi mắt trái của cô ta có một nốt ruồi son nhỏ, anh có cảm giác nốt ruồi đó đang di chuyển dưới ánh đèn, trông rất hợp với nét mặt của cô ta, hoặc tức giận hoặc vui vẻ.

Chung Nguyên chưa từng nhìn thấy người con gái nào đẹp như vậy, đẹp như tranh, nhưng lại sinh động hơn tranh nhiều, vừa cổ điển lại vừa bi thương. Trông cô gái này giống như một người con gái đẹp nghiêng nước nghiêng thành khẽ lướt đi bên khe suối nở rộ hoa đào, mang tới sự rung động như mơ.

Anh dần tiến tới chỗ cô gái đó, nốt ruồi của cô ta quả thực hấp dẫn anh. Anh muốn tiến lại gần xem cho rõ ràng. Đúng lúc tay anh sắp sửa chạm vào cô gái, chuông điện thoại vang lên.

Anh cúi đầu lấy di động ra, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, người con gái trong ảnh kia bỗng nhiên thay đổi nét mặt, khuôn mặt vốn đang tươi cười vui vẻ trong giây lát trở nên độc ác.

Đó là tin nhắn rác, anh đọc xong liền xóa luôn. Đột nhiên đằng sau anh có tiếng động, anh quay lại nhìn, chỉ thấy một người đàn bà ôm tiền âm phủ chậm chậm bước tới.

Anh không hoảng sợ, chỉ khẽ gọi một tiếng:

“Bà Bảy”.

Bà Bảy nhìn anh cười lạnh lùng:

“May mà cháu vẫn nhớ tới bà già này, đến thăm bà già này, quả thực già biết ơn cháu lắm”.

Chung Nguyên nghi ngờ nhưng lại chẳng biết mở miệng thế nào, lẽ nào hỏi tại sao người thanh niên nhảy lầu tự tử kia trước khi chết còn tới nhìn cửa sổ nhà bà ta? Hay tại sao tình cờ rơi ở nơi bà Bảy đốt tiền âm phủ? Nếu hỏi một bà cụ cô độc chuyện này, dường như không nhân đạo chút nào. Trong bóng dáng bà tràn ngập nỗi đau mất đi thứ mình yêu quý nhất. Chung Nguyên ngồi một hồi lâu, tiếp đó cho rằng đã tới lúc nên từ biệt bà.

Anh đứng dậy, lúc này bà Bảy vẫy vẫy tay về phía anh ra hiệu bảo anh đi tới một căn phòng nhỏ. Anh do dự một hồi, nhưng cuối cùng vẫn đi vào căn phòng nhỏ đó với bà ta. Đây là gian phòng ngập tràn mùi thơm dịu dịu, đồ vật bên trong được bày biện rất gọn gàng, trên bàn bày một khung ảnh. Người con gái trong khung ảnh đó cười rạng rỡ, đây chắc hẳn là phòng riêng của cô con gái đã mất của bà ta.

Bà Bảy chậm rãi cầm một chậu hoa quỳnh ở trước bàn lên, bên trên có mấy nụ hoa trắng sắp nở, nói với anh:

“Ta không sống được bao lâu nữa, ta chết cũng chẳng có gì luyến tiếc cả. Chỉ lo lắng cho chậu hoa sinh thời con gái nuôi dưỡng và rất thích này. Nếu như ta chết rồi, sẽ chẳng còn ai chăm sóc nó nữa, điều này khiến ta không thể yên tâm được. Dù gì chúng ta cũng coi như có duyên gặp gỡ, vậy ta tặng cháu chậu hoa này, cháu đem về nuôi trồng cho tốt nhé, cũng coi như làm phúc”.

Nói rồi mắt bà hai hàng lệ lăn dài.

Chung Nguyên vội đỡ lấy chậu hoa, anh quả thực chẳng tìm ra được lí do gì từ chối chậu hoa đẹp này.

Anh ôm chậu hoa bước ra khỏi cửa nhà bà Bảy. Trong căn phòng tối tăm, bà Bảy cùng cô gái trong ảnh nhìn nhau, bỗng nhiên cùng ngoác miệng cười rất kì quái.

Chung Nguyên cẩn thận ôm chậu hoa về nhà. Lúc lên cầu thang, ở chỗ rẽ anh bỗng nhìn thấy hai bóng người đang tiến về phía anh.

Anh đứng im ở góc tường chỗ rẽ, với ý định nhường chỗ cho hai người kia đi trước. Bóng người từ từ tiến dần tới, đó là một cụ già dắt một đứa trẻ xuống cầu thang. Lúc đi ngang qua, cụ già kia bỗng ngẩng đầu nhìn anh một cái, trong giây lát tất cả lỗ chân lông trên người anh nở to, mồ hôi lạnh toát ra. Cụ già đó chính là bà nội đã mất nhiều năm của anh, anh không dám nói gì, chỉ ôm chặt chậu hoa, bám chặt như người rơi xuống nước nắm lấy cọc cỏ cuối cùng vậy.

Bà nội dắt theo một đứa trẻ. Đứa trẻ đó dường như đang ăn thứ gì. Bà nội cho nó một cái bạt tai:

“Bảo cháu đừng tùy tiện lấy đồ của người khác, cháu lại chẳng thèm nghe”.

Giọng nói vẫn trầm thấp như vậy, đứa trẻ bị đánh đau, liền òa lên khóc, thứ cầm trong tay rơi xuống đất.

Thứ đó lăn tới chân Chung Nguyên, đó là một cây nến đỏ. Hai bóng người chậm rãi bước xuống cầu thang, lúc sắp biến mất khỏi tầm mắt Chung Nguyên, bỗng đứa trẻ ngẩng đầu vẫy vẫy tay về phía Chung Nguyên. Chung Nguyên nhìn rõ đứa trẻ đó, anh tự nhủ tại sao đứa trẻ đó trông rất quen, xem ra rất thân thiết nữa.

Anh liền đuổi theo, đứa trẻ này không phải là ai khác, chính là bản thân anh hồi nhỏ. Bà nội dẫn anh lên phố, còn bản thân anh nhặt một xâu kẹo hồ lô người khác đánh rơi, bà nội lại đánh anh như cũ.

Cả hai bóng người đã biến mất tăm mất dạng. Chung Nguyên nghĩ một hồi lâu, tại sao bà nội anh cứ xuất hiện, những điều bà nói có nghĩa gì vậy? Tại sao nói “đừng cầm đồ của người khác”? Đồ của người khác chẳng phải chính là chậu hoa quỳnh này hay sao?

Anh ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên hoảng sợ vội vàng đặt chậu hoa quỳnh ở góc rẽ. Tiếp đó chạy một mạch lên tầng, anh không dám mang thêm bất cứ thứ đồ gì của người khác về nhà nữa.

Có điều, không hiểu ai đó đã treo chậu hoa quỳnh ấy lên giữa không trung.

8. Chương 8: Vứt Hoa

Việc Chung Nguyên vào sở cảnh sát, có lẽ là nguyên nhân đám người này dậy sớm, nhưng sau khi đã dám ai lại vào việc của người ấy. Tô Di về quán bar kiểm kê rượu nước; Trương Vĩ Quân vẫn trở về sở cảnh sát làm việc như thường lệ. Thời gian này anh đau đầu nhức óc với một loạt những vụ án không hề có chút manh mối kia, đến cả đội trưởng Vương cũng không dám dây vào anh; Minh Lăng không biết du ngoạn ở góc nào trong thành phố rồi; người duy nhất gặp lại Chung Nguyên là Dịch Bình An.

Trở về tòa báo, Dịch Bình An điên cuồng lên mạng tìm kiếm những tư liệu có liên quan tới “người tiếp theo là bạn”.

Tư liệu trong Baidu rất nhiều, nhưng phần lớn đều là thứ vô ích, đều là những đoạn dọa người thường thấy trong các tiểu thuyết kinh dị. Cô lật giở xem một chút thì chợt hứng. Đúng như lời mọi người nói lúc ăn sáng, muốn làm rõ lời trăng trối của một kẻ nhảy lầu tự sát cần có một trí tuệ sáng suốt, nhưng hiện giờ Dịch Bình An lại không có thứ này.

Sau khi tan ca, cô trở về căn nhà thuê như thường lệ, những người làm việc điên cuồng như cô chẳng có bất kỳ một hoạt động vui chơi giải trí nào ngoài công việc. Đeo một cặp kính đen đã chôn vùi mọi khí chất nữ tính của cô, cho nên chẳng có tên đàn ông nào dừng cảm hèn cô đi bar hay đi xem phim.

Về tới nhà, cô vẫn đeo bám việc tìm kiếm tư liệu về một loạt hung án ở quán bar ma. Dịch Bình An đã tìm được một chút tư liệu từ sở cảnh sát, xem ra ngoài điểm chung duy nhất là tất cả những người đó trước khi chết đều qua đêm ở quán bar ma thì chẳng có gì hết. Cô ngồi bật dậy trước máy vi tính trong muôn vàn suy nghĩ, rồi tự rót ỉnh một cốc café, cô không hề nghĩ rằng giờ đã rất khuya.

Dịch Bình An gạt hết mọi ảnh, tư liệu, giấy tờ sang một bên, rồi đặt laptop cách xa mình, tiếp đó ngồi thở dài trên ghế. Cô quả thực muốn viết một bài báo có hiệu ứng mạnh mẽ, nhưng hiện giờ chỉ khai thác được chút manh mối ngoài rìa, mà chút tư liệu ít ỏi kia cũng có thể đã bị những nhà báo hăng say với nghề như cô đào bới. Nhưng cho dù thế nào cô cũng sẽ kiên quyết không buông tay những đầu mối của quán bar ma này.

Cô khẽ ấn vào huyết Thái Dương đã căng lên của mình, rồi cô chợt nhớ tới việc tìm kiếm “người tiếp theo là bạn” trên Google. Sau khi nhập dòng tìm kiếm trên máy tính ấn nút Enter, thì màn hình máy tính lại xuất hiện một cửa sổ sex. Cô bất chợt sững người, máy của cô nhiễm virus từ lúc nào vậy? Lẽ nào cô không bật tường lửa ư?

Cô vội đóng cửa sổ tự mở ra đó, nếu không sẽ liên tiếp mở ra các cửa sổ mới như vậy.

May mà vẫn có thể tắt các cửa sổ này, nhưng đúng lúc định tắt cửa sổ cuối cùng, cô bỗng phát hiện thấy một đoạn video đang phát.

Xem ra cũng không phải loại virus ghê gớm lắm, nhưng vượt ngoài dự tính, Dịch Bình An lại xem hết đoạn video trên. Đoạn video không dài, chất lượng hình ảnh không được tốt lắm, trong một hành lang tối đen, chỉ thấy một người con gái đang vừa đi vừa chải đầu. Cô ta từ đầu hành lang dần bước tới trước ống kính, khuôn mặt người con gái đó rất thanh tú, không tới mức nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng có thể coi là thướt tha nền nã.

Dịch Bình An nghĩ thầm:

“Lẽ nào đây là quảng cáo của phim sex?”.

Chỉ thấy người con gái kia dần hiện rõ dưới ống kính camera. Cô ta chăm chú nhìn về phía trước, ánh mắt nhìn thẳng vào Bình An ở bên ngoài màn hình vi tính. Cô ta nhìn chòng chọc khiến Bình An rợn tóc gáy, mặc dù cô biết đây chỉ là một đoạn video nhưng vẫn không tránh khỏi sự hốt hoảng.

Dịch Bình An không dám xem lại, cô có cảm giác người con gái đó trông đáng sợ hơn nhiều so với bất kì khuôn mặt ma quái nào nhảy bổ trên màn hình, còn động tác dùng năm đầu ngón tay chứ không phải lược chải đầu kia cứ lặp đi lặp lại đến khi rỉ máu. Tim Bình An bắt đầu đập thình thịch, cô phát hiện trên năm đầu ngón tay kia vốn không có móng.

Một đoạn video kinh dị, không biết tên sầu đời nào đã quay lại rồi upload lên mạng dọa người khác thế này. Bình An vội tìm chuột để đóng cửa sổ lại, nhưng đúng lúc cô ghé sát vào màn hình vi tính chuẩn bị tắt máy, người con gái đó bỗng thực hiện một động tác: Cô ta chia mái tóc dài rất dày của mình thành hai lọn lớn, còn phần ở giữa thả xõa trên vai. Tiếp đó cô ta quấn hai lọn tóc lên cổ rồi kéo mạnh về hai phía.

Bình An nhìn thấy cảnh tự sát trong máy tính ở cự li gần như vậy, cô chưa từng nghĩ qua về việc có người dùng mái tóc dài của mình để tự tử, không những thế hai cánh tay cô ra càng lúc càng kéo mạnh hơn. Hai lọn tóc giống như dây thừng xiết mạnh vào chiếc cổ trắng ngần của cô ta. Hành động của cô ta khiến tay Dịch Bình An như nhũn ra, thậm chí cô còn không điều khiển nổi chuột quang nữa.

Cô chỉ có thể giương mắt nhìn đôi mắt người con gái kia dần trắng dã, cái lưỡi do ngạt thở đã thè ra ngoài miệng. Màu sắc của chiếc lưỡi cũng chuyển từ màu đỏ tươi sang màu tím, mặt cũng căng tím. Còn hai bàn tay cô ta như bị ma làm vẫn liều mạng kéo mạnh tóc về hai phía. Mái tóc bị kéo căng qua tai sắc như một lưỡi dao giết người, chỉ cần gạt một cái đã ngập sâu vào cổ. Cuối cùng đoạn video cũng kết thúc, chỉ còn lại một màu đen.

Dịch Bình An xem xong đoạn video trên, cảm thấy thế giới này thật điên loạn. Lại có những kẻ dở hơi có thể nghĩ ra ý tưởng tự sát kiểu kinh hồn đến vậy, không những thế còn quay thành phim. Đoạn video thực sự thành công khi dọa Bình An khiếp sợ.

Cô bắt giác gơ tay sờ lên cổ mình, về mặt đau khổ của cô gái tự sát dường như cũng đã lây truyền sang cô. Cô cảm thấy cổ mình rất khó chịu vì ngứa.

Thứ chạm vào tay dường như hơi trơn, trên cổ cô giống như đang bị quấn bởi thứ gì đó, cô vội kéo xuống, thì ra là một sợi tóc đen bóng.

Bình An lùi về sau, cô quay đầu lại, hoảng hốt nhìn xung quanh. Tóc cô chỉ ngắn ngang tai, trẻ trung và cũng tiện xử lí. Vậy thì sợi tóc dài này tuyệt đối không phải là của cô.

Sợi tóc này bóng như vậy, không những thế lại dài tới mức có thể vòng quanh cổ cô như một sợi dây, sợi tóc dài ở đâu ra khi cô luôn sống một mình?

Cô vội vàng vứt sợi tóc đó đi, tiếp đó nhanh chóng tắt máy tính. Mau đi ngủ thôi, cô nằm trên giường tiếp tục suy nghĩ. Ngày mai khi mình tỉnh giấc sẽ là một ngày mới, sẽ không còn những chuyện kì quái kiểu này nữa, không biết chừng đó là sợi tóc của người phụ nữ tóc dài ngồi trước mình lúc đi xe buýt cũng nên, không nên suy nghĩ vẩn vơ nữa.

Bình An tự an ủi bản thân, nhưng lúc này cô giống như con chim sợ cành cong. Cô hết lần này tới lần khác sờ lên cổ, nhằm tìm xem có thêm sợi tóc nào nữa không. Cô lần tìm tóc trên cổ hết lượt này tới lượt khác mãi tới khi đầu móng tay đau điếng như thể bị rơi móng ra vậy.

Lúc này Chung Nguyên đang trên cầu thang về nhà. Đêm hôm trước anh ngủ không được ngon nhưng vẫn tới quán bar giúp Tô Di, bởi một mình Tô Di làm sao có thể gánh được hết mọi công việc ở quán. Tuy rất mệt, nhưng anh vẫn kiên trì tới quán bar làm việc tới khi quán đóng cửa mới về nhà. Anh lê đôi chân như không thuộc về mình, lúc đi lên cầu thang, anh có cảm giác không lê nổi, chân như giẫm trên bùn vậy.

Lúc Chung Nguyên lên cầu thang thì ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, anh ngẩng đầu lên nhìn phát hiện thấy chậu hoa anh vớt lại hôm trước vẫn ở nguyên chỗ cũ. Lê nào không có ai nhặt lên hay bỏ đi sao?

Chậu hoa đó làm bằng sứ xanh, trên đó là hình những bông hoa li ti bình thường, bên trong chậu là hoa quỳnh đã mọc ra mấy đóa. Cây hoa đứng một mình như thể đang kêu cứu trên góc ngoặt cầu thang.

Anh liền ôm chậu hoa đó lên, trong lòng thầm nghĩ về cô con gái đáng thương của bà Bảy. Khi còn sống chắc cô ta cô đơn lắm, mới trồng loài hoa chỉ nở vào lúc nửa đêm thế này, không hiểu có ai cùng cô thưởng thức cảnh đẹp đó không? Liệu có ai ngắt bông hoa tặng vào tay cô không nhỉ? Còn cô gái không hiểu tuyệt vọng thế nào mà tự sát nhỉ?

Chắc hẳn thế giới này đã khiến cô rất cô đơn thì cô mới quyết định rời khỏi nó. Liệu cô có được vui ở thế giới bên kia không? Trong giây lát lòng anh dâng lên nỗi thương cảm sâu sắc, bỗng anh cảm thấy mình phải có trách nhiệm bảo vệ cho cô, bảo vệ cho cây hoa cô đã để lại.

Anh ôm chậu hoa rồi cất bước lên cầu thang, dường như cây hoa kia cũng nhận biết được điều đó. Nó khẽ rung rinh theo nhịp bước chân anh giống như một cô gái đẹp đang nhoẻn miệng cười.

Tối nay chắc chậu hoa này sẽ nở, nó đã chím chím muốn nở tới nơi, mọi thứ đẹp đẽ nhất sẽ được giải phóng trong giây lát, còn hương thơm dịu dịu kia sẽ phủ vào mặt anh dịu mát.

Chung Nguyên đặt chậu hoa ở trước cửa sổ cạnh giường ngủ rồi tưới một cốc nước cho nó. Dưới ánh trăng bông hoa đẹp dị thường, anh cố nén cơn buồn ngủ định ngắm hoa nở, nhưng cuối cùng quá mệt mà thiếp đi.

Chung Nguyên nằm trên giường, trong lúc mơ màng anh dường như nhìn thấy một cô gái đang chải tóc ở đầu giường. Anh cố mở mắt ra, quả nhiên có một cô gái đang ngồi bên cạnh gối chải mái tóc dài của mình. Nằm ở góc độ của anh vừa hay nhìn được mặt của cô ta.

Người con gái đó đẹp tựa hoa đào, cô đẹp tới mức không thể quên được, nhưng trong đôi mắt vẫn ánh lên vẻ bi thương. Chung Nguyên nhất thời quên mất mình đang ở chỗ nào, chỉ thấy người con gái đó đứng lên đi tới bên cửa sổ rồi khẽ ngồi lên một bông hoa quỳnh đã nở to. Trông cô như thể tiên nữ dưới trăng. Còn bông hoa dường như cũng trở nên sống động, khẽ đưa những chiếc lá ra đỡ lấy cô, cô khẽ đá chân trên những cánh hoa trắng muốt, anh nhận thấy ánh trăng phía sau người cô giống như một hồ nước sóng sánh.

Người con gái đó nhoẻn cười rồi khẽ vẫy tay về phía anh, lớp voan mỏng màu trắng quấn thành một vòng nhỏ, ánh trăng trong vòng nhỏ biến thành bướm. Chú bướm lấp lánh ánh trăng, không, mà là chú bướm ánh trăng hoàn toàn trong suốt. Người con gái kia bị chú bướm ánh trăng chở đi, chú bướm chầm chậm bay về phía xa xa.

Chung Nguyên mở to mắt định nhìn cho rõ, thì thấy người con gái kia nhoẻn cười, nốt ruồi nhỏ dưới đuôi mắt trái giống như một giọt lệ chiếu sáng trái tim Chung Nguyên.

Chung Nguyên gọi to một tiếng:

“Đừng đi!”.

Rồi ngồi bật dậy trên giường.

Hóa ra người con gái đẹp đó chỉ là một giấc mơ, có điều sao mơ lại như thật vậy nhỉ? Đúng lúc này anh nghe thấy tiếng sột soạt nhỏ, đóa hoa quỳnh đã nở rộ đang tỏa ra mùi thơm dịu dịu.

Chung Nguyên đứng bên cạnh hoa rồi đưa mắt ngắm ánh trăng bên ngoài cửa sổ, hương thơm trên tóc của người con gái kia dường như vẫn lưu lại trong đầu anh. Anh mãi không thể quên được giấc mơ cùng người con gái đó.

9. Chương 9: Món Quà

Hôm nay bầu trời sáng trong, ngay từ sáng sớm Dịch Bình An đã tới quán bar ma. Sau khi trải qua rất nhiều việc như vậy, cô coi mấy người ở quán như bạn của mình. Cô vội vã muốn ọi người xem đoạn video kinh dị hôm qua.

Khi Dịch Bình An tới quán bar, thấy Minh Lãng, Tô Di, Chung Nguyên đang ngồi quanh bàn, dường như họ đang xem thứ gì đó.

Cô cố nhoài đầu xem, hóa ra là quyển sổ kế toán, Tô Di lấy chiếc máy tính nhỏ ra rồi nghiêm túc nhìn, hóa ra cô ta đang tính toán tiền kinh doanh làm ăn của quán tháng này, nhằm tính xem rốt cuộc có bị âm tiền không. Nét mặt Tô Di đau đớn như bị tảo bón, như thể bị lỗ nặng đến mức phải cầm cả chiếc quần đang mặc.

Bình An đang định an ủi bà chủ tội nghiệp kia một chút, bỗng Tô Di đau khổ ngẩng đầu lên nói với mọi người:

“Tại sao lại thế này nhỉ? Tại sao chỉ kiếm được chút tiền thế này?”.

Chung Nguyên đang nắm vò lạc trong tay, liền bắn trúng đầu Tô Di nhắc khéo:

“Bà chủ ơi, rốt cuộc bà còn muốn thế nào nữa? Mới khai trương chưa tới một tháng đã kiếm được nhiều thế rồi, việc làm ăn ngon nghề như cướp ngân hàng thế này, bà vẫn chưa hài lòng sao?”.

“Nhưng còn cách xa so với lí tưởng của mình”.

Trông bộ dạng tham lam vô đáy của Tô Di thật đáng ghét.

Mọi người đều coi thường nhìn Tô Di, Minh Lãng ở cạnh bên nhắc:

“Thí chủ nếu quá câu nệ về tiền bạc như vậy sẽ bị tẩu hỏa nhập ma đấy!”.

Tô Di móc ra một chiếc bánh bao từ ống tay Minh Lãng rồi nói:

“Hòa thượng kia, nếu hòa thượng không câu nệ về tiền thì tại sao còn lấy trộm bánh bao ở quán tôi để cho chim ăn vậy?”.

“Bần tăng chẳng qua là bảo vệ động vật nhỏ thôi mà”.

Nhìn thấy hai người sắp sửa cãi nhau, Bình An vội nói:

“Tối qua tôi nhìn thấy một đoạn video rất đáng sợ trên mạng”.

“Có gì lạ đâu, những video như vậy trên mạng đều rất kinh. Cô đừng có mò mẫm là được rồi, có phải vào trang phim sex nên bị dính virus không?”.

Minh Lãng nói ra vẻ rất am hiểu.

Bình An nhớ tới đoạn video tối qua rồi nghiêm túc nói:

“Không phải vậy, quả thực rất đáng sợ, một người con gái dùng tóc thắt cổ”.

“Làm sao có thể chứ? Dùng tóc của chính mình thắt cổ mình?”.

Tô Di giơ tay vuốt mái tóc dài của mình, tiếp đó quấn quanh cổ một vòng, sau đó giả bộ trợn ngược mắt như bị chết ngạt.

Bình An thấy Tô Di dùng một nắm tóc quấn lung tung quanh cổ, liền tiến lên phía trước sửa sai cho cô ta. Cô thành thực chia tóc Tô Di làm hai phần, tiếp đó quấn vòng quanh cổ từ hai phía, cuối cùng định kéo nhẹ.

Lúc cô định kéo nhẹ, đột nhiên phát hiện nét mặt của Tô Di rất giống với thần thái của cô gái trong video tối qua, dường như cô gái đó đang đứng trước mặt cô vậy. Cô giật nảy mình, bất giác kéo mạnh tay, Tô Di ngay lập tức thè lưỡi, mặt đỏ bừng bừng, chân tay đập loạn xạ, cô ta thực sự không thở được.

Minh Lãng liền kéo tay Bình An nhắc:

“Thí chủ làm gì vậy? Thí chủ muốn mưu sát trước mặt mọi người sao?”.

Bình An lúc này mới định thần lại, cô nhìn kỹ thấy Tô Di vẫn là Tô Di, chứ không phải cô gái trong video đó, có điều bị cô kéo mạnh tay nên đang ho sặc sụa.

Cô không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể đối mặt với Tô Di vẫn còn chưa định thần lại nói:

“Xin lỗi, không biết tại sao tôi lại mạnh tay thế”.

“Trời ơi, bây giờ tôi thực sự tin tóc có thể giết người rồi”.

Tô Di ngược lại không trách Bình An, đối với cô đó chẳng qua là hành động trêu đùa giữa những người bạn với nhau mà thôi.

Dịch Bình An nói với mọi người:

“Bây giờ mọi người đã tin đoạn video tôi xem rất kinh dị chưa?”.

“Tìm lại cho chúng tôi xem đi!”.

Chiếc laptop ở sau quầy bar có thể vào mạng, mọi người đều tùm lại tìm đoạn video đó. Nhưng do tối qua máy tính của Bình An nhiễm virus nên đoạn video đó tự bật lên. Hơn nữa trong lúc hết hoảng cô cũng không nhớ địa chỉ của đoạn video đó, nên lúc này đúng là mò kim dưới đáy bể.

Chung Nguyên sờ gáy than:

“Mấy ngày gần đây những chuyện kì quặc hơi nhiều”.

Tô Di quặc lại:

“Có chuyện kì quặc gì chứ? Việc kì quặc đều là do người ta tưởng tượng ra mà thôi. Vốn cũng chẳng có chuyện gì nhưng bản thân cả ngày cứ nghĩ vẩn nghĩ vơ thì thấy chuyện gì cũng kì quái cả. Trong thế giới này làm gì có thần gì, quái gì, quỷ gì, tiên gì chứ, nếu thực sự có, cậu bắt hai con về ình xem, mình sẽ treo lên cửa quán bar làm chiêu bài kinh doanh sống, còn sợ không phát tài lớn sao”.

“Này, thí chủ nên biết kính nhi viễn chi chút đi, ăn nói cẩn thận giữ chút khẩu đức được không? Nếu như thí chủ không tin, thì cũng đừng nói ra, cẩn thận kéo tai bay vạ gió”.

Minh Lãng rất cuộc cũng không nhịn được phải lên tiếng.

Những người cạnh bên đều quay ra lườm Minh Lãng, chỉ có Bình An do đã gặp chuyện kì quặc rồi nên cũng hơi tin, hơn nữa cô cũng không muốn tranh cãi, thế là cùng với Minh Lãng rút ra một góc quầy bar ngồi.

Hai người vừa ngồi yên, Minh Lãng bắt đầu pha chế rượu, Bình An ngạc nhiên tròn xoe mắt lấp bắp nói:

“Hòa thượng cũng biết pha chế rượu sao?”.

“Có quy định hòa thượng không được pha chế rượu à?”.

Tay nghề Minh Lãng rất thành thực, vừa nhìn đã có thể nhận ra là cao thủ trong nghề.

“Nhưng hòa thượng...”.

Bình An không biết phải nói gì nữa.

Một li rượu được đưa tới, Bình An giơ tay đỡ lấy. Xuất hiện cùng với li rượu là một món đồ hình vuông. Nhìn kĩ thì ra một chiếc bùa gỗ, bên trên viết loằng ngoằng mấy chữ, nhưng không thể đọc được.

Minh Lãng cúi đầu nói:

“Không lấy tiền của thí chủ đâu, tốt nhất là đeo bên người. Chính bản tăng thiết kế kiểu dáng đây, cũng rất sành điệu phải không? Không giống với những loại bùa ở trong các chùa, xấu tới mức đến cả ma cũng không dám tới gần”.

Bình An cảm thấy có một dòng điện chạy qua lòng bàn tay, toàn thân cô tê dại. Cô không biết đặt tám bùa ở đâu mới phù hợp, bởi đặt ở đâu cũng thấy nóng, cô cúi đầu khẽ nói:

“Cám ơn!”.

Minh Lãng liền đáp:

“Chỉ cần thí chủ tự bảo trọng bản thân, đừng để xảy ra chuyện gì không hay, thì đã là lời cảm ơn tốt nhất rồi”.

Lớp nghĩa khác của câu nói này là:

“Tôi không muốn nhìn thấy cô xảy ra chuyện giống như người con gái ấy”.

Bình An không hiểu được điều này mà chỉ thấy rung động trước câu nói trên, hồi lâu sau vẫn chưa thể bình tâm trở lại.

Đôi khi sự rung động trong giây lát chỉ là do một câu an ủi, một ánh mắt đúng lúc, lòng anh luôn nhớ tới cô thì đã cảm động, thỏa mãn lắm rồi.

Sự ngốc nghếch của phụ nữ luôn thể hiện rõ nét trong tình yêu.

Lúc này trong quán bar vọng tới tiếng của Tô Di:

“Mấy người chú ý này! Chẳng phải mấy hôm trước trong quán bar ma xuất hiện một vài vụ án chết vì tình đó sao? Điều này thì có gì ghê gớm đâu, chỗ nào chẳng xuất hiện chuyện tình tay ba, tại sao những nam thanh nữ tú bình thường như chúng ta lại dở hơi theo họ”.

Tô Di hôm nay quyết toán thấy mình kiếm được rất nhiều tiền nên tâm trạng rất tốt, không còn để ý tới những chuyện không hay đã từng xảy ra ở quán bar nữa. Cô thậm chí còn cho rằng chỗ này càng ngày càng vừa mắt, ít nhiều cũng cảm thấy hơi bất mãn với tâm trạng ủ rũ của mấy người ở đây.

Cô đếm đi đếm lại rồi nói với Chung Nguyên:

“Chẳng phải tớ đã bảo cậu sửa vòi nước trong nhà vệ sinh rồi kia mà! Đã sửa lâu như vậy mà sao vẫn chưa sửa xong, tớ thực sự phục cậu đấy!”.

“Mình thực sự không biết làm, nếu cậu có bản lĩnh, cậu tự đi mà sửa. Theo mình hay là bỏ ít tiền nhờ một thợ sửa ống nước đi! Ở đâu ra bà chủ hà khắc như vậy, mình vừa là người pha chế rượu, vừa là nhân viên phục vụ, lại kiêm luôn cả chân dọn vệ sinh, giờ đến cả thợ sửa ống nước cũng đến tay”.

Chung Nguyên bắt đầu oán thán.

Tô Di cũng cảm thấy mình tiếp tục thế này ít nhiều giống với địa chủ ác bá Chu Bát Bì[1], thế là vừa lâu bầu vừa đi về phía nhà vệ sinh. Cô muốn tận mắt xem ống nước có phải đã hỏng tới mức như Chung Nguyên nói để phải mời thợ sửa ống nước không? Nếu chưa tới mức đó, thì tự mình sửa sẽ tiết kiệm được chút tiền.

[1]. Chu Bát Bì tên thật là Chu Xuân Phú - nhân vật địa chủ ác độc khét tiếng một vùng phía nam Đông Bắc, Trung Quốc được tác giả Cao Ngọc Bảo khắc họa trong tác phẩm Gà gáy nửa đêm.

Quán bar ma vốn đã rất tăm tối, thêm vào đó nhà vệ sinh ở một góc, vì không kinh doanh nên không bật đèn. Trước mắt Tô Di tối om, trong bóng tối vọng tới tiếng nước chảy ào ào, ống nước hỏng cũng không biết chẹn lại, nước chảy ra thế này đều là tiền cả! Nhưng tiếng nước chảy lại ngắt quãng, vừa nghe hơi giống tiếng người tắm.

Tô Di lần mò trong bóng tối đi vào, cô ấn vào công tắc đèn trong nhà vệ sinh, không ngờ đến cả đèn cũng hỏng. Cô nói vọng ra cho Chung Nguyên nghe: “Đèn hỏng rồi, sao cậu cũng không chịu thay vậy?”. Nhưng dường như Chung Nguyên không nghe thấy gì, mấy người đó có thể đã nằm ẹp trên sofa rồi, đến cả đỉnh đầu còn không nhìn thấy nữa. Trong quán bar lúc này dường như không có người.

Nhà vệ sinh đen sì chẳng nhìn rõ thứ gì, may mà cô có một chiếc bật lửa. Cô bật bật lửa, ánh sáng rẽ tan bóng tối. Nhưng ánh sáng to bằng hạt đậu kia chỉ có thể chiếu sáng một vầng nhỏ xung quanh cô. Cô cảm thấy mu bàn chân ngập nước, xem ra ống nước bị hỏng nặng, đã chảy nước rất lâu rồi.

Tô Di đập trên nước bước vào, cô sờ soạng tìm vòi nước bị hỏng. Xung quanh nhìn không rõ nên cô đành phải bước chậm chậm. Tay cô lần theo tường, cả bức tường ướt nhèm, cuối cùng cô cũng tìm được vòi nước. Hóa ra vòi hoa sen đã bị ai đó cầm đi đâu mất, vòi nước vẫn chưa khóa, cô vừa chửi mắng tay chuyển nhà vô trách nhiệm vừa lần tìm vòi nước.

Ánh sáng từ chiếc bật lửa bỗng lay lắt vài cái rồi tắt ngấm, Tô Di lại chìm trong bóng tối như trước. Xung quanh chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân bì bõm, thậm chí còn nghe thấy tiếng thở vào hít ra của mình. Cô sốt ruột bật bật lửa mấy lần nhưng chỉ tóe ra những tia lửa nhỏ, lẽ nào đã hết ga sao? Loại bật lửa một tệ này đúng là chẳng tốt chút nào.

May mà cô đã tìm được van của ống nước, cô cố vặn mạnh, nhưng dường như vòi nước đã hỏng, cho dù cô vặn thế nào vẫn không vặn chắc được. Cô bắt đầu thấy hơi hoảng hốt trong bóng tối, cô lần tìm xuống dưới phát hiện thì ra vòi nước đã bị thứ gì đó nhỏ như sợi dây quần chặt lấy. Chỗ này đã lâu không có ai dọn rửa, nên đã đầy rác rưởi.

Tô Di nhanh chóng kéo thứ dây dợ đó ra khỏi vòi nước, bất kể nó là thứ gì, nếu hôm nay không đóng được vòi nước, tới lúc thu tiền nước, lại phải mất đồng tiền oan.

Lúc kéo được thứ đó ra, cô vui vẻ cười một tiếng, vòi nước đã vặn được, nước ngay lập tức đã ngừng chảy.

Cô lại dẫm trên nước đi ra, bỗng cô dẫm phải thứ gì đó mềm mềm, dài dài. Thứ đó quấn vào chân cô, cô liền đá bay đi. Vừa đá cô vừa chửi:

“Cái tên Chung Nguyên ăn hại kia, sao lại vứt giẻ lau nhà ở đây, vướng vào khách thì phải ăn nói làm sao?”

Chính trong lúc đó, dường như cô nghe thấy tiếng hét của một cô gái, nhưng khi cô lắng nghe lại chẳng nghe thấy gì nữa. Cô tự chế giễu mình thần kinh quá nhạy cảm.

Dịch Bình An ngồi một lát ở quán bar rồi lại đi làm. Sau khi trời tối, việc làm ăn ở quán náo nhiệt hẳn lên, quán bar mà đã trở thành một địa điểm thú vị mới mẻ của thành phố này. Rất nhiều thanh niên sành điệu đều nghe danh tìm tới đây để trải nghiệm cảm giác sợ hãi. Bà chủ Tô Di tuy ngồi ở quầy bar, nhưng dường như đang nghĩ đầu đầu, mắt dán chặt vào cửa hi vọng có thể lại một lần nữa thấy sự xuất hiện của người đàn ông có tên “Kiều Chí Hiên” kia.

Thời gian trôi đi, vào quán đều là những đám năm, ba người. Dường như trong quán bar đã chật kín, nhưng vẫn không thấy người Tô Di muốn gặp. Chung Nguyên nhìn thấy cô như vậy, trong lòng buồn man mác, tuy vậy cũng không biết có phải đang ghen không, nhưng anh quả thực cảm thấy khó chịu.

Rốt cuộc Tô Di đang chờ ai? Cô ấy chẳng giống với loại phụ nữ lẳng lơ thấy trai là tíu mắt!

Chung Nguyên cầm li rượu tự nhủ:

“Đúng là trời sắp đổ mưa, cô nương muốn lấy chồng là chuyện muốn ngăn cũng ngăn không nổi!”.

Thu nhập ngày hôm nay rất tốt, sau khi đóng quán Tô Di còn ngồi lại hồi lâu, dường như rất lưu luyến, cô muốn chờ bằng được người đó.

Chung Nguyên bực bội hỏi:

“Về nhà không vậy? Nếu không về thì cậu ngủ một mình ở đây cũng tốt mà”.

Tô Di không hề tức giận, chỉ hơi ngập ngừng nói:

“Hôm nay mình tới nhà cậu thôi”.

Chung Nguyên giật mình đáp:

“Cậu tới nhà mình? Làm gì kia? Nhà mình chẳng có vàng bạc vật báu nào để cậu cướp đâu”.

Chung Nguyên cảm thấy bạn mình hôm nay rất không bình thường.

Tô Di tức giận ngẩng đầu lên nói to:

“Hôm nay là sinh nhật mình đấy! Khi à, mình không muốn đón sinh nhật một mình, đến cả một miếng bánh sinh nhật cũng không có mà ăn”.

Chả trách cả ngày hôm nay Tô Di trông uể oải rệu rã như vậy, hóa ra khi phụ nữ đối mặt với tuổi tác của mình, trong lòng ai cũng đều yếu mềm, không những thế còn bắt đầu nghĩ ngợi liệu mình có thể gả được cho ai nữa không? Xem ra cô nàng đã tới tuổi muốn lấy chồng rồi.

Chung Nguyên thầm trách mình tại sao lại quên bẵng đi sinh nhật của Tô Di, những năm trước anh đều nhớ rất rõ. Anh bắt giắc nhìn Tô Di, dưới ánh đèn đường cong của cô rất đẹp, cô có gương mặt nghiêng hoàn hảo. Nói thật, Tô Di đúng là một cô gái đẹp, nếu như không mắc tật tham tiền, hay hung dữ, cô vẫn sẽ được rất nhiều đàn ông coi là món hàng phải giành giật mới có được. Nhưng những phụ nữ quá thiên về sự nghiệp cũng không hay, chỉ có thể mãi không lấy được chồng mà thôi.

Tô Di không hề hay biết trong đầu Chung Nguyên xuất hiện bao nhiêu ý nghĩ như vậy, cô vẫn đứng ở đó thê thảm nhận ra mình đã già. Bên cạnh cô không có người thân, đương nhiên cũng sẽ không có ai nhớ tới ngày sinh của cô, chỉ có mỗi anh bạn Chung Nguyên cùng cô đón sinh nhật mà thôi.

Người càng cô đơn càng coi trọng ngày sinh, ngày lễ tết, bởi trong những ngày này, họ nhận được sự an ủi, do đó sẽ có thể khiến bản thân cảm thấy không bị xã hội bỏ rơi.

Hai người nhanh chóng về tới nhà Chung Nguyên, lúc đi ngang qua siêu thị nhỏ kinh doanh 24/24 giờ Chung Nguyên mua một chiếc bánh sinh nhật, mặc dù nhỏ nhưng cũng thay cho tấm lòng anh.

Bất giác cả hai đều trầm ngâm không biết phải nói gì nữa, giữa họ hoàn toàn không còn không khí ấm ỉ trước đây. Chung Nguyên tỏ ra áy náy về việc đã quên mất ngày sinh của Tô Di, còn Tô Di cảm thấy họ giống như đôi tình nhân yêu nhau say đắm đang cùng tổ chức sinh nhật. Thế là bầu không khí trong phòng càng trở nên trầm lắng.

Bỗng Tô Di nhìn thấy chậu hoa quỳnh trên cửa sổ của Chung Nguyên. Cây hoa đó đã nở rộ một bông, xem ra tối nay sẽ lại nở thêm một bông nữa.

Tô Di vừa nhìn thấy liền thích ngay không rời ra được nữa, chậu hoa đó thật đẹp với những chiếc lá xanh biếc nuốt nà cùng với những nụ hoa chúm chím sắp nở trắng như ngọc. Đúng là vẻ đẹp khó diễn tả, vẻ đẹp này đánh thức sự rung động trong tim mọi người. Bất kì người nào ngắm nghía lâu chậu hoa này sẽ yêu mến những bông hoa ấy.

Tô Di mừng hét lên:

“Chung Nguyên à, cậu thật quá đáng, chẳng trách vừa rồi nói muốn tạo bất ngờ ỉnh, hóa ra đã chuẩn bị ỉnh một món quà sinh nhật đẹp như thế này, tại sao cậu biết mình thích chậu hoa này vậy?”

Chung Nguyên ngớ người, không đáp lại được gì, xem ra Tô Di đã hiểu nhầm chậu hoa này là món quà sinh nhật mình đặc biệt chuẩn bị để tặng cô. Điều này cũng khó trách cô được, bởi bản thân anh từ trước tới giờ không hề thích hoa, thế nhưng trong nhà lại xuất hiện một chậu hoa, không những thế lại đẹp nhường kia, theo sự hiểu biết của Tô Di về mình, không hiểu nhầm mới lạ.

Anh muốn giải thích, nhưng nhìn vẻ vui sướng của Tô Di lại không nói được gì nữa. Nếu Tô Di đã thích vậy, thôi thì tặng luôn cho cô ấy. Mặc dù lòng anh đau như dao cắt, giống như phải sinh li tử biệt với người tình trong mộng của mình, nhưng nhìn thấy Tô Di vui như vậy, anh quả thực không nhẫn tâm làm tổn thương trái tim cô.

Anh tự an ủi bản thân:

“Chẳng qua cũng chỉ là một chậu hoa thôi mà? Cùng lắm ngày mai ra ngoài mua mười chậu, bày kín nhà mới thôi”.

Trước mắt anh lại hiện lên người con gái trong mộng với nốt ruồi đỏ dưới khóe mắt trái, cô ta đang nhìn anh với ánh mắt buồn ai oán.

May mà Tô Di mê ngay chậu hoa trên, cô ôm lấy chậu hoa sống chết đòi về nhà mình. Chung Nguyên cố ghìm nỗi đau trong lòng, trông anh giống như chú cún con mắt hờn không nói không rằng tiễn Tô Di về nhà.

Hai người một trước một sau bước trên con đường nhỏ về hướng nhà Tô Di. Khi đi ngang qua căn nhà nhỏ đen sì của bà Bảy, họ hoàn toàn không nhận ra có một cặp mắt ác độc đang hằn học nhìn theo họ.

Chủ nhân của đôi mắt đó dõi theo Tô Di và Chung Nguyên biến mất ở cuối đường, hồi lâu sau người đó mới định thần tự nhủ với căn nhà trống trải của mình:

“Thật không ngờ, còn có người mê mẩn vẻ đẹp mê hồn của con vẫn tặng con cho người khác, xem ra tên tiểu tử này không phải là người đơn giản”.

Không có ai đáp lại bà ta, bà Bảy cúi người đi lại rất nhanh trong phòng, bà ta vừa đi vừa nói:

“Ta biết tâm tư của con, con không muốn giết người thêm nữa, nhưng nếu con không tiếp tục giết người lấy dương khí của họ, thì hồn của con làm sao có thể sống nhờ trên hoa, lẽ nào con muốn hồn bay phách lạc sao?”.

Đôi mắt vốn như bị đục của bà Bảy bỗng quay ra nhìn bức di ảnh người con gái treo trên tường. Khuôn mặt đẹp đẽ trong di ảnh của cô gái dần chảy ra, nốt ruồi lệ màu đỏ bỗng nhiên biến thành một giọt máu từ từ lăn xuống ở khóe mắt, trông kì quái vô cùng.

Tiếp đó trong căn nhà dường như vọng ra tiếng khóc thút thít lúc có lúc không, nếu chú ý lắng nghe, giống như nỗi ảm ức và khổ sở tột cùng của một cô gái. Tiếng động đó giống như tơ nhện giăng khắp gian phòng.

Giọng bà Bảy dịu xuống:

“Được rồi, được rồi! Chỉ cần lần này con lấy được Thanh tở (mái tóc), ta sẽ giúp con siêu độ, sẽ không để con phải chịu nỗi khổ bị đày xuống địa ngục”.

Bà Bảy bỗng đập mạnh vào bàn một cái:

“Vốn định dùng về miếu của con để mê hoặc tên tiểu tử họ Chung kia, để có thể lợi dụng hắn tiếp cận với Thanh tở, không ngờ lần này lại mọc ra con nha đầu thối kia, tới ôm luôn chậu hoa con nương thân gửi phận. Con nha đầu thối họ Tô kia đúng là đồ kì đà cản mũi”.

Chỉ thấy nét mặt người con gái trong di ảnh kia càng lúc càng kinh dị, trông cô ta sát khí đằng đằng.

Bà Bảy nhìn bức ảnh một lần nữa rồi khẽ cười, khuôn mặt nhăn nheo của bà ta dუმ lại, mang theo âm khí khó diễn tả:

“Không cần chúng ta ra tay đi giết con nha đầu họ Tô kia đâu, vừa rồi ta đã nhìn thấy đằng sau con nha đầu đó có một cô gái bay sát trên lưng nó. Dưới ánh đèn người con gái đó còn xé da đầu mình trong tay. Xem ra con nha đầu họ Tô kia đã bị ác quỷ trong quán bar đó quẩn lấy rồi, không đầy ba ngày sẽ chết thôi. Hừ, nếu có trách thì trách mi mệnh khổ, chỗ nào không chọn, lại chọn đúng chỗ đó để mở quán”.

Xem ra bà Bảy rất đắc ý với kết quả này, có điều bà ta vẫn quay người nói với người con gái trong bức ảnh:

“Hoa Thức, con nghĩ cách mê hoặc con nha đầu họ Tô kia, xem nó có thể giúp chúng ta có được Thanh tở trong vòng ba ngày không. Chúng ta không nên bỏ qua bất kì cơ hội nào tiếp cận với Thanh tở”.

Người con gái trong bức ảnh lại trở lại vẻ diêm lệ rung động lòng người, dưới ánh đèn tối mờ trông cô ta càng trở nên mê hồn hơn.

Bà Bảy thở dài một tiếng rồi chậm chậm đi vào phòng trong, dường như bà ta đang vừa đi vừa lăm bắm:

“Thanh tở, Thanh tở, ta rất muốn tìm được người! Nhất định phải tìm được, bất kể phải dùng cách nào, phải giết bao nhiêu người, cũng phải tìm được. Hoa Thức ơi là Hoa Thức, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, nếu vẫn không tìm được, ta cũng sắp chết rồi, con cũng sẽ biến mất, vạn kiếp không được siêu sinh”.

Trong giọng nói đó ngập tràn nỗi sợ hãi, giọng của bà Bảy cũng run lên:

“Tiếc là, chúng ta không có cơ hội tiếp cận Thanh tở, căn bản đầu không lại với gã đó được, quá lợi hại, quá lợi hại. Mấy năm gần đây chết bao nhiêu người rồi? Bao nhiêu cái mạng đã hồn lìa khỏi xác!”

Một giọng nói khác khiếp sợ cất lên:

“Bà Bảy à, tại sao bà luôn đeo đuổi Thanh tở như vậy? Bà bắt con phải tìm nhiều người có thể tiếp cận với Thanh tở, nhưng vẫn chưa thể thực sự tiếp cận, rốt cuộc Thanh tở là thứ gì vậy?”

Bà Bảy cười, nụ cười đó xem ra giống như sự trang điểm cuối cùng trên khuôn mặt người chết, vừa kì dị vừa lạnh lạnh:

“Con đã từng nghe qua ba nghìn sợi phiền não chưa? Thanh tở là thứ được kết tinh từ oán khí của những tình cảm đau khổ nhất, oán hận nhất hòa quyện lại mà thành. Sức mạnh của nó có thể vượt qua luân hồi, có thể đánh bại được thời gian”.

Bà Bảy cười nói tiếp:

“Nó là thứ không may mắn nhất dưới gầm trời này, chỉ mang tới bất hạnh và đau khổ mà thôi”.

Trong bóng tối, mái tóc bạc của bà Bảy hơi bay lên, ánh mắt của người con gái trong ảnh lay động theo bóng bà ta, nhưng trong đôi mắt dường như long lanh nước mắt.

10. Chương 10: Hộ Mệnh

Nếu biết thế giới này đầy rẫy nguy hiểm hoặc có thể biết trước số mệnh của mình, vậy thì có khả năng chín mươi phần trăm con người sẽ được sống vui vẻ.

Lúc này đây Tô Di vô cùng vui vẻ, cô nhận được một món quà sinh nhật thích nhất từ trước tới giờ. Ngoài nhận được sự quan tâm, chăm sóc của bạn, thì bản thân món quà đó rất cao quý và nho nhã khiến cô say mê.

Cô gắng cưỡng lại cơn buồn ngủ, chuẩn bị chờ đón giây phút hoa quỳnh nở rất khó bắt gặp kia, nhưng đúng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô thâm lâu bầu:

“Không hiểu ai đêm hôm khuya khoắt thế này còn gọi điện thoại ỉnh!”.

Vừa nhìn thấy số điện thoại, phát hiện đó là số lạ, cơn giận không hiểu từ đâu kéo tới, lẽ nào là tay bịp di động kia? Cô không bắt máy, chuông điện thoại réo không ngừng.

Cuối cùng Tô Di không chịu được, liền cầm lấy điện thoại hét tướng lên:

“Ai thế, nửa đêm thế này định tìm đường chết hả?”.

Nhưng từ đầu dây bên kia vọng lại giọng nói rất quyến rũ:

“Xin lỗi, đã làm phiền em, tôi là Kiều Chí Hiên, lần trước tôi và em đã từng nói chuyện”.

Tai của Tô Di bỗng đổ lựng lên, cô ước có thể đâm mình một dao vì đã để Kiều Chí Hiên chứng kiến sự thô bạo của mình. Cô ngay lập tức trở nên dịu dàng như cừu non, nhưng cũng cảm thấy nếu thay đổi rõ quá cũng không hay. Cô vẫn cầm điện thoại không biết phải nói gì mới phải.

“Việc này... anh Kiều à, thật ngại quá, tôi cũng không ngờ anh lại gọi cho tôi, tôi cho rằng là bọn vợ vẩn...”.

Cô bối rối giải thích.

Từ bên kia đầu dây vọng tới tiếng cười thông cảm, giọng của Kiều Chí Hiên lại văng vẳng bên tai:

“Không, là do tôi mạo muội, tôi vừa mới biết hôm nay là sinh nhật em, nên mới đặc biệt gọi điện tới chúc mừng sinh nhật”.

“Sao anh biết hôm nay là sinh nhật tôi?”.

Tô Di vô cùng ngỡ ngàng.

“Hôm đó, em uống say rồi nói với tôi, tiếc là tối nay tôi bận, không đích thân tới tặng quà được, có thời gian tôi nhất định sẽ tặng bù”.

Lòng Tô Di sướng rơn, rồi cô chợt dạ không hiểu hôm đó uống say có trót làm việc gì xấu xa không.

Kiều Chí Hiên nói xong câu đó, liền cúp máy. Còn lại một mình Tô Di trần trọc trên giường, cô thậm chí còn quên luôn cả việc hoa quỳnh sắp nở. Cho nên khi cánh hoa bung ra, từ bên trong lộ ra một con mắt đang hằm học nhìn xung quanh, Tô Di đã ngủ khì. Cô hoàn toàn không biết những việc xảy ra bên cạnh mình.

Bông hoa đó chỉ còn biết cụt hững héo rụng.

Hôm sau, khi Tô Di tỉnh lại, tâm trạng rất tốt, ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ đẹp mê hồn, cô có cảm giác mọi thứ đều rất thuận lợi. Việc làm ăn tốt, buổi sinh nhật hôm qua nhận được món quà như mong đợi, rồi còn nhận được lời chúc mừng của Kiều Chí Hiên. Nghĩ tới đây mặt cô đỏ rần, dường như anh chàng Kiều Chí Hiên kia đang theo đuổi cô, còn nói sẽ tặng quà cho cô nữa chứ.

Cô vừa cười ha hả, vừa đi về phía phòng tắm. Cô đã quen sáng nào thức dậy cũng tắm để bản thân hoàn toàn tỉnh táo. Tắm vào buổi sáng, có thể khiến người ta duy trì tâm trạng tốt cả ngày.

Cô bước vào phòng tắm rồi bật nước trong bồn, điều dễ chịu nhất chính là ngâm mình trong bồn tắm không nghĩ ngợi gì. Hơi nước bao phủ khắp nơi, Tô Di cởi hết quần áo rồi ngấm cái bụng thon của mình trong gương. Còn ngon chán, không có mỡ thừa, phụ nữ ai cũng muốn ngấm mình trong gương, thường thì phụ nữ khát khe hơn nam giới về điểm này. Cô vừa ngân nga một bài hát, vừa đứng trước gương đánh răng, cô quen đánh răng trước khi tắm. Mùi trà thơm thoang thoang của kem đánh răng Crest khiến tâm trạng cô càng tốt hơn. Tô Di đánh mãi, đánh mãi, rút bàn chải đánh răng ra, cô có cảm giác trong miệng có một sợi tóc.

Trên bàn chải đánh răng tại sao lại có tóc? Cô nhổ hết bọt đánh răng ra, rồi rửa sạch bàn chải màu xanh lam. Cô cúi đầu nhìn kỹ phát hiện trên bàn chải có rất nhiều tóc, cô thắc mắc kéo tóc ra khỏi bàn chải. Không hiểu móng tóc này ở đâu ra? Đây rõ ràng không phải là tóc của mình, bởi tóc của mình không dài cũng chẳng đen thế này.

Cô cúi đầu kéo sợi tóc đó ra, nhưng càng kéo lại càng dài, lúc này cô bắt đầu hoảng hốt, không những thế cô còn cảm nhận được có thứ gì đó trên đỉnh đầu mình.

Cô ngẩng đầu lên, nhưng không nhìn thấy gì rõ ràng do trên mặt gương đầy hơi nước. Cô giơ tay lau chỉ một lát sau mặt gương sáng rõ hẳn lên, bỗng Tô Di nhìn thấy có hai bàn tay trên bồn rửa mặt, còn cả người cô ở giữa hai bàn tay đó.

Tô Di hoảng hồn, cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, không dám động đậy, không dám gào thét, cũng không nói được gì, thậm chí còn chẳng dám thở nữa.

Cô cũng không có bất kì phản ứng nào, chỉ chăm chú nhìn mặt gương, hai bàn tay vẫn ở đó, có điều rõ hơn trước. Hai bàn tay đó rất sống động, nhưng trên đó be bét máu, lại không có móng tay, Tô Di cảm thấy mình dường như ngạt thở,

Nhưng sự việc khủng khiếp hơn đã phát sinh, Tô Di nhìn thấy sợi tóc trên bàn chải đánh răng hóa ra buông từ trên không xuống. Vậy thứ gì đang ở trên đỉnh đầu mình? Tại sao lại có tóc từ trên đỉnh đầu mình buông xuống. Lê nào có ai đó đang vòng tay ôm mình vào lòng sao?

Tô Di sợ tới mức chẳng thể nghĩ được gì, cô không ngừng an ủi bản thân đó chẳng qua chỉ là ảo giác, ảo giác mà thôi. Cô thấy hai bàn tay kia dần ngửa lên rồi hướng lên trên, da đầu cô càng ngày càng ngứa. Lê nào hai bàn tay đó muốn gãi đầu ỉnh?

Cô muốn kêu cứu, nhưng lại không thể thét lên được, muốn chạy cũng đã không thể động đậy được nữa. Có thể nhìn thấy rõ ràng bàn tay đó đưa lên, rồi rời khỏi mặt gương.

Lúc này bên ngoài cửa vọng tới tiếng chuông, có ai đó đã bấm chuông cửa.

Tô Di lập tức cảm thấy nhẹ cả người, cô đã có thể nhúc nhích được, cô liều mạng lùi về sau một bước tiếp đó thét lên một tiếng rồi quay người chạy ra mở cửa.

Vừa mở cửa, chỉ thấy một người đàn ông đứng ở bên ngoài, cô nhảy bổ tới, rồi ôm chầm lấy người đàn ông đó.

“Nhưng, nhưng, mình... mình... mình vẫn chưa chuẩn bị xong”.

Đó là giọng Chung Nguyên, anh đang nghĩ về chuyện tối qua vẫn chưa mời Tô Di ăn một bữa ra trò, hôm nay anh tới chuộc tội. Mới sáng sớm đã tới mời cô đi ăn cơm, nhưng không ngờ lại được đối đãi thịnh tình như vậy. Vừa mới mở cửa đã được ôm người đẹp vào lòng. Anh bủn rủn trước sự tiếp đón nồng nhiệt này,

bây giờ Tô Di mới nhận ra trên người mình không hề có mảnh vải che thân, cô ngượng ngùng đỏ mặt chạy tới ghế sofa quần tắm khấn tắm lên người.

“Không ngờ người cậu đẹp như vậy”.

Chung Nguyên trêu, lúc này ngoài pha trò ra, thật chẳng biết phải nói sao nữa.

Sau khi Tô Di quần khăn tắm xong, cô giơ tay chỉ vào phòng tắm miệng lắp bắp không nói nên lời. Chung Nguyên biến sắc khi thấy bộ dạng của cô, anh vội chạy tới phòng tắm nhưng chẳng thấy gì cả.

“Có... người...”.

Tô Di khó khăn thốt lên hai từ, nhưng cô lại chỉ nhận được cái lắc đầu khó hiểu của Chung Nguyên.

“Có người thật đấy, ở đằng sau mình mà, một đôi bàn tay đặt lên người mình”.

Tô Di đã hoảng loạn tới mức không còn làm chủ được mình, thực ra trong lòng cô cũng rõ đó không thể là người. Bởi làm gì có ai không có móng tay mà vẫn coi như không có chuyện gì như vậy chứ?

Toàn thân cô run bắn, cô dính chặt lấy Chung Nguyên như hình với bóng. Chung Nguyên pha một cốc cà phê nóng cho cô, sau khi uống xong, tâm trạng cô mới đỡ hơn một chút.

Cô đưa mắt nhìn Chung Nguyên, tiếp đó hỏi nhỏ:

“Trong thế giới này liệu có ma thật không?”.

Chung Nguyên không biết trả lời thế nào:

“Cơ bản là có! Nếu cậu không tin, có lẽ cũng không có”.

“Hôm qua mình còn không tin, nhưng vừa rồi...”.

Cô rùng mình, cảm giác căn nhà lạnh buốt như băng, tiếp đó kéo tay Chung Nguyên ra ngoài.

“Mình, mình thấy có lẽ phải đi tìm Minh Lăng, cũng chỉ có mình anh ta hiểu chút pháp thuật!”.

Tâm trạng Tô Di lúc này sốt ruột như thể có bệnh đi vái tứ phương.

Chung Nguyên ngay lập tức phản đối:

“Tìm tay hòa thượng Minh Lăng đó sao, cậu thấy hắn giống hòa thượng không? Ngày nào cũng theo đuổi con gái trong quán bar, uống rượu, mình thấy hắn còn giống playboy hơn cả mình nữa ấy chứ, cậu nên tiết kiệm chút sức lực đi!”.

“Hay là để mình tìm anh ấy xem có thể làm được gì không, tối qua mình còn nói mọi người thần hồn nát thần tính, bây giờ mình lại thế này, chẳng phải đã tự lấy gậy ông đập lưng ông đó sao?”.

Cô thở dài một tiếng, rồi đi đi lại lại, tuy cảm thấy rất mất mặt, nhưng so với chuyện mất thể diện, dường như việc gặp ma nghiêm trọng hơn.

Trong quán bar Minh Lăng được cúng nạp giống như Bồ tát, trước mặt anh được xếp đầy những đồ ăn, đồ uống ngon lành. Anh đưa mắt hoài nghi quan sát Tô Di và Chung Nguyên đang xum xoe cười với mình hỏi:

“Rốt cuộc hai người muốn thế nào? Tôi không có tiền, nhưng cũng không thể vì mưu cầu vật chất mà hại tính mạng bản thân được”.

Tô Di vừa thấy Minh Lăng như vậy, biết ngay hòa thượng này đang nghi ngờ mình sắp sửa đánh anh ta, liền vội vàng bộc bạch:

“Không phải vậy đâu, pháp sư Minh Lăng à, tôi chỉ muốn hỏi một chút thôi”.

Minh Lăng cười hà hà đáp:

“Biết ngay các vị đối tốt với tôi bằng rất nhiều đồ ăn ngon này chắc chẳng có chuyện gì hay ho. Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”.

“Việc là như thế này, sáng sớm hôm nay Tô Di nhìn thấy một thứ không nên nhìn thấy”.

Chung Nguyên giải thích thay cho Tô Di.

Vì ngữ khí của Chung Nguyên rất dịu dàng, Minh Lãng không tin hỏi lại:

“Ý cô là cô nhìn thấy một người đàn ông ở trần sao?”.

Vừa nói Minh Lãng vừa ngơ ngàng mở to mắt quay sang Tô Di.

Tô Di tức tối giơ tay giả bộ đánh Minh Lãng rồi nói:

“Một hòa thượng háo sắc như anh thì có tác dụng gì chứ”.

Chung Nguyên đứng ở bên vội nói thêm:

“Đừng lạc đề nữa, ý của tôi là sáng sớm hôm nay Tô Di nhìn thấy ma”.

“Ái chà, bà chủ Tô à, chẳng phải bà chủ luôn không tin có ma sao, không những thế còn kiên trì giải thích mọi thứ bằng khoa học đúng không?”.

Minh Lãng nghĩ về chuyện cô luôn ngoan cố với quan điểm của mình ở quán bar tối qua, tin rằng thế gian này không có ma.

“Có lẽ tôi mắc ảo giác mà thôi, là do sức ép tinh thần của tôi quá lớn”.

Tô Di ngượng ngịu thừa nhận, cô đành cố tìm có hợp lí.

Minh Lãng bắt cần nhìn cô thêm lần nữa, rồi lấy chiếc túi trong lòng ra, sau đó cẩn thận mở túi, móc ra một chiếc bùa hộ mệnh đưa cho cô:

“Được rồi, đừng có ở đây mà chống chế nữa, cầm lấy cái này phòng thân đi!”.

Tô Di cẩn thận đỡ lấy chiếc bùa, nhưng cùng lúc đó cũng không quên liếc nhìn qua chiếc túi. Hành động này suýt khiến cô tức chết, đây ắp trong chiếc túi đó là những chiếc bùa hộ mệnh giống hệt nhau.

Tô Di giật lại chiếc túi, rồi hất hết số bùa hộ mệnh ra tiếp đó nói với Minh Lãng:

“Đây là thứ gì? Sao lại nhiều bùa hộ mệnh thế này?”.

Minh Lãng đỡ lấy chiếc túi như thể sợ cô làm hỏng rồi nói:

“Dù gì tôi cũng là một hòa thượng, hành tẩu giang hồ, không có một hai túi bùa hộ mệnh làm sao kiếm được cơm ăn chứ? Tôi hoàn toàn dựa vào thứ này giúp người khác trừ tai giải nạn, thí chủ đừng chê ngược chê xuôi nữa. Đây đều là bùa hộ mệnh đã được khai quang ở chùa đấy, bất kể cô nghĩ thế nào, lẽ nào tôi còn có thể cử tứ đại thiên thần tới bảo vệ cô sao?”.

Tô Di nhìn Minh Lãng muốn khóc mà không khóc được rồi nói:

“Hòa thượng thôi, có phải ngài chẳng có chút bản lĩnh đuổi ma trừ yêu nào không? Chỉ kiếm ăn dựa vào túi bùa hộ mệnh này?”.

“Bà chủ Tô à, chúng ta tuy được coi là quen thân, nhưng nếu cứ nói lung tung tôi sẽ kiện bà tội phỉ báng đấy! Tôi mới làm hòa thượng được mấy tháng thì trụ trì viên tịch, vậy thì tôi học bản lĩnh đuổi ma trừ yêu từ đâu hả? Tôi đâu phải người sinh ra đã làm hòa thượng mà biết những chuyện này. Từ trước tới giờ tôi cũng chưa từng nói mình muốn đi đuổi ma trừ yêu, chỉ có bồ câu nhỏ tới đưa thư, tôi vừa hay muốn xuống núi, thì tiện đường thông báo cho sư huynh về cái chết của sư phụ, dường như bà rất ghét đám bùa hộ mệnh này, nếu bà không muốn cũng chẳng cần cầm về đâu, nhưng đây là thứ của sư phụ để lại đó”.

Minh Lãng nói với Tô Di đầy chí khí.

Tô Di nghĩ một lát rồi vẫn cất bùa hộ mệnh vào người, dù gì có vẫn hơn không? Minh Lãng nói cũng đúng, anh ta chưa từng nói rằng mình biết đuổi ma trừ yêu, như vậy sẽ bị lừa mất.

Tô Di nghĩ thông suốt rồi liền bắt đầu dọn dẹp quán bar, vừa dọn dẹp quầy bar vừa nói:

“Tôi dùng thử xem sao, nếu như chiếc bùa này hữu dụng, thì sẽ trả chút tiền, bằng không trả lại chủ cũ mà cũng không trả tiền đâu”.

“Bà chủ Tô à, thứ này không lấy tiền đâu, bà không phải sợ đến thế”.

Minh Lăng nói xong liền đi ra khỏi cửa.

Tô Di nhìn thấy khách vào quán bar càng lúc càng đông, việc làm ăn bắt đầu bận rộn hơn, thì cũng chẳng quan tâm tới những thứ ma quỷ gì nữa. Bởi có quỷ quái hơn nữa cũng chẳng kiếm được tiền ăn cơm, sức mạnh của tiền là vô biên. Chung Nguyên nhìn Tô Di bận tới mất tới mũi, anh quả thực không dám tin rằng mới sáng hôm nay cô đã sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Danh tiếng của quán bar càng ngày càng bay xa, những thanh niên sành điệu trong thành phố đều đã coi quán bar là điểm ăn chơi mới lạ. Tô Di và Chung Nguyên kết thúc một ngày làm ăn mệt mỏi, sau khi quán đóng cửa, hai người thu dọn mặt bàn. Chung Nguyên đề xuất tuyển thêm một nhân viên phục vụ, Tô Di tuy không nỡ chi tiền nhưng nghĩ tới việc hai người xoay xở thế nào cũng không hết việc, đành phải miễn cưỡng gật đầu.

Tô Di từ chối đề nghị muốn ngủ chung một đêm của Chung Nguyên, bởi đây quả thực chẳng phải là đề nghị hay ho gì. Cô nói với Chung Nguyên:

“Này, bọn mình là bạn của nhau, lại không phải phần tử ngoan cố liều chết. Cậu đừng nên lợi dụng hiện giờ mình sợ ma mà tranh thủ nhé, mang tiếng ngủ cùng với mình một đêm, chỉ sợ tới lúc đó mình không bị ma dọa chết thì cũng thiệt thân với cậu”.

Chung Nguyên vỗ đầu cô nói:

“Sao cậu dè thế? Mình ngủ trên sofa bên ngoài, còn cậu ngủ ở trong, cậu đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, mình sợ một mình cậu gặp chuyện gì nguy hiểm thì gay”.

Tô Di vẫn kiên quyết lắc đầu, cô hoàn toàn không sợ Chung Nguyên sẽ làm gì, nguyên nhân chính là cô không phải là loại người thích chịu thua. Cho dù thực sự có gặp ma thì cô cũng muốn biết tại sao lại như thế, chứ không vội tìm cách tránh né. Hơn nữa, cô vẫn luôn vẫn vướng với ý nghĩ do mình quá mệt nên mới nảy sinh ảo giác, cô không muốn mình nhanh chóng bị đánh gục như vậy.

Chung Nguyên chẳng có cách nào, đành phải dặn đi dặn lại, tiếp đó tiễn Tô Di tới trước cửa xong mới về.

Tô Di bước vào căn phòng nhỏ, tuy mọi thứ vẫn như cũ, nhưng cô lại cảm thấy bầu không khí vô cùng ảm đạm, lạnh lẽo. Cô rùng mình một cái rồi đi ra ban công đóng cửa sổ. Vừa đóng cô vừa tự nhủ, lẽ nào mùa thu sắp tới rồi, tại sao vô duyên vô cớ lại lạnh thế.

Cô bật đèn, tiện tay cởi quần áo, vừa hay chạm vào chiếc bùa Minh Lăng tặng. Cô không tin lắm thứ đồ chơi này, nhưng có nó cũng cảm thấy yên lòng hơn một chút.

Cô muốn đi tắm, nhưng không muốn chiếc bùa làm bằng vải này bị ướt, vừa hay lúc đi ngang qua cửa sổ, nhìn thấy chậu hoa quỳnh xinh đẹp đang chúm chím khoe sắc, liền tiện tay mắc chiếc bùa lên trên. Trong giây lát bên tai cô vọng tới tiếng thét thất thanh, như thể ai đó bị đâm một đao vậy. Cô chú ý lắng nghe thì lại không nghe thấy âm thanh đó nữa. Cô nghi ngờ mình quá mệt mỏi nên mới bị ảo giác liền quay người đi vào nhà tắm.

Lúc cô quay đi, chậu hoa quỳnh kia giống như bị lửa thiêu, cả lá lẫn hoa đều bắt đầu run rẩy, dường như bông hoa không chịu được sức ép lớn từ chiếc bùa hộ mệnh, liền nhanh chóng khô héo.

Ở trong căn nhà ảm đạm của bà Bảy, bà ta đang ngồi lẩm rầm niệm thứ gì đó bên cạnh lư hương bồng tay run bần lên, chỉ nghe vọng tới một tiếng rên khẽ. Lòng bà ta nhói đau, thậm chí kêu một tiếng chết rồi, bà ta ngẩng đầu lên nhìn bức ảnh người con gái treo trên tường kia. Khuôn mặt cô ta như đang bị tách ra, trên nét mặt của cô ta hiện rõ vẻ đau đớn tột độ.

Bà Bảy đứng phắt dậy, rồi rắc một nắm gạo trên bàn, hai tay bà ta ấn trên nắm gạo, miệng lẩm nhẩm gọi:

“Thức nhi, Thức nhi, con sao vậy?”.

Chỉ thấy một lát sau, bà Bảy hét toáng lên một tiếng, rồi nhấc tay ra khỏi nắm gạo, trên tay bà bị những mảng đỏ lốm đốm.

Bà Bảy vội vàng dùng nước trong lọ tưới năm gạo đó, tay bà ta lỏng ngóng không biết phải làm gì, vừa tưới nước vừa nói:

“Tại sao lại có thứ thuần dương chí cương thể này ở trên người con, không xong rồi, mau nghĩ cách đi con, nếu không nghĩ được cách gì, con sẽ bị hồn bay phách lạc đây”.

Tô Di vui vẻ tắm tấp, tiếng nước ào ào vọng ra, trong khi đó chậu hoa quỳnh lại giống như bị thiêu đốt vậy, nó dần khô héo, còn bông hoa dường như đang giãy giụa muốn thoát khỏi một thứ gì đó. Nó cứ rung lắc không ngừng nhưng không có cách nào thoát ra, chỉ thấy máu tươi dần rịn ra từ những bông hoa trắng muốt kia, giống như có ai đó đang giãy giụa chờ chết vậy. Tiếng kêu la từ trong bông hoa vọng ra càng lúc càng thảm thiết, có điều nếu không chú ý lắng nghe sẽ không nghe thấy.

Bà Bảy nhể nhại mồ hôi, lúc này bà vẫn chưa nghĩ ra được cách nào, bà chỉ còn biết giương mắt nhìn con ma hoa Thức nhi mình nuôi dưỡng dần bị bùa Phật thuần dương kia thiêu chết.

Đúng lúc này, Tô Di ra khỏi nhà tắm, đột nhiên cô nghe thấy có tiếng bước chân vọng tới từ hành lang và dường như đang đi về phía nhà cô, thế nhưng tới trước cửa nhà cô lại dừng lại.

Tô Di hồi hộp không biết rốt cuộc là thứ gì ở ngoài cửa, cô muốn đi tới xem xét, nhưng lòng lại vô cùng lo sợ.

Tiếng bước chân dừng lại hồi lâu, một tràng tiếng gõ cửa khê vang lên, cô khàn giọng chạy tới bên cửa khẽ hỏi:

“Ai đấy? Ai đang ở bên ngoài cửa thế?”.

“Là mình mà”.

Nghe thấy giọng nói này khiến tim cô như trở lại vị trí ban đầu, cô mở cửa mắng người bên ngoài:

“Đêm hôm khuya khoắt thế này cậu tới lại chẳng chào hỏi, không sợ mình chết khiếp sao?”.

“Mình không yên tâm về cậu, không những thế lại không ngủ được, cứ luôn nghe thấy có tiếng người gào thét từ nhà cậu liên tục chạy tới xem sao”.

Hóa ra Chung Nguyên sau khi về nhà cũng chuẩn bị đi ngủ, nhưng khi nằm trên giường rồi lại nghe thấy có tiếng la hét thất thanh ở bên tai. Tiếng la hét đó giống như cầu cứu, lại vừa giống như tiếng kêu gào tuyệt vọng. Anh ngồi bật dậy, lắng nghe một hồi rồi đi theo tiếng gọi đó thì tới trước cửa nhà Tô Di. Anh do dự hồi lâu mới dám gõ cửa, liền bị Tô Di mắng ột trận.

Tô Di tuy đã sợ tới gần chết nhưng thấy Chung Nguyên quan tâm tới mình thì cũng không biết nói gì, thế là mời Chung Nguyên vào nhà uống nước. Ánh mắt của Chung Nguyên ngay lập tức bị thu hút bởi chậu hoa quỳnh kia. Chậu hoa quỳnh vốn đẹp là thế, chỉ rơi vào tay Tô Di mới một ngày đã khô héo tới mức này.

Chung Nguyên nhìn chậu hoa, Tô Di cũng quay đầu lại nhìn, cô giật mình thốt lên:

“Trước khi mình tắm, chậu hoa này vẫn đẹp lắm mà, tại sao mới loáng một cái đã giống như gần chết thế này?”.

Tô Di tò mò đi tới, cô thấy mắt mình hoa lên, dường như cô nhìn thấy máu tươi thấm đẫm trên các bông hoa. Nhưng khi định thần, lại chẳng nhìn thấy gì nữa.

Chung Nguyên ngắm chậu hoa, đau đớn không cất nên lời. Dường như anh rất có thiện cảm với chậu hoa này, nhìn thấy cây hoa sắp sửa chết khô, anh càng không đành lòng.

Anh nói:

“Chắc chắn cậu đã quên đóng cửa sổ, để cây bị ánh mặt trời chiếu gắt, để mình tưới nước cho nó”.

Nói rồi anh bê chậu hoa lên, vừa nhìn thấy chiếc bùa hộ mệnh vẫn treo trên lá cây liền tiện tay lấy xuống đưa cho Tô Di.

“Bùa hộ mệnh này tốt nhất để bên người, đừng vứt lung tung thế này, nếu không sẽ mất đấy”.

Chung Nguyên trách cô.

“Xin lỗi! Mình thật sự không phải là chuyên gia trồng hoa, mình nghĩ hay là cậu bê chậu hoa này về nhà đi, nhớ tưới tắm cho nó tử tế, may ra cứu sống được nó thì tốt”.

Tô Di nhận ra Chung Nguyên vô cùng yêu quý chậu hoa này, quân tử không lấy thứ người khác yêu thích, không những thế ảo giác có máu trên những bông hoa vừa rồi khiến cô khó chịu, thế là liền chủ động đề xuất tặng lại chậu hoa cho Chung Nguyên.

Quả nhiên trên khuôn mặt Chung Nguyên thoáng hiện nụ cười, tuy cây hoa xem ra sắp chết rồi, nhưng nếu chăm sóc chu đáo chắc vẫn cứu được, bởi rốt cuộc cũng chỉ mới một ngày thôi, nên sẽ không chết thật đâu. Chung Nguyên tràn ngập niềm tin đối với chậu hoa này.

Đêm hôm đó, Chung Nguyên ôm chậu hoa quỳnh về phòng của mình. Anh tưới nước cho cây, rồi đặt ở đầu giường, tiếp đó ngồi ngắm nghía hồi lâu mới chịu đi ngủ. Trái tim anh như bị ràng buộc với chậu hoa này, nhưng anh không hề hay biết nguy hiểm đang cận kề.

11. Chương 11: Bướm Bướm

Những ngày tháng làm việc ở tòa báo của Dịch Bình An càng ngày càng khó khăn, bởi sự cạnh tranh cũng càng lúc càng khốc liệt. Các kí giả luôn săn tìm một số tin vắn, tin lá cải, các sự việc kì lạ thú vị. Những bài báo có tư tưởng, có chiều sâu từ lâu đã không còn tồn tại, nhưng Dịch Bình An lại không chịu viết những chuyện lật vắn, vớ vẩn như thế, nên sắc mặt của chủ nhiệm dần khó chịu mỗi lần gặp cô, giống như đang nhìn cái gai trong mắt vậy.

Nhưng cô hoàn toàn không nhận ra, vẫn cho rằng mình có thể viết một bài chấn động lòng người, nếu có thể kết nối được những bí mật trong quán bar ma và những vụ án giết người kia thì tin đó sẽ lôi cuốn sự chú ý của rất nhiều người. Cô chìm đắm trong luồng suy tư của mình, tuy bản thân cô đã từng gặp những chuyện kì lạ, nhưng cô nhất quyết không để tâm đến những chuyện đó. Trong mắt cô chỉ có công việc, công việc và chỉ công việc mà thôi.

Nhưng làm việc cũng phải nhìn nét mặt của ông chủ, hôm nay Dịch Bình An rất không may mắn, cô chọn làm thêm giờ nhưng lại chọn đúng vào ngày chủ nhiệm và cô thư kí riêng của ông ta cũng muốn làm thêm giờ.

Lúc Dịch Bình An trở lại văn phòng chuẩn bị làm thêm giờ thì nhìn thấy chủ nhiệm đang đấm đấm nắm tay cô thư kí, sờ mó lung tung. Nhìn thấy cô bước vào, mắt ông ta như tóe máu, còn cô thư kí đành phải đứng lên chống chế:

“Bình An đấy à! Tôi và sếp đang chơi trò gọi hồn bút tiên. Cô có muốn cùng chơi không?”.

Dịch Bình An nheo mắt, bút tiên cái gì chứ, hóa ra hiện giờ phổ biến gọi tán tỉnh gái là chơi bút tiên sao. Cô lắc đầu, vớ lấy tài liệu trên bàn chuẩn bị rời đi, cô không ngờ tới mức bằng lòng làm kì đà cản mũi.

Đúng lúc cô định vào thang máy thì phát hiện một sự việc không ai có thể lường trước được.

Cái thang máy cũ kĩ ỉ ạch tới nơi, Dịch Bình An chờ đã hơi bực mình, cửa thang máy chậm chậm mở ra. Mắt Dịch Bình An tối sầm, cô thấy cả đồng đen sì trong thang máy đổ về phía cô. Cô lùi ngã về phía sau, cả đồng đen sì sì đó đổ ập lên người.

Cô bỗng cảm thấy có gì bất ổn, cô cảm thấy dưới tay mình có thứ gì mềm mềm. Cô chạm vào xem xem là thứ gì thì không tìm được bắt đầu nôn ọe không ngừng. Đây không phải là tóc đứt, mà đám tóc này đều gắn vào da đầu.

Cô liều mạng giơ chân đạp thì đạp phải vật cứng, định thần lại nhìn thì ra là đầu cô gái xinh đẹp đang chớp mắt nhìn cô. Dịch Bình An vẫn chưa hoàn toàn ngất xỉu, cô nhận thấy đầu người kia chính là đầu của cô gái dùng tóc tự sát trong đoạn video trong máy vi tính lần trước. Nụ cười đó vô cùng kì dị, còn tóc trên đầu cô ta vẫn đang mọc ra, còn chạm vào cổ Bình An. Khi ngọn tóc đó chạm vào chiếc bùa hộ mệnh màu

đổ trên cổ cô liền rút lại như rấn bị lửa thiêu, nó liền trượt về phía sau. Tới lúc này, Dịch Bình An mới có thể hét to lên một tiếng rồi chạy bỏ về phía văn phòng.

Sắc mặt hai người trong văn phòng trắng nhợt, khuôn mặt họ vô hồn như xác chết nhìn Dịch Bình An chòng chọc. Dịch Bình An sợ tới mức tay chân tê dại, bản thân cô cũng không biết mình từ đâu có được sự can đảm cầm cốc nước trên bàn hất về phía hai người giống như bị trúng tà kia.

“Koong” một tiếng, trên trán của chủ nhiệm nổi cục u to, nước bắn tóe lên cả người cô thư kí. Lúc này cả hai bọn họ mới phản ứng lại, đang cúi tiết nhìn Dịch Bình An.

“Chúng tôi đứng ở đây nhìn cô kêu gào ầm ĩ với chiếc thang máy trống rỗng, không biết phải làm sao, hà có gì cô lại ném cốc về phía chúng tôi?”

Cô thư kí suýt khóc.

Dịch Bình An quay người nhìn lại, quả nhiên trong thang máy chẳng có gì, không có tóc cũng chẳng có đầu người. Vừa rồi lẽ nào mình bị ảo giác? Cô đã chẳng còn chú ý tới sợ hãi nữa, hai người bên cạnh kia hung dữ như thể sắp sửa ăn thịt cô.

Chủ nhiệm tức tới mức tím mặt lại, bởi việc ông và cô thư kí hẹn hò là bí mật không thể lọt ra ngoài, không những thế u trên trán lại quá đau. Ông ta chỉ nhắc lại đúng một câu:

“Dịch Bình An, cô, cô, ngày mai cô không cần đi làm nữa”.

Dịch Bình An thắc mắc:

“Ngày kia thì sao?”.

“Ngày kia cũng không cần tới nữa, ngày kia cũng không cần tới, sau này tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa!”.

Chủ nhiệm gầm lên như con sư tử đực, chắc ông ta đã bực lắm rồi.

Lúc này Dịch Bình An mới ý thức được mình đã bị đuổi việc và thất nghiệp, cô lặng lẽ thu dọn chút đồ đạc, quay người rời đi. Bóng cô lẻ loi, nếu như lúc này còn gặp chuyện gì quái dị, có lẽ cô cũng chẳng hét lên và cũng chẳng còn sợ hãi nữa. Cô chỉ muốn bắt được con ma nữ kia, đánh một trận xả giận, nó đã khiến cô bị mất việc một cách khó hiểu thế này.

Dịch Bình An trải qua một đêm mất ngủ, khi thức dậy phát hiện mình chẳng còn chỗ nào để đi, cũng không thể điên cuồng làm việc được nữa. Không có nơi nào để đi khiến lòng cô hoang mang, trong thành phố này dường như ngoài Tô Di, Chung Nguyên và hòa thượng thối kia ra, thì chẳng còn ai có thể nói chuyện nữa rồi. Cô quyết định tới quán bar tìm mấy người bạn này cho khuây khỏa. Vừa tới cửa quán bar, thì nhìn thấy Tô Di và Chung Nguyên đang dán thông báo tuyển người phục vụ ngoài cửa lớn.

Tô Di dưới sự uy hiếp của Chung Nguyên cuối cùng đã quyết định tuyển người. Tờ thông báo còn chưa dán phẳng, Tô Di và Chung Nguyên đã nghe thấy có người đang gọi từ phía sau”

“Tôi đến xin việc!”.

Tô Di quay người lại, nhìn thấy Dịch Bình An với quần áo thâm đen như gấu trúc.

“Đùa gì vậy nhà báo Dịch, cô mà thêm nhăm nhe công việc này sao?”.

Tô Di không tin.

Dịch Bình An kiên định nói:

“Tôi đã thất nghiệp rồi, vất vưởng khắp nơi thật vô vị. Thôi được, tôi không cần tiền công đâu, hãy để tôi làm vài ngày. Con người tôi không ưa nhàn rồi, hễ nhàn rồi là rã rời gân cốt, chờ tôi tìm được công việc mới thì tính sau”.

Thực ra trong lòng Dịch Bình An vẫn có một bí mật, chính là mọi sự xui xẻo của cô bắt đầu từ quán bar ma, tuy cô đã không còn làm nhà báo nữa, nhưng cô đã theo đuổi đề tài quán bar ma này khá lâu rồi. Cô thực sự muốn làm rõ chân tướng sự việc, cho nên chọn làm nhân viên phục vụ trong quán bar là phương

pháp tốt nhất để làm rõ mọi chuyện kì quái này. Nhưng dường như cô chưa từng nghe qua câu nói: Lòng hiếu kì giết chết con mèo. Thực ra lòng hiếu kì không chỉ có thể giết chết con mèo.

Chung Nguyên lái nhái cạnh bên:

“Không phải vậy chứ? Gần đây quán bar của chúng tôi toàn là nhân viên phục vụ không cần tiền, đã có một hòa thượng bây giờ lại thêm một nhà báo. Bà chủ Tô ơi, bà đúng là điển hình đại gian đại ác của địa chủ phong kiến, tất cả đều không cần tiền”.

Bình An giật nảy mình, tuy cô đã đoán trước Minh Lãng cũng làm nhân viên phục vụ ở đây, nhưng khi xác định chính xác vẫn cảm thấy khắp khởi trong lòng. Cô bằng lòng chấp nhận là vì công việc, nhưng không muốn thừa nhận một nửa nguyên nhân là vì hòa thượng thối này. Nếu như Minh Lãng biết được điều này, chắc sẽ đắc chí lắm.

Tô Di vừa nghe thấy Dịch Bình An nói không cần tiền thì vui tới mức miệng không khép lại được nữa, cô ngay lập tức giật tờ thông báo tuyển người xuống vứt vào thùng rác. Cô vui vẻ vỗ vai Dịch Bình An nói:

“Không sao, công việc cô cứ tìm, ở đây bao ăn uống, sẽ không làm khó cô đâu”.

Chung Nguyên đứng cạnh nhìn dáng vẻ đại địa chủ của Tô Di bất giác cảm thấy bất bình cho Dịch Bình An và bản thân.

Một lát sau Minh Lãng cũng tới quán bar, anh ngỡ ngàng nhìn Dịch Bình An đang bận túi bụi trong quán nói:

“Sao thế này, nhà báo Dịch, cô hăng say với nghề thế mà cũng thất nghiệp sao?”.

Dịch Bình An xị mặt không thèm đếm xỉa tới Minh Lãng, cô miệt mài lau bàn, cứ như có thể lau ra một miếng vàng vậy.

Minh Lãng nhận thấy tâm trạng Dịch Bình An không tốt, liền hỏi Chung Nguyên mới biết Dịch Bình An thực sự đã thất nghiệp. Minh Lãng bỗng ngáy người nhìn Chung Nguyên hồi lâu không nói năng gì.

Anh khẽ cười gượng tay vỗ vào vai Dịch Bình An an ủi:

“Thất nghiệp cũng hay, nếu không thất nghiệp thì lấy đâu ra thời gian mà yêu đương chứ?”.

Bình An giật mình, cô không biết phải trả lời sao nữa, chỉ cúi đầu nói:

“Yêu với đương gì chứ? Làm gì có tình yêu nào đâu? Đi mà yêu ma chắc?”.

Tuy nói vậy nhưng mắt cô lại nhìn xuống chân Minh Lãng, anh đi dép, những ngón chân thon dài quả thật rất đẹp.

Minh Lãng bất ngờ nhìn thấy chiếc cổ thon của Dịch Bình An lộ ra khi cúi đầu, tóc cô chải ngược về phía sau lộ ra đôi tai đỏ rần do câu nói ban nãy của anh. Đôi tai được tô điểm bởi một đôi hoa tai ngọc trai nên càng nhận thấy rõ ràng hơn.

Minh Lãng không biết tại sao nhưng anh không thể tiếp tục trêu cô được nữa, một cảm giác quen thuộc mà xa vời dâng trào. Trong giây lát anh chỉ muốn gơ tay chạm vào chiếc bông tai nhỏ nhắn tinh tế kia. Nhưng đó chỉ là một phút xuất thần thoáng qua, anh nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường.

Tình yêu, tình yêu của anh đã chết rồi, muốn nó quay trở lại quả thực không dễ chút nào.

Chung Nguyên sờ vào mặt rồi nói:

“Tại sao anh lại nhìn tôi như vậy? Lẽ nào anh là gay sao? Tôi xấu hổ quá”.

“Này, cho dù tôi là hòa thượng thì thẩm mỹ của tôi cũng không biến thái tới mức đó, nếu tôi có là gay, cũng không yêu anh đâu. Có điều tôi thấy kì lạ là chỉ mấy ngày không gặp, mà sao sắc mặt của anh lại kém như thế, có phải anh thường xuyên thức trắng đêm không vậy?”.

Trong lòng Minh Lãng quả thực cảm thấy ngỡ ngàng, bởi ấn đường của Chung Nguyên đen một cách lạ kì, không những thế dáng vẻ của anh ta xem ra rất rệu rã, mệt mỏi. Anh thực sự không biết rốt cuộc Chung Nguyên làm gì vào buổi tối? Lẽ nào Chung Nguyên đã gặp thứ gì không sạch sẽ sao?.

Chung Nguyên liền gạt tay nói với Minh Lăng:

“Cái gì cơ? Tôi còn không biết tôi ngủ say thế nào nữa ấy chứ, sắc mặt tôi kém chỗ nào? Người tôi còn khỏe như vâm thế này”.

Thực ra vào buổi tối Chung Nguyên ngủ không được ngon, anh vừa ngủ được một lúc liền ngủ thấy mùi hoa quỳnh thoang thoảng, dường như mùi thơm đó cứ quẩn lấy con tim anh khi anh ngủ. Nhưng việc thế này, làm sao có thể nói cho người ngoài biết được, người ta sẽ nói anh bị dở hơi, bởi đã nảy sinh tình cảm đối với một chậu hoa như với người yêu.

Tô Di vì có thêm một trợ thủ đắc lực, cứ đến tối cô nàng lại tạo dáng bà chủ ngồi ở quầy bar, cũng chẳng cần phải chạy ngược chạy xuôi rót rượu, thu tiền như trước kia. Cô lại càng có nhiều thời gian để nghĩ ngợi vẩn vơ, nghĩ ngược nghĩ xuôi, lại nghĩ tới người đàn ông tên Kiều Chí Hiên đã lâu chưa gặp. Rốt cuộc anh ta đi đâu rồi? Lần trước anh ta gọi điện ỉn có ý gì nhỉ? Lẽ nào bắt một người con gái phải chủ động gọi điện cho anh ta sao?

Tâm trí Tô Di hiện giờ toàn là những chuyện vớ vẩn thế này, cô không biết tại sao mình bị quyến rũ bởi một người đàn ông mới gặp qua vài lần. Người đàn ông đó dường như luôn xuất hiện lúc cô gặp nhiều chuyện không vui nhất, lại còn mang tới sự ấm áp cho cô nữa. Thế nhưng lúc này việc làm ăn của cô đã tốt rồi, càng ngày cô càng sống tốt hơn, lẽ nào người đàn ông như vậy biến mất giống như thiên thần sao?

Trời ạ! Lẽ nào Kiều Chí Hiên chính là thiên thần mà thượng đế cử tới để cứu Tô Di trong khổ nạn, do vậy không thuộc về một Tô Di giàu có?

Cô cúi đầu cảm li rượu, rồi lẩm bẩm một mình ở đó như Trần Thắng[1], Ngô Quảng[2]:

[1]. Trần Thắng là thủ lĩnh đầu tiên đứng lên khởi nghĩa chống lại nhà Tần, người khởi đầu cho phong trào lật đổ nhà Tần trong lịch sử Trung Quốc.

[2]. Ngô Quảng là thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân cuối thời nhà Tần, là người trợ giúp đắc lực cho Trần Thắng châm ngòi cho cuộc chiến chống lại sự cai trị của nhà Tần, cuối cùng làm cho nhà Tần sụp đổ.

“Một ngày nào đó tôi giàu sang, sẽ không bao giờ quên người”.

Một giọng nói vang lên:

“Em lại muốn quên gì thế?”.

Giọng nói đó rất quen thuộc, lại vô cùng quyến rũ, Tô Di ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên nhìn thấy Kiều Chí Hiên đang ngồi ở một góc tối. Anh ta nâng li về phía cô, không những thế còn hỏi cô câu hỏi trên.

Tô Di cảm thấy tim mình đập loạn xạ, cô chẳng nói được gì, nhưng cô không hề nhận thấy Chung Nguyên đang xì mặt đứng ở đằng sau mình. Ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy Kiều Chí Hiên của Chung Nguyên chính là người đàn ông này giống như một cái bóng, cảm giác anh ta mang lại cho người khác thật chẳng dễ chịu chút nào.

Cũng có thể là do sự quan tâm quá mức tới Tô Di khiến Chung Nguyên có sự phản cảm như trên, nhưng anh thực sự không mong muốn Tô Di và người đàn ông này gắn bó thân thiết với nhau. Trực giác mách bảo anh rằng người đàn ông đối diện Tô Di rất nguy hiểm.

Nhưng Tô Di lại không nghĩ như vậy, cô đang đắm chìm trong niềm vui gặp lại Kiều Chí Hiên. Kiều Chí Hiên lần đầu ra hiệu mời Tô Di, anh ta lại muốn mời Tô Di ra ngoài nữa chứ.

Tô Di ngay lập tức đứng dậy, cô còn chẳng thèm để ý tới việc làm ăn của quán, cũng chẳng đếm xỉa tới lời kêu gào của Chung Nguyên phía sau:

“Cậu đi rồi ai thu tiền, mình sẽ tham ô”.

Nhưng Tô Di dường như không chút bận tâm về lời đe dọa này, cô vẫn một lòng một dạ đi theo Kiều Chí Hiên ra ngoài.

Dịch Bình An nhìn theo đôi nam nữ biến mất ở cửa quán, cô cũng bắt bình thay cho Chung Nguyên:

“Người đàn ông kia trông cũng chẳng ra làm sao, sao vậy, trông bộ dạng anh thế này lẽ nào đang ghen ư?”.

Chung Nguyên bực bội đứng ở quầy bar, nhấp một ngụm hết sạch li rượu rồi nói:

“Làm sao tôi phải ghen với loại đàn ông tám vía kia chứ, tôi chỉ sợ cô ấy đại dột, bị người ta bắt cóc, hại tôi lại phải đăng thông báo tìm người”.

Dịch Bình An vỗ vào vai Chung Nguyên an ủi như thể đã biết tổng mọi chuyện:

“Không biết chừng Tô Di lần này vợ được một đại gia, có lẽ hai người sắp sửa mở một loạt các quán bar ma ấy chứ”.

“Đại gia cái con khỉ, chắc chỉ là thằng lái máy kéo thôi”.

“Anh càng nói càng ghen, hay là đi theo họ đi”.

“Đi theo...”.

Từ lúc Tô Di rời khỏi quán bar với người đàn ông kia, Chung Nguyên bắt đầu thấp thỏm không yên. Anh cứ nhắc đi nhắc lại với mình rằng đi theo thực ra chỉ là một kiểu bảo vệ, nếu như người đàn ông kia là người xấu, không biết chừng Tô Di sẽ gặp nguy hiểm.

Dịch Bình An thấy anh thấp thỏm lo âu như vậy liền chỉ về con đường nhỏ trước cửa quán bar nói:

“Hai người đó đi về hướng kia, phía trên là nghĩa trang, nếu anh còn không chịu đi, Tô Di bị giết hại sẽ không có ai biết đâu. Việc làm ăn ở đây có tôi lo liệu được rồi”.

“Một mình cô liệu có xoay sở nổi không?”.

Chung Nguyên cảm động nhìn Dịch Bình An.

Dịch Bình An chỉ vào đám người đang âm ỉ, Minh Lăng đội khăn buộc đầu đang cười nói râm ran với một đám con gái sành điệu ở đó. Trông anh ta chẳng giống hòa thượng chút nào.

“Nếu quả thực không xoay sở nổi, tôi sẽ tìm tên hòa thượng thối kia giúp, hiện giờ cũng chẳng có việc gì, anh cứ đi đi!”.

Chung Nguyên nghe thấy vậy liền vội vàng chạy ra ngoài, trong lúc này anh mới nhận ra mình quan tâm tới Tô Di biết bao. Cho dù Tô Di không thèm đếm xỉa tới anh cũng chẳng sao, chỉ cần biết cô được an toàn là tốt rồi.

Còn Tô Di lúc này đang ngồi trên thảm cỏ mềm mại cùng ngắm sao với Kiều Chí Hiên.

Sao trên bầu trời rất sáng, không hiểu là do tâm trạng quá tốt hay đến cả bầu trời cũng làm đẹp nữa, nhưng mọi thứ xem ra rất lãng mạn. Tô Di che miệng cười vì thời khắc lãng mạn này, nhưng Kiều Chí Hiên vừa mở miệng đã phá tan giấc mộng đẹp của cô.

“Em biết không, thảm cỏ này thực ra là nghĩa trang đấy”.

Tô Di trong lòng khiếp sợ thầm nghĩ làm gì có ai chạy tới nghĩa trang chơi trò lãng mạn, nhưng nhìn nét mặt Kiều Chí Hiên rất bình thản không hề có ác ý, cô liền an tâm trở lại. Mặc dù đây là nghĩa trang, nhưng môi trường tốt như thế này cũng chẳng có vấn đề gì.

Tô Di tự an ủi bản thân, cô lại nghe thấy Kiều Chí Hiên nói tiếp:

“Đây là nơi anh muốn tới nhất đấy, mỗi lần cô đơn anh đều tới chỗ này. Thực ra khi đã ở nơi thế này, thì mọi thứ trong lòng đều mờ nhạt cả, nào là danh lợi này, vui vẻ này, bi thương này, đều chẳng đáng kể nữa, so với kết cục vĩnh hằng của con người, mọi tình cảm chẳng qua chỉ là mây khói lướt qua mà thôi”.

“Lẽ nào anh không sợ khi tới nghĩa trang?”.

Tô Di thắc mắc.

“Có gì đáng sợ đâu, nếu như trong lòng em không có ma, vậy thì có đi tới đâu cũng chẳng có ma, còn nếu trong lòng em có ma, thì cho dù có ở trong sân chùa vẫn có ma thôi”.

Tô Di nhìn anh, lòng cô thoát nhẹ nhõm hẳn, cô vốn định kể cho anh nghe những chuyện kì quái đã gặp mấy ngày qua, nhưng thấy anh nói vậy, trái lại cảm thấy mình đúng là động một tí đã hoảng hốt.

Kiều Chí Hiên cười rồi háo hức nói với cô:

“Anh có thứ này muốn cho em xem”.

“Cái gì vậy?”.

Tô Di mở to mắt, nhưng đáp lại câu hỏi của cô là khuôn mặt tươi cười của Kiều Chí Hiên. Kiều Chí Hiên đang châm một điều thuốc, đóm lửa của bật lửa chiếu vào khuôn mặt anh khiến cô không thể nhận biết được anh đang đắc ý hay thất vọng nữa.

“Có thấy gì đâu”.

Kiều Chí Hiên chỉ về một hướng. Tô Di nhìn về phía đó, vẫn chỉ thấy đen sì sì, chẳng nhìn rõ được gì, chỉ có thể nghe được tiếng gió thổi qua rừng cây ở đằng xa.

“Chẳng thấy gì cả. Đưa em về đi, chỗ này hơi lạnh”.

Tô Di thực sự chẳng còn hứng thú gì nữa.

“Em sẽ nhanh chóng nhìn thấy thôi”.

Kiều Chí Hiên lấy ra một chiếc bình đựng gì đó ở hộp đựng đồ đằng sau xe, anh tiến lên phía trước hai bước rồi ngồi thụp xuống đất. Trong không khí xộc lên mùi rượu nồng nặc.

“Anh ấy đang làm gì vậy?”. Tô Di càng ngày càng cảm thấy kì quặc. Không hiểu anh muốn làm gì nữa? Đầu óc Tô Di bỗng dưng rất tỉnh táo, nói cho cùng Kiều Chí Hiên đối với cô vẫn chỉ là người xa lạ mà thôi. Tô Di chạm tay vào di động, lén nhấn phím “110”, ngón tay đặt sẵn trên phím “ok”. Đột nhiên cô chợt nhớ ra cô căn bản không biết đây là chỗ nào, có báo cảnh sát cũng vô dụng. Cô nhìn qua cửa sổ xe phát hiện chìa khóa vẫn ở đó thì thở phào nhẹ nhõm. Cô đang định mở cửa xe nhảy xuống thì Kiều Chí Hiên bỗng quay đầu lại.

“Xong rồi”.

Kiều Chí Hiên cười tươi lộ ra hàm răng trắng.

“Cái gì... cái gì xong rồi?”.

Tô Di chậm rãi di chuyển về phía cửa xe, ngón tay cô từ nãy tới giờ vẫn đặt trên phím “ok”.

Kiều Chí Hiên bật bật lửa, rồi khê sắp đặt một hồi, một ngọn lửa màu vàng bùng lên. Anh vừa giơ tay, ngọn lửa biến thành một đường vòng cung rơi xuống, một vòng lửa khác lại nhanh chóng lan ra.

“Á...”.

Tô Di khê kêu lên.

Các vòng lửa trên mặt đất giao vào nhau. Ban đầu Tô Di không ý thức được mình nhìn thấy gì. Đó là bức tranh lửa, tạo thành một con bướm màu lam lớn. Kiều Chí Hiên chắc chắn đã phải mất rất nhiều thời gian mới khiến cho những đường vân trên cánh bướm sống động đến vậy.

Tô Di đứng ở chỗ tối, cô có cảm giác chói mắt vì ngọn lửa màu xanh lam kia. Ngón tay cô không biết tự lúc nào đã rời khỏi phím “ok” trên di động. Di động của cô không biết đã tụt về chỗ nào phía sau lưng - một nơi không ai biết.

“Bướm là đẹp nhất”.

Kiều Chí Hiên tiến tới bên cạnh Tô Di.

“Bởi sự giãy giụa và can đảm của nó, nên mới có vẻ đẹp bất ngờ này”.

Tô Di không nói gì. Tại sao anh ấy biết mình thích bướm nhỉ? Lẽ nào đây hoàn toàn là sự trùng hợp ngẫu nhiên?

“Anh rất thích bướm. Có điều anh không sưu tập tiêu bản bướm, bởi vì anh không thể chỉ vì niềm yêu thích của mình mà đang tâm giết hại một sinh mạng nhỏ nhoi. Em thích bướm không?”.

Thích bướm không? Anh ấy hỏi câu này thật đơn giản.

“Thích”.

Tô Di khẽ đáp.

“Thế thì tốt. Vậy...”.

Trong giây lát Kiều Chí Hiên quên mất mình định nói gì. Anh ngừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Vậy... chúng mình về đi”.

Chiếc xe Rover màu đen chậm chậm rời khỏi nghĩa trang. Con bướm lửa trên mặt đất đã cháy gần hết, chỉ còn trơ lại một chút màu lam.

Kiều Chí Hiên quan tâm tiền Tô Di về đến tận cửa nhà mới đi. Tô Di kéo rèm cửa định tắm rửa một chút.

Sau khi cởi quần áo xong cô thay đổi ý định, đứng trân trân không mảnh vải che thân trước tấm gương lớn. Thân hình tươi trẻ trong gương rất đẹp, Tô Di nhìn kĩ bản thân trong gương, tiếp đó cô chậm rãi quay người, quay đầu nhìn hình xăm trên eo.

Đó là hình xăm con bướm nhỏ màu lam.

Không ai biết về hình xăm này, đến cả Chung Nguyên cũng không biết.

Lúc Tô Di còn nhỏ, cô từng nuôi một con sâu. Lúc đó Tô Di chỉ bảy tuổi, nhưng gia đình của cô đang ở bên bờ khuy nh gia bại sản. Trong gia đình cô không có tiếng cười, điều duy nhất tồn tại là những cuộc cãi vã không ngừng, cùng với những ánh mắt đau khổ pha lẫn lạnh lùng, lúc nào cũng chỉ vì một chữ “tiền” mà cô chưa ý thức được. Chính trong khoảng thời gian đó, cô bé con nhanh chóng trưởng thành từ một cô công chúa nhỏ không biết đến u sầu trở thành một thiếu nữ biết chăm lo cho người khác, biết lấy lòng người khác. Mỗi lần cô trở về đều giúp gia đình làm việc nhà, từ quét nhà, rửa bát, ngắt rau tới chăm sóc người bố ốm yếu. Cô học được cách hành động theo ánh mắt của bố mẹ, biết cách khéo léo dập tắt ngọn lửa chiến tranh chuẩn bị bùng lên.

Khi mọi người còn cho rằng trẻ con không biết gì, chúng đã dùng đôi tuệ nhãn của mình lén quan sát rồi.

Lúc Tô Di ngắt rau, cô tìm thấy một con sâu trong rau cải thảo, cô đã sợ tới mức khóc òa lên, tiếp đó ném ngay con sâu đó ra thật xa. Cô vốn định giẫm bẹp nó, nhưng đột nhiên nghĩ con sâu kia cũng giống cô, đều không được bố mẹ quan tâm. Trong tâm hồn bé nhỏ của cô dâng lên một tình cảm trước đây chưa từng có, sau này cô mới hiểu thứ tình cảm đó chính là sự đồng cảm.

Tô Di rửa sạch một chiếc bình nhỏ rồi để con sâu vào trong, cô còn để mấy miếng rau cải thảo vào đó. Cô giấu chiếc bình đó dưới giường, mỗi khi đi ngủ mới lôi ra rồi khẽ tâm sự với nó. Khi nghe thấy tiếng nhai rau rau rầu của con sâu, cô có cảm giác như nhận được sự an ủi của một người bạn vậy.

Lúc đó Chung Nguyên và Tô Di đang học hặc với nhau, chỉ có con sâu đó là thính giả của Tô Di. Tô Di nhìn con sâu dần béo trắng lên. Mỗi ngày nhìn thấy nó, tâm trạng cô lại tốt lên. Mỗi lần về nhà, việc đầu tiên Tô Di làm là chạy tới bên giường ngủ sờ soạng dưới gầm giường xem nó có còn ở đó không. Tiếp đó chạy vội ra chợ nhặt vài lá rau cải thảo về rửa sạch rồi đặt vào trong bình.

Tô Di còn nhớ một lần về nhà thấy con sâu đang nhả tơ, nó treo mình lên một cọng rau rồi bất động luôn. Tô Di lo tới phát khóc, cho rằng con sâu bị bệnh. Ai khuyên nhủ cũng không được, cô khóc mãi tới khi ngủ thiếp đi, trong tay vẫn ôm chặt chiếc bình đó. Mẹ cô nhìn thấy liền định vứt chiếc bình đi, Tô Di kiên quyết không ẹ làm vậy. Ngay ngày hôm đó cô sốt cao, được đưa vào bệnh viện tiêm mấy mũi. Nhìn thấy cô như vậy, cả nhà đành bắt lực.

Tô Di sau khi tiêm ở bệnh viện về vẫn hàng ngày ngắm nhìn người bạn nhỏ của mình, chiếc bọc nhỏ bao lấy bạn cô ấy ngày càng sẫm màu. Cô nhận thấy bên trong dường như đang cựa quậy, nhưng không rõ lắm. Cô muốn biết bạn của cô có khỏe không? Bên trong vừa tối vừa nhỏ, liệu bạn cô có sợ không? Trong đầu cô lúc nào cũng vẫn vương với những vấn đề trên, cô thậm chí còn không nhận được chỉ muốn cứu bạn mình ra khỏi chiếc kén đó.

Đúng lúc Tô Di cầm con dao nhỏ trong gọt bút chì định làm vậy, thì chiếc vỏ cứng nứt ra. Ban đầu chỉ nứt ra một khe nhỏ, một thứ ướt nhèm chậm rãi bò ra, dường như mỗi bước chân của nó đều phải huy động hết sức lực toàn thân. Tô Di thậm chí còn không dám thở mạnh, lòng bàn tay cô rịn mồ hôi, nhưng vẫn nắm chắc con dao nhỏ trong tay.

Thứ bò ra từ bên trong kén trên cọng rau dần phơi khô thân thể, thứ bụng ở hai bên thân nó dần mở to ra. Tô Di há hốc mồm, cô ngạc nhiên nhìn người bạn béo trắng của mình dần biến thành một con bướm trắng.

Con bướm run rẩy một hồi tiếp đó đập cánh mấy cái. Sau khi nó xác định mình có thể bay lên liền bay ra khỏi miệng bình, nó bay quanh Tô Di hai vòng rồi bay ra ngoài cửa sổ.

Tô Di bảy tuổi đã phải chịu một chấn động lớn. Bạn của cô, người bạn chỉ có hai chấm đen trên đầu kia đã biến thành một con bướm! Người bạn đó vốn chỉ có thể di chuyển chậm chạp từng tí một, chỉ biết ăn lá rau rau rầu, thế mà hiện giờ đã có thể bay lượn nhẹ nhàng rồi...

Vết thương của gia đình dần được thời gian bù đắp. Tuy vẫn còn một vết sẹo, nhưng mọi người đã cố gắng duy trì cẩn thận, không ai biết rằng điều này đã thay đổi Tô Di rất nhiều. Tô Di dần trưởng thành, cô dần ý thức được nguyên nhân chiến tranh gia đình. Cô hiểu tiền có thể mang tới sự tự do ột người, cũng có thể khiến người đó sống cuộc sống người đó mong muốn. Lúc Tô Di mười tuổi đã vạch kế hoạch cho bản thân phải có rất nhiều tiền, thì mới có thể tự do bay khỏi ngôi nhà này giống như người bạn nhỏ của cô dùng đôi cánh nhẹ nhàng bay dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Tô Di không bay ra khỏi nhà. Lúc cô học đại học, bố mẹ của Tô Di tới nhà anh trai cô dưỡng lão. Lúc máy bay của họ cất cánh, Tô Di liền tới một tiệm xăm đã tìm hiểu từ lâu, lúc trở về trên eo cô đã có hình xăm con bướm màu lam này. Đó là mong ước nhỏ nhoi của Tô Di, đồng thời cũng là bí mật của bản thân cô.

Thích bướm không? Kiều Chí Hiên, em không chỉ thích bướm. Em còn muốn biến thành bướm. Tô Di trả lời với Kiều Chí Hiên trong tưởng tượng.

Kiều Chí Hiên quả thật là một người đàn ông thú vị. Anh thậm chí còn vẽ ra một con bướm lửa để lấy lòng cô, liệu điều này là sự trùng hợp ngẫu nhiên sao? Trong đầu Tô Di tái hiện lại mọi cảnh tượng diễn ra ngày hôm nay, vẻ quyến rũ của Kiều Chí Hiên quả thật vượt quá sự mong đợi của cô. Không ngờ dưới lớp vỏ kì bí thường ngày anh lại sâu sắc đến vậy. So với anh, Chung Nguyên giống như một củ khoai tây nhạt nhẽo vô vị, không những thế lại còn là củ khoai tây không có tiền nữa chứ.

Tô Di ngẩng nhìn hình xăm con bướm đang rộng đôi cánh định bay kia, cô dần bị kéo về hiện thực. Nhắc tới Chung Nguyên, thậm chí đến cả một cú điện thoại cô cũng chưa gọi lại cho họ. Không hiểu lúc này họ thế nào rồi...

Chung Nguyên đang cảm thấy thất vọng chán nản, bắt đầu hối hận đã trót nghe theo những lời vớ vẩn của Dịch Bình An bám theo Tô Di. Nếu như không bám theo, có lẽ anh sẽ không nhìn thấy cảnh tượng đó.

Trong ánh lửa, Tô Di ngơ ngàng, cô nhìn Kiều Chí Hiên nói:

“Là anh tự đào ư?”

“Vừa mới bớt chút thời gian làm thôi, may mà có mang theo rượu bên mình, nếu không thì không đốt được”.

Tô Di cảm động tới mức không nói nên lời.

Hai người im lặng nhìn con bướm dần được thấp lên, nét mặt họ hiện rõ vẻ si tình và gắn kết.

Tô Di hoàn toàn không biết rằng ở đằng xa kia có một đôi mắt đau khổ đang dõi theo họ, đó chính là Chung Nguyên. Lúc anh tới đã nhìn thấy con bướm lửa cháy lên, anh nhận thấy khuôn mặt tươi cười đẹp đẽ của Tô Di đang nhìn người đàn ông đối diện đầy yêu thương.

Tim Chung Nguyên nhói đau, anh có cảm giác như bị ai đó đâm một nhát dao từ phía sau, người con gái sớm tối cùng với mình bấy lâu nay tại sao lại gây ỉnh cảm xúc lớn như vậy. Tô Di và mình đã làm bạn thân bao nhiêu năm nay nhưng tại sao hôm nay mình lại đau lòng đến thế?

Dường như trước đây Tô Di chưa từng tươi cười với anh như thế, hoặc giả bản thân anh luôn mong chờ cô cười với anh như vậy. Chung Nguyên không dám hỏi bản thân, cũng không muốn hỏi, anh thừa nhận có thể

vẽ ra một con bướm lửa trên nền đất thề này là việc anh không thể làm được, có thể bản thân anh không thuộc tuýp người lãng mạn, cho nên mới không có được tình yêu mình muốn có.

Chung Nguyên lặng lẽ bỏ về nhà, anh biết từ nay về sau Tô Di sẽ không còn về cùng đường với anh nữa. Cô đã có sứ giả bảo vệ của mình, sẽ không bao giờ cần anh nữa.

12. Chương 12: Đạo Cô

Chung Nguyên mở cửa, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là chậu hoa quỳnh kia đã phục hồi sinh khí, giống như đang chào đón anh về nhà. Trong con mắt người thất tình bông hoa rất giỏi hiểu ý người kia giống như một người con gái dịu dàng. Chung Nguyên lấy một miếng gạch mỏng ra lau cánh hoa, vừa lau anh vừa tâm sự với hoa những nỗi lòng chất chứa thâm kín trong trái tim. Anh dốc bầu tâm sự cho loài thực vật này nghe, anh nghĩ tới người con gái tự sát vì tình kia của bà Bảy có lẽ khi xưa cũng từng nói với hoa những tâm sự thâm kín của cô.

Dường như hoa có thể hiểu được tâm sự của anh, anh giải bày, giải bày rồi bỗng hoảng hốt.

Trong lúc hoảng hốt một bàn tay con gái khê vuốt ve lông mày anh, đầu ngón tay đó lạnh lẽo ghê gớm, nhưng lại rất dịu dàng, dịu dàng tới mức xuyên thấu trái tim anh. Anh ngẩng người liệu mình đang mơ? Không được động đây, không được tỉnh, ngón tay này có phải rất giống môi của Tô Di.

Tại sao mình lại đau lòng thế này, tại sao lúc em ở bên anh, anh chưa từng biết trân trọng, tại sao anh chỉ quen với những ngày tháng có em, nhưng không hề biết rằng người anh yêu là em?

Tình hình của Chung Nguyên, Dịch Bình An là người biết rõ hơn ai hết. Cô phát huy khả năng bà tám trời phú của mình bắt đầu lôi kéo Minh Lăng nói về sóng gió mối tình trên.

“Nhìn kia, chỉ mới một đêm mà Chung Nguyên đã thay đổi thế này rồi, đúng là hồi thế gian tình là gì mà khiến đôi lứa phải thề nguyện sống chết”.

Minh Lăng vừa đang ngắm người đẹp trong ti vi vừa nói:

“Thí chủ à, sắc tức là không mà không tức là sắc, bản tăng khuyên thí chủ đừng quá cố chấp về chuyện yêu đương nữa”.

Dịch Bình An tắt luôn ti vi rồi nói:

“Hòa thượng, rốt cuộc hiện giờ là ai đang cố chấp về chuyện sắc dục?”.

“Bản tăng chẳng qua muốn xem xem những người yêu nhau kia đang chuẩn bị làm những chuyện gì mà thôi, có gì cần bản tăng giúp không vậy?”.

“Ồ, anh cũng thật sự muốn độ chúng sinh nhỉ? Có điều trước khi độ người, thì hãy kiểm tra nước miếng của mình đi, đã chảy dài như thác nước rồi kìa. Anh thử nhìn xem người anh em của mình đã bị thất tình đánh cho tơi tả tới mức ngây dại thế kia”.

Bình An chỉ về phía Chung Nguyên đang đỡ đầu.

Minh Lăng đưa mắt nhìn theo, đột nhiên thất sắc chạy về phía Chung Nguyên, tiếp đó kéo anh ta đang ngồi trong bóng tối ra quát hỏi:

“Tối qua anh nhìn thấy ai rồi? Gặp ai rồi? Tại sao lại thế này hả?”.

“Hòa thượng thôi, anh làm gì thế? Anh nắm chặt khiến tôi đau đấy”.

Chung Nguyên đã định lại thần sau phút ngây ngô.

“Đúng vậy, mấy hôm trước tôi đã thấy anh không bình thường, nhưng hiện giờ anh làm sao vậy, tại sao ma khí đầy mình thế này? Nếu cứ tiếp tục thế này, anh sẽ bị bệnh đấy, tiếp đó sẽ tự sát thôi”.

Lần này Minh Lãng nghiêm túc vô cùng, trên khuôn mặt anh hiện rõ vẻ căng thẳng trước đây chưa từng xuất hiện.

“Quát tháo lung tung gì đấy? Ma khí gì chứ? Nhân khí cái gì chứ? Tôi có chuyện gì đâu, chỉ là hơi mệt thôi”.

Chung Nguyên đập vào tay Minh Lãng.

“Không được, anh phải nói rõ cho tôi”.

Minh Lãng kiên quyết nói.

“Tôi không thể giương mắt đứng nhìn anh chết được”.

“Ai muốn chết chứ? Đừng có bốc lên như vậy, anh bị bệnh thì có”.

Nhìn thấy hai người sắp sửa cãi nhau, Dịch Bình An cẩn thận hỏi một câu:

“Anh xác định các anh không phải gay đấy chứ? Bây giờ căng thẳng thế này làm gì? Rốt cuộc cũng đã có chuyện gì đâu”.

Minh Lãng vẫn hơi tức giận giải thích:

“Tôi nói cho anh hay, anh chắc chắn đã gặp ma rồi, anh không tin thì chờ mà chết đi!”.

“Chẳng phải anh chẳng biết cái gì sao?”.

Chung Nguyên tức tối đốp lại.

“Tôi không có bản lĩnh lớn, nhưng tôi có chút đạo hành, anh cho rằng tôi uống công làm hòa thượng nhiều ngày như vậy sao?”.

Minh Lãng tỏ ra hơi bất cần.

“Đừng nói nhiều nữa, anh nói Chung Nguyên gặp ma rồi, vậy phải làm sao đây?”.

Chung Nguyên và Dịch Bình An chăm chú nhìn Minh Lãng, trong mắt họ tràn trề hi vọng. Trông họ lúc này chẳng khác gì những đứa trẻ chờ đợi được cấp sách đi học, ánh mắt chân thành, long lanh chờ đợi đáp án có tính khả thi nhất.

“Việc... việc này... việc này thì... như thế này... chúng ta nên ngồi xuống uống cốc coca cola đi đã, tiếp đó ăn một cái hamburger rồi nói chuyện tiếp được không?”.

Minh Lãng đột nhiên tỏ vẻ vô tội, giũ hai tay ra.

“Ý của anh là anh cũng không biết phải làm sao ư?”.

Chung Nguyên nghiêng răng nhún mạnh từng từ một.

“Quen anh lâu như vậy rồi, nhưng đây là câu nói có nội dung nhất đấy, điều này tỏ rõ độ sâu sắc của anh, cố gắng phát huy hết khả năng tư tưởng trí tuệ của mình ra đi”.

Minh Lãng gật gật đầu.

Chung Nguyên tức nổ đom đóm mắt bỏ đi, Minh Lãng nhìn thấy vậy liền vội vàng chạy ra ngoài quán, vừa chạy vừa nói:

“Đừng như vậy, chúng ta còn phải bàn bạc tiếp, tôi không biết giải, thì vẫn có người giải được mà, tôi còn có sư huynh khác, ngoài sư huynh làm cảnh sát kia, còn cả một đồng sư huynh nữa kia, người có bản lĩnh hơn tôi nhiều vô kể”.

Chung Nguyên lắc đầu lùi về sau một bước rồi nói:

“Vớ vẩn, tôi chẳng tin mấy việc thế này! Tôi đâu có gặp ma quỷ gì đâu, chẳng thèm để ý tới anh nữa”.

Lúc này Tô Di từ bên ngoài bước vào, liền xúm lại hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”.

Minh Lãng vừa thấy Tô Di cũng thất kinh hỏi lại:

“Hai người bị sao vậy?”.

Dịch Bình An lườm Minh Lãng một cái, đúng là đồ chậm hiểu, hai người họ đang có tình chiến, tại sao lại như gà mờ không nhận ra vậy?

“Sắc mặt của cả hai người đều kém như vậy, đã gọi cái gì về đây, sao hai người lại đen đủi như vậy, gọi các vị là nhóm hai người xui xẻo chẳng khoa trương chút nào”.

Tô Di vốn tâm trạng rất tốt, Kiều Chí Hiên vừa gọi điện thoại cho cô, nhưng vừa nghe thấy câu nói trên liền trở mặt ngay:

“Hòa thượng, được ăn được uống miễn phí, lại bày đặt rùng mỡ hả, bản cô nương hôm nay tâm trạng rất tốt, đừng làm cụt hứng của tôi, gặp cái gì không gặp cái gì đấy, anh cho rằng ngày nào tôi cũng gặp ảo giác sao?”.

“Nhưng, nhưng, quả thực hai người rất không ổn”.

Mọi người đều mặc kệ đại sư trừ ma Minh Lãng không có uy tín kia, ai bận việc người nấy, hoàn toàn không có ai đếm xỉa tới anh.

Anh nghĩ một hồi, cuối cùng vỗ tay nói:

“Xem ra, không xuất chiêu cuối cùng không được rồi”.

Có điều biểu lộ trên nét mặt của anh rất khó coi, khó coi tới cực độ, xem ra anh chẳng muốn xuất chiêu này chút nào. Không chỉ không muốn xuất mà chỉ cần nghĩ tới cách dùng của chiêu này, anh chỉ ước sao mình có thể ngay lập tức nhảy lầu, không muốn xuất hiện trên thế giới này nữa.

Anh chạm vào ngực mình rồi nói:

“Xin lỗi, chỉ có thể hi sinh này thôi”.

Đêm đã khuya rồi, Tô Di và Kiều Chí Hiên vừa nói chuyện điện thoại xong, hai người vừa ngọt ngào chúc nhau ngủ ngon thì cô đi tắm.

Tuy lần trước cũng khiến cô khá sợ hãi nhưng thời gian lâu dần, mọi chuyện cũng sẽ dần quên, mà huống hồ rất có khả năng đó chỉ là ảo giác. Dù gì đã lâu như vậy chẳng có chuyện gì rồi.

Cô nhìn ngược nhìn xuôi trong nhà vệ sinh, quan sát hồi lâu cũng không phát hiện thấy điều gì bất thường liền nhanh như chớp vào trong bắt đầu tắm tấp. Cô còn bật tắt cả các đèn trong nhà, ti vi mở rất to, loa cũng bật lớn. Để có can đảm cô còn điều chỉnh di động ở chế độ gọi tự động cho Chung Nguyên, giọng cô gào to trong di động.

“Chung Nguyên, cậu đang làm gì thế?”.

Chung Nguyên nghe thấy tiếng gào thét lẫn với tiếng nước rất kì lạ trong di động, cũng lớn tiếng đáp lại:

“Cậu đang làm gì, hát tình ca ở trên núi à? Sao mà âm ĩ thế?”.

Cuộc điện thoại vẫn chưa kết thúc thì Tô Di đã tắm xong rồi. Cô nhanh chóng mặc quần áo, cầm điện thoại lên nói với Chung Nguyên:

“Nói gì mà nói, mai sẽ trừ tiền lương cậu, lợi dụng cậu đã xong, mình phải đi sấy tóc đây”.

Tiếp đó cúp máy. Sau khi đặt điện thoại xuống, cô đột nhiên thần người nghĩ tại sao lúc mình sợ nhất, người nghĩ tới đầu tiên không phải là Kiều Chí Hiên mà là Chung Nguyên?

Cô tự an ủi bản thân:

“Đó chẳng qua là do mình không muốn cho Kiều Chí Hiên thấy bộ dạng xấu xí đó thôi mà”.

Nhưng cách an ủi này tỏ ra vô cùng yếu ớt, trong lòng Tô Di bắt đầu dâng lên một màn sương mơ hồ, dường như giữa cô và Chung Nguyên có một cảm xúc rất khó nói ra đang dần hiện rõ.

Những vấn đề không nghĩ thông suốt được Tô Di thường tìm cách lảng tránh, đây dường như là căn bệnh chung của rất nhiều phụ nữ. Cô cầm chiếc máy sấy tóc màu xám đặt trên bàn trang điểm lên, tiếp đó lấy chiếc khăn quấn tóc ướt trên đầu ra, những lọn tóc ướt lung tung dính sát vào da đầu, trông cô vô cùng gọi cảm.

Người con gái khi trang điểm cho bản thân rất cẩn thận và chuyên tâm, cô xoa tóc xuống, tiếp đó dùng khăn lông thấm ướt, nếu lau mạnh sẽ làm hỏng chất tóc, tiếp đó điều chỉnh máy sấy tóc ở nấc thổi gió thấp nhất, cuối cùng đặt cách xa da đầu bắt đầu sấy từ trên đỉnh đầu xuống. Chỉ cần sấy hơi khô là được rồi, nếu không tóc sẽ rất dễ cháy vàng.

Cô đã bỏ rất nhiều tâm huyết cho sắc đẹp của mình, nhưng vẻ đẹp này không hẳn ai cũng biết thưởng thức, may mà còn có Kiều Chí Hiên. Anh đúng là người đàn ông không dễ gặp được, có gu thưởng thức, được học hành tới nơi tới chốn và điều quan trọng nhất là luôn tỏ ra trân trọng cô. Từ trước tới giờ anh chưa từng động chân động tay với cô nếu chưa được sự đồng ý của cô.

Nhưng trong lòng cô vẫn hơi thất vọng một chút, lẽ nào mình lại muốn anh ta hôn mình một cái thật đường đột? Tại sao mình lại có cách nghĩ như vậy? Nếu như là tên gốc Chung Nguyên, hẳn sẽ không nghĩ nhiều chuyện như vậy, nhất định sẽ thơm mình.

Trong lúc xuất thần, bỗng máy sấy tóc chạy ù ù tự dừng ngừng lại, cô đẩy mấy nút bấm nhưng không có phản ứng gì, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Loại máy sấy tóc vớ vẩn, thế mà là loại hàng chất lượng iễn kiểm tra cơ đấy, mình mới dùng có mấy ngày đã hỏng rồi.

Cô giờ chiếc máy sấy lên đập đập vô vô một hồi, nhưng vẫn không có hiệu quả gì. Lẽ nào dây cầu chì bên trong bị cháy đứt rồi, cô đoán mò dựa vào sự hiểu biết ít ỏi của mình.

Cô vùi đầu vào vò cái máy sấy tóc đã hỏng kia, ngày mai cô sẽ tới trung tâm thương mại đổi lại cái khác, bây giờ mặc kệ phần nữa đầu vẫn chưa sấy khô sao?

Tô Di bật đèn bàn, ghé sát vào ánh đèn xem xét cẩn thận. Lúc này nếu cô quay đầu lại, thì có thể nhìn thấy bóng mình được đèn bàn chiếu in trên sàn gỗ thật.

Bóng người đó đã co quắp lại, giống như chịu sự sợ hãi nào đó, còn bên cạnh bóng cô là một bóng đen khác. Bóng đen này mờ mờ ảo ảo, là bóng của một cô gái, tay trái đang cầm một thứ gì đó như da đầu đứng cạnh cô, bàn tay còn lại có những ngón tay nhọn đang ấn vào cái máy sấy tóc kia.

Móng tay của bóng đen đó rất dài đặt trên miệng máy sấy tóc kia khê rung rung, giống như đang chờ con mồi mắc câu, còn Tô Di vô mấy lần máy sấy vẫn không có động tĩnh gì. Cô chán nản ngoẹo đầu sang một bên tìm bản hướng dẫn sử dụng, có mấy lọn tóc của cô buông trên máy sấy tóc. Dường như máy sấy tóc động đây một cái, những lọn tóc đó quấn vào máy sấy tóc, có một chút gió khê luồn qua miệng máy sấy, tóc của Tô Di gặp nóng liền quấn lại. Một lọn rồi hai lọn, dần dần máy sấy tóc giống như một con quái vật có sức sống cứ dần nuốt các lọn tóc đen nhánh kia.

Tô Di không hề nhận ra điều đó, tờ giấy hướng dẫn sử dụng chết tiệt kia biến đâu mất như thể bốc hơi vậy.

Cô không hề cảm nhận được có gì bất thường trên đầu mình, cũng không phát hiện được phía sau mình, bóng của cô đã thành một dải đen sì, không thể phân biệt nổi đó là hình dáng của người nữa. Trông hình dáng đó giống như xác người sau vụ tai nạn lòng nhùng thành một đồng vậy.

Sau khi miệng ống máy sấy tóc nuốt hết rất nhiều tóc xong, số tóc đó đều bị quấn ở trong dây điện trở. Chỉ cần có điện trở lại, những dây điện trở kia sẽ bắt đầu khiến Tô Di cảm thấy nóng, đau, lửa sẽ bốc lên bắt đầu từ tóc cô, tiếp đó lan xuống phần thân, cuối cùng chỉ còn lại một quả cầu lửa dần tắt đi trong tiếng rên rĩ. Mọi thứ sẽ diễn ra hoàn toàn bất ngờ và ngoài ý muốn, trong thành phố sẽ chỉ xuất hiện thêm một vụ án tử vong ngoài ý muốn. Sẽ không còn ai nhớ tới một cô gái đã từng yêu cuộc sống, từng cố gắng kiếm tiền, khát vọng yêu đương và được yêu như thế này.

Mọi thứ sẽ chỉ chờ bóng đen cầm da đầu người kia đi mở công tác của máy sấy tóc.

Bàn tay đó dần dịch chuyển xuống dưới, cái bóng đó kì quái vô cùng, Tô Di dường như còn nghe thấy có tiếng cười của người con gái bên tai. Cô dừng lại một chút lại chẳng phát hiện thấy tiếng động gì nữa, cô

lại tiếp tục cúi đầu dọn dẹp ngăn kéo của mình. Cô đã bỏ ý định tìm tờ hướng dẫn sử dụng kia, cô nảy sinh hứng thú với đồ trang điểm trong ngăn kéo và bắt đầu trang điểm.

Một buổi đêm tràn ngập mùi hương tanh ngọt, mùi hương thể này giống như là mùi tổng hợp của dầu gội đầu, mùi thơm của phụ nữ, phấn nền, son, nước hoa. Các mùi vị đa dạng như vậy dần bốc lên trong căn phòng. Có mùi hoa nở trên xác chết, gọi là hoa Thâm Thù Oán. Đây là loại hoa trong truyền thuyết, loài hoa này có rất nhiều hình dáng đẹp, có thể nở ra rất nhiều hình dạng đẹp đẽ, có điều mỗi lần nở sẽ có mùi giống như mùi phân hủy chết chóc. Nghe nói thần chết thích nhất mùi đó và nó sẽ dẫn thần chết tới. Lúc này mùi trong căn nhà này rất giống với mùi của loài hoa đó.

Tô Di cũng nghĩ thấy, cô vừa định ngẩng đầu lên thì nghe thấy một tiếng nổ chất chứa bên tai.

“Mở cửa ra, mở cửa ra, mau mở cửa ra”.

Giọng nói đó dừng lại một chút rồi tiếp tục:

“Đừng hòng hại người!”.

Chỉ thấy một vầng sáng màu vàng từ bên ngoài cửa lấp lánh luồn vào rồi chiếu vào đầu Tô Di, cái máy sấy tóc liền vỡ ra, một lực lớn kéo giật ra ngoài, mái tóc đã bị nát vụn. Tô Di đau tới mức nước mắt trào ra, cô ôm đầu, bất chấp mọi thứ chạy vụt ra ngoài mở cửa, vừa mở cửa xong liền hét toáng lên:

“Hòa thượng thôi, anh dùng yêu thuật gì khiến tóc trên đầu tôi sắp đứt ra rồi, anh bị điên à! Nếu bị thần kinh thì đi khám bác sĩ đi, đến chỗ tôi làm gì hả? Tôi cầu xin anh đấy, hiện giờ tôi rất mệt mỏi, hể tôi nhìn thấy anh là xui xẻo rồi. Nếu như tôi đánh thắng anh, tôi chắc đã liều mạng với anh rồi”.

Người đứng bên ngoài cửa đúng là Minh Lãng, anh nhìn Tô Di bằng ánh mắt vô cùng kì quái rồi nói:

“Người kêu gào cái con khỉ gì, nếu không phải là ta tới kịp, thì hiện giờ cái mạng nhỏ nhoi của người đã không còn nữa rồi. Ăn mặc thứ quần áo kì quái như vậy trên người, người định câu đàn ông chắc”.

Minh Lãng giơ tay móc vào dây vấy ngủ mong manh của Tô Di nói:

“Còn muốn ta tới cứu người nữa, ta thấy, người có tới 80% là yêu tinh”.

Tô Di bị Minh Lãng nói ột tràng, tức tới mức trợn ngược mắt lên, cô không biết phải nói sao mới phải nữa, hồi lâu sau mới tức giận gằn giọng:

“Hòa thượng chết tiệt, đồ lừa đảo trọc đầu, hôm nay có phải anh gặp ma không vậy? Anh đang nói gì thế, ngày nào tôi chẳng thấy anh sờ đùi mấy con mặc đồ trong suốt kia, thế mà lúc này lại giả vờ thanh cao, chưa từng thấy vấy hai dây sao? Hôm nay anh bắt đầu giả vờ làm hòa thượng thật à?”.

Minh Lãng quay người cười rồi nói tiếp:

“Hòa thượng, ai là hòa thượng? Ta là đạo cô, loại hòa thượng trọc đầu xấu chết đi được, đầu trọc lóc như thế làm gì không biết, tiết kiệm tiền dầu đèn sao?”.

“Dầu đèn? Đạo cô?”.

Tô Di lùi sâu về phía sau, nét mặt cô xem ra còn hoảng sợ hơn so với lần trước nhìn thấy người con gái tóc dài đó hàng triệu lần. Minh Lãng – hòa thượng đẹp trai có cá tính nhưng cũng khiến người ta ghét kia hiện giờ đã biến thành một yêu tinh, một con yêu tinh đáng sợ!

Lẽ nào Minh Lãng từ lâu đã mắc chứng thần kinh phân liệt, tận sâu thẳm trong trái tim anh ta còn ẩn giấu một tính cách khác? Thật quá đáng sợ, người có tên Minh Lãng này xem ra chẳng có chút kim nén giới tính nào cả. Tuy anh ta là hòa thượng nhưng lẽ nào đối tượng ảo tưởng giới tính của anh ta lại là một đạo cô, không những thế lại là một đạo cô ngây thơ tới mức ngây ngô thậm chí còn chả biết vấy hai dây là gì nữa?

Trời ơi, Minh Lãng đã bắt đầu học phụ nữ đi ngoáy móng vào nhà trong rồi, Tô Di che mắt lại, cô dựa vào tường cố gắng để mình không ngất đi. Bàn tay kia nắm chặt nắm đấm, nhét chặt vào mồm để tránh không hét toáng lên.

Chuyện này xem ra thật chẳng đáng tin chút nào, sau khi Tô Di định thần lại liền vớ điện thoại gọi cho Chung Nguyên và Trương Vĩ Quân. Dù gì hai người này cũng có chút quan hệ với Minh Lãng, có thể bắt Minh Lãng tống vào bệnh viện tâm thần.

Lúc Chung Nguyên và Trương Vĩ Quân tới, Minh Lãng vẫn đang ở đó núp mình dưới thân phận đạo cô tỏ vẻ phần nộ cùng cực với chiếc quần chíp màu hồng phấn của Tô Di.

“Trời đất, người lại có những thứ thế này kia, còn viên hoa nữa chứ, người quả thực quá thâm đẳng, đến cả gái lâu xanh còn biết xấu hổ hơn người vạn phần, lại còn thứ này nữa”.

Minh Lãng giơ chiếc áo ngực viền ren gọi cảm lên rồi giả bộ ngất xỉu nói:

“Lê nào không phải là để câu đàn ông hả, tại sao người không lấy vải buộc chặt lại?”.

Tô Di đứng ở bên cạnh nhìn Minh Lãng xé đồ lót của mình bằng tay, lòng đau tới mức rỉ máu. Đó đều là đồ hàng hiệu, bây giờ hỏng hết rồi, Minh Lãng đâu phải là tên dở hơi, mà là ma quỷ, nếu bản thân cô không biết đánh không lại kẻ hủy diệt đồ lót này, cô sẽ dùng mảnh bảo vệ đồ lót trên bằng một trận chiến sống còn oanh liệt với tên Minh Lãng này.

Ban đầu Chung Nguyên rất ngỡ ngàng, sau đó thì chấn động, cuối cùng thì phá lên cười ha hả. Bị Tô Di đánh thậm tệ trên sofa, phải hồi lâu sau mới định thần trở lại:

“Ha ha, anh ta biến thành đàn bà rồi, anh ta thực sự đã biến thành đàn bà rồi”.

Chung Nguyên vừa ôm nửa mặt bị đánh sưng húp vừa cười vừa cố bình tĩnh, sau đó lại lên nói với Tô Di:

“Cậu đã chẳng có bạn trai, thì cần mấy thứ đồ lót gọi cảm thế làm gì chứ? Thật quá lãng phí!”.

Tô Di tức tới mức đổ người trên ghế sofa, bịt mắt lại nói:

“Mau gọi 120 đi, gọi xe cấp cứu tới đưa hai người này tới bệnh viện tâm thần hộ tôi”.

Trương Vĩ Quân cũng không hiểu nổi tại sao mình lại có một sự đệ vớ vẩn như vậy, lại có thể xảy ra những hiện tượng thế này nữa. Nhưng trong lòng anh vẫn hơi hồ nghi, dường như Minh Lãng không phải đang gặp ma, mà đã có lần sư phụ anh từng quai dị thế này rồi.

Anh lên tiếng hỏi:

“Xin hỏi đại sư tên là gì ạ?”.

“Đại sư với cả đại sư cái gì, ta chính là một đạo cô. Người chắc là đồ đệ của lão hòa thượng Phạn Trần đó?”.

“Xin hỏi đạo trưởng chiếm cứ thân thể Minh Lãng nhằm mục đích gì?”.

Trương Vĩ Quân đã khẳng định đây là hiện tượng nhập hồn, điều kì lạ là con ma này dường như không có chút ác ý nào, không những thế dường như còn rất quen với anh nữa.

“Người nghĩ ta muốn làm sao, chẳng qua là do thằng nhỏ đầu trọc xấu trai chết đi được này đánh thức ta dậy để cứu đứa con gái giống như yêu tinh kia. Nếu sớm biết là cứu hạng người này, chi bằng để cho nó bị ma giết đi”.

Minh Lãng giận đùng đùng khép miệng lại.

Tô Di đang ngồi trên sofa liền nhảy phắt lên nói:

“Đồ thần kinh, ai cần nhà người cứu chứ? Ai rước nhà người tới vậy? Người mắc bệnh rồi, nhưng đừng mắc bệnh thần kinh như vậy được không?”.

Trương Vĩ Quân an ủi Tô Di xui xẻo không gì hơn nữa kia, rồi quay ra nói với Minh Lãng đang nùng nịu kia:

“Xin hỏi đạo trưởng có tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?”.

“Ồ, tâm nguyện chưa hoàn thành ư?”.

Minh Lãng đang giả làm đạo cô nhảy phắt lên nói:

“Ta có tâm nguyện gì chứ, ta có thể có tâm nguyện gì? Ta là một đạo cô, điều đó có nghĩa không thể lấy một hòa thượng đứng không. Điều này chẳng hợp quy tắc chút nào, ta không cần”.

Ba người há hốc mồm có cảm giác cảm của họ rơi xuống dưới đất rồi lại nảy trở lại chỗ cũ, tiếp đó đều ra bộ đã hiểu. Thì ra tâm nguyện của đạo cô này là lấy một hòa thượng.

Trời đất, thế này thì thật loạn quá, Trương Vĩ Quân nắm chắc hai tay bắt lực.

Ma nhập vào người nếu là ma có ác ý, vậy thì mọi người chỉ chờ để giúp người bị ma nhập kia lấy lại thể xác của mình là được. Còn nếu gặp phải ma không ác ý lại làm ra vẻ bướng bỉnh kia thì chỉ có cách hoàn thành tâm nguyện của nó thì nó mới rời khỏi người bị nó chiếm giữ thể xác. Minh Lăng hiện giờ đang ra vẻ đạo cô oán phụ đa sầu đa cảm, tiếp đó bắt đầu nói:

“Nếu như ta không gặp ông ấy, ông ấy cũng không gặp ta, nếu như chúng ta không gặp nhau, vậy thì chúng ta sẽ không có câu chuyện như thế này, câu chuyện này là...”.

Đột nhiên từ trong người Minh Lăng vọng ra một giọng nam:

“Bà ơi, bà đã ra ngoài đủ thời gian rồi đấy, mau trả lại thể xác cho cháu đi”.

Một giọng nữ rít lên:

“Mới ra ngoài được một lát, đã muốn đuổi ta về rồi à, lần sau người đừng mong cầu ta giúp nữa nhé. Người cho rằng ta muốn mượn xác của người lắm hả? Người có biết rằng người xấu lắm không? Lại còn trọc đầu nữa chứ, người có biết loại người ta ghét nhất là hòa thượng không, ta hể cứ nhìn thấy hòa thượng là thấy buồn nôn”.

“Vậy bà còn chiếm thể xác cháu làm gì thế?”.

Xem ra đây chính là Minh Lăng rồi, Tô Di đứng cạnh bên lắc đầu không tin:

“Điên rồi, điên hết cả rồi, ma nhập, nhất định mình bị ma nhập rồi”.

“Khó khăn lắm mới ra ngoài được một chuyến, đương nhiên phải ngắm nghía thêm chút nữa, đúng vậy, đã tới giờ rồi, ta cũng không ở đây lâu được nữa. Khó chịu thật, làm ma cũng chẳng dễ chút nào, chỉ làm ma nhập một lần đã tổn thương nguyên khí nhiều như vậy. Ta phải đi bảo dưỡng một lát đây”.

Giọng nữ đó lười nhác nói.

“Này, bà nói đi, rốt cuộc bà đã khử được con ma nữ đó chưa?”.

Minh Lăng sốt ruột hỏi.

Giọng nữ bắt đầu lại vang lên:

“Chưa, để nó chạy thoát mất rồi”.

“Bà làm việc kiểu gì thế, sao lại để nó chạy thoát vậy? Cháu thật là ngu, không đừng gọi bà ra làm gì không biết, lẽ nào bà chỉ muốn dùng thể xác của cháu để tán gái à?”.

Lúc này Minh Lăng gơ tay lên rồi đập mạnh vào mặt tiếp đó gào lên:

“Ta để cho người nói lung tung này, ta sẽ đập nát cái miệng thối này, ta là một đạo cô trong sáng có lí tưởng, có đạo đức và vô cùng kiên trì, ta tán gái khi nào? Người là gì của ta hả?”.

Mặt Minh Lăng co cả lại vì đau, tiếp đó nói to:

“Đừng đánh nữa, bà cô ơi, bà chỉ có thể nhập vào xác cháu mà thôi, đánh hỏng rồi, bà muốn ra ngoài chơi không được đâu”.

“Thật sự đã tới giờ rồi, đúng rồi, ta nhìn thấy con ma nữ kia dường như chuẩn tới một cô gái bên cạnh các người để hại người rồi. Các người mau đi xem thể nào đi!”.

Tiếp đó Minh Lăng lùi về sau rồi ngã xuống giống hệt diễn viên chuyên nghiệp. Lúc lâu sau mới bò dậy được, lúc này mặt mũi anh sưng vù cả lên, vừa đứng lên liền nói:

“Bà mo kia, bà đúng là ngây ngô quá, việc quan trọng như vậy kéo dài mãi tới lúc này mới chịu nói ra. Mau lên, chúng ta mau đi tìm Dịch Bình An đi”.

Tất cả mọi người vẫn ngồi im, tất cả nhìn Minh Lãng bằng cái nhìn đối với người mắc bệnh tâm thần. Minh Lãng biết hiện giờ mình không được mọi người tín nhiệm, nhưng cũng chỉ có thể cố gắng hết sức để người khác tín nhiệm thôi.

“Mọi người thấy không, lẽ nào tôi dở hơi tới mức tự đánh mình thành thế này sao? Đây chính là cách mà lão hòa thượng Phạm Trần nói cho tôi trước khi chết, nói rằng nếu tôi gặp phải vấn đề không giải quyết được thì có thể gọi người tình cũ của ông ấy tới giúp”.

Tất cả mọi người đều cảm thấy ngỡ ngàng, đặc biệt là Trương Vĩ Quân. Cho dù là ai nghe thấy sư phụ làm hòa thượng của mình có người tình cũ đều thấy khó chịu, không những thế còn khó chịu tới mức muốn đánh người.

Minh Lãng thấy vậy liền nói:

“Chúng ta có thể vừa đi vừa nói không, chuyện này rất dài, nhưng hiện giờ tôi thực sự muốn đi cứu người. Tuy rằng bà mo đạo cô kia rất chịu nhưng đạo thuật của bà ta rất cao cường. Tôi thử qua vài lần đều rất linh nghiệm. Bà ta nói ma nữ muốn đi hại người con gái bên cạnh chúng ta, vậy thì Dịch Bình An đang gặp nguy rồi. Mong mọi người hãy tin tôi”.

Tất cả mọi người vẫn không định nhúc nhích.

Minh Lãng vội vàng nói thêm một câu:

“Tôi sẽ trả tiền taxi, mọi người thấy thế nào?”.

Nét mặt anh vừa rất cẩn thận lại đau đớn nhưng cũng pha lẫn vẻ bất lực.

Tất cả mọi người ngay lập tức chạy cuống cuồng xuống, ai cũng quan tâm Dịch Bình An mà, xem ra đúng là một lũ mê tiền.

Trên taxi, mọi người nhìn chằm chằm vào Minh Lãng đã bị đánh tới mức mặt mũi sưng húp híp như mặt lợn, đặc biệt là Tô Di, nếu câu chuyện của Minh Lãng không thể giải thích rõ ràng vậy thì cho dù Minh Lãng có bán thân cũng không có cách nào hoàn trả lại món nợ đám đồ lót hàng hiệu bị phá hỏng kia.

Minh Lãng cảm thấy áp lực rất lớn, số phận đúng là chơi khăm người ta! Cho dù đã làm hòa thượng rồi vẫn chưa chắc có thể thoát khỏi nghiệp luân hồi. Minh Lãng thở dài một tiếng, rồi bắt đầu kể về mối tình kì lạ thiên cổ của hòa thượng Phạm Trần và bà mo đạo cô kia.

13. Chương 13: Thất Cổ Tự Sát

Dịch Bình An về nhà, cô nhàn rồi không có việc gì làm liền mở máy vi tính. Sau lần bị đoạn video lần trước khiến cho sợ hãi, thì cô không lên mạng lần nào nữa. Nhưng tính đàng trí con người đôi khi hơi quá đà, thời gian dài rồi chuyện gì cũng có thể quên hết. Đừng nói tới chuyện chỉ xem những đoạn video kinh dị, cho dù có nhìn thấy ma thật thì cũng có thể thế nào. Lẽ nào chỉ vì nhìn thấy ma một lần thì không đi đường vào lúc khuya sao? Không có cái lí này, vi tính vẫn bật, vẫn lên mạng như thường.

Sau khi lên mạng, Dịch Bình An vẫn cẩn thận chỉ sợ lại xuất hiện đoạn video ma nữ đó, nhìn thấy người khác dùng tóc của họ để treo cổ chết là chuyện chẳng dễ chịu chút nào, nhưng mọi thứ vẫn rất bình thường. Cô chậm rãi mở các cửa sổ chat MSN, QQ... lên, các bạn trên mạng của cô mỗi người một câu bắt đầu chat, điều đó dần khiến cô mất cảnh giác.

Đúng lúc họ đang chat tới lúc sung nhất, cô nhìn thấy một người bạn trên mạng gửi một lời mời xem webcam. Có rất nhiều người thích khoe mặt của mình, nếu là bình thường, Dịch Bình An không chút hứng

thú với loại người này, cô sẽ trực tiếp từ chối lời mời. Nhưng cùng thời điểm người bạn này gửi lời mời còn gửi cho cô một lời nhắn:

“Người tiếp theo là bạn”.

Dịch Bình An không hề do dự nhấn nút ok, cửa sổ màn hình dần rõ lên, đó là một cô gái trông rất bình thường. Dường như cô ta mới gội đầu xong, hai bên tóc buông xuống rất kì quái. Cô gái đó vẫn đang cúi đầu nhập kí tự, rồi vội ngẩng đầu khi thấy cửa sổ màn hình đó sáng lên, rồi dờ dẫm nhìn Dịch Bình An ở sau màn hình. Tim Dịch Bình An đập loạn xạ, ánh mắt đó thật quen thuộc, người con gái xuất hiện trong video lần trước cũng nhìn cô bằng ánh mắt này.

Tim Dịch Bình An càng ngày càng đập nhanh hơn, bàn tay nắm chuột của cô bắt đầu run cầm cập, cô muốn tắt trang mạng đó, nhưng làm thế nào vẫn không tắt nổi, chuột ngay lập tức mất chạy. Cô bật người lên rút nguồn điện, các trang mạng khác ngay lập tức đen sì, nhưng cửa sổ đó vẫn rõ ràng như vậy. Màn hình đen càng khiến cửa sổ đó sáng hơn, Dịch Bình An hoảng hồn phát hiện khoe miệng của người con gái đó dường như đang cười nhạt.

Tim của Dịch Bình An dường như không còn ở vị trí ban đầu nữa, cô diên loạn lùi về phía sau, cô không dám động vào máy tính nữa. Cô định chạy trốn khỏi căn phòng đó, nhưng chân cô lại như nhũn ra chẳng có chút sức lực gì cả. Cô cảm thấy những cơn lạnh sống lưng dồn dập xuất hiện, dường như cô sắp sửa ngất xỉu nhưng vẫn rất tỉnh táo dõi theo cửa sổ có ánh sáng trên máy tính đó.

Người con gái đó nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng kì dị. Dịch Bình An muốn hét lên thì nhìn thấy cô ta bắt đầu chậm rãi chải đầu bằng tay, mặc dù cách cô ta chải đầu rất chậm nhưng dường như rất có lực, năm ngón tay duỗi ra, một cái, hai cái cô ta vẫn nhìn chăm chăm vào Dịch Bình An mà chải đầu. Tóc cô ta bị giật xuống, móng tay long ra, mắt bắt đầu rịn ra, Dịch Bình An muốn bịt mắt lại, nhưng cô không thể động đậy được, cô chỉ còn biết lắc đầu nhắc:

“Đừng làm vậy, đừng làm vậy nữa, sẽ chết người đấy”.

Nhưng người con gái đó dù thế nào vẫn không dừng lại được, móng tay của cô ta đã lần lượt bong ra, nhưng trên nét mặt cô ta không hề xuất hiện sự đau đớn. Cô ta chia tóc làm đôi rồi chậm rãi quấn vào cổ mình, Dịch Bình An nghĩ ngay tới đoạn video xem lần trước, người con gái đó cũng khiến mình chết ngạt chính bằng cách này.

Cô gái kia bắt đầu kéo mạnh tóc về hai phía, lười cô ta thè ra, cô ta đau đớn kéo mái tóc dài của mình, trông cô ta như bị ma làm, nhưng ánh mắt cô ta lại ánh lên vẻ tàn khốc và lạnh lùng khó hiểu. Sắc mặt cô ta chuyển từ đỏ sang tái, cuối cùng biến thành màu vàng như mặt người chết. Tay cô ta buông xuống, đầu cũng cúi xuống, mái tóc xõa ra che kín cả khuôn mặt.

Dịch Bình An sợ hết hồn, cảm giác giương mắt nhìn người khác đang sống sờ sờ lại dùng cách tự sát khủng khiếp như vậy lại được truyền hình trực tiếp, không những thế lại trong tình trạng đã cắt nguồn điện càng khiến cô sợ hãi bội phần. Cô cố sức giẫy giụa, gắng lấy sức chạy ra ngoài, khát vọng được sống vô cùng mãnh liệt. Nhưng đúng lúc cô có thể cử động được một chút, thì nghe thấy có tiếng thở dài khe khẽ vọng tới bên tai.

Đó là tiếng thở dài của phụ nữ, tiếng thở dài đó chất chứa nỗi đau khổ và ngập tràn oán hận.

Cô không dám cử động nữa, chỉ sợ kinh động thứ đằng sau cô. Trong phòng ngập tràn mùi thối rửa, cô nhìn thấy ngón tay của người con gái đã chết kia bắt đầu di chuyển trên mặt bàn, dường như chúng đang tìm kiếm thứ gì đó.

Dịch Bình An cảm thấy thứ gì đó lạnh lạnh chậm rãi trườn trên cổ cô giống như con rắn đang chậm chậm trườn trên cơ thể trần của người con gái. Nước mắt Dịch Bình An tuôn rơi, cô không thể gào thét, cũng không thể cự quạ. Cô có cảm giác dường như có một bàn tay lạnh lẽo trên cổ cô, bàn tay đó đang quấn thứ gì đó như các sợi dây lên cổ cô.

Cô tự hỏi bản thân lẽ nào mình sẽ chết thế này sao?

Cổ cô bắt đầu bị kéo chặt, giống như có một sợi dây vô hình được thắt lại, cô không thở được nữa, cô thậm chí còn chẳng làm được gì. Trong tình trạng tuyệt vọng thế này, cô buông rơi mọi sự phản kháng lặng lẽ

chờ đợi cái chết dần đến.

Nhưng trong tim cô bỗng xuất hiện một bóng hình, một người đàn ông nghiêng đầu đội chiếc khăn rất sành điệu, nhìn cô chăm chú hỏi:

“Thí chủ à, thí chủ thấy tôi không đẹp trai sao?”.

Lúc này cô bắt giác gọi thầm trong lòng:

“Minh Lãng à, Minh Lãng, sao anh vẫn chưa tới vậy?”.

Minh Lãng bắt đầu dùng nét mặt rất kịch hóa kể về mối tình của lão hòa thượng Phạn Âm và đạo cô kia trên taxi:

“Tương truyền ngày xưa ngày xưa có một đôi nam nữ yêu nhau, ấy, ai đánh vào đầu tôi vậy?”.

Minh Lãng ngẩng đầu lên thắc mắc.

“Hòa thượng thôi, hiện giờ còn đang diễn kịch của Shakespeare[1] đấy à? Việc gì mà phải dùng nét mặt nhàu nhĩ thế hả?”.

[1]. William Shakespeare (1564-1616) được coi là nhà văn vĩ đại nhất của Anh và là nhà viết kịch đi trước thời đại.

Tô Di tức tối nói.

“Chẳng qua tôi muốn diễn cảm một chút để nổi bật chủ đề của câu chuyện này”.

Sự ảm ức hiện rõ trên khuôn mặt Minh Lãng.

“Đầu lợn, được rồi đấy, mau kể tiếp đi”.

Chung Nguyên cũng khó chịu không vừa mắt.

Minh Lãng phản pháo ngay:

“Đầu lợn, ai là đầu lợn hả? Chắc anh gọi chính bản thân mình?”.

Lái xe taxi tự dưng quay đầu vô duyên chêm vào một câu:

“Hòa thượng đại sư, trông đại sư cũng giống đầu lợn thật, đại sư cũng đáng bị đánh thật”.

Mọi người đều giận giữ nhìn lái xe, tiếp đó đồng thanh hét lên:

“Người lớn đang nói chuyện, trẻ con không được phép nói leo”.

Đúng lúc này, câu chuyện không liền mạch được kể trong tình trạng hỗn loạn như trên, nhưng cuối cùng mọi người cũng hiểu.

Phạn Trần hòa thượng thời trẻ là một anh chàng đẹp trai, nhưng điểm này Minh Lãng và Trương Vĩ Quân đều không tin nổi, mặc dù đều thừa nhận quan niệm thẩm mỹ của sư phụ cũng có chút vấn đề nhưng đoạn mở đầu phiên bản truyện của Minh Lãng chính là thời trẻ đại sư Phạn Trần là một chàng trai vô cùng khôi ngô, tuấn tú không những thế rất có duyên với phụ nữ.

Một người đàn ông vô cùng đẹp trai lại rất có duyên với phụ nữ, thêm vào đó nhận được sự chào đón của phái đẹp tại sao lại xuất gia làm hòa thượng? Ông ta cũng chưa phải chịu một bước ngoặt lớn nào, nghe nói lại là công tử nhà giàu nữa. Nếu không xuất gia làm hòa thượng thì có thể giống như Từ Chí Ma[2], Lâm Ngữ Đường[3] trở thành những bậc tao nhân mặc khách vừa có kiến thức, vừa cá tính lại rất si tình.

[2]. Từ Chí Ma (1897-1931) là bút hiệu của Chương Tự, một trong những nhà văn tiên phong trong phong trào viết văn bạch thoại và thơ mới của nền văn học Trung Quốc cận đại.

[3]. Lâm Ngữ Đường (1895-1976) tên chữ Ngọc Đường, là nhà văn nổi tiếng, người được xem là có công lớn trong việc giới thiệu văn hóa Trung Quốc ra thế giới.

Tại sao ông ta lại xuất gia? Nguyên nhân xuất phát chính từ đạo cô kia.

Dịch chuyển thời gian một chút về quá khứ, tới một phố huyện phồn hoa đô hội. Phố huyện đó kề sơn cận thủy, là con đường trọng yếu vận chuyển chè. Ngành buôn bán chè mang tới sự thịnh vượng cho nền kinh tế phố huyện này. Trong phố huyện nhỏ này lúc nào cũng thấy thoang thoảng mùi thơm của chè.

Ở đây không ai không biết tới công tử của Trà tam gia, Lương Thành.

Lương Thành là loại phá gia chi tử có một không ai ở phố huyện này. Nhà anh ta rất giàu có, anh ta lại vô cùng hào phóng, cho nên bên cạnh anh ta lúc nào cũng có một bầy ăn theo.

Con người ở trong hoàn cảnh như vậy, rất dễ trở thành thiếu gia độc ác. Bản tính Lương Thành không ác, ông già tuổi xế bóng mới có được cậu con trai độc nhất này, không những thế tiền trong nhà nhiều tới mức tiêu không hết, đó là lí do vì sao anh ta dần được bồi dưỡng thành một thiếu gia độc ác, hoành hành trong phố huyện, cuối cùng trở thành mối hại chung của mọi người.

Trong kịch truyền hình và tiểu thuyết, loại thiếu gia độc ác này thường sẽ bị một cao thủ võ lâm đánh cho nát bét, trở thành một vai phụ xui xẻo, nhưng Lương Thành vốn là người vô cùng may mắn, do vậy từ trước tới giờ chưa từng có ai dẫn anh ta thành nhân bánh. Nguyên nhân chủ yếu là do các cao thủ võ lâm thời đó đều đã đi mãi vô hết cả, hoặc nhàn rồi chẳng có việc gì nhưng cũng chẳng đại tới lên lớp loại thiếu gia độc ác như Lương Thành này.

Anh ta cứ hoành hành như vậy, mãi tới khi gặp được ông cụ biết bắt ma.

Sự thay đổi của thiếu gia độc ác bắt đầu từ ông cụ kia. Lương Thành tình cờ nhìn thấy ông cụ có biệt danh Thần Toán kia bắt ma ở phố huyện, tư thế đó thật hiên ngang, cảm giác đó thật đã. Điều này khiến anh thâm nghĩ làm thiếu gia độc ác thật vô nghĩa, không đặc biệt. Lương Thành xét cho cùng vẫn có chút lí tưởng, lí tưởng của anh chính là bắt ma.

Ông cụ bắt ma liên thu nhận đồ đệ này, nguyên nhân chính là do anh ta can đảm, những người can đảm không sợ ma đã càng ngày càng ít, còn những loại người coi việc bắt ma là mục tiêu của đời người đều tỏ vẻ anh hùng như anh ta, quả thực ông cụ chưa từng gặp bao giờ. Thứ chưa từng gặp thường là thứ tốt đẹp, ông cụ nhận người đồ đệ có tư chất khác người này, quả nhiên hần học nhanh hơn bất kì ai khác.

Nhưng người thông minh sẽ gặp phải sự tấn công nhất định, ông cụ có một cô con gái. Cô này là con thứ tư của ông cụ, tên gọi hồi nhỏ là Tứ Lan, ngay từ cái tên đã thấy cá tính. Cô là điển hình cho kiểu phụ nữ mạnh mẽ, nhận thấy tên thiếu gia nhập học sau mình học nhanh hơn mình thì trong lòng bực lắm nên ngày nào cũng tìm Lương Thành đòi co.

Đương nhiên trong ti vi và tiểu thuyết, phàm những cặp nam nữ hay đấu khẩu với nhau đều sẽ trở thành đôi tình nhân. Đôi này cũng không ngoại lệ, lúc Lương Thành làm thiếu gia độc ác đầu từng bị ai bắt nạt, giờ lại bị một cô gái bắt nạt nên không tránh khỏi cảm thấy đặc biệt. Đặc biệt tới mức không biết thứ tình cảm đã được định vị, mà chúng ta đều có thể gọi chung là tình yêu. Dù gì Lương Thành cũng chẳng biết như thế nào là tình yêu, nhưng anh cảm thấy vô cùng vui vẻ khi bị Tứ Lan mắng, đó là khuyên hướng thích bị ngược đãi điển hình.

Tứ Lan cũng cảm nhận được sự khoan khoái khi mắng Lương Thành, hai người thường xuyên cãi cọ, dưới sự vun vén của mọi người, cuối cùng hai người họ cũng lưỡng lự đính hôn, tất cả người thân bạn bè của họ đều bắt đầu chuẩn bị đại náo vào đêm động phòng. Nhưng mọi thứ tốt đẹp như vậy lại bị phá hủy bởi hai cái cây.

Trước cửa nhà Tứ Lan có hai cây đào.

Tứ Lan và Lương Thành một hôm sau khi luyện vẽ bùa xong, nhàn rồi không có việc gì liền mỗi người ngồi dựa dưới một gốc cây đào nói chuyện. Đó là ngày đầu xuân, cây cỏ vừa nhú mầm trên mặt đất, những cơn gió vẫn còn se lạnh. Bầu trời xanh biếc, phía xa những cây liễu khoe những mầm xanh. Không gian này, thời gian này thật đẹp thật vui làm sao và cũng thật phù hợp để nói chuyện tình yêu.

Nhưng lại có đôi tình nhân nói những chuyện vớ vẩn như sau:

“Huynh thấy cây cầu ở đằng xa kia đẹp không, nước cũng rất đẹp, lát nữa chúng mình qua đó chơi đi. Này, cây đào chỗ muội sẽ ra hoa trước, cây của muội to hơn cây của huynh”.

Đó là giọng nữ, chính là Tứ Lan khơi mào cuộc chiến này. Tại sao cô ta không tự mình qua đó ngắt nước, mà lại chuyển sang chủ đề cây đào chứ, đây đúng là sự sắp đặt của số phận.

Tính thiếu gia độc đoán trong người Lương Thành vẫn không thay đổi:

“Có gì ghê gớm đâu, trông cây của huynh linh hoạt hơn, nhất định sẽ ra hoa trước cây của muội”.

“Cây của muội sẽ ra hoa trước, huynh trông bông này này, sắp nở rồi”.

“Cây của huynh sẽ ra hoa trước, muội nhìn cây huynh đang dựa vào đây, bông này nở một nửa rồi”.

“Rầm ấy, huynh mù đấy à, thế này mà gọi là nở một nửa ư, vẫn chỉ là mấy cái nụ bé xíu, làm sao có thể so với hoa đào cây muội đang ngời chứ?”.

“Cút ấy, đừng cho rằng muội biết nhiều hơn mấy chiêu bắt ma thì đã ghê gớm lắm, cây hoa của huynh chắc chắn sẽ nở trước”.

Lương Thành tức giận, hôm nay anh lại thua Tứ Lan bài thi viết, tuy tố chất anh thông minh, nhưng thời gian vào học ngắn như vậy, nên về mặt kĩ thuật đương nhiên không bằng người ta. Điều này khiến anh tức anh ách.

“Cút chó thối, huynh không tin, muội sẽ cược với huynh cây hoa đào của muội sẽ ra hoa trước”.

Tứ Lan đã nổi trận lôi đình rồi.

“Được, cược thì cược, ai sợ ai chứ, rùa đen sợ chùy sắt chắc”.

Lương Thành cũng hòa theo.

“Nếu cây của muội ra hoa trước, huynh sẽ thua, huynh thua thì phải làm hòa thượng”.

Tứ Lan thách thức.

Lương Thành liền đồng ý ngay:

“Được, còn nếu cây đào của huynh ra hoa trước, muội sẽ phải làm ni cô”.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, cùng hứ một tiếng rồi quay đầu bỏ đi. Hai cây hoa đào đứng trong gió vừa đáng thương vừa ảm ức, dường như chúng cũng ngỡ ngàng trước sát khí của đôi tình nhân này.

Mới sáng sớm ngày hôm sau, chỉ thấy một người đàn ông đứng ngầy người dưới gốc cây đào, người qua đường cũng nhìn thấy tướng Lương Thành ngốc, bởi xem cây đào nở hoa cũng không cần phải chăm chú đến vậy! Hơn nữa anh lại không phải là nhà thơ, định thể hiện tư tưởng tình cảm gì không biết!

Cây hoa đào cuối cùng đã nở hoa.

Lương Thành cũng thực sự trở thành hòa thượng.

Anh thua rồi, sau một buổi sáng đứng thần thờ dưới gốc cây, bỗng chạy về hướng sân chùa, cạo đầu làm hòa thượng.

Ngày đầu tiên làm hòa thượng, anh đã muốn bỏ trốn, bởi cuộc cá cược không đề cập tới việc phải làm hòa thượng bao nhiêu ngày.

Sự tính toán như ý của anh được tính toán đầu ra đó nhưng không tính tới hiện thực vô cùng đáng sợ, đó chính là hòa thượng, đặc biệt là hòa thượng làm trụ trì, võ công thường rất cao cường không những thế còn rất cố chấp.

Một trụ trì có võ công cao cường lại rất câu nệ Phật pháp kia, chính là ác mộng của tất cả hòa thượng.

Ông ta cứ một mực nói Lương Thành có tuệ căn, cuối cùng sẽ trở thành một tông sư nổi tiếng, có duyên với Phật, thế là Lương Thành bị đánh.

Lại chạy trốn, kéo về lại đánh; treo tường định trốn, kéo về giẫm đạp; đào địa đạo định trốn, chui ra rồi cũng bị đánh. Tối ngày thứ bảy, Lương Thành nhìn thấy Tứ Lan đã khóc sưng mắt vì tìm anh đã nhiều ngày.

Nhưng tới lúc này, anh đã không còn muốn trốn nữa, trong những ngày qua, anh bỗng đắc đạo, ngộ ra được ý nghĩa thực sự của đời người, toàn tâm học Phật pháp, bắt đầu tìm kiếm trí tuệ lớn.

Nếu Tứ Lan đến sớm hơn một ngày, thì hai cây đào kia cũng chỉ là một trò đùa tình yêu đẹp mà thôi. Nhưng muộn một bước vẫn là muộn, Lương Thành đã trở thành Phạm Trần hòa thượng, đã hoàn toàn từ bỏ tình yêu. Tứ Lan mất đi người đàn ông yêu thương nhất của đời mình, liền khóc mãi không thôi, sự yếu đuối của người phụ nữ đã bộc lộ ra hết.

Nhưng hòa thượng Phạm Trần vẫn không động lòng, Tứ Lan sau khi đau khổ khóc lóc nhìn theo bóng hòa thượng trọc đầu đi xa dần liền cảm hận hết lên:

“Chỉ mình huynh biết làm hòa thượng chắc, còn muội không biết làm ni cô sao?”.

Thế là Tứ Lan chuẩn bị chạy đi làm ni cô, tin tức này truyền tới tai Phạm Trần, ông lại không cho là đúng nói:

“Tại sao muội lại muốn làm ni cô chứ? Cây hoa đào của muội ra hoa trước, muội có thua đâu”.

Tin tức lại được truyền ngược lại, Tứ Lan vốn đã ôm một bụng âm ức, nhưng khi tin tức trên được truyền xong, giống như đã tải thành công một file, nhưng khi mở ra lại có kết cục như vậy, cả con tim yêu thương bỗng chốc biến thành thù hận. Tứ Lan đứng dậy nói:

“Ai muốn tin cùng một thứ hòa thượng thói đó, ta muốn làm đạo cô, muốn hoàn toàn chiến thắng hòa thượng”.

Chính vì vậy trên thế giới này lại xuất hiện thêm một đạo cô với mối thâm thù với hòa thượng và hoa đào. Chưa tới mấy năm sau, đạo cô trong một lần đi bắt ma đã bị ma tiêu diệt, nhưng rất nhiều người gọi cuộc chiến này là đại chiến đạo ma theo kiểu tự sát, nói là đạo cô Tứ Lan đã không còn thấy ý nghĩa trong cuộc sống, tự vẫn mà chết.

Sau khi Tứ Lan chết, một dòng oán khí không tan được, cứ xông tới chỗ hòa thượng Phạm Trần đòi tính sổ. Phạm Trần đã không còn là Lương Thành trước kia nữa, ông không cãi với bà. Bà là con ma chờ đợi bên cạnh hòa thượng Phạm Trần, cãi nhau tới tận hai mươi năm nay, nhưng hòa thượng Phạm Trần vẫn chỉ mỉm cười đáp lại. Ông chưa từng niệm kinh làm tổn thương bà, cũng không bao giờ nói trả.

Một ngày kia bà cũng mệt mỏi, nói là muốn đi ngủ, còn nói nếu Phạm Trần lúc nào muốn cãi cọ với bà thì có thể để bà nhập hồn vào người khác. Làm đạo cô rất cuộc vẫn có bản lĩnh, truyền cho Phạm Trần mấy câu khẩu quyết liền không xuất hiện nữa.

Hòa thượng Phạm Trần muốn để Phật pháp cảm hóa bà, nên những khi mở Phật quang thường tìm bà ra, nhưng bà luôn tận dụng cơ hội làm xấu mặt Phạm Trần bằng cách đánh vào mặt ông, đánh tới mức mặt mũi húp húp như mặt lợn. Nhưng Phạm Trần không hề có nửa câu oán thán, vẫn một lòng siêu độ cho bà.

Đây chính là nguyên nhân tại sao Trương Vĩ Quân thường thấy sư phụ Phạm Trần của mình đôi khi biến thành giọng đàn bà, không những thế rất giống mắc chứng thần kinh phân liệt, không ngờ tới lúc hòa thượng Phạm Trần viên tịch vẫn chưa độ hóa được một nửa oán khí của đạo cô Tứ Lan. Mỗi lần bà xuất hiện vẫn cảm hận hòa thượng, ghét hoa đào như vậy.

Trước khi viên tịch hòa thượng Phạm Trần có truyền lại khẩu quyết cho Minh Lăng, ông muốn Minh Lăng tiếp tục độ hóa cho đạo cô Tứ Lan. Nhưng Minh Lăng sau lần thử nghiệm thành công, lại coi đạo cô Tứ Lan là công cụ trừ ma. May mà Minh Lăng là loại đàn ông rất ưa thể diện, rất coi trọng tôn nghiêm của phái mạnh, cho nên anh không thể chịu đựng được khi mình biến thành loại yêu quái sau khi anh biến thành phụ nữ kia, hơn nữa việc gọi đạo cô Tứ Lan nhập hồn vào người cũng không phải chuyện hưởng lợi lộc gì, rất có khả năng bất cứ lúc nào bị đánh cho sưng húp mặt mũi, giống như bộ dạng hiện giờ của anh.

Minh Lăng tiếp tục kể:

“Tôi thực sự không muốn gọi đạo cô quái gở kia ra nữa, mọi người thấy đấy, hôm nay lại đánh tôi ra thành thế này, không những thế còn phá hỏng tình bạn tăng tục sâu sắc giữa tôi và Tô Di, đồng thời còn gán tội làm hỏng đồ lót lên đầu tôi nữa”.

Tô Di lườm Minh Lăng một cái nói:

“Anh đừng tưởng nói như vậy, tôi sẽ không bắt anh đền tiền”.

“Nhưng tôi cũng chẳng có tiền để đền cô, hay là cô hóa duyên cho tôi vậy, tôi sẽ bù lại cho cô”.

“Vớ vẩn, anh lấy tiền của tôi để bù cho tôi, khác gì tiền của tôi từ tay trái chuyển sang tay phải, như thế hà có gì phải phiền anh nữa?”.

Minh Lãng cười đáp lại:

“Vậy thì tự cô đưa cho cô, tôi đỡ phải làm nữa”.

Tô Di tức tới mức chỉ muốn đánh anh, Minh Lãng lại giả bộ âm ỉc:

“Tôi cũng không muốn đạo cô kia mượn xác của mình, cô nghĩ xem bà ta đánh tôi còn được, nhưng nếu một ngày kia bà ta rừng mõ, định luyện Quỷ Hoa bảo điển[4], thiên của tôi mất, vậy tôi phải làm sao? Cuộc đời tôi sẽ mất hết ý nghĩa còn gì”.

[4]. Quỷ Hoa bảo điển là bí kíp võ thuật thượng thặng trong tiểu thuyết kiếm hiệp Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung, do hai vợ chồng tiền nhân viết ra trong quá khứ với Quỷ là tên người chồng, Hoa là tên người vợ.

Ánh mắt của mọi người trong giây lát chuyển sang giận giữ, một hòa thượng còn muốn có ý nghĩa cuộc sống, có thiên hay không thì có ảnh hưởng gì lớn đâu?

Minh Lãng vừa xuống xe, liền ngửi thấy một mùi hương nồng nồng, mùi hương đó toát lên mùi quái dị. Anh và Trương Vĩ Quân cùng chau mày hét lên:

“Chết rồi, xảy ra chuyện rồi”.

Cảnh sắc trong căn phòng đã dần mờ đi, Dịch Bình An đã hoàn toàn mất ý thức. Sắc mặt hiện giờ của cô rất đáng sợ, nhưng lại vương vất nụ cười quái dị, cô vẫn nhìn chăm chú vào máy vi tính.

Minh Lãng xông lên, cửa bị khóa chặt, anh liều mình đập cửa nhưng không có ai mở. Anh quay đầu lại hỏi Trương Vĩ Quân:

“Huynh mang súng không?”.

“Có”.

Trương Vĩ Quân vừa nói xong, chỉ thấy Minh Lãng giật lấy súng rồi bắn một phát vào ổ khóa cửa. Khóa cửa bị bắn nát toét, người hàng xóm đối diện định thò đầu ra xem, vừa thấy tiếng súng liền đóng chặt cửa lại. Vừa đóng cửa vừa lầm bầm:

“Đến thời này cướp đồ còn dùng cả súng rồi sao?”.

Trương Vĩ Quân đành phải quay đầu sang an ủi:

“Cảnh sát điều tra vụ án, cảnh sát điều tra vụ án thôi mà”.

Lúc này Minh Lãng đã xông vào nhà, Tô Di và Chung Nguyên mắt chữ O mồm chữ A ngây người đứng ở đó. Mìn bắn súng vừa rồi quả thật rất giống với điệp viên 007, không ai ngờ Minh Lãng biết dùng súng. Tô Di lo lắng nghĩ thầm, nếu anh ta quả thực mắc chứng thần kinh phân liệt, một lát nữa lôi súng ra bắn ầm một phát, vậy thì có cần thiết bắt anh ta đền đồ lót không?

Minh Lãng xông vào phòng, anh nhìn thấy Dịch Bình An đang bóp chặt tay vào cổ, cô bóp chặt tới mức chỉ còn thở thoi thóp.

Minh Lãng liền giơ tay lấy túi đựng bùa trên người ra, rồi tạo vẻ tiên nữ rắc hoa nhanh chóng vứt một nắm bùa về phía người Dịch Bình An. Dịch Bình An chỉ thét lên một tiếng thảm thiết, máu tươi trào ra khỏi miệng, bàn tay đang bóp chặt cổ liền buông lỏng, người đổ về phía trước sắp sửa ngã xuống.

Minh Lãng lao nhanh về phía cô rồi ôm chặt cô vào lòng, sắc mặt cô nhợt nhạt rất đáng sợ, có thể lơ mơ nhìn thấy một luồng đen ở giữa lông mày đang tan biến đi.

“Bình An, cô làm sao thế?”.

Tô Di tiến lên phía trước vỗ vào mặt Dịch Bình An, Dịch Bình An lúc này giống như đã chết vậy. Nhưng Dịch Bình An đã mở mắt, cô dướn mắt nhìn lên phát hiện ra Minh Lãng liền gương cười nói: “Cuối cùng anh đã tới rồi”.

Trái tim Minh Lãng giống như bị kim châm, anh có cảm giác tim đau quặn khi nhìn cặp lông mày dài hơi cong cùng đôi môi nhợt nhạt với nụ cười lạnh nhạt, pha lẫn nét bi thương và quyến luyến của cô.

Anh vội ôm chặt Dịch Bình An vào lòng rồi nói:

“Đừng chết, cầu xin em đấy, đừng chết nhé, đừng rời bỏ anh thêm lần nữa”.

Chung Nguyên đang gọi điện gọi xe cấp cứu, Trương Vĩ Quân đang quan sát xem tội phạm có để lại manh mối gì không, Tô Di đã chạy đi tìm thuốc. Trong phòng chỉ còn lại Minh Lãng và Dịch Bình An đang ôm chặt lấy nhau.

Sự ôm ấp này thật bi thảm, tay Minh Lãng ôm chặt lấy cô gái trong lòng, đúng là cảnh tượng như vậy lại xuất hiện lần nữa, một cô gái đã từng chết trong tay anh thế này. Không, Dịch Bình An không thể chết, ác mộng không thể lặp lại.

Bình An lại một lần nữa ngất đi trong vòng tay ấm áp, cô cố giữ một hơi thở chờ Minh Lãng tới, có rất nhiều điều, phải cho tới tận lúc sắp chết mới có thể hiểu được ý nghĩa của nó.

Chính thời khắc này cô mới hiểu tại sao mình lại thích cãi nhau với Minh Lãng như vậy, tại sao khi nhìn thấy Minh Lãng cười đùa với những cô gái khác lại bức bối như vậy, tại sao cô cam tâm tình nguyện ở trong quán bar mà làm nhân viên phục vụ. Tất cả mọi việc đều bắt nguồn từ nguyên nhân cô đã không hay biết tự lúc nào mình yêu phải người đàn ông không thể yêu.

Đúng là một mối tình đáng thương - một cô gái mạnh mẽ quyết dốc sức vào sự nghiệp lại yêu một hòa thượng.

Trên thế giới này tồn tại rất nhiều mối tình không đi tới được bến bờ mong ước, trên đời làm gì có chuyện thành công trên cả hai lĩnh vực tình yêu và sự nghiệp.

14. Chương 14: Quá Khứ

Minh Lãng lặng lẽ ngồi ở bên cạnh nhìn Dịch Bình An đang say giấc nồng trên giường bệnh, cô đã thoát khỏi nguy hiểm. Hiện giờ đã được tiêm thuốc an thần nên vẫn ngủ yên.

Sự đau khổ in hằn giữa hai đầu lông mày cô, trông đáng vẻ cô lúc này thật giống với người đó.

Minh Lãng nhắm mắt, cảnh tượng đau đớn đó lại tái hiện trước mắt anh. Trên thanh kiếm đó còn dính máu, người con gái đó từ từ gục xuống trước mắt anh, thanh kiếm xuyên qua người cô, tay cô vẫn đang cố vuốt ve trán anh.

Máu trào ra từ ngực cô, chảy xuống cả đất, chảy lên cả tay anh giống như chất độc làm tổn thương người ta nhất. Anh có cảm giác cơn đau nhói tới tận tim, đau đớn cả tâm hồn.

Trở trêu ở chỗ anh chính là người đã đâm nhát kiếm chí mạng đó vào người cô.

Minh Lãng nhìn bàn tay của mình, anh quả thực không còn can đảm nghĩ về những chuyện đã qua nữa. Anh buồn bã, thần thờ ngăm nhìn vân tay mình.

Đã nói sẽ gặp lại, nhưng anh đã tìm rất nhiều nơi, tại sao vẫn không thể gặp được cô? Lẽ nào cô vĩnh viễn không tha thứ cho anh sao, nên đến cả hồn cô anh cũng không thể tìm được?

Nếu như không nản lòng nhụt chí như vậy, thì sao có khả năng đi làm hòa thượng, cho dù có làm hòa thượng thật, thì lẽ nào có thể quên hết hàng ngàn hàng vạn sợi tình kia?

Nhưng chính lúc anh không thể gánh vác nỗi tình yêu đó nữa, những hồi ức cũng như sự nhớ nhung đã gần khiến anh phát điên thì anh gặp phải một người con gái giống hệt cô. Cô gái đó có có hàng lông mày, nụ cười, mỗi khi tức giận liền giậm chân, lại cũng thích cái cọ giống cô, quả thực rất giống cô.

Anh ngắm nhìn Dịch Bình An, tuy khuôn mặt có khác, nhưng tính tình và cách thể hiện cảm xúc giống nhau, lẽ nào Dịch Bình An là kiếp sau của cô? Không, không, không thể như thế được, điều này thật quá bất công với Dịch Bình An. Dịch Bình An vẫn chỉ là bản thân cô ấy mà thôi, không phải là cái bóng của người khác.

Tô Di bưng canh hầm tới bệnh viện, Minh Lãng cuối cùng đã dứt ra khỏi những chuyện trong quá khứ. Anh ngồi cạnh bên nhìn Tô Di rồi nói:

“Tôi ra ngoài một chút, cô chăm sóc cho cô ấy nhé!”.

“Tôi thấy hay là anh ở lại đi! Tôi nghĩ sau khi tỉnh lại người cô ấy mong nhìn thấy nhất là anh”.

Tô Di lúc nói câu này đã nhận thấy mọi sự cố chấp và quyến luyến của người con gái đối với người trong mộng của mình, cô cũng nhận thấy mối tình sâu đậm của Dịch Bình An.

“Tôi có việc khác cần phải làm”.

Minh Lãng kiên quyết đứng dậy.

Tô Di bực bội mĩa mai:

“Đi niệm kinh đúng không, đại sư? Anh căn bản chẳng phải thật lòng làm hòa thượng, tại sao không thể chấp nhận tình yêu của Dịch Bình An chứ?”.

“Đúng vậy, nếu cô không nhắc tôi quên khuấy mất, tôi là một hòa thượng mà”.

Nét mặt của Minh Lãng lại bắt đầu trở nên bất cần.

“Anh còn là người không vậy? Người Bình An nghĩ tới lúc sắp chết chính là anh, trong tình hình như vậy cô ấy vẫn chống đỡ chờ anh tới, thế mà lúc này sao anh lại ăn nói vậy chứ?”.

Minh Lãng quay người đáp:

“Thí chủ à, cô ấy đối với tôi như vậy, đó là việc của cô ấy, chẳng liên quan gì tới tôi cả. Tôi chẳng qua chỉ là một hòa thượng nhỏ nhoi, trừ xong yêu ma nhà cô, tôi còn phải lên núi làm trụ trì nữa. Cô biết đấy, hiện giờ làm trụ trì là công việc vừa dễ dàng lại vừa kiếm được nhiều tiền biết bao, cô đừng ngăn trở tiền đồ tốt đẹp của tôi”.

Nói rồi quay đầu bỏ đi, trông bóng hình vô cùng kiên định và vô tình, nhưng không ai nhìn thấy tay anh đang run lên, trong ánh mắt anh chan chứa nỗi đau khổ và bất lực.

Anh quả thực không thể quên người yêu đã chết của mình, cũng không thể chấp nhận tình yêu của người khác. Anh không muốn Bình An hiểu lầm, trái tim của anh không thể có chỗ cho Bình An được nữa, bởi nếu như vậy sẽ chỉ có hại với cô mà thôi.

Đau dai dằng chỉ bằng đau dứt khoát, có lẽ chỉ cần dẹp yên mọi việc ở quán bar ma, thì anh có thể ra đi được rồi. Anh sẽ trở về núi tiếp tục cuộc sống bình lặng trước kia của mình, anh cứ sống ngày qua ngày, năm qua năm như vậy. Trong thế giới của anh, không nên có tình yêu một lần nữa.

Tô Di bực bội vô cùng, cô ngồi xuống gơ tay gạt lệ rồi hần học mắng:

“Đồ hòa thượng chết tiệt, đồ lừa đảo trọc đầu thói tha, ta hận ngươi chết đi được. Đúng là tay vô tình vô nghĩa, sau này ta không bao giờ cần loại như ngươi tới quán bar nữa, ta thà bị ma bóp chết cũng không thèm cầu xin người đâu”.

Cô khóc một hồi, lau khô lệ xong, chuẩn bị đi chấm một chút nước lên môi Dịch Bình An đang chìm sâu trong giấc mộng, nhằm tránh môi cô nứt nẻ.

Nhưng Tô Di nhìn thấy một giọt nước mắt long lanh nơi khóe mắt Dịch Bình An. Giọt nước mắt từ từ lăn xuống, mí mắt Dịch Bình An khẽ động đậy, cô đã tỉnh lại không những thế còn nghe thấy những lời nói ban này.

Tô Di hoang mang, vội vàng an ủi:

“Bình An à, cô đừng nghĩ ngợi gì nhiều, đối với loại người đó không xứng đâu”.

Bình An vẫn chưa mở mắt ra, cô vẫn chỉ chậm rãi kéo vỏ chăn lên trên, hồi lâu sau nghe thấy tiếng khóc thút thít vọng ra dưới vỏ chăn.

Tô Di sưng sờ, cô đứng ngây ra không biết phải làm sao.

Dịch Bình An sắp sửa được ra viện.

Minh Lăng vẫn không xuất hiện thêm lần nào nữa, nhưng vẫn luôn sát cánh bên Chung Nguyên dọn dẹp quán bar. Tô Di tận tình chăm sóc Dịch Bình An, Trương Vĩ Quân vẫn không tìm thấy bất kì manh mối nào về những người bị hại ở quán bar ma. Đối với lần chết hụt này của Dịch Bình An, cũng chỉ có thể nói là kĩ năng của mình không được như người ta, không có cách nào phá giải.

Chung Nguyên nhìn Minh Lăng đang ngây ra trong quán bar, liền vỗ vai anh nói:

“Anh thực sự không đi đón Bình An xuất viện sao?”.

Minh Lăng lắc đầu đáp:

“Chẳng phải đã có anh và Tô Di rồi đó sao?”.

“Nhưng, anh biết rõ chúng tôi đi đón chẳng có ý nghĩa gì cả, người cô ấy muốn gặp là anh mà”.

“Nhưng tôi là hòa thượng”.

Chung Nguyên vỗ một cái vào cái đầu trọc lóc của Minh Lăng nói:

“Làm hòa thượng có gì ghê gớm đâu chứ, đừng lấy hòa thượng ra làm cớ nữa”.

“Không phải là cớ, tôi và Dịch Bình An không thể được, hà cớ gì hiện giờ phải gây ra nhiều món nợ tình như vậy chứ?”.

“Anh đã gây ra rồi, bây giờ còn định trốn”.

Minh Lăng ầm ức đứng dậy cãi:

“Lẽ nào đẹp trai thực sự là lỗi của tôi sao?”.

Chung Nguyên liền thu lại nét mặt tươi cười nói:

“Nói thật người anh em à, anh làm hòa thượng chẳng giống chút nào, hay là hoàn tục cho xong đi. Lẽ nào anh không thích Dịch Bình An sao? Nếu không thích, tại sao hôm đó anh lại căng thẳng thế?”.

Minh Lăng cười đau khổ đáp:

“Cho dù là hoàn tục tôi cũng không thể ở bên cô ấy”.

“Tại sao?”.

Minh Lăng im lặng một hồi, tiếp đó nhấn mạnh từng từ nói:

“Trong trái tim anh cùng lúc có thể chứa đựng được hai người con gái không? Một người làm sao có thể cùng lúc yêu hai người được chứ? Nếu thực sự có thể như vậy, vậy thì thành ngữ ”Một lòng một dạ” còn có ý nghĩa gì nữa”.

Chung Nguyên sưng người, trong đầu anh bỗng chốc xuất hiện bóng hình của hai người con gái.

Một cô gái trong giấc mộng có nốt ruồi ở khóe mắt, cô gái còn lại là Tô Di. Anh cũng không biết nói gì nữa, chỉ hồi lại bản thân:

“Lẽ nào tôi có thể yêu hai người con gái cùng một lúc sao?”.

Đầu anh rối như tơ vò, anh chỉ có thể vùi đầu đau khổ nghĩ ngợi, cũng chẳng để ý tới Minh Lăng nữa.

Ở bệnh viện, Dịch Bình An nhanh nhẹn dọn dẹp đồ đạc, Tô Di đứng cạnh bên chẳng giúp được việc gì.

Tô Di vốn định khuyên Dịch Bình An, nhưng trông Bình An lại giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, cô nhanh chóng dọn dẹp hành lí, còn nói muốn tới đâu đó ăn một bữa ra trò, nhằm chúc mừng bản thân đã gặp ma.

Tô Di khổ sở nhìn Dịch Bình An trong bộ dạng như vậy, nói thực cô thà nhìn thấy một Dịch Bình An khóc lóc âm ỉ, hay đau buồn đi lại thẫn thờ trong hành lang bệnh viện chứ không muốn nhìn thấy dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra của Bình An lúc này. Không những thế dáng vẻ của Dịch Bình An còn vui tươi hơn cả trước đây.

Giả bộ vậy chẳng phải rất khổ sở sao? Trái tim một người bị tổn thương, thế nhưng vẫn phải giả vờ rất kiên cường, đối với một người con gái mà nói, nhiệm vụ này phải chẳng quá nặng nề?

Bình An bước tới ôm vai Tô Di nói:

“Đừng treo mướp đấng lên mặt như vậy, khó coi lắm đấy! Cô nghĩ mà xem, trong biển người mệnh mang này, liệu có bao nhiêu người có cơ hội nhìn thấy ma chứ, không những thế lại được tiếp xúc gần gũi với ma. Đây là cơ hội hiếm có đấy, tỉ lệ này thấp như việc gặp đàn ông ngoài hành tinh trong nhà vệ sinh nữ vậy. Cô phải vui mừng thay cho tôi mới phải!”.

“Tôi làm thế nào mà vui được chứ? Suýt chút nữa cô còn mất mạng nữa là”.

“Mất mạng thì sao chứ? Cô nghĩ xem, nếu như tôi chết rồi, đi tới âm gian, trên cả chặng đường toàn là những người chết vì tai nạn xe cộ, hay là mắc bệnh nan y, cũng có thể là đám nhảy lầu vì tình, tất nhiên đám tiểu ma đầu đó sẽ tiến tới hỏi tôi tại sao tôi chết vậy? Tôi sẽ ngay lập tức trả lời ”Bị ma bóp chết“. Thật cá tính, cũng thật có thể diện biết bao! Không biết chừng còn có thể trấn áp được bao nhiêu ma nữa ấy chứ!”.

Tô Di ghen ngào nói:

“Bình An à, cô đừng như vậy nữa, nếu cô không vui, thì hãy khóc cho thoải mái. Cô càng như vậy tôi lại càng lo, cô đừng điên đấy nhé! Những kẻ điên bên cạnh cô đã đủ nhiều rồi!”.

“Ngốc à, làm sao tôi điên được chứ? Hòa thượng đó chỉ là một người trong danh sách bạt ngàn những đối tượng yêu thầm nhớ trộm của tôi, người mà tôi thầm yêu nhiều vô biên! Ví như Châu Nhuận Phát[1] này, Châu Tinh Trì[2] này, Châu Kiệt Luân này, ít đi một người như anh ta cũng chẳng thiếu, thêm một người như anh ta cũng chẳng thừa”.

[1]. Châu Nhuận Phát (1955) là một trong những ngôi sao lớn nhất của điện ảnh Hồng Kông thập niên 1980 và đầu thập niên 1990.

[2]. Châu Tinh Trì (1962) là một đạo diễn và diễn viên của rất nhiều bộ phim Hồng Kông ăn khách. Anh được coi là diễn viên hài xuất sắc nhất hiện nay của điện ảnh Châu Á với biệt danh Vua hài.

Trên nét mặt Dịch Bình An không hề hiện ra chút đau thương nào.

“Cô thực sự nghĩ như vậy sao?”.

Bình An cười một tiếng đáp lại:

“Tôi không nghĩ như vậy, thì có thể sao chứ? Lẽ nào tôi còn có thể chạy tới chùa, quỳ dưới chân anh ta cầu xin, đại sư à, tôi tới quỳen rũ đại sư đây, hãy để tôi quỳen rũ nhé!”.

Khuôn mặt tươi cười giả tạo của Bình An cuối cùng cũng lộ ra, cô khẽ nói tiếp:

“Nếu như gạt bỏ tự tôn để đổi lấy tình yêu của anh ấy, tôi cũng chẳng ngại, có điều hiện giờ tôi có làm gì đi chăng nữa, anh ấy cũng sẽ không chấp nhận. Anh ấy không yêu tôi, tôi có thể nhận ra điều đó, trong tim anh ấy có người con gái khác, tôi không thể nào thay thế được cô ấy”.

“Tại sao cô biết, anh ấy chính miệng nói với cô sao?”.

Tô Di ngỡ ngàng vô cùng.

“Không phải vậy, hôm đó lúc tôi tỉnh lại”.

Bình An đứng ở trước cửa sổ, nhìn bầu trời xanh xa tít, cố ý không để Tô Di nhìn thấy nét mặt của mình. Nhưng bờ vai cô đang run lên, hồi lâu sau, Bình An giống như hạ quyết tâm lớn nói tiếp:

“Anh ấy ôm tôi, rất căng thẳng, rất sợ hãi, toàn thân run lên, nhưng anh ấy lại gọi tên một người con gái khác”.

Lúc này trong tim Tô Di xuất hiện giai điệu của một bài hát, đó là bài Anh ấy không yêu tôi của Mạc Văn Úy[3], cô thấy giọng hát khàn khàn rất bi thảm: “Tôi biết, anh không yêu tôi”. Nhưng lúc này đây, hóa ra sự thực lại tàn khốc như vậy, mới bắt đầu yêu đã biết vô vọng.

[3]. Mạc Văn Úy (1970) – Karen Joy Morris hay Karen Mok – một nữ ca sĩ, diễn viên, nhà sản xuất, nhà thiết kế người Hồng Kông đã hai lần đoạt giải Golden Melody Award – giải thưởng âm nhạc thường niên của Đài Loan.

Căn phòng im ắng vô cùng, Tô Di cũng không biết phải nói sao nữa, cô hoàn toàn không biết Minh Lãng xem ra vô tình là vậy, nhưng thực ra cũng có một trái tim si tình và cố chấp như thế. Trông anh lúc nào cũng lạc quan, vui vẻ, có cảm giác trong tâm hồn anh không hề có bất kì một khoảng tối nào, nhưng trong tim anh lại chất chứa nỗi đau khổ to lớn như vậy.

Lúc này Dịch Bình An quay người lại, nét mặt đã trở lại bình thường. Cô cười một tiếng giống như một bông thủy tiên cô đơn vừa bị cắt rời khỏi gốc, mất đi sự sống vậy.

Minh Lãng không muốn ở trong quán bar, có lẽ là anh không muốn gặp lại Dịch Bình An. Bởi nếu vậy giữa hai người sẽ rất gượng gạo, anh bám theo sau muốn ở cùng Chung Nguyên. Chung Nguyên cũng không muốn nhưng chẳng có cách nào, bởi ngày nào Minh Lãng cũng rót vào tai anh những câu đại loại như tà khí nhập cốt... khiến anh sợ lạnh sống lưng. Đem theo anh chàng biết bắt ma như Minh Lãng cũng giống như việc mời được một nhân vật cấp Lí Liên Kiệt[4] làm bảo kê khiến anh yên tâm vô cùng.

[4]. Lí Liên Kiệt (1963) là một diễn viên điện ảnh võ thuật nổi tiếng của Trung Quốc.

Dịch Bình An từ chối lời mời của Tô Di, cô vẫn trở về nhà mình. Cô hiện giờ đã hoàn toàn không sợ ma nữa, một người con gái thất tình, rất vô duyên với nỗi sợ hãi, hiện giờ cô giống như một ma nữ không đầu, mất đi linh hồn và trái tim, mất đi tình yêu và ảo tưởng, cô còn sợ gì nữa chứ?

Tô Di rất buồn, lúc này Kiều Chí Hiên lại kịp thời xuất hiện, hàng đêm đưa cô đi giải tỏa tâm trạng, quan hệ của hai người đã tiến triển, không bình thường như trước nữa. Tô Di có cảm giác càng ngày càng không thể sống thiếu anh được.

Hàng ngày Minh Lãng vẫn chơi với bồ câu, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy, còn con bồ câu trắng nhỏ đó dường như đã hoàn toàn phản bội lại Trương Vĩ Quân, nó trở thành con vật cưng của Minh Lãng. Không những thế Minh Lãng ngày nào cũng đi loanh quanh, rất ít khi về nhà. Quán bar ma thiếu đi rất nhiều chủ lực tận tâm làm việc khiến việc làm ăn ngày lập tức ảm đạm đi nhiều.

Bà chủ Tô mê tiền chỉ lo chuyện tình yêu, chẳng quan tâm gì tới việc làm ăn nữa, tuy Kiều Chí Hiên chưa từng biểu lộ trước mặt Tô Di về thân phận cũng như khả năng tài chính của anh, nhưng dựa vào độ nhạy cảm đối với tiền của Tô Di, cô biết Kiều Chí Hiên tuyệt đối là đại gia. Đi với những người thế này, còn phải lo quán bar không lên được sàn sao, hơn nữa con gái khi yêu chẳng còn sợ gì nữa.

Minh Lãng cứu sống Bình An, vốn là chuyện tốt anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng lại đẩy quan hệ giữa mọi người lạnh lùng tới cực điểm. Người khổ nhất trong cục diện căng nhắc này chính là Chung Nguyên, anh không thể buông lời mọi thứ như Minh Lãng, cũng không thể dành hết tâm trí để yêu đương như Tô Di, bởi anh còn phải trông nom việc làm ăn của quán bar mà từ trong ra ngoài, bận ngược bận xuôi, bỗng anh định thần phát hiện chậu hoa quỳnh đó lại sắp nở hoa.

Trong căn nhà nhỏ nồng nặc mùi nến hương, một bà già đang khẽ lau chùi một khung ảnh, nói với người trong ảnh:

“Con à, con chịu khó chờ thêm chút nữa, chẳng mấy nữa mẹ sẽ có thể lấy được Thanh tơ, tới lúc đó sẽ tìm được cách cứu con rồi”.

Trong ảnh là một thiếu niên mười mấy tuổi, xem ra rất khoáng đạt với nụ cười lành lạnh trên môi cùng mái tóc ngắn, thẳng, trong sắc ánh đen trắng toát lên vẻ tuấn tú.

Bà già đó chính là bà Bảy, bà ta bắt đầu niệm chú, một lát sau chỉ thấy trong làn khói xanh của ba cây hương, mờ mờ xuất hiện khuôn mặt của một cô gái. Nốt ruồi trên khuôn mặt cô ta rất rõ ràng.

“Mau chóng quyến rũ hồn Chung Nguyên, nghĩ cách để nó tới quán bar tìm Thanh tơ. Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, nếu tiếp tục không thành công, ta sẽ hủy rễ hoa của người. Người đừng quên rằng, nếu không phải là ta nuôi người trong loài hoa này, người vẫn chỉ là một hồn ma hoang dại, cô độc, đến cả một nơi trú thân cũng không có, nếu vậy từ lâu người đã bị lũ ác ma khiến cho hồn bay phách lạc rồi. Do vậy ta nuôi người không phải nuôi không đâu, nếu còn không cố gắng làm việc, đừng trách ta vô tình vô nghĩa”.

Mặt bà Bảy nhú lại, dưới ánh đèn trông vô cùng đáng sợ.

Người con gái trong làn khói kia giống như bị dao chọc một nhát liền vội vã ngược mắt lên nhìn bà Bảy một lát, tiếp đó chậm rãi cúi đầu xuống, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ bất lực và đau khổ. Cô gật đầu rồi biến mất.

Minh Lãng lại lay lắt ở trong nhà Chung Nguyên, trông bộ dạng anh lúc này chẳng khác nào một bảo kê sát sườn của người ta. Chung Nguyên vừa nhìn thấy nụ hoa chúm chím sắp nở, liền rất ngạc nhiên nói với Minh Lãng đang chuẩn bị tót ra ngoài:

“Lẽ nào đây là loài hoa cứ một tháng nở một lần sao? Lại sắp nở rồi kìa”.

Minh Lãng quay đầu lại, anh bỗng cảm thấy một cảm xúc khó tả dâng trào, nhưng lại không tìm thấy lí do thực sự, có điều chẳng có lí do gì nhưng không có thiện cảm với chậu hoa kia.

“Loài hoa này thật xấu, trông chậu hoa điệu đà thế này làm gì chứ? Cả ngày cứ lừ đừ như chết, nhìn cũng đã thấy buồn, vứt quách đi cho xong chuyện”.

Minh Lãng phát biểu ý kiến.

Chung Nguyên cau tiết quát:

“Này họ Minh kia, vuốt mặt phải nở mũi chứ, đây là nhà của tôi, tôi muốn trồng cây gì là việc của tôi, cho dù tôi có nuôi một con khỉ long cũng không phải là chuyện của nhà anh. Loài hoa đẹp thế này, con mắt thẩm mĩ của anh để đâu rồi hả?”.

Minh Lãng mang theo bờ câu trắng vừa bước ra khỏi cửa vừa quay đầu lại cãi:

“Tôi không phải họ Minh, anh đúng là đồ ngu, cho dù anh có tìm được khỉ long, anh cũng không nuôi nổi đâu, hơn nữa chỉ có mình anh càng ngày càng thích loài hoa đó mà thôi. Đúng là trong mắt người tình xuất hiện Tây Thi, anh lấy luôn chậu hoa đó cho xong”.

Chung Nguyên không thèm để ý tới Minh Lãng tiếp đó nói thêm:

“Diệt Tuyệt sư đệ, sư đệ đã diệt hết lục căn rồi, còn tôi vẫn tương đối có tình người đấy”.

Minh Lãng quay đầu lại lườm Chung Nguyên một cái rồi mắng:

“Đồ đàn ông biến thái yêu hoa!”.

Tuy anh thâm cảm thấy không yên nhưng vẫn quyết định đi xuống dưới.

Chung Nguyên vẫn định đuổi đánh Minh Lãng, nhưng liền nghe thấy một tiếng động nhỏ giống như có thứ gì khẽ nổ. Anh quay đầu lại nhìn, cánh hoa ngoài cùng của nụ hoa dần nở trước mắt anh, lớp cánh thứ hai, rồi thứ ba ung dung, mở rộng ra bên ngoài. Dưới ánh trăng bên ngoài cửa sổ, những cánh hoa trắng muốt trong suốt như cánh ve, khi hai cánh hoa bên trái và bên phải nở ra, cả bông hoa rung rinh như nàng tiên nhảy múa trong mộng đang cất những bước chân cô đơn mà đẹp đẽ. Chiếc nhụy vàng dần hé lộ khi cánh hoa nở rộ, phần nhụy này là một cọng dài mỏng manh, mềm mại. Mùi thơm dịu dịu đi vào lòng người đó đúng là toát ra từ chính cọng dài mỏng manh này, cọng nhụy rung rinh là lướt thướt tha.

Chung Nguyên muốn gọi Minh Lãng, nhưng lại không nhẫn tâm làm phiền bông hoa đang dần hé nở. Lúc này, mọi tiếng động đều không nên có. Chung Nguyên từ lâu đã nhịn thở, thậm chí còn oán thán nhịp đập trái tim mình. Anh đỡ đầu gối trên giường, mắt vẫn dán vào bông hoa đang nở kia, anh có cảm giác mắt cay xè không thể rời xa được.

Sự nở rộ ban đầu của cô cũng chính là khởi đầu cho sự tàn lụi xơ xác của cô. Cô đã tích tụ vẻ đẹp của biết bao ngày đêm để giải phóng hết vào một đêm. Có lẽ, nhiều khi cô phải tự tỏa hương trong bóng tối, không có ai chia sẻ vẻ đẹp và sự nhã nhặn của cô. Người ta còn chưa kịp nhìn thấy dung nhan của cô thì tính mạng của cô đã kết thúc rồi.

Trong lòng Chung Nguyên dâng lên nỗi xót xa sâu sắc. Thậm chí anh còn cảm thấy bức xúc, anh nguyện dùng hết mọi thứ để đổi lại giờ phút hoa quỳnh nở. Đường như từng góc ngách trong đầu anh vang lên một giọng nói nhỏ nhẹ khuyên anh rằng điều này chẳng có ý nghĩa gì cả, nhưng anh hoàn toàn không để ý. Nếu như có cơ hội, anh vẫn muốn dùng hết mọi thứ của mình để đổi lại thời khắc quý báu đó, thậm chí còn dùng cả tính mạng của mình để trao đổi mà không hề nuối tiếc. Bông hoa tàn lụi kia trông đáng thương biết bao, anh nhìn chăm chú vào bông hoa, trước mắt anh lại hiện lên khuôn mặt của người con gái trong mộng kia.

Khuôn mặt đẹp nhường kia, lại có một nốt ruồi lệ đẹp là thế, không hiểu có việc gì khiến cô đau lòng như vậy?

Anh quên cả bản thân mình là ai, quên cả việc mình đang ở đâu. Anh chỉ còn nhớ bông hoa đó nở thật lặng lẽ, nhìn thấy khuôn mặt buồn bã đó vẫn cố nhoẻn cười trên cánh hoa héo tàn.

“Anh nguyện dùng mọi thứ để đổi lại thời khắc hoa nở không? Cho dù có phải dùng hết mọi thứ mà không hề hối tiếc?”.

Trong đầu anh vang lên giọng nói dịu dàng mà ấm áp kia, đúng là giọng của cô ta.

“Anh bằng lòng”.

Chung Nguyên nghe thấy mình đáp lại.

Trong đầu anh lại vang lên giọng nói khe khẽ:

“Đừng nghe nó! Đừng tin nó!”.

Anh lắc đầu, muốn tránh giọng nói đó.

“Anh bằng lòng”.

Anh nhắc lại câu trả lời đó một lần nữa.

Một lúc lâu sau, anh mới định thần trở lại. Anh đỡ người lên giường, nhắm tịt mắt lại, khuôn mặt của người con gái đó cùng bông hoa nở rộ lại hiện ra trước mắt, cuối cùng cả hai nhập lại làm một. Mùi thơm trên tóc của người con gái đó hòa quyện vào mùi thơm của hoa quỳnh, dường như vẫn đang lưu lại trước mũi anh. Giấc mộng đó đã xa xăm lắm rồi.

Rồi lâu sau đó Chung Nguyên vẫn không thể ngủ được.

Buổi sáng Minh Lãng tỉnh dậy phát hiện tâm trạng Chung Nguyên không được tốt, cả người thần ra. Anh giờ tay sờ lên trán Chung Nguyên, vẫn còn hơi nóng. Minh Lãng không yên tâm vỗ vào vai Chung Nguyên:

“Thế nào rồi? Có thể đi làm được chưa?”.

“Không đi đâu... tôi ở nhà ngủ thôi. Anh đi đi”.

Chung Nguyên mơ mơ màng màng nói. Anh trở người, quay lưng về phía Minh Lãng.

“Thế cũng được”.

Minh Lãng quay người đi tắm rửa, vệ sinh cá nhân. Nhưng anh vẫn không yên tâm quay đầu lại phát hiện trên cổ Chung Nguyên không có thứ gì đáng ngờ mới hơi yên lòng. Anh nghĩ một hồi rồi lấy mực đỏ vẽ hai lá bùa dán trên vỏ chăn của Chung Nguyên.

Minh Lãng vừa rửa mặt xong thì nghe thấy có người gõ cửa. Mở cửa ra phát hiện Tô Di đang đứng bên ngoài.

“Tiểu tử thôi, dậy mà đi làm đi chứ!”.

Tô Di vừa vào phòng đã kéo chăn của Chung Nguyên xuống.

“Không đi, khó chịu lắm”.

Chung Nguyên vẫn không thèm mở mắt, tiện tay kéo chiếc chăn lại trùm qua đầu.

“Còn ốm nữa kia à?”.

Tô Di lại vén chăn ra, tiếp đó sờ vào trán Chung Nguyên thốt lên:

“Thật uống cho cậu cao to chừng này, đừng lười nhác nữa, dậy đi làm sẽ không khó chịu nữa đâu”.

“Đã bảo không đi rồi mà, đừng làm phiền mình nữa”.

Chung Nguyên khó chịu gạt tay Tô Di ra, tiếp đó giật lại chiếc chăn trùm lên đầu.

“Kệ đi, anh ấy khó chịu thì để anh ấy nghỉ ở nhà vậy!”.

Minh Lãng khuyên.

“Hả? Lại còn nổi cáu nữa chứ?”.

Tô Di hơi bực, liền giật luôn gối của Chung Nguyên vứt xuống đất.

“Rốt cuộc cậu có dậy không?”.

“Mình nói rồi không đi là không đi! Cậu chắc sẽ không trừ tiền lương của mình đấy chứ? Mình không làm nữa được không? Xem cậu còn có bản lĩnh nào nữa không?”.

Chung Nguyên liền ngồi dậy, gào tướng lên với Tô Di.

“Cậu...”.

Tô Di tức tới mức không nói được câu gì. Cô hần học nhìn Chung Nguyên, nước mắt rưng rưng. Cô quay người sải bước ra ngoài, trước khi ra ngoài còn đập cửa “rầm” một cái.

Tiếng đóng cửa lớn khiến Minh Lãng giật mình.

“Chung Nguyên? Anh chắc không sao chứ? Không tới mức phải nổi giận như vậy đâu?”.

Chung Nguyên nhặt gối lên, rồi lại vùi đầu ngủ tiếp.

“Những người trẻ tuổi dễ bức xúc quá...”.

Minh Lãng tạo vẻ già đời lắc đầu lầm bầm một mình, tiếp đó ra ngoài đuổi theo Tô Di.

Nghe thấy tiếng đóng cửa của Minh Lãng, Chung Nguyên mở chăn ra, anh trở người rồi thần mặt nhìn lên trần nhà.

Thái độ ban nãy đối với Tô Di cũng hơi quá đáng. Lâu lắm rồi anh chưa thấy Tô Di khóc. Mình có nên gọi điện cho cô ấy không nhỉ? Thôi đi, ai bảo cô ấy không biết điều chứ, phải cho cô ấy một bài học để bản thân cô ấy phải kiểm điểm lại mình. Anh thấy người mình vẫn mềm nhũn, cũng chẳng muốn động dậy nữa.

Chung Nguyên cũng biết đó chẳng qua là tìm cớ. Còn nguyên nhân thực sự là anh vẫn đang nghĩ tới người con gái buồn bã trong mộng kia.

Tối qua mặc dù đã ngủ thiếp đi, nhưng lại nằm mơ cả tối. Nội dung giấc mơ anh đã quên hết rồi, có điều trong từng giấc mơ đều có bóng hình người con gái kia. Nụ cười, ánh mắt của cô dường như đang ở trước mắt anh. Chung Nguyên chỉ ước sao mình có thể tiếp tục nằm mơ, mơ mãi không bao giờ tỉnh lại.

Mơ là thứ hư ảo. Nhưng có thứ gì không phải là hư ảo chứ? Chung Nguyên nói với mình. Anh vẫn nhìn thấy sự u buồn trong khóe mắt cô, tuy chỉ là lướt qua nhưng lại nhập vào tâm can. Không biết điều gì khiến cô buồn tới vậy? Nếu có thể khiến cho cô vui trở lại, thì mọi thứ đều không còn quan trọng nữa. Người con

gái đó với sự nhàn nhã như gió, nhã nhặn như mây, lạnh lạnh như cúc kia, sao em lại có thể buồn như vậy chứ?

Chung Nguyên nhắm nghiền mắt lại, anh muốn trở lại giấc mộng đang dở để gặp lại cô, nhưng đã rất lâu rồi anh không tài nào ngủ được. Anh thấy bức bối trong lòng, khi anh vừa định ngồi dậy liền nghe thấy giọng nói quen thuộc:

“Anh đang chờ em phải không?”.

Giọng nói đó rất khê, đó chẳng phải là giọng nói anh đã nghe thấy rất nhiều lần trong giấc mộng đó sao?

Chung Nguyên mở to mắt nhìn, người trong mộng của anh đang đứng bên giường cúi đầu ngắm nhìn anh. Cô mặc bộ váy trắng, càng làm nổi bật dung nhan như ngọc của mình, nốt ruồi nhỏ nơi khóe mắt càng khiến khuôn mặt kia thêm phần diễm lệ.

“Đúng vậy, mà không phải, ý của anh là...”.

Đầu óc Chung Nguyên lúc này trống rỗng, anh hoàn toàn không biết mình đang nói gì nữa. Mặt anh đỏ rần, hàng nghìn hàng vạn lời ấp ủ trong lòng nhất thời tắc ở cổ họng, thậm chí đến cả một câu nói hoàn chỉnh anh cũng không nói ra được.

Người con gái đó khê cười, cả khuôn mặt rạng rỡ hẳn lên, nụ cười đó dường như khiến cả căn phòng trong giây lát tràn ngập những điều mới lạ và hương hoa.

“Chắc đây chính là nụ cười khuynh thành?”.

Trong đầu Chung Nguyên thoáng qua ý nghĩ như trên.

Cô giơ một tay về phía Chung Nguyên, anh ngây người một lát, cuối cùng cũng giơ tay nắm nhẹ vào đầu ngón tay cô. Anh không dám nắm chặt, bởi lo sợ sẽ làm đau vẻ đẹp mỹ miều kia.

Người con gái kia nắm chặt tay Chung Nguyên. Chung Nguyên cảm thấy dường như mình không còn trọng lượng nữa, người anh khê bay lên không trung. Tầm nhìn trong giây lát cao hơn rất nhiều, cúi đầu nhìn xuống, anh phát hiện một người vẫn đang ngủ trên giường, người đó còn đang ngáy nhẹ nữa. Người đó... chính là anh!

“Thế này...”.

Chung Nguyên không hiểu, nhưng không hề tỏ ra sợ hãi. Bàn tay cô dường như có sức mạnh khiến người khác yên tâm, sự ấm nóng từ đầu ngón tay khiến người ta cảm thấy rất thực. Chung Nguyên tin, chỉ cần nắm lấy bàn tay này, cho dù có đi đâu cũng không sao.

Người con gái đó dường như cũng hiểu ý nghĩ của Chung Nguyên, cô nhoẻn cười với anh rồi bay ra ngoài cửa sổ. Chung Nguyên bị cô kéo bay xuyên qua cửa sổ, tiếp đó bay lượn trên không.

Nhìn bóng người trên mặt đất càng ngày càng nhỏ, những tòa nhà cao dần trở thành những hộp diêm lớn nhỏ. Anh bay xuyên qua tầng mây, trên mặt có cảm giác ướt ướt. Ánh mặt trời trên tầng mây sáng chói, tầng mây trắng giống như một thảo nguyên bao la. Anh cảm thấy cả người anh đang lơ lửng, như thể sinh ra đã biết bay lượn rồi. Anh thử buông một ngón tay ra, một ngón nữa, rồi ngón tiếp theo, cuối cùng anh đã không còn nắm tay cô nữa. Anh tự nhận thấy mình có thể bay được.

Anh nhắm mắt lại, ánh nắng vẫn rơi vào mắt một dải màu đỏ ánh vàng. Anh không biết mình đang ở đâu nữa, đột nhiên từ đâu vang lên giai điệu bài hát Hoa bỉ ngạn. Giai điệu chậm rãi, linh hoạt mà bay bổng, như thể vọng ra từ trong tim vậy.

Những điều nhìn thấy... đều đã dập tắt...

Cô chạm vào tay anh. Anh mở to mắt rồi cùng bay theo cô về hướng mặt trời. Hai người bay lượn trên tầng mây, từ khe hở trên tầng mây có thể nhìn thấy dãy núi phía dưới mặt đất. Đột nhiên Chung Nguyên cảm thấy mình trở nên phóng khoáng hẳn, mọi nỗi đau khổ về sinh lão bệnh tử không còn vẩn vương trong lòng nữa. Anh chính là thế giới, thế giới chính là anh.

“Vui không?”.

Cô hỏi.

“Vui”.

Anh đáp lại.

Sao lại có thể không vui chứ?

Những thứ mất đi... mãi ghi nhớ...

Anh bắt đầu hạ xuống, xuyên qua tầng mây. Cảnh sắc trên mặt đất thế này anh chưa từng nhìn qua: Đó là cả một phiên rộng màu đỏ, một dải màu lam vắt ngang ở giữa.

Càng hạ xuống thấp, Chung Nguyên càng nhìn rõ mọi vật. Màu đỏ ban nãy anh nhìn thấy hóa ra là một khoảnh đất rộng nở đầy hoa màu đỏ.

Tôi đứng ở... chân trời góc biển...

Chung Nguyên cẩn thận đặt chân xuống, anh chỉ sợ giẫm nát loài hoa đỏ kia. Loài hoa đó tuy không lớn, nhưng những cánh hoa đỏ khẽ cuốn ra bên ngoài, bên trong là những cánh hoa mềm mại nhỏ dài màu đỏ nhạt hướng vào trong, trông loại hoa này giống như một tấm nâng được thiết kế tinh xảo, nâng lên một ngọn lửa sáng lạn.

“Loài hoa này không có lá...”.

Chung Nguyên khẽ hỏi.

Anh chậm chậm ngồi xuống rồi ghé sát vào quan sát loài hoa đẹp mà kì lạ này.

Nghe thấy... tiếng nẩy mầm trong lòng đất.

“Đây là hoa Manjusaka[5]”.

[5]. Hay còn gọi là Mạn Châu Sa Hoa – loài hoa có màu đỏ rực rỡ như máu, phủ đầy trên con đường thông đến địa ngục, đặc tính của chúng là có hoa không có lá. Theo truyền thuyết hương hoa có ma lực, có thể gọi về kí ức lúc còn sống của người chết.

Cô khẽ ngân nga.

“Hoa bỉ ngạn. Nở bờ bên kia... không thấy lá... không thấy hoa... cả hoa lẫn lá không thấy nhau, đời đời lỡ mất nhau...”.

Anh quay đầu lại. Gió thổi bay mái tóc cùng chiếc váy trắng của cô, một bức tranh tuyệt mỹ. Về u buồn nơi khóe mắt lại một lần nữa xuất hiện, giống như đám mây đen rơi vào bóng cô.

Chờ đợi... hoa quỳnh nở lại...

“Đời đời lỡ mất nhau... là thế nào?”.

Anh như thể đang hỏi cô, lại vừa giống như tự hỏi bản thân.

“Bởi vì không nở...”.

Cô giống như đang trả lời anh, cũng lại giống như đang lẩm bẩm một mình.

“Không nở sao...”.

Giọng của Chung Nguyên dần nhỏ xuống.

Đem hương thơm... lưu lại năm tháng...

Lúc này Chung Nguyên mới nhớ ra mình đứng ở bờ sông. Con sông đó dường như chảy rất chậm, rất chậm cứ như thể chậm rãi chảy từ lâu lắm rồi. Mặc dù cách xa nguồn nước nhưng vẫn tiếp tục chảy như vậy. Không biết nước sông sâu bao nhiêu, vừa rồi từ trên trời nhìn xuống thấy nước xanh một màu, nhưng khi đứng bên cạnh dòng sông, mới phát hiện ra là màu đen.

Nước sông không sâu, nhưng dường như có một lớp sương trên mặt sông, mờ mờ ảo ảo không thể nhìn rõ được. Màn sương trắng như sữa lơ lửng phía trên những bông hoa, chỉ có thể thỉnh thoảng nhìn thấy một vài cái bóng lơ mơ chuyển động. Chung Nguyên lặng lẽ ngắm nhìn làn nước đen ngòm, cùng những bông hoa đỏ và làn sương trắng ở đây, đột nhiên bước chân hoảng hốt không biết thời gian.

Tôi vẫn... đang ngắm nhìn...

Trời đen... quét trắng cả tóc...

Nắm chặt lấy... bó đuốc...

“Thích nơi này không?”.

Rất lâu sau đó, Chung Nguyên mới nghe thấy giọng nói của cô.

“Thích...”.

Cô yếu đuối đứng đó, vẻ đẹp vĩnh hằng, giống như bông hoa quỳnh nở tối qua vậy. Chung Nguyên đang nghĩ vậy thì đột nhiên ngắt luôn dòng suy nghĩ của mình. Hoa quỳnh sẽ chết trong nháy mắt... làm sao có thể dùng để so sánh với cô chứ?

“Anh rất thích hoa quỳnh tối qua?”.

Cô giống như đọc được suy nghĩ của anh.

“Rất thích...”.

Chung Nguyên cũng không biết phải nói thế nào nữa. Nói như vậy chẳng có sáng tạo gì cả, nhưng anh lại chẳng tìm được từ nào khác. Cô giống như một miếng nam châm, hút hết mọi ngôn từ của anh.

Anh đến... tôi nói với chính mình...

“Nếu hoa quỳnh nở không tàn, anh có vui không?”.

“Sẽ rất vui...”.

“Anh sẽ dùng mọi thứ của mình để đổi lấy thời khắc hoa quỳnh nở chứ?”.

Vẻ u buồn trên khóe mắt cô càng rõ nét hơn.

“Ừ...”.

Anh nguyện dùng mọi thứ để đổi lấy việc em không còn u buồn nữa, dùng mọi thứ để đổi lấy nụ cười của em. Cho dù là cả tính mạng, anh cũng không hề nuối tiếc.

Tôi không sợ hãi... tôi rất yêu anh.

Cô chậm rãi tiến tới rồi cầm tay anh. Cô đặt tay anh trong tay cô, rồi khẽ nắm lấy, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười quyến rũ nhất anh từng nhìn thấy.

Cô chậm chậm đi về phía trước, bước qua sông nhưng lại đứng trên mặt nước.

Cô quay đầu lại nhìn Chung Nguyên:

“Chúng mình đi thôi”.

Chung Nguyên cất bước đi về phía cô. Bất luận cô đi đâu, anh cũng sẽ đi cùng cô. Anh cũng có thể đi trên mặt nước.

Anh đang định bước xuống sông, thì chợt nhìn thấy bóng dưới nước không phải của mình, là bóng của người khác, giống như người thanh niên nhảy lầu hôm đó. Dường như Chung Nguyên nhìn thấy cảnh quay chậm lại, người thanh niên đó cười nhạt nhìn anh. Nụ cười của người đó rất kì dị, tiếp đó giờ bàn tay như của người chết chỉ vào anh nói:

“Người tiếp theo là anh!”.

Tiếp đó ngực Chung Nguyên đau nhói, giống như bị lửa thiêu, anh cảm thấy như bị tàu hỏa đâm vào giữa ngực, mọi thứ xung quanh nhanh chóng lùi về phía sau, khoảnh đất rộng, tầng mây, thành phố, cửa sổ... giường.

Chung Nguyên ngồi bật dậy trên giường thở hổn hển, cả người anh ướt đầm mồ hôi.

Đây chỉ là giấc mơ mà thôi. Nhưng đó thực sự là mơ ư?

Chung Nguyên chạm vào ngực, ở chỗ đó vẫn âm ỉ đau. Ngón tay anh chạm vào vật gì cứng cứng trên ngực, ngậy người một lát anh mới nghĩ ra, đó chính là tấm bùa hộ mệnh Minh Lăng tặng cho anh. Anh đưa mắt nhìn ra bên ngoài, lúc này trời đã tối.

Anh lại nằm trên giường, tim anh vẫn đang đập thình thịch không ngừng, một lúc lâu sau mới bình tĩnh trở lại. Tới lúc này anh mới ý thức được, vừa rồi anh đã thoát bao nhiêu mồ hôi – người anh nhớp nháp khó chịu, cả ga giường cũng ướt nhèm.

Chung Nguyên trở người trên giường, anh xỏ vớ chân vào dép lê, định đi tắm.

Đằng sau anh, bông hoa quỳnh tối qua đã tàn đang héo rụng xuống.

Chung Nguyên cởi chiếc bùa trên cổ đặt xuống một bên. Từ lúc Minh Lăng tặng cho anh vật này, ngày nào anh cũng đeo bên mình, chỉ khi tắm mới tháo ra. Chung Nguyên vốn không phải là người mê tín, nhưng kể từ sau đêm nhìn thấy bà nội, anh liền ngấm đê phòng. Việc này cũng tốt mà.

Chung Nguyên vừa mở nước tắm, vừa mơ mơ màng màng nghĩ về giấc mơ ban nãy. Một giấc mơ thật đẹp, trừ đoạn cuối cùng ra. Hoa đỏ khắp nơi, dòng sông chảy lững lờ, cảnh sắc đẹp biết bao. Còn đáng vẽ cô đứng giữa hoa nữa chứ, đúng là người còn đẹp hơn cả hoa.

“Hoa bĩ ngạn. Nở bờ bên kia... không thấy lá... không thấy hoa... cả hoa lẫn lá không thấy nhau, đời đời lỡ mất nhau...”.

Giọng nói trong giấc mơ lại hiện lên.

Đời đời lỡ mất nhau... vì không nở...

Có phải đi qua dòng sông đó, thì có thể sống bên cô suốt đời. Chung Nguyên lặng lẽ nghĩ, anh ngập ngừng dội sạch bọt trên người, đầu anh vẫn vẩn vơ vương về cô gái ngây thơ trên cánh đồng hoang đầy hoa đỏ kia. Đó là một bức tranh tuyệt đẹp.

15. Chương 15: Không Vứt Bỏ

Mãi tới khuya Minh Lăng mới về, vừa nhìn thấy Chung Nguyên anh sững người

Đây hoàn toàn là sắc mặt vô cùng đáng sợ, giống như người sắp chết vậy, anh giơ tay chạm vào ấn đường Chung Nguyên. Tay anh cảm thấy lạnh buốt, anh thực sự sợ hãi.

“Ấn đường lạnh, người sắp chết.”

Rốt cuộc Chung Nguyên làm sao vậy, anh quả thực không có cách nào đành phải mời đạo cô Tứ Lan.

Chung Nguyên còn đang đập vào ngón tay Minh Lăng đặt trên trán mình nói:

“Tôi không đồng tính đâu, anh chạm vào tôi làm gì vậy?”

Giọng của Minh Lăng đã chuyển thành giọng nữ:

“Còn không biết ngượng dám mở miệng ra nói nữa kia, nếu như không phải người háo sắc dâm dăng, làm sao bị con ma hoa bám lấy chứ.”

Chung Nguyên lùi về phía sau, lắp bắp nói tiếp:

“Tứ Lan đạo cô, Minh Lăng lại cho đạo cô mượn xác sao?”

“Cái gì nhập hồn, không nhập hồn đây, thằng tiểu tử Minh Lăng kia vốn là truyền nhân chính cống của tứ đại môn phái trừ ma, nhưng do bị thương nặng nên mới mất đi bản lĩnh, nếu không hấn thông linh cũng là việc quá dễ dàng, cần gì ta phải khổ sở nhập hồn hấn thể này.”

Trên khuôn mặt Minh Lăng lúc này hiện rõ vẻ bức xúc.

“Anh ta, anh ta còn thuộc môn phái trừ ma. Tứ Lan đạo cô, giọng bà sặc mùi Kim Dung.”

“Được rồi, thời gian có hạn, để ta giúp người trừ con ma hoa đang quẩn lầy người nhé!”

Nói rồi Minh Lăng bắt đầu vẽ bùa trong lòng bàn tay.

Chung Nguyên nhận ra Tứ Lan đạo cô biết trừ ma thuật, anh sợ hãi hỏi:

“Đạo cô chắc làm thật phải không, nét mặt sao nghiêm túc vậy, người đạo cô muốn trừ là ai thế?”

“Chậu hoa này và người con gái người hay mơ thấy.”

Lúc Tứ Lan đạo cô làm việc rất có khí thế, giải thích rất đơn giản dễ hiểu.

Chung Nguyên vừa nghe thấy vậy, liền ôm chậu hoa chạy ra ngoài cửa. Anh biết có giải thích cũng không có tác dụng gì, cầu xin cũng chẳng ích chi, có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích. Tấm bùa Tứ Lan đạo cô đang vẽ kia đã gần hoàn thành, chỉ cần vẽ một cái, giấc mộng của anh sẽ tan vỡ hoàn toàn.

Anh tuyệt đối không thể tin được, người con gái trong giấc mơ kia lại muốn hại mình, cho dù là ma, cô sẽ không làm tổn thương anh đâu.

Anh chạy rất nhanh, Minh Lăng điên cuồng đuổi đằng sau, nhưng chỉ một lát sau đã bỏ xa một đoạn dài, không còn thấy tấm hơi Chung Nguyên đâu.

Một mình Minh Lăng đứng dưới gốc cây, nghĩ một hồi rồi giọng nữ đó lại vang lên:

“Tên tiểu tử đó chạy đi đâu mất rồi, hấn lại chạy về phía quỷ môn quan rồi, ta cũng thực sự bó tay hết cách.”

Giọng của Minh Lăng lại xuất hiện, anh tức giận cầu nhàu:

“Chỉ có chút việc nhỏ như vậy cũng không làm nổi, một con ma hoa nhỏ nhoi cũng không xử lý được à? Bây giờ biết làm sao đây?”

Tứ Lan đạo cô rít lên:

“Người còn mặt mũi nào trách ta, nếu như không phải người lười vận động, đời nào ta chạy không kịp tiểu tử kia, người hỏi ta phải làm sao, vậy ta biết hỏi ai đây?”

Minh Lăng bực tức vô cùng, anh cũng chẳng có cách nào, đành phải chạy về hướng nhà Tô Di.

Tô Di vừa nghe xong tin này, sợ tới mức hai chân run bắn, toàn thân cô mềm nhũn, cô chỉ còn biết liên mồm hỏi:

“Biết làm gì bây giờ mới được đây?”

Cô lóng ngóng kéo vạt áo Minh Lăng cầu xin:

“Tứ Lan đạo cô, cầu xin đạo cô cứu cậu ấy.”

Minh Lăng không biết phải nói sao:

“Tứ Lan đạo cô đã quá thời hạn, sắp phải đi rồi, chỉ có thể dựa vào chúng ta mà thôi.”

“Dựa vào anh? Chết rồi, chết rồi, lần này Chung Nguyên chết chắc rồi.”

Minh Lăng bắt đầu gọi điện gọi Dịch Bình An và Trương Vĩ Quân, hai người đó nhanh chóng tới, khi nghe được tin này họ đều không biết phải làm sao. Đây là lần đầu tiên kể từ ngày hôm đó Bình An và Minh

Lăng gặp lại nhau, tình hình rất khẩn cấp, hai người giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Họ đều coi giây phút ôm nhau đó xảy ra trong mơ.

Bình An gầy đi rất nhiều, nhưng điều đó lại khiến cô trở nên thanh tú hơn. Cô ôm Tô Di đã rồi như tơ vò, không biết làm gì nữa. Tô Di chỉ còn biết liên mồm lẩm bẩm:

“Phải làm gì bây giờ? Làm gì bây giờ? Chung Nguyên phải làm sao bây giờ?”

Bình An an ủi cô, lúc này ai cũng nhận ra Chung Nguyên quan trọng biết bao trong lòng Tô Di, tuy rằng bình thường hai người liên tục cãi cọ nhưng trong thời khắc quan trọng đã vô cùng lo sợ sự an nguy của đối phương.

Minh Lăng nhìn ba người trước mặt, hai cô gái không biết chút pháp thuật nào và một sư huynh đã từng làm hòa thượng. Lần này quả thực không có cách nào rồi, Tứ Lam đạo cô lại chỉ có thể xuất hiện mỗi ngày một lần, nhưng tình hình Chung Nguyên không thể để quá hôm nay được, phải tự lực cánh sinh thôi.

Ánh mắt của Minh Lăng rất kiên định, anh lao xuống tầng dưới, những người còn lại đuổi theo sau, Minh Lăng vừa chạy vừa hồi tưởng lại một câu trước đây Chung Nguyên vô tình nói:

“Hoa là bà Bảy tầng dưới tặng cho, chính là bà già ở trong căn nhà đó, tôi đương nhiên phải chăm sóc cẩn thận chứ.”

Đáp án chắc chắn ở chỗ bà Bảy kia, anh nhất định phải cứu được Chung Nguyên, không thể tiếp tục để bạn bè chết trước mặt anh nữa.

Chung Nguyên ôm chậu hoa quỳnh chạy rất nhanh, nhanh tới mức chẳng mấy chốc đã biến mất trong màn đêm. Anh thở phào rồi đặt chậu hoa quỳnh trong lòng xuống, tiếp đó vừa lau mồ hôi vừa nghĩ:

“May mà hồi đại học mình có luyện qua chạy cự li ngắn, nếu không chắc đã không chạy nhanh hơn hòa thượng biến thái đó. Hòa thượng đó muốn hủy diệt em, anh sẽ không đời nào đồng ý đâu.”

Anh nghĩ thêm một hồi nữa rồi nói:

“Bất kể em là người hay quỷ, là yêu hay là ma, thì em vẫn là chính em, anh nhất định sẽ bảo vệ em, cho nên em không phải sợ đâu.”

Dường như chậu hoa kia nghe được những lời anh nói, đóa hoa khẽ rung lên mấy cái, không hiểu có phải Chung Nguyên bị ảo giác không, nhưng anh cảm thấy đầu nặng dần, tiếp đó gục đầu ngủ thiếp đi, thậm chí anh còn chẳng biết mình đang ở đâu nữa.

Trong lúc mơ màng, anh cảm thấy dường như có ai đó cầm tay mình, tiếp đó khẽ gọi tên anh. Anh mở mắt thấy khuôn mặt người con gái đó lọt vào tầm mắt.

Chính là người con gái trên khuôn mặt có nốt ruồi lệ kia, Chung Nguyên nắm lấy tay cô nói:

“Em mau chạy đi, có người tới bắt em đấy.”

“Anh, anh không sợ sao?”

“Ngốc à, anh đã nói rồi anh sẽ bảo vệ em mà, em chạy đi, người đó rất lợi hại đấy!”

Người con gái đó nhìn anh hồi lâu, tiếp đó không nói gì thêm, liền kéo anh bay lên trên, bay là là ngang qua đường. Chung Nguyên nhìn thấy bên dưới có rất nhiều người nhìn anh và cô, trong lòng anh bỗng trào dâng cảm giác mãn nguyện. Anh ngẩng nhìn kỹ những người phía dưới nhằm tìm kiếm người anh quen biết. Anh nhìn thấy Minh Lăng, Trương Vĩ Quân, An Li Huyền, Lạc Mĩ, Chu Thời Chân, họ đều đang mất chữ O mồm chữ A nhìn anh, trên nét mặt lộ rõ vẻ ghen ghét pha lẫn ngưỡng mộ. Anh nhìn thấy Tô Di, cô vẫn đang gào thét gì đó về phía anh, nhưng anh hoàn toàn không nghe thấy.

Nhìn thấy Tô Di, không biết tại sao lòng anh lại rung động. Anh muốn bay tới bên Tô Di, để nghe xem cô đang nói gì, nhưng ngón tay anh bị kéo nhẹ, người con gái kia liền nhanh chóng kéo anh bay lên những tầng mây.

Trên bầu trời xanh thẫm, lấp lánh ánh sao. Chung Nguyên bỗng không phân biệt được đâu là trên đâu là dưới nữa, chỉ cảm thấy mình đang ngao du giữa trời sao. Các vì sao nhấp nháy cặp mắt kì dị, tựa hồ có thể

chạm tay vào được. Anh giơ tay và thực sự đã chạm vào được một ngôi sao nhỏ, ngôi sao mềm mại màu da cam; chỉ nhỏ như quả bóng bàn. Ngôi sao đó định tránh anh, nhưng lại chậm hơn anh một bước. Chung Nguyên đã nắm được nó trong lòng bàn tay.

Anh vờ nắm chặt nắm đấm, ánh sáng màu cam lóe ra ngoài qua kẽ ngón tay, ngôi sao đó phát ra tiếng ù ù, như thể đang muốn tìm chỗ nào đó để trốn. Anh cười rồi lấy ngôi sao cho cô xem. Cô cẩn thận nhìn vào kẽ ngón tay anh mỉm cười, tiếp đó ghé sát mặt lại khe hôn lên mặt Chung Nguyên.

Chung Nguyên giống như bị điện giật, toàn thân anh tê dại, dòng điện phấn khích chạy ngược xuôi trong người anh. Anh cũng chẳng biết mình buông tay lúc nào nữa, ngôi sao giành được tự do kia vội vàng bay về phía xa. Ánh mắt Chung Nguyên nhìn theo ngôi sao chạy trốn kia, nhưng anh đột nhiên phát hiện những ngôi sao kia kết hợp lại với nhau thành hình một khuôn mặt – khuôn mặt phát sáng đó chính là mặt Tô Di.

Anh hơi bất ngờ. Nhưng khi anh vẫn chưa kịp có phản ứng, thì người con gái kia đã kéo tay anh bay xuống dưới tầng mây, với ý định hạ cánh xuống biển hoa kia.

Cánh đồng hoang hoa đỏ nở rộ kia vẫn như vậy, con sông vẫn chảy lững lờ không thay đổi.

Chung Nguyên ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt được kết hợp từ những vì sao. Những lúc này trên trời không còn gì nữa, có cảm giác màu đen như bị ngưng kết lại. Chung Nguyên có cảm giác bầu trời đang hạ dần xuống, cuối cùng hạ xuống dưới mặt đất ép mọi thứ thành bột.

Cô gái đang ở trên mặt sông, cô vẫy tay về phía Chung Nguyên:

“Lại đây!”

Chung Nguyên lững thững đi về phía cô. Cô đứng trên mặt nước, mặt nước phẳng lặng không hề có gợn sóng. Nước lặng lẽ chảy qua chân cô, bóng cô phản chiếu trên mặt nước.

Một bước, rồi lại bước nữa. Chỉ cần cùng cô vượt qua con sông này thì có thể ở bên nhau suốt đời.

Không hiểu sao Chung Nguyên bỗng nhớ tới Tô Di. Nhớ tới việc hai người giành nhau quả quyết hồi học mẫu giáo, rồi đánh nhau tới mức đôi bên đều khóc tướng lên. Nhớ hồi tiểu học, Chung Nguyên vác cặp cho Tô Di, anh vừa thở phì phò vừa đuổi theo Tô Di đã cách anh rất xa. Nghĩ về hồi đại học, hai người cùng quay cốp, kết quả đều thi trượt. Nhớ tới việc Tô Di từ chức ở công ty về nhà, rồi lao vào lòng anh khóc tức tưởi, nói là có một lão già có hành vi không đứng đắn với cô. Nhớ tới lúc cùng cô sửa chữa quán bar, kết quả là người đầy sơn đen, khắp người nổi mụn đỏ. Nhớ tới việc Tô Di bôi thuốc cao trên lưng cho anh, các ngón tay nhẹ nhàng lướt trên lưng tạo cảm giác dễ chịu vô cùng.

Vượt qua con sông này, chắc sẽ chẳng còn gì nữa. Trong lòng Chung Nguyên bỗng vang lên một giọng nói khe khẽ.

“Tới đây.”

Cô đứng trên mặt nước, giống như bông thủy tiên lướt trên mặt nước, khẽ rung rinh bóng ngược của mình.

Chỉ cần được ở bên cô, cho dù mất hết mọi thứ có sao đâu?

Chung Nguyên lại bước thêm một bước nữa. Chỉ cần bước thêm một bước nữa, anh cũng sẽ đứng trên mặt nước giống cô, có thể nắm tay cô được rồi.

Anh nhìn cô rồi cười.

Cô nhìn anh, nụ cười trong đáy mắt đã biến đâu mất, lúc này lộ rõ vẻ sốt ruột.

Chung Nguyên nhìn sâu vào mắt cô, đột nhiên anh bắt đầu lưỡng lự. Ánh mắt đó dường như anh đã gặp ở đâu đó. Đầu Chung Nguyên điểm lại những hồi ức trong quá khứ, anh đột nhiên nhớ ra, ánh mắt đó trong buổi tối anh nhìn thấy một đôi nam nữ đi qua tầng dưới. Người con gái đó liếc về phía anh trong bóng tối, tuy không nhìn rõ nhưng lúc đó anh có đúng cảm giác như lúc này. Chung Nguyên hoảng hốt, đột ngột đứng khựng lại. Những cảnh tượng trong quá khứ thoáng hiện, dường như hương hoa ở dải đất này có thể dẫn dụ trí nhớ của người ta thì phải.

“Đây là loài hoa Manjusaka.”

Anh nghe thấy tiếng cô nói trong kí ức. Manjusaka...chờ một chút!

Manjusaka?

Đột nhiên Chung Nguyên nhớ tới một bài viết đã từng đọc trên diễn đàn ma trước đây, trước đây anh đã đọc qua cái tên này rồi. Manjusaka.

“Manjusaka, còn gọi là hoa bỉ ngạn. Thường được cho là loài hoa tiếp dẫn sống ở bờ sông Tam Đồ. Theo truyền thuyết mùi thơm của hoa có ma lực, có thể gọi được kí ức của người chết lúc còn sống.”

“Hoa bỉ ngạn, hoa nở bờ bên kia, lúc hoa nở không nhìn thấy lá, lúc có lá không thấy hoa đâu, hoa lá không bao giờ xuất hiện cùng lúc, đời đời lỡ mất nhau. Tương truyền loài hoa này chỉ nở ở suối vàng, đó là phong cảnh duy nhất trên đường tới suối vàng.”

Đường tới suối vàng... vậy thì, mọi thứ tồn tại ở đây, chẳng phải chính là sông Tam Đồ trong truyền thuyết đó sao? Là con sông mà người chết phải đi qua đó ư?

Người thanh niên đó nhảy lầu chết rồi. Còn mình lúc này, cũng sắp chết rồi sao?

Giọng nói khe khẽ lại vang lên, chết chẳng phải là việc tốt đẹp nhất sao? Vĩnh viễn không phải đau khổ nữa, vĩnh viễn không bị đau lòng.

Nhưng lại có một giọng nói nhắc nhở anh:

“Anh chết rồi, có người sẽ đau lòng đấy, Tô Di chắc chắn sẽ khóc.”

Chung Nguyên dừng lại, anh nghĩ tiếp:

“Đúng vậy, hôm nay mình vừa mới khiến Tô Di khóc, mình không thể tiếp tục làm cô ấy khóc nữa. Nếu mình chết rồi, ai giúp cô ấy lo liệu việc làm ăn ở quán bar chứ? Cô ấy thật ngốc, cô ấy cần mình chăm sóc.”

Người con gái đó vẫn đứng trên mặt nước, vẫn lơ lửng yêu kiều như vậy. Vừa như gần lại vừa như rất xa, dường như chỉ cần giơ tay cũng có thể chạm vào được nhưng lại xa tới mức không bao giờ chạm vào được vạt sao của cô. Cô vẫn vừa mỉm cười vừa vẫy tay về phía Chung Nguyên. Nhưng Chung Nguyên lại nhận thấy rõ ràng trong ánh mắt cô không hề ánh lên sự vui vẻ, trái lại long lanh nước mắt.

Toàn thân Chung Nguyên run bắn, đầu óc anh trống rỗng hoàn toàn, anh không biết phải lựa chọn thế nào nữa. Nếu chọn sống thì sẽ được ở lại bên Tô Di, còn nếu chọn chết, anh sẽ mãi được ở bên cô.

Anh ngẩng đầu chỉ thấy cả dải đất đầy những hoa Manjusaka rung rinh trong gió. Những ngón tay mềm mại, trắng nõn của cô lại ánh lên ánh sáng trắng như xương.

Biết đi đâu về đâu bây giờ, lúc này anh mới hiểu cảm giác của Minh Lãng, cả hai sự lựa chọn đều khó như nhau, trái tim của một người làm sao có thể yêu cả hai người con gái cùng một lúc được? Có lẽ, ngay lập tức, anh sẽ biết được đáp án.

Lúc Minh Lãng xông vào căn nhà nhỏ đó, từ xa nhìn căn nhà đó vốn có đèn, nhưng khi Minh Lãng bước chân vào cửa, đèn phụt tắt.

Bóng tối ập tới như ánh đao, Minh Lãng lùi về phía sau, tiếp đó kinh hãi hét to:

“Thất tinh tỏa hồn trận.”

Trong bóng tối vọng ra một giọng nói vừa già nua vừa chói tai, cứ ken két như thể có người dùng dao cắt vào miếng sắt bên tai vậy. Điều này khiến người ta liên tưởng tới đám chuột sống trong công.

“Người là người nhà họ Kha phải không? Có thể nhận ra thế trận này, xem ra cũng có chút đạo hành đấy.”

Minh Lãng thấy lòng nhói đau, anh thực sự không muốn nghe lại mấy từ người nhà họ Kha, anh đã mệt mỏi cả nửa đời với những thứ này, thậm chí còn mất cả người yêu đầu nhất, anh lắc đầu nói:

“Không phải, bản tăng pháp hiệu Minh Lãng.”

“Ha ha, cũng hay thật đấy, người nhà họ Kha không trừ ma bắt quỷ, lại chạy đi làm hòa thượng, trừ phi người bị trọng thương, mất đi khả năng của người nhà họ Kha mà thôi?”

Giọng nói đó như thể đã biết tổng mọi chuyện.

“Rốt cuộc bà là ai?”

Tô Di đứng đằng sau hét lên.

“Bất kể bà là ai, thì hãy giao Chung Nguyên ra đây, đừng có ở đó mà giả thần giả thánh nữa.”

Trong bóng tối, có ánh nến le lói ở đằng xa, có người cầm đèn chạy tới, càng lúc càng gần, người Minh Lăng và Tô Di nhìn thấy là một bà lão già nua. Bà ta không giống người lắm, giống như xác chết với nước da đã phân hủy hết kia, nhưng ánh mắt bà ta vẫn rất thâm độc.

“Giả thần giả thánh, cô gái bé nhỏ, nhớ giữ mồm giữ miệng tích chút đức đi, người trong lòng cô chắc đã chết rồi. Nếu muốn tìm hắc, tôi cũng có thể tiễn cô một đoạn.”

Liền sau đó bà già đảo mắt, Minh Lăng bỏ chuối tràng hạt trong tay ra rồi đánh về phía Tô Di, động tác của anh và bà già kia dường như được tiến hành một lúc. Nhưng do Minh Lăng đứng gần nên chuối hạt nhanh hơn, chuối hạt tạo thành một vầng sáng trước ngực Tô Di. Chỉ nghe thấy một tiếng roạt, một bàn tay xương trắng bị đẩy ra khỏi vầng sáng vàng kia, nếu Minh Lăng không nhanh thì bàn tay đó đã cắm vào ngực Tô Di rồi.

Chỉ một giây chậm trễ, thì Tô Di đã bị giết trước nhiều người thế này, mọi người đều sợ tới mức toát mồ hôi, bất giác không ai bảo ai đều lùi về phía sau.

Minh Lăng vẫn đứng im tại chỗ, anh cũng không tiến lên phía trước, khoe miệng bà già kia khê động đậy, trông như dở khóc dở cười. Nét mặt bà ta kì dị, càng trở nên ma quái hơn dưới ánh nến.

“Thật không hổ là người nhà họ Kha, cho dù đã mất đi công lực, cũng biết không thể xông thẳng vào được Thất tinh tỏa hồn trận, đừng nói là người không có công lực, cho dù là có, thì đạo hành của người cũng không thể xông vào được thất tinh của ta. Người nhà họ Kha các ngươi cũng chỉ có chút bản lĩnh như thế mà thôi, ta không thèm chấp.”

Trông mặt bà ta hiện rõ vẻ bất cần.

“Tại sao bà cứ quần lấy Chung Nguyên hử, anh ấy chỉ là một người bình thường thôi mà.”

“Hắc tuy là người bình thường, nhưng hắc có thể tiếp cận Thanh tở thì đã không còn là người bình thường nữa, ta muốn lấy linh hồn của hắc để dùng.”

“Thanh tở?”

Minh Lăng hoàn toàn không hiểu.

“Năm đó công phu của ngươi vẫn còn chưa luyện thành! Chẳng biết cái gì, thôi, ta cũng không muốn lôi thôi gì với nhà họ Kha các ngươi nữa. Ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta, hôm nay ngươi không xông vào được, ta cũng không muốn ra làm hại ngươi. Nếu ngươi còn biết tốt xấu, thì hãy mau chóng đi đi. Bây giờ đi, bạn của các ngươi còn được toàn thây, nếu muộn rồi, e rằng cả xác cũng không tìm được nguyên vẹn đâu.”

Bà già đó cười rất đáng hận, nhưng Minh Lăng chỉ còn biết giậm chân kéo mấy người bạn chạy ra ngoài. Bản thân mình còn đấu không lại, nhưng cũng có thể nhận ra bà ta không muốn ra, dường như bà ta đang nắm giữ thứ gì rất quan trọng. Còn nếu đấu thực sự, mình chắc chắn không phải đối thủ của bà ta. Nhưng bà ta muốn nhẹ nhàng có được tính mạng của mấy người này, e rằng không dễ dàng như vậy.

Bà Bẩy nhìn theo bóng mấy người đã chạy về phía xa, rồi lại nhìn ngọn nến trong tay, tiếp đó làm bầm một mình:

“Thức nhi, con phải ra tay nhanh hơn một chút!”

Chung Nguyên đứng ở bờ sông nhìn người con gái kia.

Bỗng nhiên anh cất tiếng hỏi:

“Em tên là gì vậy?”

Người con gái ngáy người một lát rồi đáp:

“Thức nhi.”

“Thức nhi, đúng là một cái tên đẹp. Anh cũng muốn đi theo em, nhưng anh vẫn không thể bỏ được một số thứ.”

Mặt Thức nhi ngay lập tức tối sầm lại:

“Anh lại không nỡ rời xa Tô Di đúng không?”

“Ừ.”

“Tại sao anh không sợ? Anh biết rõ em không phải là người, cũng biết rõ em muốn dụ anh đi vào chỗ chết.”

“Nhìn em anh cảm thấy rất cô đơn, rất lạnh lẽo, không biết tại sao, anh rất mến em, anh thực sự muốn dành nhiều thời gian bên em. Cho dù anh không cứu nổi em, cũng không giúp được em việc gì, nhưng anh thực lòng có thể trả mọi giá để em không còn buồn như vậy nữa.”

Chung Nguyên nhìn vào mắt cô kiên định nói.

“Có đáng vậy không? Vì một người muốn lấy mạng của anh ư?”

Tay của cô gái khẽ run lên. Nước sông vẫn đen kịt như vậy, cô không có bóng, phía sau lưng cô là từng phiến từng phiến hoa nở rộ. Từng đóa hoa giống như muốn sống hết mình, gắng hết sức nở rộ.

“Không có gì đáng hay không đáng cả, muốn làm vậy, cho nên anh làm thôi.”

“Nhưng, anh vẫn không chịu qua đây.”

Khuôn mặt Thức nhi vẫn đau khổ như vậy.

Chung Nguyên cúi đầu, trầm ngâm một hồi rồi nói tiếp:

“Ừ, anh thực sự không thể khiến cho cô ấy khóc thêm một lần nữa, anh đã một lần vì em khiến cô ấy khóc rồi, anh không muốn tiếp tục làm tổn thương cô ấy.”

Một hàng lệ máu chậm chậm chảy dài trên khuôn mặt Thức nhi, tiếp đó cô chậm rãi nói:

“Người trong tim anh là cô ấy, tuy anh nói bằng lòng đi với em, bằng lòng bảo vệ cho em, muốn em không cô đơn nữa, nhưng trong lòng anh vẫn yêu cô ấy. Bởi vì khi đối diện với sự tổn thương, anh đã lựa chọn làm tổn thương em để bảo vệ cô ấy.”

Chung Nguyên không nói gì thêm nữa, họng anh nghẹn cứng, hồi lâu sau mới lên tiếng:

“Xin lỗi, anh cũng không biết, anh quả thực không biết.”

Thức nhi liền cười nhạt nói tiếp:

“Nếu em vẫn cố kéo anh tới đây thì sao? Trong thế giới ảo giác này, anh cũng chẳng có sức mà chống cự đâu.”

Chung Nguyên chỉ thần thờ nhìn cô, tiếp đó nhấn mạnh từng từ nói:

“Anh cũng tuyệt đối không chống cự đâu, bởi việc này anh nợ em mà.”

Thức nhi nghe vậy sững người, nhưng cô vẫn tiếp tục bước về phía trước. Cô muốn kéo anh qua sông, tới bờ đối diện của cái chết. Làm vậy anh sẽ không còn phải bị thương, không còn đau khổ, không còn thất bại, trong lòng anh sẽ không còn hình bóng người khác nữa. Tới lúc đó hai người họ có thể mãi mãi bên nhau, sưởi ấm cho nhau, cô sẽ không bao giờ phải chịu đựng cái lạnh thấu xương thấu thịt, cùng bóng tối bao la dài dằng dặc kia, cô sẽ không còn phải sợ gì nữa.

Anh khác với những tên đàn ông khác, anh thực lòng yêu cô, không bị cô mê hoặc, là người thực lòng nguyện yêu cô.

Cô không thể bỏ qua anh, cũng giống như người chết đuối không thể bỏ qua một cọng rơm cuối cùng vậy.

Chung Nguyên nhìn cô từ xa bước tiến tới gần mình, mặt nước bằng phẳng như mặt gương, cô bước trên đó không tạo thành bất cứ gợn sóng nào.

Khi cảnh cửa của sổ phận bắt đầu mở ra, anh không có cách nào chống lại, nhưng đúng giây khắc đó anh hiểu được trái tim mình. Thực ra trong con tim của một người thực sự không thể yêu hai người cùng một lúc, anh có thể thích em, mến em, bằng lòng trả mọi giá vì em, nhưng anh lại chỉ có thể yêu cô ấy.

Lúc Minh Lãng chạy ra khỏi căn nhà của bà Bảy, Tô Di đã hoàn toàn mất lí trí, cô giống như bị điên, cứ chạy lung tung không mục đích, Bình An hoàn toàn không thể giữ được cô.

Minh Lãng đứng ở đó suy nghĩ, Bình An nhắc nhở anh:

“Lần trước Chung Nguyên chẳng phải đã từng nói người tiếp theo sẽ là anh ấy đúng không?”

Minh Lãng liền hét to lên:

“Vẫn chưa chết đâu, vẫn còn thời gian, tôi biết anh ấy ở đâu rồi.”

Lúc này mấy người lại tiếp tục chạy như bay về phía tòa nhà trong khu nhà kia.

Chính là trên sân thượng tòa nhà đó, cách đây không lâu có một thanh niên tự sát. Chung Nguyên từng chỉ cho Minh Lãng thấy, còn nói bản thân anh bị người thanh niên kia chỉ vào rồi dụi dằm nói chính tại sân thượng này rằng:

“Người tiếp theo sẽ là anh.”

Người thanh niên ấy không phải tự sát mà là bị ma dẫn dụ, lúc này chắc Chung Nguyên cũng đang ở đó.

Họ nhanh chóng tới sân thượng, quả nhiên nhìn thấy một người đang đứng trên sân thượng dưới ánh trăng mờ. Người đó đứng rất nguy hiểm, chỉ cần tiến thêm hai bước về phía trước, anh ấy chắc chắn sẽ rơi xuống dưới.

Tô Di hét toáng đòi xông lên phía trước nhưng bị Trương Vĩ Quân giữ lại:

“Đừng đi, cẩn thận làm kinh động anh ta, thế là xong đời đấy.”

Minh Lãng tiến từng bước nhỏ về phía trước, Chung Nguyên cũng nhìn thấy Thúc nhi đang từng bước tiến về chỗ mình, cô đã tiến tới sát anh, sắp sửa chạm vào ngón tay anh rồi. Toàn thân Chung Nguyên cứng đờ, Thúc nhi sắp sửa kéo anh xuống sông rồi.

“Chung Nguyên? Chung Nguyên?”

Chung Nguyên khê rướn nửa mắt lên, mắt anh vô thần không để ý tới Minh Lãng.

Minh Lãng tiến gần lại quan sát cẩn thận mắt Chung Nguyên, đồng tử của Chung Nguyên đã giãn ra, chỉ hiện khuôn mặt nhỏ xíu của Minh Lãng. Minh Lãng cảm thấy nguy hiểm liền vỗ nhẹ vào vai Chung Nguyên thì phát hiện cơ thịt của anh đã căng ra. Bàn tay chạm vào người Chung Nguyên của Minh Lãng lạnh buốt, dường như có một luồng khí lạnh luồn vào đầu ngón tay anh.

Minh Lãng giật mình. Hiện tượng này đúng là...ma nhập!

Anh gọi to tên Chung Nguyên, với mục đích đánh thức Chung Nguyên tỉnh lại. Đồng thời còn đập vào vai Chung Nguyên, nhằm kéo Chung Nguyên về chỗ an toàn. Ai ngờ Chung Nguyên lại giống như mọc rễ ở đó, mặc cho Minh Lãng đẩy mạnh thế nào, vẫn không hề suy chuyển.

Minh Lãng thấy tình hình đã rất nguy cấp, anh suy tính Chung Nguyên đã bị con ma hoa kia quấn lâu như vậy, tới giờ vẫn chưa xảy ra chuyện gì đúng là kì tích. Nếu tiếp tục kéo dài, thì sẽ phiền phức vô cùng. Ngoài việc đánh mạnh vào Chung Nguyên, bản thân Minh Lãng cũng chẳng có cách nào khác. Chung Nguyên lại tiến về phía trước một bước, tuy chậm rãi nhưng không thể ngăn chặn được, lại còn đẩy Minh Lãng sang một bên. Minh Lãng quay đầu nhìn xuống dưới, phía dưới tòa nhà năm tầng này là thảm cỏ.

Rớt xuống dưới chắc cũng chẳng có gì đâu...trong giây lát trong đầu Minh Lãng thoáng qua ý nghĩ trên. Tiếp đó anh rùng mình, lẽ nào mình cũng bị ma nhập rồi sao?

Anh vội vàng bình tâm trở lại, anh thực sự không dám động vào Chung Nguyên thêm lần nữa.

Chung Nguyên lại tiến về phía trước thêm một bước nữa, tay Chung Nguyên đã bám vào lan can trên sân thượng. Chỉ cần tiến thêm một bước nữa, anh sẽ vượt qua sân thượng, rơi vào màn đêm bất tận.

Minh Lãng hạ quyết tâm cắn vào đầu lưỡi của mình. Đã không có cách nào để thi triển, đành phải dùng chiêu cuối cùng này thôi.

Bóng ông nội lại hiện ra trong đầu Minh Lãng.

“Chiêu này nhất định phải cẩn thận khi sử dụng. Phóng ra tất cả dương khí, không để lại chút khoảng trống để xoay sở, trong giây lát nguyên khí xuất chiêu, dễ bị ma quỷ xung quanh xâm nhập. Không những như vậy, tay chân của cháu cùng người bị ma nhập kia tiếp xúc với nhau, nếu như một lần tấn công đã đánh thắng thì không sao; nhưng nếu đạo hành chưa đủ thâm hậu, rất có khả năng còn bị cản trở, hậu quả rất khó lường. Trong số người nhà họ Kha, cho dù cháu có năng lực bẩm sinh, nhưng do từ nhỏ được chiều chuộng quá...”

Minh Lãng hiểu ý nghĩa tiếng thở dài của ông nội. Nhưng hiện giờ, còn có cách nào khác nữa. Từ nhỏ anh đã ham chơi, thêm vào đó gia cảnh lại dư giả, được chiều quá mức, còn không nỡ để anh chuyên tâm luyện tập pháp thuật gia truyền. Tuy anh bẩm sinh thông minh, nhưng từ nhỏ không chịu khổ công luyện tập, nên những thứ anh học được chỉ bằng một phần mười của bố, đừng nhắc tới việc so với ông nội. Hiện giờ với chút pháp thuật kia, chỉ có thể phát huy được mấy ngày trong tháng. Hôm nay lại không phải ngày đặc biệt gì, đành phải mạo hiểm thôi.

Minh Lãng trong lòng chỉ còn biết cầu xin liệt tổ liệt tông nhà họ Kha phù hộ. Anh lặng lẽ niệm khẩu quyết, cắn rách đầu lưỡi, tiếp đó tóm lấy tay Chung Nguyên, rồi nói lớn:

“Phá!”

Một ngụm máu được phun lên khuôn mặt ngây ra như gỗ của Chung Nguyên.

Minh Lãng cảm thấy cơn lạnh thấu xương từ đôi bàn tay truyền vào người, rồi chạy thẳng tới tim. Anh có cảm giác tim mình giống như bị một bàn tay lạnh giá bóp chặt, máu ngay lập tức dồn lên ngực. Mắt anh tối sầm rồi ngã vật xuống.

Chung Nguyên ngay lập tức mở mắt, chỉ thấy cảnh sắc xung quanh đã biến mất, còn tay của anh bị một cánh tay khác nắm chặt, có thứ gì đó ấm ấm bắn vào tay anh. Thức thì như thể bị lửa thiêu vội vàng rút tay lại, cô nhìn anh đầy đau thương rồi dần bị kéo đi.

Ngay lập tức có người chạy tới ôm lấy người Chung Nguyên, vừa quay đầu lại nhận ra đó là Trương Vĩ Quân. Chung Nguyên nhận thấy mình đang đứng ở trên sân thượng, chỉ cần bước thêm bước nữa thôi sẽ bị rơi xuống dưới. Kết quả sẽ bị thiệt nát xương tan.

Tô Di nhảy bổ tới, cô sà vào lòng Chung Nguyên run rẩy, hồi lâu mới khóc ra tiếng. Còn Dịch Bình An chạy tới ôm Minh Lãng đã ngất đi, vừa chạm vào người anh, cô nhận thấy người anh lạnh như băng, lạnh như từ trong tim lạnh ra. Cô vốn định buông tay, nhưng lại bất giác ôm anh chặt hơn.

Minh Lãng được truyền chút hơi ấm vào thì cũng đỡ hơn, anh từ từ mở mắt nhìn Bình An nói:

“Mau bỏ tôi xuống, tôi đã bị âm khí xâm nhập, bị con ma hoa kia cản trở, nó vô cùng lạnh lẽo, cô đừng ôm nữa bởi sẽ bị tổn thọ.”

Minh Lãng giãy giụa định thoát khỏi vòng tay của Dịch Bình An nhưng bị cô ôm chặt từ phía sau. Mặt cô kề sát vào cổ Minh Lãng, cổ anh lạnh vô cùng, giống như một khối băng ngàn năm không có cách nào tan chảy vậy.

Cô vùi đầu xuống, có lẽ đây là lần cuối cùng cô ôm anh, nếu không phải lúc cam go thể này, làm sao cô có đủ can đảm lại có cơ ôm Minh Lãng thể này chứ?

Cô cho rằng mình không vấn đề gì, chỉ là một lần thất tình bình thường, rất bình thường, tuy có buồn nhưng vết thương sẽ lành, trong lòng tuy vẫn đau, nhưng một ngày nào đó sẽ tê dại đi. Chờ tới lúc tê dại đi thì cũng quen rồi, sẽ nhanh chóng quên đi thôi.

Nhưng hôm nay vừa nhìn thấy Minh Lãng, cô mới nhận ra lần này cô thực sự đã yêu anh mất rồi.

Cô thực sự đã rung động trước một hòa thượng, không những thế lại còn là hòa thượng không yêu cô, cho nên Bình An ngoài việc áp sát vào cổ anh cười đau khổ còn có thể làm được việc gì nữa?

Minh Lăng không còn đủ sức để thoát khỏi vòng tay của Bình An thì cũng sốt ruột vô cùng, anh liền vô tình nói với cô:

“Cô buông tay ra, tôi không thích cô đâu, chúng ta thực sự không thể được, cô làm vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì đâu, thà cô nuôi một con chó còn tốt hơn việc đối tốt với tôi.”

“Em sẵn lòng, chẳng liên quan gì tới anh cả, em thích anh, anh quan tâm được chắc?”

Bình An vừa khóc sau lưng vừa khẽ đáp lại. Cô đã không có cách nào tránh được thứ cảm xúc mãnh liệt này, thì cũng đành kiên cường đối mặt thôi.

“Thật sự sẽ khiến cô tổn thọ đấy, tự tôi sẽ khỏi thôi, người nhà họ Kha chúng tôi không bị âm khí làm cho tổn thọ, nhưng người bình thường như cô thì không được đâu.”

Minh Lăng cố gắng nói câu này, miệng anh trào máu tươi, chỉ bản thân anh biết rõ anh đã bị thương nặng từ cuộc ác chiến trước đây, từ đó tới giờ anh vẫn chưa khỏi thực sự. Thế nhưng hôm nay lại bắt buộc phải sử dụng phép thuật nguy hiểm kia để cứu Chung Nguyên, có thể nói là vết thương mới khiến cho vết thương cũ trở nên nghiêm trọng. Đó mới là cú đòn chí mạng.

Mắt anh tối dần lại, trong lòng anh biết rõ nếu anh không nhận được chút dương khí được truyền tới không ngừng từ người Bình An thì anh có khả năng mất mạng bất cứ lúc nào. Nhưng cứ mỗi phút Bình An ôm anh, thì sự nguy hiểm cô sẽ gặp phải càng tăng lên. Anh cảm nhận được cô đã lạnh run người, tuy vậy vẫn gắng cười nói bình thường, nhưng giọng nói của cô đã dần lạc hẳn đi.

Trái tim Minh Lăng bắt đầu nhói đau, bởi bản thân anh đã không thể bảo vệ được Bình An, lại còn khiến cô rơi vào nguy hiểm, khiến cô phải trả giá quá nhiều. Lúc cô tựa vào người anh tại sao anh luôn hoảng hốt, anh chỉ muốn thời gian ngừng trôi, để anh không còn phải gánh chịu nhiều nỗi đau khổ và sự giày vò như vậy.

Minh Lăng hiện giờ giống như người đã đi quá lâu trong sa mạc, bỗng gặp được một giếng nước trong liền muốn dừng lại, không muốn tiếp tục cuộc hành trình gian nan kia nữa.

Tình hình Chung Nguyên cũng chẳng khá khẩm gì hơn, do bị ma hoa dẫn vào thế giới ảo quá lâu nên dù đã được cứu nhưng cơ thể yếu tới mức không thể đi lại được.

Tô Di cầm điện thoại chuẩn bị gọi 120, nhưng Trương Vĩ Quân ngăn lại:

“Đưa vào bệnh viện không có tác dụng gì đâu, chúng ta nên ngay lập tức tới chùa Pháp Âm, tình hình của Minh Lăng và Chung Nguyên đều nguy hiểm.”

“Về ư, đi về có tác dụng gì sao? Trụ trì chùa Pháp Âm còn thế này đó thôi.”

Tô Di chỉ vào Minh Lăng lúc này đã nằm co quắp.

Trương Vĩ Quân nghiêm túc nói:

“Đừng bao giờ coi thường chùa Pháp Âm, đó là một ngôi chùa cổ nghìn năm, mặc dù danh tiếng không nổi lắm, nhưng tiếng đồn về trừ tà đã được truyền ra ngoài. Tôi cũng không biết tại sao sư phụ lại ứng anh chàng này làm trụ trì nữa nhưng ngoài anh chàng này ra thì sư huynh của tôi ở trong chùa mạnh hơn anh chàng này nhiều.”

Nét mặt Tô Di lộ rõ vẻ không tin.

“Thật đấy, hiện giờ anh ta bị thương do âm khí, do vậy có thể dùng Phật pháp chí cương chỉ dương trong chùa để điều trị.”

Tô Di đưa mắt nhìn Chung Nguyên đã ngất xỉu kia nói:

“Cậu ấy cũng phải đi sao?”

Trương Vĩ Quân hần học lờm Tô Di một cái, trà thù việc vừa rồi cô coi thường sư môn:

“Hiện giờ cậu ta ngất xỉu chỉ là do cơ thể quá suy nhược mà thôi, nên truyền chút đường gluco. Đưa cậu ấy tới bệnh viện là thích hợp nhất.”

Tô Di cảm thấy khó xử nhìn Chung Nguyên rồi nhìn sang Minh Lãng, hiện giờ cô chỉ có thể chăm sóc một người.

Trương Vĩ Quân hừ một tiếng.

“Đừng nhìn nữa, rõ ràng cô muốn chăm sóc Chung Nguyên, thiên vị thế có thằng mù mới không nhận ra. Cô mau đưa anh chàng Chung Nguyên vào bệnh viện, còn tôi và Dịch Bình An sẽ đưa Minh Lãng tới chùa Pháp Âm.”

“Được, tôi sẽ đưa Chung Nguyên tới bệnh viện, có điều mọi người định tới chùa Pháp Âm như thế nào?”

“Đi bằng gì ư? Chỉ có thể đi tàu hỏa thôi, lái xe e rằng không an toàn lắm, tôi không thể vừa chăm sóc Minh Lãng vừa lái xe được.”

Tô Di đứng dậy, cô cảm thấy Chung Nguyên đã thở đều trở lại. Cô nắm Trương Vĩ Quân một cái rồi nói:

“Yên tâm đi, mọi thứ ở đây để tôi lo.”

Trong giây phút đó, cô bỗng cảm thấy anh chàng già cả xem ra chẳng có tác dụng này bỗng rất giống một người đàn ông vĩ đại đảm đương mọi việc.

Trương Vĩ Quân cũng nhìn cô một cái, anh cảm thấy bà chủ tham tiền trong giây phút này trở nên nghĩa khí, có thể làm bạn được. Anh thầm hạ quyết tâm phải bảo vệ tốt Minh Lãng và Bình An, đưa họ tới chùa Pháp Âm an toàn.

Đêm tuy dài nhưng với tình bạn và sự quan tâm của những người này, đêm trở nên không còn lạnh lẽo và thê lương, cũng không khiến người ta cảm thấy mãi không tới được bờ.

Chung Nguyên giãy giụa một lát, sau khi tỉnh lại, vừa nhìn thấy Tô Di liền cười hỏi:

“Minh Lãng khỏe không?”

Tô Di không trả lời, Chung Nguyên quay lại nhìn Minh Lãng, rồi ngắc ngứ nói:

“Hòa thượng thối, ai cần anh cứu chứ, bây giờ bản thân anh bị thương rồi, liệu có khỏi được không?”

Minh Lãng tỏ vẻ bất cần:

“Cái gì mà thương với cả tật chứ, chỉ là vết thương ngoài da thôi, đương nhiên có thể chữa khỏi. Hiện giờ anh trong tình trạng dở sống dở chết, đáng ra tôi nên để mặc cho anh chết quách đi.”

“Nhanh chóng mà khỏi đi đấy, chúng ta còn phải mở cửa làm ăn nữa, thiếu mất nhân vật kéo khách như anh không được đâu.”

Chung Nguyên kiên định nhìn Minh Lãng.

Minh Lãng gật đầu đáp:

“Tôi nhất định sẽ quay lại, anh yên tâm đi. Anh đừng chết trước tôi là được, nếu không quán bar của chúng ta lại mất đi một nhân viên phục vụ miễn phí.”

Chung Nguyên lại khó khăn hỏi:

“Hoa của tôi đâu?”

“Còn nhắc tới hoa kia đấy? Anh suýt chết vì yêu hoa đấy, vậy mà bây giờ vẫn còn nhớ nhung nữa.”

“Hoa của tôi làm sao rồi?”

Chung Nguyên sốt ruột hỏi:

“Chết rồi.”

Trương Vĩ Quân đưa chậu hoa tới, quả nhiên chậu hoa vốn xanh mướt hiện giờ đã hoàn toàn khô héo, hoa đã rụng xuống, lúc này trông nó giống như một xác chết không đầu vậy.

Chung Nguyên ngồi dậy, khoe miệng anh rịn máu tươi, tay anh run lên, anh thầm nghĩ cô ấy chết thật rồi sao? Từ trước tới giờ mình chưa từng muốn làm tổn thương cô ấy. Lòng anh nhói đau từng hồi, bàn tay ôm chậu hoa buông thõng về phía sau, anh không còn có thể chống cự được lâu hơn nữa liền khụy xuống.

Khi rút cây hoa ra khỏi đất, mọi người đều ngỡ ngàng nhìn thấy cây hoa đó không có rễ.

Hoa không rễ, đoạn trảng là những loài thực vật nở nhiều nhất trên đường chết chóc. Ngay lập tức một luồng khí lạnh vây lấy mọi người, Tô Di và Trương Vĩ Quân không nói năng gì chỉ nhìn chăm chăm vào chậu hoa kì dị kia.

Trong căn nhà nhỏ giống như địa ngục của bà Bảy, tỏa ra mùi chết chóc lạnh lẽo, bà Bảy lấy ra một chiếc rễ cây, bà ta vừa đập bàn thì tấm bùa phía dưới bàn cùng con gà sống được bày ở đó cùng lúc phun máu tươi. Bà ta vung tay ném chiếc rễ kia vào chậu lửa đang đốt tiền giấy, liền sau đó vọng tới tiếng hét lạnh lạnh thảm thiết giống như bị lửa thiêu của một cô gái.

Bà Bảy lạnh lùng nói:

“Không ngờ người lại phản bội ta, bao nhiêu năm nay ta đã vì người làm phép giết không biết bao nhiêu người, mới có được dương khí của chúng giữ cho người không bị hồn siêu phách lạc, không ngờ người lại vong ân bội nghĩa.”

“Con đâu có, con đâu có.”

Giọng nữ đó vội vàng phân bua.

“Đâu có, đâu có vậy tại sao vừa rồi người không giết Chung Nguyên rồi mang hồn của hắn về đây?”

“Con không kịp ra tay, thì hắn đã được tên hòa thượng thối kia cứu rồi.”

“Là không kịp ra tay hay không nỡ ra tay? Ta thấy người thích tên tiểu tử đó rồi, không nỡ giết hắn, thời gian dài như vậy, người căn bản không có ý định giết hắn, cuối cùng để tên hòa thượng thối kia tới kịp. Thực ra tên hòa thượng kia không thể nhanh bằng người được, là người cố ý để cho tiểu tử kia đường sống. Đừng cho rằng ta ở đây không biết gì, ta ở trong Thất tinh tỏa hồn trận có gì mà không biết chứ? Người còn dám nói dối...”

Giọng nói đó yếu dần đi, sau cùng thoi thóp:

“Cầu xin mẹ nuôi tha cho Thức nhi, con không thích hắn, con thực sự không kịp ra tay. Con vẫn muốn làm việc giúp mẹ, con giúp mẹ đi giết hắn, xin mẹ cho con thêm một cơ hội nữa. Cầu xin mẹ tha cho Thức nhi lần này, là con sai rồi.”

Bà Bảy vung tay, ngọn lửa trong chậu vụt tắt, bà ta lấy chiếc rễ hoa quỳnh kia ra rồi hần học nói:

“Người đừng quên đây, rễ của người đang ở trong tay ta, nếu người còn làm ngược ý ta, ta sẽ lập tức tiêu diệt rễ của người, khiến người vạn kiếp không thể siêu sinh. Đi đi, tên tiểu tử đó vẫn có ý với người, nếu người tiến hành giết hắn lần nữa, cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn đâu.”

Chỉ thấy tiếng khóc thút thít của người con gái đó xa dần, cuối cùng biến mất không nghe thấy gì nữa, chỉ để lại sự trống rỗng vô tận.

Mạch của Minh Lăng vẫn rất loạn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Trương Vĩ Quân không để Dịch Bình An tiếp tục ôm Minh Lăng, nếu không chưa tới được chùa Pháp Âm, e rằng một người con gái bình thường đã chết trước. Bình An vốn không chịu, nhưng Trương Vĩ Quân vô cùng kiên định nói anh chỉ có thể chăm sóc được một người, nếu đến cả Dịch Bình An cũng xảy ra chuyện thì bản lĩnh của anh e rằng không đủ dùng nữa. Thế là Dịch Bình An dứt khoát mua bốn vé giường mềm, bao luôn một toa, rồi thay phiên Trương Vĩ Quân chăm sóc cho Minh Lăng. May mà thời gian trên tàu không dài, chỉ cần một đêm đã tới nơi.

Lúc lên tàu Minh Lăng đã ngủ lịm đi, hơi thở của anh lúc gấp gáp lúc lại bình thường, thỉnh thoảng người co giật một lúc. Lòng Bình An nóng như lửa đốt, nhưng cũng chẳng có biện pháp nào tốt hơn cả. Cô đột nhiên nhớ tới chiếc bùa hộ mệnh mang trên người, tiếp đó vội vàng tháo xuống đeo vào cổ Minh Lăng. Xem

ra chiếc bùa hộ mệnh thực sự có tác dụng, thần sắc của Minh Lãng đã ổn định trở lại. Bình An lau mồ hôi trên trán cho anh. Hành động này của cô dường như đã kinh động Minh Lãng, anh đột nhiên tóm tay cô không chịu buông ra, miệng thì lẩm bẩm gì đó không rõ ràng:

“Đừng chết...đừng đi...máu, toàn là máu, đừng chết!”

Bình An sững người một lát, rồi cô nhanh chóng đoán được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô đặt tay lên tay Minh Lãng rồi dịu dàng nói:

“Em chưa chết, em sẽ mãi ở bên anh, em vẫn ở đây, anh cứ yên tâm ngủ đi.”

Trương Vĩ Quân giúp Minh Lãng đắp chăn rồi khẽ vỗ Minh Lãng an ủi:

“Chúng tôi đều ở đây, cậu yên tâm đi.”

Bình An ngồi bên cạnh Trương Vĩ Quân, ngay lập tức cô không biết phải nói sao nữa đành lảng tránh:

“Tôi đi rửa mặt chút đây.”

Nói rồi cầm đồ rửa mặt ra ngoài.

Bình An đánh răng xong, liền vốc nước rửa mặt, tiếp đó thoa kem rửa mặt lên, cô nhắm mắt khẽ lau mặt. Tuy Minh Lãng bề ngoài nhí nhố không nghiêm túc nhưng trong lòng cô hiểu rất rõ, người ban nãy anh vừa kêu gào đừng đi, chắc chắn không phải là mình. Người con gái đó đã chết rồi sao? Tay cô càng lúc càng nặng, mình làm sao có thể tranh giành với một người đã chết chứ? Vị trí của người con gái đó trong tim anh sâu nặng như vậy, sâu nặng tới mức khi sắp chết, anh vẫn chỉ nhớ về cô ấy.

Nước mắt dần tuôn rơi từ khóe mắt Dịch Bình An, cô đành nhắm mắt để không nhìn, cũng không nghĩ, tiếp đó tự an ủi mình:

“Không sao, không sao, anh không thích mình cũng chẳng sao, mình chỉ cần nhìn thấy anh khỏe mạnh là được rồi.”

Bình An mò mẫm tìm vòi nước, khi mở vòi cô chỉ cảm thấy có thứ gì đó trơn mượt như sợi tơ chậm chậm trôi ra. Da đầu cô như căng ra, thứ đó chắc không phải là tóc chứ?

Cô muốn mở mắt, nhưng cảm thấy mắt co lại, cô thậm chí còn không thở được nữa. Cô giơ tay sờ lên mặt, mắt mũi và miệng đều bị tóc quấn chặt. Bình An giựt đám tóc quấn trên miệng xuống, cô thậm chí còn chẳng quan tâm tới cơn đau nhói trên da đầu. Tự nhiên đầu óc cô bỗng trở nên bình tĩnh kì lạ, sự việc lần trước ngay lập tức hiện ra trước mắt.

“Đi ra, đi ra ngay.” Bình An tự nói với mình, Đi ra ngoài sẽ không sao. Cô đi từng bước theo phương hướng trong kí ức, tàu hỏa lắc lư một lát, rồi cô bỗng ngã xuống thêm. Quả nhiên dưới chân cô chất đống đầy tóc, tay chân cô ngay lập tức bị quấn chặt.

Ba mươi giây, Bình An nhanh chóng ước lượng một con số, đây là khoảng thời gian có thể giữ cho ý thức tỉnh táo. Nếu trong vòng hai phút nữa không có ai vào đây, e rằng cô sẽ ngất xỉu, có khả năng biến thành người thực vật. Nếu trong vòng năm phút nữa vẫn không được ai cứu, cô chắc chắn sẽ chết.

Lần trước được Minh Lãng cứu, nhưng hiện giờ tính mạng anh còn khó giữ được, liệu còn ai tới nữa không. Lần này chết thật rồi. Bình An tự nhủ với bản thân. Bất luận thế nào chứ tới thời khắc cuối, quyết không đánh mất niềm hi vọng. Cô thầm gọi:

“Minh Lãng! Hãy cứu em!”

Cô gọi mãi không thôi.

“Minh Lãng... Minh Lãng... Minh Lãng...”

Ý thức của cô dần mờ nhạt, cô cảm thấy dường như có một cái tôi đang cười nhạt, Trước mắt cô thoáng qua một vài hình ảnh, hình ảnh cuối cùng chính là khuôn mặt tươi cười của Minh Lãng.

Trương Vĩ Quân ngồi ở bên cạnh nhìn Minh Lãng nằm trước mặt. Anh mở di động định liên hệ xin nghỉ với đội trưởng Vương nhưng đột nhiên Minh Lãng rơi từ trên giường xuống. Trương Vĩ Quân vứt vội di động

lên giường định dìu Minh Lăng dậy, Minh Lăng toàn thân cứng đờ, răng nghiến chặt, khó khăn lắm mới thốt ra hai từ từ kẽ răng:

“Bình...An!”

Trương Vĩ Quân vừa định an ủi Minh Lăng, thì thấy người run lên, anh bỏ lại Minh Lăng một mình chạy vọt ra ngoài cửa.

Bình An lúc này mắt đã tóe sao, phổi sắp nổ tới nơi, cô cảm thấy khóe miệng tanh tanh mùi máu, bỗng một luồng khí như bị đè nén từ lâu xộc vào phổi, cô thấy trước mắt chói sáng, trước mặt cô lúc này là một khuôn mặt đầy quan tâm, lo lắng.

Trương Vĩ Quân kéo cô ra khỏi nhà vệ sinh.

Bình An gắng gượng một hồi, cô lấy hơi rồi bật khóc, vừa khóc vừa nói:

“Đừng cho Minh Lăng biết, đừng để anh ấy phải lo lắng.”

Cô chỉ muốn khóc một trận cho đã nhưng nếu khóc sẽ kinh động tới Minh Lăng, cô quả thực không muốn gây thêm áp lực và gánh nặng cho Minh Lăng, không muốn anh phải khổ sở nữa.

Trương Vĩ Quân khó khăn lắm mới khuyên được Bình An, cô rửa mặt qua quýt rồi trở về toa tàu. Minh Lăng vẫn nằm đó, anh đưa mắt tìm xung quanh, môi anh hơi run lên. Bình An bủn rủn tay chân, Trương Vĩ Quân miễn cưỡng dìu Minh Lăng lên giường an ủi:

“Không sao đâu, Bình An không sao, cậu yên tâm ngủ tiếp đi.”

Trương Vĩ Quân phải nói mấy lần, Minh Lăng mới không trần trọc nữa, hơi thở đều dần. Bình An ngồi co ro thờ thẩn trên giường, mắt nhìn chăm chăm vào Minh Lăng, cô vẫn run rẩy không thôi. Trương Vĩ Quân lấy chăn trên giường quấn vào người Bình An, tiếp đó rót một cốc nước nóng cho cô.

“Ngày mai sẽ ổn thôi.”

Anh an ủi cô.

Bình An gạt đầu, cô cầm cốc nước lên nhấp một ngụm nước nóng, nước mắt tuôn rơi.

Tô Di vẫn đang trông Chung Nguyên, anh nằm trên giường bệnh, trên tay cầm dịch truyền, sắc mặt xanh xao. Anh đã được tiêm thuốc an thần nên lại ngủ thiếp đi.

Chung Nguyên đã không sao nữa, Tô Di đang nghĩ về bộ dạng cầm chậu hoa của Chung Nguyên trước khi hôn mê, hóa ra người cậu ta thích lại là một con ma hoa, xem ra anh chàng cũng thuộc dạng si tình. Nhưng tại sao mình lại cảm thấy chua xót thế này? Tại sao mình không thấy vui? Tại sao không muốn độc ác chế giễu anh chàng một hồi nhỉ?”

Cô nhìn Chung Nguyên một hồi, cuối cùng tự vấn bản thân:

“Tại sao mình lại cảm thấy trống trải thế này, người mình dường như bị rút không còn thứ gì thế này?”

“Lẽ nào trong lòng mình luôn có vị trí của Chung Nguyên? Vậy thì Kiều Chí Hiên để ở đâu?”

Cô đập vào đầu mình mơ hồ nghĩ ngợi tại sao mình lại gặp phải tình huống thế này, cô thậm chí còn chẳng hiểu nổi tình cảm của mình, xem ra người khó hiểu nhất chính là cô.

Đầu óc cô rối bời, tranh thủ Chung Nguyên vẫn đang ngủ cô định ra ngoài một lát để suy nghĩ cho kĩ việc này. Lúc này chỉ cần đối mặt với Chung Nguyên cô lại không thể suy nghĩ được.

Cô ra khỏi cổng bệnh viện rồi đi loay quanh không mục đích. Không biết cô đã đi bao lâu, nhưng đến cả bản thân cô cũng không biết rốt cuộc có chuyện gì, cô liền đi vào một con đường nhỏ yên tĩnh. Con đường đó rất hẹp, nhưng là đường rải đá, từ kẽ các viên đá lấp ló những ngọn cỏ xanh mướt, các chỗ mấp mô của viên đá được nhuộm một lớp rêu xanh kéo dài tới tận ngôi nhà thấp bé hai bên đường. Hai bên đường là những hàng quán muôn hình vạn trạng, dường như từng cửa hàng đều lưu lại dấu vết lịch sử của nó.

Tại sao từ trước cô chưa từng qua chỗ này nhỉ? Tô Di nghĩ thầm.

Con đường này yên ắng như thể không có người. Lúc Tô Di đi qua một số cửa hàng thời trang bán trang phục dân tộc, một cửa hàng bán thuốc và một cửa hàng bán thực phẩm, cô bỗng vô cùng hoảng hốt. Có lẽ do ánh nắng quá gắt, nếu mang ô theo thì tốt rồi. Tô Di vừa nghĩ vừa lách vào một cửa hàng nhỏ tối om bên cạnh.

Cửa hàng đó rất thoáng mát nhưng lại tối om, tạo cảm giác trời sắp tối rồi. Tô Di phải mất một lúc mới có thể nhìn được trong bóng tối, cuối cùng phát hiện ra đây là cửa hàng bán đồ cổ.

Cạnh tường cửa hàng người ta bài trí rất nhiên tử gỗ màu thẫm cũ kĩ, trên cửa tử có gắn kính. Ở giữa cửa hàng chất đống những món đồ cổ quái hiếm hoi, chỉ để lại đúng hai lối đi nhỏ. Nơi này khiến người ta không thể không cẩn thận, bởi vì chỉ khẽ quay người là có nguy cơ làm đổ vỡ bất cứ thứ gì.

Cửa hàng vô cùng yên tĩnh như không có người. Tô Di cẩn thận xem những thứ được trưng bày trong tủ. Một chiếc tử chất đầy nhãn, chiếc khác chất đầy trầm, một chiếc nữa bày biện những đồ treo bằng ngọc đủ loại. Những đồ bằng kim loại đều phủ trên mình lớp màu ghi tối lâu năm, dường như lớp da đỏ đã thấm vào trong, cho dù có lau chùi thế nào cũng không thể chùi hết được. Những viên ngọc viên nào viên nấy đẹp để trơn bóng, màu sắc cũng như chất ngọc hoàn toàn khác với ngọc mới.

Xem ra cửa hiệu đồ cổ này giống với cửa hàng bán đồ trang sức, Tô Di lẩm bẩm. Cô chẳng thấy có gì đẹp cả, cô không thích những đồ cổ thế này, bởi chúng có màu tối xỉn.

Tô Di quay người đi ra ngoài cửa thì vô tình liếc thấy một dây vòng tay. Cô bỗng nhiên thay đổi ý định, ngắm hết chiếc này tới chiếc khác, ánh mắt cô như dính vào chiếc vòng cuối cùng.

Đó là một chiếc vòng nửa trắng nửa đỏ, bên trên khắc nổi hình chim chóc và hoa cỏ tinh tế. Viên vòng tay còn được nạm vàng, vàng còn được nạm ở chỗ lồi lõm trên các hình vẽ mang lại cho chiếc vòng vẻ độc đáo vô cùng linh động.

“Cô gái à, cô ưng thứ nào chưa? Tôi lấy ra giúp cô cho ngắm kĩ nhé?”

Một giọng nói vọng tới từ phía sau khiến Tô Di giật nảy mình.

Cô vội vàng quay người lại thì chạm phải chiếc bình hoa Đường Tam Thái khiến chiếc bình chực đổ xuống đất. Tô Di đang định kêu lên thì một bàn tay nhẹ nhàng đỡ được bình hoa trên không, tiếp đó nhẹ nhàng đặt nó trở về chỗ cũ. Chủ nhân của bàn tay đó là một người trung niên hơi nửa đầu đang mỉm cười nhìn cô.

Người đàn ông trung niên đó không cao, dáng vẻ ông ta khoảng trên năm mươi tuổi, cái bụng phệ được bó chặt trong chiếc áo sơ mi. Người đó mặc quần lửng, đi dép lê, tay vung vẩy chiếc quạt. Trông dáng vẻ ông ta chẳng muốn tranh giành gì với đời.

“Ôi trời, xin lỗi.”

Tô Di thầm nghĩ: “Nếu vừa rồi làm vỡ chiếc bình hoa đó, quả thực không biết phải làm sao nữa.”

“Không sao, cửa hàng chật chội quá, va vào cái này chạm vào cái kia là chuyện bình thường, không cần phải nghĩ ngợi gì đâu.”

Người đàn ông trung niên đó vừa cười híp mắt vừa phe phẩy quạt.

“Cô đã ưng thứ gì chưa? Để tôi lấy ra cho cô từ từ ngắm nhé!”

“Vâng.”

Tô Di chậm rãi dịch ra chỗ khác rồi chỉ vào chiếc vòng kia nói:

“Tôi muốn xem chiếc vòng tay kia, chiếc có viền vàng đỏ.”

Ông bán hàng rút ra một chùm chìa khóa từ trên hông, tiếp đó mở cửa tử rồi dùng hai ngón tay khẽ nhón lấy chiếc vòng tay ra.

“Không phải chiếc này, là chiếc nửa trắng nửa đỏ kia.”

Tô Di nhắc.

Ông bán hàng dường như ngậy ra trong giây lát, liền sau đó cười xòa:

“Chiếc vòng tay ngà voi này...”

Ông ta dùng một miếng vải nhung đỏ kê xuống dưới rồi đưa ra như thể bưng bảo bối vậy.

Tô Di đi cùng ông ta ra trước quầy, nhìn thấy ông ta đặt chiếc vòng tay trên miếng đệm trắng, tiếp đó mở đèn chiếu.

Tô Di chăm chú ngắm chiếc vòng. Độ rộng của chiếc vòng khoảng ba phân. Một nửa vòng trắng kia không phải trắng hẳn, lơ mờ tản ra chút ánh vàng ấm áp; còn nửa đỏ kia đỏ thẫm như máu, từng sợi thấm vào một nửa trắng kia rồi hợp thành một, không thể nhìn thấy bất kì vết nối nào.

“Là ngà voi máu đấy.”

Ông chủ cửa hàng đứng cạnh bên giải thích.

“Ngà voi máu?”

Tô Di trầm tư dưới vầng sáng của chiếc vòng, cô vô tình khẽ lặp lại theo ông ta.

“Ngà voi máu là phần gốc của ngà voi, rất hiếm gặp. Chiếc vòng này có một nửa màu đỏ, cũng thuộc diện hiếm có.”

“Ồ!”

Tô Di kêu lên. Cô nhìn chăm chú vào hình hoa và chim được khắc nhỏ tinh tế trên chiếc vòng, cảm thấy lá của loài hoa đỏ thật quen mắt.

“Vòng tay này rất hợp với cô.”

Tô Di khẽ chạm vào chiếc vòng đó, cô thấy một cảm giác vừa mượt mà lại vừa sâu sắc truyền qua ngón tay rồi tê dại tới tim. Cô dùng hai ngón tay nhón chiếc vòng đưa lên tận mắt quan sát. Bên trong chiếc vòng rất trơn, viền vòng thì thoảng phát sáng, có thể nhìn thấy chút bóng chìm hoa văn.

“Bao nhiêu tiền?”

Tô Di nghe thấy mình nói. Giọng nói đó nghe vừa xa xôi vừa lạ lẫm, giống như nghe thấy giọng của mình trong radio vậy.

“Chiếc vòng này là của một người bạn cũ của tôi.”

Ông chủ cửa hàng vẫn thờ dãi nói tiếp:

“Tôi vốn định giữ làm kỉ niệm, có điều cô vừa nhìn đã ưng thì cũng coi như có duyên với nó. Không dễ gì mới được cô thích, vậy tôi sẽ bán rẻ cho cô.”

Ông ta quát giá ngoài sức tưởng tượng của Tô Di.

“Thế chiếc còn lại ở đâu?”

Tô Di cười nhạt, quăng lại một câu đầy sát khí như vậy, tiếp đó quay người rời đi. Nhưng khi nghe thấy mình hỏi vậy, dường như trong đầu cô có một người khác dùng miệng cô để nói chuyện vậy. Cô vẫn nhìn chăm chú chiếc vòng tay đó, ánh phản xạ trên chiếc vòng đó dường như ngưng đọng thành một vòng sáng màu trắng ngà có hình có chất đang chậm rãi lay động.

“Đã bán ột người khách rồi.”

Ông chủ cửa hàng lắc đầu, trông bộ dạng rất tiếc.

“Chỉ còn một chiếc này thôi, nếu bỏ qua sẽ không có nữa đâu.”

“Nhưng tôi không đủ tiền.”

Cuối cùng Tô Di cũng cảm nhận được câu nói trên là của mình, tuy giọng nói vẫn còn hơi xa lạ.

“Không sao, em thích, để tôi trả tiền.”

Từ phía sau cô vọng lại một giọng nói quen thuộc, Tô Di ngay lập tức ngẩng người, cô quay lại nhìn rồi ngạc nhiên thốt lên:

“Kiều Chí Hiên!”

Không ngờ cô lại gặp Kiều Chí Hiên ở đây, mấy ngày gần đây cô không hay liên lạc với anh, thường thì Tô Di và Kiều Chí Hiên hay hẹn nhau vào buổi tối. Từ trước tới giờ họ chưa từng gặp nhau lúc ban ngày, do vậy đôi khi Tô Di nghi ngờ anh là một ma nam, nếu không thì là người ngoài hành tinh, chỉ có thể hiện thân vào buổi tối.

Nhưng Kiều Chí Hiên lúc ban ngày còn đẹp trai hơn, quyến rũ hơn so với ban đêm. Tô Di không kìm được thở dài, kiểu người đàn ông này chính là kiểu người tình trong mộng của Tô Di. Tại sao người tình trong mộng nhất định phải PK với người đàn ông luôn bên cạnh mình chứ?

Ông chủ cửa hàng luôn giả vờ thần thành kia ngay lập tức thay đổi điệu bộ. Ông ta cúi người nói:

“Chủ tịch hội đồng quản trị Kiều, thật không ngờ ngài có thời gian ghé qua cửa hiệu nhỏ của tôi, ngài thực sự nể mặt chúng tôi rồi.”

Kiều Chí Hiên cười rồi nói với ông ta:

”Chiếc vòng này bao nhiêu tiền?”

“Chủ tịch Kiều, nếu ngài thích còn phải nói chuyện tiền nong làm gì, ngài lại đây, nếu ngài không chê thì hãy cầm lấy đi.”

Ông chủ cửa hàng còn tặng không cho Kiều Chí Hiên, không những thế còn có vẻ hơi sợ sệt, chỉ sợ thứ cống tiến cho chủ nhân không được chấp nhận.

Kiều Chí Hiên không cầm chiếc vòng chỉ nói:

“Mấy hôm trước tôi đã lấy một chiếc vòng ở chỗ ông rồi, dự định tặng cho người ta, nhưng nghĩ đi nghĩ lại một cặp vẫn hay hơn. Hôm nay tôi lại tới đây, không ngờ người tôi muốn tặng cũng thích, vừa hay tặng luôn.”

Kiều Chí Hiên quay người lại rồi lấy ra một chiếc hộp nhỏ với dải nhung đỏ thẫm nơ, lúc mở ra đúng là chiếc vòng đo, chiếc vòng giống hệt với chiếc trong tủ trưng bày kia.

Tô Di đã xúc động tới mức không nói được gì nữa, mọi thứ thật quá giống tình tiết trong phim ảnh, mỗi khi ở bên Kiều Chí Hiên, cô luôn cảm thấy trong cuộc sống tràn ngập vô số những điều ngạc nhiên thú vị.

Lẽ nào cô và Kiều Chí Hiên mới là một cặp trời định? Nếu không tại sao quay đi quay lại cuối cùng vẫn gặp mặt, duyên phận khiến người ta luôn khó nắm bắt như vậy.

Cô nhận chiếc vòng, ánh mắt ngưỡng mộ của ông chủ cửa tiệm có thể đốt cháy mấy lỗ trên người cô. Cảm giác ghen tị của ông ta xem ra còn mạnh hơn cả tình địch. Kiều Chí Hiên rốt cuộc là người thế nào mà khiến chủ cửa tiệm này thay đổi nhanh tới vậy?

Hai người chậm rãi đi trong con hẻm nhỏ, trên tay Tô Di là chiếc vòng kia, đi được mấy bước, cô nghiêng đầu thắc mắc:

“Rốt cuộc anh là ai, tại sao ông ta lại nịnh bợ anh như vậy?”

“Con đường này là của anh, anh đã mua lại để chuẩn bị xây một tòa nhà cho thuê. Anh đã hứa với ông chủ cửa tiệm đó dành cho ông ta một mặt tiền cửa hàng đẹp, thực ra đó chỉ là quan hệ đồn tiền mà thôi. Anh trước mặt em chỉ là Kiều Chí Hiên mà thôi, còn về thân phận của anh thì hoàn toàn không quan trọng.”

Kiều Chí Hiên lạnh lùng nói.

Đúng vậy, từ trước tới giờ anh chưa từng nhắc tới tiền, cũng không nói về thân phận của mình.

“Nhưng em vẫn muốn biết.”

Không hiểu tại sao hôm nay Tô Di lại cố chấp như vậy.

Kiều Chí Hiên cũng không nói gì thêm, anh đưa cho cô một danh thiếp. Tầm danh thiếp đó vô cùng đơn giản, không có nhiều hình hoa văn cùng màu sắc phong phú, có điều chất giấy làm danh thiếp tốt vô cùng. Tô Di vừa cúi đầu liếc qua tầm danh thiếp thì đã thất thần không đi nổi nữa.

Cô há miệng, chầm chậm ngẩng đầu lên, tầm danh thiếp rơi xuống nhưng cô vẫn không hề cảm nhận được. Một hồi lâu sau cô mới nói:

“Anh chính là chủ tịch hội đồng quản trị của Nhã Hồng?”

Kiều Chí Hiên cười không đáp lại, trong mắt anh đây là việc cũng chẳng ghê gớm lắm. Mặc dù anh là người giàu có nhất trong thành phố nhưng điều này có liên quan gì tới tình yêu chứ?

Anh không phải kiểu đàn ông từ trước tới giờ rêu rao khắp nơi về việc mình có bao nhiêu tiền, bao nhiêu nhà, bao nhiêu xe, bao nhiêu phụ nữ. Anh không cần phải giống như chim công đực phải dùng những thứ trang sức bên ngoài cơ thể để hấp dẫn phụ nữ. Có lẽ có quá nhiều phụ nữ thích kiểu đàn ông thế này, nhưng những thứ bên ngoài ấy không phải là chủ đề trò chuyện cũng không phải là sự hãnh diện của anh. Trong mắt anh chỉ có người con gái trước mặt. Để tìm một món quà tặng cho cô, anh đã phải mất rất nhiều tâm huyết, lần này anh biết mình khác với trước kia.

Tô Di hoàn toàn rung động, được người tình trong mộng ưu tú thế này yêu thương, cô nghi ngờ liệu mình có đang nằm mơ.

Người Chung Nguyên thích trong lòng là con ma hoa kia, không phải là mình. Tô Di thầm an ủi bản thân. Lần này tình cờ gặp lại Kiều Chí Hiên, anh đã đem con người chân thực của mình bày ra trước mắt cô, biết được tấm chân tình của anh, cuối cùng cô cũng đã yên lòng, duyên phận có lẽ đã được sắp đặt như vậy.

Cô vẫn hơi luyến tiếc cô và Chung Nguyên cuối cùng chỉ có thể là tri kỷ của nhau, tuy luôn ở bên nhau nhưng luôn bỏ lỡ nhau. Khi cậu ấy yêu mình, mình không biết, khi mình yêu cậu ấy, cậu ấy lại có người khác.

Có những người luôn bỏ lỡ cơ hội nhưng lâu rồi cũng trở nên quen thuộc, có thể yêu người khác.

16. Chương 16: Giấu Mình Trong Chùa

Đám Minh Lăng và Bình An đã tới chùa Pháp Âm. Trong chùa rất vắng vẻ, trụ trì không ở chùa, đến cả hòa thượng cũng lười nhác. Hòa thượng lười nhác, người tới thắp hương cũng ít, chùa Pháp Âm giống hệt Minh Lăng, tỏa ra khí chất vô cùng uể oải, lười biếng.

Dịch Bình An chỉ vào mấy hòa thượng đang tùm năm tùm bảy nói chuyện phiếm rồi tròn mắt ngạc nhiên hỏi Trương Vĩ Quân:

“Dựa vào họ cứu Minh Lăng?”

Chỉ nghe thấy giọng nữ xuất hiện:

“Tiểu tử này sao bị thương nặng thế, oái, vết thương mới của hắn ảnh hưởng tới vết thương cũ, xem ra sắp toi rồi.”

Dịch Bình An không cần quay lại cũng biết đạo cô Tứ Lan tranh thủ Minh Lăng hoàn toàn mất khả năng phản kháng liền tự ý chạy ra chiếm lấy cơ thể Minh Lăng chơi. Dịch Bình An tức tối quát lên với Minh Lăng điệu chảy mỡ kia:

“Bà biết rõ hiện giờ anh ấy yếu đuối như vậy, thế mà còn chạy ra dùng nguyên khí của anh ấy. Bà sẽ hại chết anh ấy mất thôi bà mụ già à.”

“Oái, có dùng ngón chân xem cũng biết người thích hắn, nên mới nói giúp hắn như thế. Bởi vì trở về chùa Pháp Âm nên ta mới chạy ra ôn lại chuyện cũ đây thôi.”

Đạo cô Tứ Lan chẳng thông cảm cho tâm trạng của Bình An chút nào.

“Ôn lại chuyện cũ cái con khỉ gì, hòa thượng Phạn Trần đâu cần bà nhớ chứ?”

Bình An lúc này dùng thái độ thù địch đối lại bất cứ người nào làm tổn hại tới Minh Lãng.

Tứ Lan đạo cô càng ghê gớm hơn đốp lại:

“Người chẳng phải theo đuổi hòa thượng tới tận chùa đó hay sao?”

Câu nói này gây sự chú ý tới đám hòa thượng vô công rồi nghề kia, họ háo hức dò xét Bình An, rồi lại thầm nghĩ lẽ nào mình đẹp trai đến vậy khiến người ta phải theo đuổi tới tận đây.

Phần đông trên mặt các hòa thượng lộ vẻ khó xử, còn có người đọc những câu đại loại như: “Trên đời khó vẹn toàn cả hai mặt, được mặt này mất mặt kia.” Cái tôi trong người Dịch Bình An lại bùng phát, cô điên cuồng hét lên:

“Được mất cái con khỉ, sao hòa thượng trong cái chùa này đều có tính đó nhỉ, giống hệt Minh Lãng, xem ra đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn. Xin hỏi có ai biết chữa bệnh không?”

Một tiểu thượng quay người từ bên giếng nước, xem ra người này chỉ bảy, tám tuổi. Người này vừa bước ra, tất cả các hòa thượng khác đều thu ngay nét mặt tự cho là đa tình của mình, không những thế còn rất nghiêm chỉnh, ai việc người ấy. Trông người nào cũng giống bộ dạng người tu hành.

Trương Vĩ Quân vừa nhìn thấy hòa thượng kia liền nghiêm túc gọi:

“Sư thúc!”

Tứ Lan đạo cô vừa nhìn thấy hòa thượng kia liền hét lên:

“Tĩnh Nghiệp, ông có quản hòa thượng già ở trong chùa của ông không vậy? Từ sau khi Phạn Trần chết đi, các ông đã trở nên thế nào thế? Từ lâu đã bảo các ông đi làm đạo sĩ đi, lại không chịu nghe.”

Dịch Bình An ngạc nhiên mở to mắt nhìn hòa thượng nhỏ bé đó, cho dù nhìn đi nhìn lại vẫn không tin nổi cậu bé đáng yêu vừa nhìn đã muốn véo má này lại là nhân vật thuộc cấp sư thúc.

Người mẹ nào mà độc ác như vậy chứ, một đứa bé đáng yêu thế này không đưa tới chương trình Con đường đầy ánh sao hát mấy bài mà lại đưa tới đây làm hòa thượng, thật là không còn thiên lí, không còn nhân tính gì nữa.

Tĩnh Nghiệp vừa bắt mạch cho Minh Lãng, vừa ra lệnh cho đám hòa thượng đang giả vờ làm việc kia:

“Điу trụ trì Minh Lãng vào phòng nghỉ ngơi, lát nữa ta sẽ tới.”

Tĩnh Nghiệp quay người đi vào chùa, tiếp đó một vài hòa thượng cường tráng tới điу Minh Lãng đã gần hôn mê vào. Tứ Lan đạo cô nhận thấy trót kinh động Tĩnh Nghiệp liền biết thân biết phận ra khỏi người Minh Lãng.

Bình An thấy Tĩnh Nghiệp mất nhìn thẳng cầm chuỗi tràng hạt đi vào nhà bên, tiếp đó khóa trái cửa lại. Bản thân cô và Trương Vĩ Quân bị nhốt ở bên ngoài, cô hậm hực định đập cửa Trương Vĩ Quân liền ngăn lại:

“Tĩnh Nghiệp sư thúc rất ghê gớm đấy.”

“Nhưng nhỏ như vậy sao lại là sư thúc được?”

“Cô biết chuyện Phật sống đầu thai không?”

“Tôi biết điều đó rất li kì, nhưng sư thúc Tĩnh Nghiệp đúng là được đầu thai, lúc ông vừa sinh ra đã biết nói, nói rằng ông là người trong chùa cho nên phải trở lại. Bố mẹ ông không nhớ nhưng cuối cùng cũng tin đây là sự thật không thể thay đổi. Họ đưa ông tới chùa, may mà trong cái chùa này còn người như sư thúc, nếu không, không biết còn bị Minh Lãng quấy tới mức nào nữa.”

Trương Vĩ Quân thở dài.

Miệng Bình An mở to, cô lắp bắp nói:

“Ý anh là trong người cậu bé đáng yêu kia chứa một ông già chết tiệt sao?”

“Đừng nên nói là ông già chết tiệt, người này là sư thúc của tôi.”

Trương Vĩ Quân bực bội nói.

“Được thôi, cho dù ông ta là sư thúc của anh, nhưng tại sao cứ phải chiếm cơ thể cậu bé đáng yêu này?”

“Đã nói rồi, không phải là chiếm mà là đầu thai.”

“Vậy tại sao không tìm một người xấu hơn mà đầu thai chứ? Một đứa trẻ đáng yêu thế này, mà lại bị một hòa thượng mãi không chết hủy hoại.”

Trương Vĩ Quân lớn tiếng nhắc:

“Không phải không chịu chết, mà là đã chết rồi, nhưng được đầu thai thôi.”

“Ồ, hiểu rồi.”

Cuối cùng trên nét mặt Bình An cũng lộ vẻ bao dung. Trương Vĩ Quân mặc dù biết phụ nữ rất khó đối phó, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên anh gặp người phụ nữ khó đối phó thế này. Nhưng thấy dáng vẻ cuối cùng đã hiểu của cô, anh cảm thấy như được an ủi, nhưng câu nói sau đó của cô cuối cùng vẫn khiến anh tức hộc máu.

“Nhưng tại sao lão hòa thượng đó không chịu chết quách đi, còn muốn ra ngoài đầu thai làm tổn hại nghiêm trọng tới một bông hoa nhỏ đẹp của Tổ quốc ta nhỉ.”

Bình An khó hiểu nhìn Trương Vĩ Quân đang tức tới muốn ngất đi, cô thậm chí còn chẳng biết mình nói sai ở đâu nữa.

Đúng lúc này, hòa thượng Tĩnh Nghiệp đáng yêu đi ra, tuy Bình An đã biết trong người cậu bé tồn tại lão hòa thượng bảy, tám mươi tuổi thậm chí còn già hơn nữa nhưng nhìn cậu bé đáng yêu này, cô vẫn chạy tới ôm lấy nó theo bản năng phụ nữ. Cô dịu dàng hỏi:

“Minh Lãng thế nào rồi?”

Tĩnh Nghiệp xem ra hơi mệt, có điều ông vẫn ngẩng đầu dùng ánh mắt kiên định nói:

“Không sao rồi, bần tăng vừa giúp hấn trừ âm khí, chẳng qua là do vết thương cũ gây phiền phức. Âm khí này vẫn chưa làm tổn thương tới hấn, hiện giờ hấn đã ngủ, xem ra chỉ cần chăm sóc vài hôm sẽ không sao.”

“Ồ, cậu thật đáng yêu, rất giống thiên thần, thật trong trắng.”

Bình An nhất thời không tìm được từ nào hay để ca ngợi cậu hòa thượng nhỏ này. Cô ôm lấy cậu bé, tiếp đó thơm một cái vào chiếc đầu trọc của cậu ta. Cậu bé thản nhiên như không, chờ Bình An đặt cậu xuống đất xong liền chậm rãi bỏ đi, thậm chí còn chẳng thèm nhìn Bình An đến một cái.

Bình An đang buồn rầu đứng đó thì tiểu hòa thượng thản nhiên nói:

“Ta không phải là hòa thượng mãi không chết đâu.”

Oái, mặt Bình An tối sầm lại, đúng là đồ hòa thượng thù lâu nhớ dai, trông bộ dạng vậy quả thật đúng là cao tăng đầu thai? Thật nghi ngờ, cũng thật khó tin.

Ngày hôm sau Minh Lãng đã có thể xuống giường đi lại được, đến cả Bình An cũng phục sát đất hòa thượng đầu thai kia.

Sau khi Minh Lãng bình phục, Bình An cũng yên tâm hơn, tâm trạng của anh tốt hơn, kéo theo cảm giác thèm ăn cũng tăng lên. Có một chú tiểu đưa bữa trưa thanh đạm tới. Chỉ có cơm trắng và rau, nhưng rất ngon, khiến ai cũng đều cảm thấy thèm. Minh Lãng cảm ơn chú tiểu đó, chú tiểu đó chỉ mỉm cười chào rồi đi.

Minh Lãng và Bình An ăn như rồng cuốn, cả hai đều cảm thấy mùi vị vô cùng thơm ngon. Hai ngày vừa rồi liên tục lao tâm khổ tứ, nên giờ ăn được những món ăn ngon thế này, họ hạnh phúc tới mức rơi nước mắt.

Sau khi ăn trưa xong, hai người đều buồn ngủ. Minh Lăng đã có thể nhúc nhắc đi lại được, anh muốn đi dạo sau núi, Bình An thấy đúng như mong muốn của cô, rốt cuộc cô cũng có thể đi riêng bên cạnh người cô yêu quý. Không biết chừng còn có thể kiếm chác được chút lợi lộc từ tên đầu trọc này cũng nên, mà cô chưa từng trêu ghẹo tên hòa thượng này. Lần này tranh thủ Minh Lăng vẫn còn yếu, không biết chừng còn có thể làm gì được anh, tới lúc đó chịu trách nhiệm với anh thì đã đại thành công rồi.

Trước mắt cô hiện ra cảnh Minh Lăng áo quần xộc xệch máu mao ở đó còn mình thì cười lớn sảng khoái, vỗ vào vai anh an ủi:

“Yên tâm đi, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Cô lắc đầu, dừng lại, nếu tiếp tục nghỉ tiếp có lẽ sẽ hộc máu mũi ra mất thôi.

Lên núi tương đối dễ dàng, phong cảnh cũng thật mê hồn người, núi cũng không cao, quay một vòng có thể trở về rồi, Bình An luôn muốn giơ móng vuốt quỷ của mình ra nhưng lại lưỡng lự không đủ can đảm. Thôi đành chấp nhận, cúi đầu buồn bã đi theo sau Minh Lăng.

Hai người xuôi theo đường lên đi xuống, họ phát hiện cửa sắt sân chùa đã đóng lại. Minh Lăng gọi to nhưng chờ mãi không thấy ai tới. Minh Lăng muốn trèo tường vào, nhưng tường lại cao không những thế còn trơn tru không có chỗ bám tay. Bình An khuyên anh trèo tường vào chùa không hay. Minh Lăng mới chịu thôi, anh kéo tay Bình An định tìm cửa sau.

“Anh làm trụ trì, thế mà đến cả chùa của mình cũng không rõ sao?”

Bình An oán trách.

“Tôi chỉ làm trụ trì mấy ngày, không những thế cả dải đất này đã được coi là cấm địa rồi. Cô đã đi qua chùa Thiếu Lâm chưa? Cấm địa là khu không cho phép bước chân vào đó.”

Minh Lăng phân bua

“Chùa Thiếu Lâm em chưa đi qua, nhưng em biết khu cấm của Nhật nguyệt thần giáo[1], anh là Minh giáo đồ phải không?”

[1]. Nhật nguyệt thần giáo hay còn gọi là Minh giáo là tên môn phái lớn nhất trong tiểu thuyết kiếm hiệp Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung.

Bình An bắt đầu đấu khẩu với Minh Lăng đã hồi phục sức lực.

Hai người vừa cãi vã, cuối cùng đã tới được trước sân chùa.

Sân đó rộng, vừa nhìn đã thấy vô số những cây cỏ không biết tên. Họ đi men theo bờ tường, từ đầu tới cuối bên trái là tường trắng, bên phải là cây, con đường bùn đất rộng khoảng hai mét ở giữa không có bất kì ngọn cây cọng cỏ nào, giống như cố ý để như vậy. Đi được một hồi, họ mất phương hướng, không biết đi theo hướng nào nữa. Minh Lăng sốt ruột, anh bắt đầu oán thán, Bình An an ủi. Đột nhiên nhìn từ phía xa dường như có một cánh cửa nhỏ, họ vội vàng đi tới. Đó là cánh cửa mặt trăng bằng sắt đã gỉ từ lâu, được quay lại bằng xích đồng to. Trên cửa có quả khóa đồng cũ kĩ, toàn bộ là đồng thau. Nhìn qua hàng rào vào trong chỉ thấy một màu xanh, ở giữa là con đường nhỏ lòng vòng, khúc khuỷu. Minh Lăng ngỡ ngàng xông lên định kéo quả khóa kia, không ngờ lại dễ dàng mở được.

Hai người ra khỏi chiếc cửa nhỏ, định đi vòng tới đại điện, nhưng vừa đi được một đoạn, thì phát hiện chiếc sân này có một đoạn được xây trên vách núi, cho dù nói gì cũng không thể đi vòng qua được. Trong lúc nản chí, họ chỉ còn có thể đi men theo con đường nhỏ, thôi thì đi đến đâu hay đến đó vậy.

Con đường nhỏ vừa dốc vừa hiểm trở, hai người đi rất vất vả. Cuối cùng Bình An cũng không chịu được nữa, cô gây sự đòi về. Minh Lăng lại muốn tiếp tục. Bình An quyết không đếm xỉa tới anh, cô quay người đi lên núi, nhưng mới đi được hai bước, thì nghe thấy Minh Lăng hét lên một tiếng. Cô quay đầu lại chỉ kịp nhìn thấy bóng Minh Lăng rơi xuống con đường núi.

Bình An vội vàng chạy tới, chỉ thấy rất nhiều cây cỏ trên đường bị đè gãy. Cô chợt cảm thấy lo lắng trong lòng. Sườn núi này rất dốc, may mà không có sỏi đá, nếu không Minh Lăng đã lành ít dữ nhiều rồi. Trên cả

chặng đường Bình An kéo cây, đi xuống theo dấu vết cây bị đè, khó khăn lắm mới tới được chỗ Minh Lãng ngã.

Minh Lãng đang nằm trên một gò đất nhỏ, đầu tóc mặt mũi lấm le, nhưng thần trí trái ngược lại rất tỉnh táo. Anh đang cố đứng dậy. Bình An dùng hết sức mới kéo được anh đứng lên, cô lùi về sau một bước, thì giẫm hụt một cái, một chân thụt xuống đất, một chân lão đảo đứng không vững xem tí chút đã ngã.

Cô thử nhấc chân lên đặt trên mặt đất. Thử hoạt động một chút, dường như không có vấn đề gì.

“Không sao chứ?”

Minh Lãng hỏi.

“Em không sao, chắc anh cũng không sao?”

“Hình như đầu sưng lên một cục rồi thì phải.”

Minh Lãng đáp, anh dụi đầu rơi xuống rất nhiều đất.

Bình An nhìn thấy vậy chỉ muốn cười, liền nhanh chóng đổi chủ đề.

“Hình như có thứ gì đó. Vừa rồi em đạp lên, hơi mềm mềm anh à.”

Minh Lãng cẩn thận di chuyển về phía trước cái hố đó.

“Chắc đây không phải là một ngôi mộ chứ?”

Bình An nhợt nhạt nói:

“Anh đừng dọa em, em vốn nhất gan mà.”

“Không biết chừng có ai đó túm lấy chân cô, oái, à đây là sở trường của xác ướp đấy.”

Minh Lãng tiếp tục dọa Bình An, cho dù là ngôi mộ thì có làm sao, nếu một con ma xuất hiện lúc này thì anh vẫn có thể đối phó được mà.

Bình An sợ tới mức chỉ chực lao vào lòng Minh Lãng, có tranh thủ sờ mó một chút, nhưng chưa làm được gì đã bị Minh Lãng đẩy ra. Trên khuôn mặt Bình An lộ ra nét mặt phức tạp “Bất lực, lãnh cảm, đồng tính”. May mà Minh Lãng không nhìn thấy, anh giơ tay đào cái hố đó, giống như tìm lại của hồi môn đã được giấu mười mấy năm nay của mình vậy.

Khoảng hai giờ chiều là thời điểm nóng nhất, Minh Lãng mặt mướt mát mồ hôi. Mồ hôi lẫn với bùn đất trên mặt tạo thành từng vệt nước nhỏ. Anh nhìn vào trong lỗ đó một cái, vừa rồi thứ Bình An giẫm phải là một mảnh chiếu. Do bị chôn nhiều năm nên đã mục nát, cô giẫm thành một lỗ lớn, các sợi chiếu vàng sậm dựng đứng lên. Ánh nắng ngả dần sang phía Tây, tình cờ chiếu vào hố đó, lờ mờ có thể nhìn thấy một gói màu vàng to bằng quyển tạp chí.

Minh Lãng nhặt một cành cây luồn vào trong hố, khi không thấy có động tĩnh gì anh liền nhẹ nhàng bọc đó ra. Bình An đứng ở bên quan sát, cô hồi hộp thậm chí còn chẳng dám thở mạnh. Mãi tới khi Minh Lãng đặt chiếc bọc trên đất, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Bọc đó dày khoảng hai thốn, thứ bọc bên ngoài dường như là vải đã rách gần hết, chỉ cần xé nhẹ đã mở được. Bên trong là bao giấy màu nâu đậm gói chặt có góc cạnh.

“Đây là giấy dầu ngăn nước. Bên trong chắc chắn là có thứ gì đó không chịu được hơi ẩm.”

“Mở ra xem nhé?”

Minh Lãng hỏi cô.

Bình An đưa mắt nhìn xung quanh. Chỗ này là rừng cây, nhìn đi nhìn lại vẫn chẳng giống vẻ có nhà ở. Mấy gò đất nhỏ xung quanh, hình dạng xem ra rất giống các ngôi mộ, thế nhưng bia mộ thì không thể nào tìm được, cũng có thể là được hình thành tự nhiên. Ai lại chôn thứ gì ở đây chứ? Xem ra thứ này có niên đại lâu lắm rồi, có thể từ lâu đã bị người ta quên lãng.

Ánh nắng vừa hay có thể tăng thêm chút can đảm cho Bình An.

“Mở ra xem đi!”

Thứ đó được gói chặt hết lớp này tới lớp khác. Minh Lãng cẩn thận mở từng lớp, Bình An ngồi bên cạnh giúp anh sắp xếp lại từng lớp giấy dầu. Cô thấy gói đó càng ngày càng nhỏ, sắp nhỏ như bàn tay rồi nhưng vẫn là một lớp giấy dầu nữa.

Bình An cầm một tập giấy dầu trong tay, bất giác cảm thấy bồn chồn.

“Trong thứ này chắc không phải là một mảnh giấy đấy chứ?”

“Bên trên viết ”Gãi gãi“?”

Minh Lãng cũng từng nghe tấu hài của Mã Tam Lập, “Ở nơi núi hoang này làm gì có ai trêu đùa như vậy chứ?”

Bình An tiếp tục đoán.

“Đọc quá nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp rồi đấy, cô cho rằng lúc này mình đang đọc tiểu thuyết của Kim Dung hả? Bớt tưởng tượng một chút đi! Nơi này rất kì dị, có điều cách nghĩ này rất hợp với bà chủ Tô tham tiền.”

Lại mở ra một lớp nữa.

“Là một quyển sách.”

Cuối cùng Minh Lãng đã bóc được lớp cuối cùng, trong tay anh là một quyển sách. Bìa sách màu trắng ngà, được đóng bằng chỉ trắng. Quyển sách đã ngả vàng, xem ra quyển sách này đã lâu đời lắm rồi.

“Đừng động vào! Đừng động vào!”

Bình An đã từng học bảo vệ các di sản văn hóa, cô biết thời gian lâu rồi khiến giấy trở nên giòn, liền vội vàng nhắc Minh Lãng. Cô đứng lên, nhét tệp giấy dầu kia vào tay Minh Lãng, rồi khẽ nâng cuốn sách bằng hai tay. Nhưng cảm thấy sách chạm vào tay rất mềm, lúc này mới yên tâm.

Quyển sách đó không to lắm, chỉ to bằng bàn tay Bình An. Bìa trước và sau được làm bằng giấy cứng hơn một chút, trên bìa giấy viết mấy chữ kiểu chữ Lệ rất đẹp, các chữ đó đen nhánh đến mức sáng lấp lánh.

Bình An vừa nhìn đã nhận ra:

“Độ nghiệt kinh.”

“Mở ra xem thế nào, không biết chừng hòa thượng nào đó thay mất bìa bên trong lại toàn ảnh nam nữ giao hợp với nhau cũng nên.”

Bình An xích lại gằn, cô định mở sách ra xem.

Minh Lãng gờ tay gạt ra:

“Tôi biết ngay từ nhỏ cô đã thích làm những chuyện đó rồi, bây giờ không được đâu, về đã rồi xem sau.”

“Tại sao?”

“Phải tìm một nơi bằng phẳng đặt ngay ngắn thì mới xem được chứ.”

Minh Lãng giải thích:

“Quyển sách này không biết chừng là di sản văn hóa, giấy ở bên trong đã mủn hết rồi. Nếu như mất rồi, có tìm cũng không tìm lại được đâu. Bây giờ hãy gói lại, tránh ánh nắng gắt làm tăng quá trình oxy hóa.”

Bình An gật đầu, nhìn Minh Lãng bọc lại quyển sách. Hai người bắt đầu tìm đường về chùa.

Nói quyển sách này là di sản văn hóa, đừng dễ dàng lật mở, thực ra đây chỉ là một cái cớ mà thôi. Minh Lãng lẽ mớ cảm nhận có gì bất ổn, anh không nói cho Bình An biết lí do thực sự. Đường như quyển sách này rất hữu dụng, không những thế anh có cảm giác mình sẽ dùng nó. Quyển sách này xuất hiện kì lạ như vậy, lẽ nào thực sự không cần mất nhiều công sức mà mình vẫn tìm thấy quyển sách cổ này. Nếu may mắn như vậy, tại sao thế hệ trước mình lại luôn đen đủi như thế.

Không giống chút nào, giống như cuốn sách này kêu gọi anh, lẫn lạc đường vừa rồi của họ giống như chính là vì quyển sách này.

Nhưng rốt cuộc quyển sách này có tác dụng gì? Về tới nơi nhất định sẽ xem kĩ.

Quyển sách đó được đặt cẩn thận trên bàn trong phòng của Minh Lăng, anh cẩn thận mở trang đầu tiên, Trang sách mỏng mà mềm, chữ nhỏ nhưng rõ ràng, tuy đã hơi ngả vàng, nhưng vẫn không thuộc loại sẽ bị mủn ra ngay. Bình An cũng khẽ vê vê trang sách.

“Giấy tre”

“Giấy tre? Được làm bằng tre sao?”

“Ừ, là loại giấy có chất lượng hảo hạng đấy. Lục Du[2] đã từng nói loại giấy này ”Trơn, ngả sang màu đen, dễ viết bằng bút lông, cuộn lại và trải ra lâu nhưng mực vẫn không đổi“.”

[2]. Lục Du (1125-1210), tự Vụ Quan, hiệu Phóng Ông; là quan thời Nam Tống, là nhà thơ và là nhà làm từ (một thể loại văn học) ở Trung Quốc.

Minh Lăng giải thích cho cô.

“Ừ.”

Bình An nghe chẳng hiểu gì, “VẬY...”

“Vậy thì, quyển sách này chúng ta cũng không biết có từ lúc nào, nói tóm lại không phải là sách bây giờ. Thôi xem rồi nói sau.”

Bình An tò mò sán lại xem, cô chỉ thấy chi chít những chữ, khiến cô kêu trời.

“Bây giờ em tự nhận ra có rất nhiều chữ em không biết đấy.”

“Tôi cũng chẳng khá hơn cô là mấy.”

Minh Lăng gấp sách lại.

“Tôi gần như có thể nhận biết được các chữ nhưng lại chẳng hiểu gì.”

“Phải làm sao đây?”

“Đưa cho chùa xem sao. Dường như đây là thứ giống Kinh thư, có khả năng được lưu truyền từ chùa ra.”

Bình An nhìn anh khinh khỉnh, cô biết rõ anh nổi lòng tham muốn đọc chiếm quyển sách này.

Trời tối dần, chẳng mấy chốc lại có một chú tiểu đưa cơm tới, nhưng cho dù có hỏi gì chú ta cũng không trả lời, chỉ mỉm cười nhìn họ giống như nhân viên đưa hành lí trong khách sạn năm sao.

“Phải làm sao bây giờ? Hỏi cậu ấy như thế chẳng nghe thấy vậy.”

Bình An vừa và cơm vào miệng vừa oán thán.

“Không biết chừng không tiện nói ra.”

Minh Lăng không hiểu sao lại tỏ vẻ mệt mỏi.

“Đúng rồi, anh nhìn thấy không, trên đầu anh không có vết sẹo do hương châm. Liệu anh có phải là hòa thượng giả không?”

Bình An nhảy cẫng lên như thể mới phát hiện ra một đại lục mới vậy.

“Ngồi xuống ăn cơm của cô đi.”

Minh Lăng lười biếng nói.

“Chẳng ai quy định hòa thượng hiện giờ phải có vết sẹo do hương châm cả. Bây giờ phần lớn các chùa đều không làm việc đó nữa. Cô xem tối đây này, chẳng phải cũng chẳng có đó sao?”

“Đúng vậy không? Đó là do đầu anh không tròn, nếu có châm cũng không thẳng, xem ra đó chính là nguyên có trong anh không cool.”

Bình An nghĩ.

“Thật chẳng muốn nói chuyện với cô.”

Minh Lãng thở dài, anh buồn đũa.

“Lương Vũ Đế[3] lễ Phật, đại xá thiên hạ, đưa hết mọi phạm nhân làm hòa thượng, nên mới chấm sọc lên đầu họ. Hiệp hội Phật giá từ lâu đã thông qua nghị quyết, lúc chấm sọc hòa thượng thụ giới sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của họ nên mới chấm dứt hành động này. Có điều vẫn có một số người tự nguyện chấm sọc.”

[3]. Lương Vũ Đế (464-549), tên thật là Tiêu Diễn, tự là Thúc Đạt, tiểu tự là Luyện Nhi, vị hoàng đế sáng lập ra nhà Lương trong lịch sử Trung Hoa.

“Thì ra là thế.”

Bình An nghe nhưng cũng không hiểu hết.

“Anh giỏi thật. Em buồn ngủ rồi. Mấy ngày gần đây không ngủ được bữa nào ra hồn.”

Cô và vội vàng cơm trong bát vào miệng, vươn người mấy cái rồi về phòng của mình.

“Đương nhiên, dù gì tôi vẫn là một hòa thượng mà.”

Minh Lãng nhìn theo bóng cô, mắt anh lại nhìn vào quyển sách kia.

“Thuở sơ khai trời đất hỗn độn có người anh hùng Bàn Cổ...”

Minh Lãng mở quyển sách ra, anh đọc kĩ dưới ánh đèn. Anh luôn cảm thấy quyển sách này xuất hiện có phần kì lạ, nhìn kiểu gói tầng tầng lớp lớp của nó, nhất định không phải tùy tiện bị chôn xuống đất không thấy bóng mặt trời, mà là chờ thể hệ sau khai quật. Vậy thì hiện giờ đã có thể lấy được rồi, rốt cuộc quyển sách này có tác dụng gì chứ?

Độ nghiệt kinh, nếu giải thích trực tiếp có nghĩa là Phương pháp siêu độ tội ác. Minh Lãng cẩn thận gỡ từng trang rồi xem qua nội dung. Thực ra phần lớn nội dung của quyển sách này anh đều có thể hiểu được.

“Phương pháp độ nghiệt này có bảy ngày cảm nhận từ ngày động ngày nhớ ngày đau ngày linh ngày bức...”

Câu văn cổ không có dấu ngắt quả thực là phiền phức.

“Thuật độ nghiệt này có bảy...”

Minh Lãng càng nhìn càng bức.

Anh dứt khoát không nhìn nữa. Anh nhìn ánh trăng mờ lung bên ngoài cửa sổ nghỉ, xem ra hồi nhỏ thầy bắt học cổ văn quả cũng có lợi, hiện giờ hồi hận có ích gì chứ, tiếp tục nghiên cứu thôi.

17. Chương 17: Kinh Thư

Minh Lãng quả nhiên nuốt một mình quyển Độ nghiệt kinh kia, Bình An không phản đối, hướng hồ Minh Lãng sớm muộn sẽ là người của mình, đồ vật kia rồi cũng là của mình thôi. Ha ha, tại sao có người đi ngang qua liền nói những câu đại loại như: “Những người nằm mơ giữa ban ngày lại còn chảy nước dãi thật khó coi”, lẽ nào họ đang ám chỉ mình sao?

Chờ tới khi khí sắc của Minh Lãng hoàn toàn bình phục, Bình An chạy ngược chạy xuôi chăm sóc, trông biểu hiện của cô rất giống với hiền thê lương mẫu. Tứ Lan đạo cô vẫn không lo về sống chết của Minh Lãng, vẫn muốn nhập vào người anh, vẫn muốn tán dóc với Dịch Bình An. Dịch Bình An trong lòng không thể chấp nhận “yêu quái Minh Lãng” đã hoàn thành biến thành phụ nữ kia.

Tuy có câu “yêu một người yêu hết mọi thứ thuộc về người đó”, nhưng không đồng nghĩa với việc phải yêu đạo cô biến thái kia. Đạo cô kia hề nhìn thấy Dịch Bình An liền tìm có cái cớ, cứ buộc cô phải thừa nhận có thứ gì tốt với hòa thượng, trong trái tim bị đánh tới bởi kia của đạo cô Tứ Lan thì phạm là hòa thượng đều xấu, liên đới theo phạm là đầu trọc đều đáng hận, sự căm hận của bà tiến thêm một bước nữa, phạm là bọn trọc đầu, như bóng đèn, vỏ dưa hấu, đều đáng chết.

Còn giữa Minh Lãng và Dịch Bình An tương đối hòa hợp, trải qua lần ôm nhau trên sân thượng lần trước, Dịch Bình An trái lại không cần phải kìm nén cảm xúc của mình nữa, người đã đứt dây thần kinh xấu hổ này, đứt khoát mất luôn.

Sau khi Minh Lãng trở về, lại có rất nhiều khách nữ tới thấp hương, xem ra anh ta lại phát huy khả năng kéo khách như ở quán bar rồi. Khách nữ tới dâng hương đều ngắm nhìn trụ trì đẹp trai đội khăn đội đầu bằng ánh mắt mê mẩn, chốc chốc lại yêu cầu anh giải thẻ cho họ. Giọng nói của các khách nữ này đều điệu chảy mỡ, thậm chí có thể chảy nước nữa.

Lúc này Bình An liền ngay lập tức chạy lại nhìn bọn họ với ánh mắt mang hàm ý: “Hòa thượng này là tôi chấm rồi, các người đừng hòng tơ tưởng gì nữa” để sát thương từng trái tim định dụ trụ trì đẹp trai của các khách nữ dâng hương kia.

Minh Lãng thấy tình hình như vậy liền nói:

“Nữ thí chủ, thí chủ đuổi hết khách tới dâng hương, chùa nhỏ không có ai dâng hương, tình hình kinh tế của chùa eo hẹp, xin thí chủ để lại một con đường sống đi!”.

“Dễ thôi, hoàn tục đi! Cái đồ đầu trọc đáng chết, anh đội khăn đội đầu làm hòa thượng quái gì, đừng ở lại đây làm hại người nữa”.

Bình An cười híp mắt tiến tới chỗ Minh Lãng nói:

“Đừng hòng lung lạc tôi, tôi không mắc lừa cô đâu, tuệ căn của tôi đầy đây này”.

“Tuệ căn đầy đủ? Cần nhiều tuệ căn như vậy làm gì chứ? Anh cho rằng rẽ cây có thể chặt để làm củi sao?”.

Minh Lãng mở to mắt ngạc nhiên:

“Bình An, trước đây tôi luôn cho rằng cô chỉ có tiềm năng làm nhà báo tin lá cải, không ngờ cô cũng giỏi ăn nói như vậy, thực sự có thể làm chính khách được đấy”.

Bình An nhảy lên chạy ra ngoài:

“Oa ha ha, cuối cùng anh không gọi tôi là nữ thí chủ nữa mà gọi tôi là Bình An rồi đấy, cứ chờ đấy, sớm muộn gì anh sẽ yêu tôi thôi”.

Bóng cô nhảy tung tung trong chùa, vui vẻ tới mức giống như một con thỏ kiếm được cả đồng củ cải vậy.

Một giọng nói vọng tới từ phía sau:

“Cô ấy thực sự rất đáng yêu”.

Minh Lãng quay đầu lại, nhìn thấy sư thúc Tĩnh Nghiệp, anh cũng gật đầu, trên nét mặt vương vất nỗi buồn.

“Con cũng thấy sao?”.

Tĩnh Nghiệp hỏi.

“Đúng vậy, càng ngày càng nghiêm trọng, liệu có cách nào có thể hóa giải không?”.

“Tà khí trong người Bình An nặng đến ta cũng không hóa giải nổi, không những thế con cũng nói rồi, Thất tinh tỏa hồn trận của bà Bảy gì đó, ta cũng không chắc có thể phá bỏ”.

Tiểu hòa thượng thở dài.

“Thất tinh tỏa hồn trận có là cái gì đâu, chùa chúng ta chẳng phải có Độ nghiệt kinh đó hay sao?”.

Đột nhiên Minh Lãng dùng giọng rất phụ nữ bắt đầu quá trình biến thành yêu quái.

“Tứ Lan, người lại ra rồi”.

“Tĩnh Nghiệp, ông vẫn với bộ dạng dở sống dở chết thế này sao, kiếp trước làm hòa thượng chưa ăn đủ đồ chay hay sao mà kiếp này vẫn còn muốn làm nữa”.

Tứ Lan đạo cô bắt đầu công kích.

Minh Lãng lo lắng kêu:

“Bà mo, bà không nên tranh thủ lúc tôi yếu ớt không chống chế được mà ngày nào cũng chạy ra thế này khiến mọi người tưởng tôi là loại biến thái”.

Tứ Lan không cho là đúng cãi lại:

“Người vốn cũng biến thái mà, ta chỉ nghe thấy Thất tinh tỏa hồn trận hơi nhớ lại chuyện cũ, nên mới chạy ra. Có điều nói đi cũng phải nói lại, bà Bầy gì đó bày Thất tinh tỏa hồn trận làm cái gì thế? Khởi động trận này sẽ tổn hại tuổi thọ lắm, rốt cuộc bà ta muốn làm cái gì vậy?”.

Minh Lãng nghĩ một lát rồi trả lời:

“Dường như bà ta muốn mái tóc”.

Lúc này trên mặt cả Tĩnh Nghiệp và Minh Lãng đều lộ vẻ sợ hãi cực độ, Minh Lãng thầm nghĩ cục diện tiến hành hội thoại ba người chỉ với cơ thể hai người thật kì cục.

Bình An cũng bước tới, cô nhận thấy nét mặt của mấy người này thật kì lạ.

“Ý anh nói là Thanh tơ?”.

Thứ khiến hòa thượng Tĩnh Nghiệp phải thay đổi nét mặt thế kia chắc là thứ gì rất khủng khiếp.

“Đúng vậy!”.

Minh Lãng gật đầu.

“Nếu bà Bầy kia thực sự tìm thấy Thanh tơ, oái, ta sẽ đi cướp lại”.

Tứ Lan đạo cô chuyển nét mặt cương quyết.

Bình An kéo tay áo Minh Lãng nói khẽ:

“Vừa rồi nét mặt của Tứ Lan đạo cô rất dữ, thực sự đã tổn hại hình tượng của anh rồi đó”.

Minh Lãng cười đau khổ nhìn cô, cô quả thực mê trai tới cực điểm rồi, đã là lúc nào rồi mà vẫn còn ngồi đó chú ý tới vấn đề hình tượng của người trong mộng.

“Vậy rốt cuộc thực gì là Thanh tơ mà khiến các người trông như thế động đực cả vậy?”.

Dịch Bình An bất cần nhìn Tĩnh Nghiệp và Tứ Lan đạo cô.

Tĩnh Nghiệp còn có thể bình tĩnh, Tứ Lan đạo cô đã ra vẻ chuẩn bị cướp lại Thanh tơ. Bà ta ra vẻ bí mật nói:

“Thứ có thể khiến thời gian quay ngược lại, người có thể vĩnh viễn trẻ trung, không những thế còn có thể thay đổi quá khứ, người có cần thứ đó không?”.

“Nghe viễn tưởng quá, bà làm như đường hầm thời gian vậy, ở đâu ra loại cỗ máy thời gian của mèo máy thế? Tôi cũng muốn quay về quá khứ”.

Mặt Bình An hiện rõ vẻ bất cần, tiếp đó cô đột nhiên tỉnh ngộ ra, cô tỏ vẻ vô cùng sợ hãi, cúi đầu, rồi khấn thiết nhìn Tứ Lan đạo cô hỏi:

“Ý của bà là có thể trở về quá khứ, thay đổi số phận?”.

“Đôi khi chỉ số IQ của người cũng cao đấy!”.

Tứ Lan đạo cô thừa nhận.

“Trời ơi, thật sự có thứ này sao, nếu vậy thì tôi còn ở đây làm gì, ngay lập tức tới xem kết quả sổ xố mấy kì này, tiếp đó quay về mua mấy trăm vé, như vậy chẳng phải phát tài chết đi được”.

Bình An làm ra vẻ ngay lập tức đi tới chỗ Thanh tở.

“Làm gì có chuyện dễ như vậy chứ? Nghe nói Thanh tở được hình thành từ việc tụ lại của rất nhiều oan hồn mạnh dùng thù hận để mở đường thông tới không gian, có thể trở về quá khứ nhưng chỉ có một cơ hội duy nhất, cũng chỉ có thể thay đổi một việc. Không những thế những oan hồn có thể hình thành đường không gian này thường vô cùng mạnh mẽ, chẳng trách bà Bảy kia phải dùng tới Thất tinh tỏa hồn trận”.

Nét mặt của Tĩnh Nghiệp khổ sở vô cùng, có cảm giác có thể chiết ra nước khổ qua vậy.

Bình An vẫn rất lạc quan:

“Thay đổi quá khứ, quá hay, đây quả thực là vũ khí siêu cấp trong phim khoa học viễn tưởng”.

Minh Lăng khó khăn lắm mới giành được quyền phát ngôn:

“Cô ngốc thật hay giả bộ ngốc vậy? Nếu việc này lộ ra sẽ vô cùng nguy hiểm”.

Lông mày Tĩnh Nghiệp nhíu chặt lại:

“Vô cùng nguy hiểm, nếu không thể khống chế được đám oan hồn kia thì khi bước vào đường thông này sẽ bị thù hận nuốt mất, trở thành một quái vật người không ra người, ma không ra ma, quỷ không ra quỷ, yêu quái không ra yêu quái, không những thế khi có được Thanh tở trong tay cũng đồng nghĩa với việc phải hi sinh rất nhiều mạng người. Nếu thực sự để bà Bảy kia có được Thanh tở, không biết sẽ còn chết bao nhiêu người nữa”.

“Nếu vậy chúng ta đánh bại bà già kia là được rồi. Chỉ một bà già thôi mà, chúng ta người đông sức lớn, lại còn trẻ trung vô địch nữa”.

Bình An cười nói.

Tứ Lan bắt cần giải thích:

“Đừng cho rằng trẻ trung là phi thường, Thất tinh tỏa hồn trận là tà trận đã có từ lâu đời, nó được kết tụ từ rất nhiều linh hồn người chết, một khi bắt đầu khởi động sẽ làm tổn thương tuổi thọ của người khởi động. Thường thì không có ai sử dụng trận pháp tổn hại này, không những thế một khi trận được dàn xong, thì sẽ không ngừng giết người để lấy linh hồn, mãi tới khi hoàn thành tâm nguyện của người bố trận mới thôi, theo ước tính thì Thanh tở cũng không thoát nổi”.

“Vậy có cách nào phá được không?”.

Không hiểu tại sao hôm nay Minh Lăng tỏ ra rất kì lạ, sau khi nghe thấy Thanh tở xong liền bắt đầu trầm ngâm.

“Có Độ nghiệt kinh kia mà!”.

Tứ Lan đạo cô cong môi về phía Tĩnh Nghiệp hòa thượng.

“Dựa vào bảo bối trấn tự trong chùa rách của các người ấy!”.

“Á”.

Bình An ngay lập tức há hốc miệng, thế này cũng trùng hợp quá, quyển kinh thư nát đó chẳng phải đang ở trong tay Minh Lăng đó sao. Cô đang định nói thì nhận thấy Minh Lăng đã nắm lấy tay mình, rồi lắc đầu ngón tay trong lòng bàn tay cô ra hiệu đừng nói.

Cô còn đang ngỡ ngàng thì nghe thấy Minh Lăng hỏi:

“Sử dụng như thế nào?”.

“Có nói ra cũng chẳng ích gì, bởi quyển kinh thư rách đó bị đám hòa thượng chẳng ra làm sao này làm mất rồi”.

“Mất rồi? Bảo bối trấn tự cũng có thể mất ư?”.

Bình An cảm thấy rất kì lạ.

“Hòa thượng làm việc luôn chẳng ra sao, không bằng đạo sĩ chúng ta, dù gì đã mất rồi, còn về mất thế nào ta cũng không rõ”.

Tĩnh Nghiệp không nói câu gì bỏ đi, chỉ còn lại Minh Lãng ở phía sau thắc mắc:

“Dùng như thế nào, có phải chỉ cần niệm kinh là được?”.

Tứ Lan đạo cô thấy đã tới giờ, liền nói được mỗi câu hẹn gặp lại, vừa chấp tay đã biến mất, Minh Lãng cũng người đứng đó như thể đang nghĩ chuyện gì. Bình An muốn hỏi Minh Lãng tại sao không nói việc Độ nghiệt kinh ra, nhưng thấy dáng vẻ thất thần của anh, thì lại không biết phải bắt đầu nói từ đâu nữa.

Một hòa thượng đi tới nhắc nhở:

“Trụ trì nên chú ý hình tượng một chút! Trước mặt Phật tổ thế này vẫn nhập nhằng như vậy, có phải không được ổn lắm không?”.

Bình An quay đầu lại lườm tên hòa thượng xem ra rất đồ kị kia mắng:

“Nhập nhằng gì chứ, chưa từng nhìn thấy người đẹp kết hợp với anh chàng đẹp trai à? Làm hòa thượng có gì ghê gớm hả, làm hòa thượng không được tán gái sao?”.

Cô quay đầu lại thì phát hiện Minh Lãng đã đi rồi, bóng anh lộ rõ trong lòng có rất nhiều tâm sự. Bình An cảm thấy có gì không ổn, nhưng lại không nói ra được mỗi bất ổn ở đâu, một sự bất an kì lạ bao vây lấy cô, cô cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Thành phố vẫn huyền ảo như thế, Chung Nguyên thờ nhìn dòng người xe không ngớt ngoài cửa sổ. Tô Di xách cơm từ ngoài bước vào, Chung Nguyên quay đầu lại lạnh lùng nói”

“Là đại gia kia đưa cậu về à?”.

“Đại gia gì chứ? Anh ấy sao được coi là đại gia chứ, cỡ Bill Gate mới được coi là đại gia”.

Tô Di ngượng ngùng phân bua.

Từ lúc Tô Di nói cho Chung Nguyên biết thân phận của Kiều Chí Hiên, rồi liên tục xuất hiện cùng Kiều Chí Hiên ở phòng bệnh tặng Chung Nguyên một bó hoa to. Những bông hoa đó giống như độc khiến anh ngây ngô, xem ra có một vài người từ khi sinh ra đã vô duyên với hoa. Anh chính thuộc loại luôn thấy hoa chết.

Chung Nguyên trầm ngâm hồi lâu:

“Khi nào mình mới có thể ra viện?”.

“Sắp rồi, trong hai ngày tới thôi”.

“Việc làm ăn ở quán thế nào?”.

“Việc này á, cũng tạm ổn, cậu không cần quá sốt ruột trở lại quán đâu! Cứ lo dưỡng bệnh cho tốt đã”.

Tô Di cười đáp lại, không hiểu tại sao hiện giờ mỗi lần đối mặt với Trung Nguyên cô lại cảm thấy chột dạ, giống như loại con gái tham tiền vứt bỏ mối tình đầu của mình để gần gũi với đại gia vậy. Trong lòng cô luôn cảm thấy áy náy khó hiểu.

Nhưng nghĩ lại thì giữa cô và Chung Nguyên cũng chẳng có chuyện gì, thực ra cả hai chưa từng thổ lộ cũng chưa từng thề non hẹn biển gì.

Kiều Chí Hiên từ sau khi công khai thân phận trước Tô Di xong, liền bắt đầu dùng chiêu thức cũ rích hoàng tử và cô bé Lọ Lem với Tô Di. Tô Di cũng không biết có phải con tim yêu tiền của mình đã cảm động ông trời hay sao nữa, mà ông trời vứt một chiến thắng lớn thế này cho cô. Trời ơi! Đôi khi được hưởng thụ cuộc sống mà xã hội thượng lưu được hưởng, cô cũng tự hỏi bản thân, lẽ nào mình chỉ hoàn toàn là do chịu sự lôi kéo của tiền mà yêu Kiều Chí Hiên?

Nhưng chỉ bản thân cô biết điều khiến cô mê mẩn chính là vẻ từng trải, sự hiểu biết và sự trân trọng toát ra từ chính con người Kiều Chí Hiên. Đó đều là những đức tính tốt đẹp của người đàn ông.

Kiều Chí Hiên hiểu cô, trân trọng cô, đã quá đủ rồi, tuy mỗi lần đối mặt với Chung Nguyên cô vẫn có cảm giác không thể nói rõ được, nhưng câu đầu tiên khi Chung Nguyên tỉnh lại là hỏi về chậu hoa kia. Cô không thể chấp nhận trong lòng người mình yêu lại có hình bóng của ai khác. Nếu quả thực như vậy, cô thà không yêu còn hơn.

Kiều Chí Hiên và Tô Di lúc này không còn ở giai đoạn nhập nhằng như trước, anh nắm tay cô đi tới những party, tiệc rượu. Cô mặc những bộ lễ phục bằng lụa và khoác tay anh, tới thời điểm này họ đã là người yêu chính thức của nhau.

Kiều Chí Hiên thường xuyên hôn môi cô rất ngọt ngào, điều này khiến cô vô cùng hạnh phúc. Cho dù thứ hạnh phúc này chỉ diễn ra trong thời gian ngắn ngủi cô vẫn cảm thấy rất mãn nguyện.

Tất cả các loài hoa chưa nở đã héo tàn; nước mắt chưa chảy ra thì đã cạn khô. Tô Di và Chung Nguyên giống như đôi tình nhân đứng ở hai bên bờ sông, chỉ biết nhìn nhau, mong chờ, nhưng không có cách nào nắm được tay nhau. Bởi con sông đó đã là đường cùng.

Chung Nguyên đã hoàn toàn thay đổi, anh trở nên trầm mặc, luôn ngẩn ngơ nhìn chậu hoa đã chết kia. Hoa đã khô héo nhưng anh không nở vứt đi. Anh vẫn si tình tưới nước, hi vọng một ngày nào đó kì tích sẽ xảy ra.

Cuối cùng vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra. Buổi tối khi chìm vào giấc ngủ, Chung Nguyên nghe thấy có người nào đó khẽ khóc thầm cạnh bên, anh ngồi dậy nhìn xung quanh, lại không thấy ai cả. Nhưng giọt lệ lưu trên mặt anh vẫn lạnh giá như vậy, anh có cảm giác giọt lệ đó giống như chiếc gai đã kết lại thành băng đâm mạnh vào trái tim anh.

Anh ngồi dậy nói trong bóng tối:

“Thức nhi, là em phải không? Có phải em vẫn chưa chết phải không?”.

Tiếng khóc thút thít càng ngày càng to.

“Thức nhi, có phải em đang rất sợ hãi? Đừng khóc nữa, để anh tới với em nhé”.

Chung Nguyên đứng dậy, thẩn thờ đi về phía cửa sổ, vừa đi vừa nói:

“Những ngày này, anh thực sự rất nhớ em. Tô Di đã không còn cần anh nữa, cô ấy sống rất tốt, anh sẽ nhảy xuống với em”.

Bóng của Chung Nguyên trong bóng tối càng lúc càng mờ, anh định nhảy ra khỏi bệ cửa.

Nhưng có một bóng người từ phía sau lao ra ôm chặt lấy anh.

“Đừng nhảy, đừng chết!”.

Là một luồng khí lạnh thấu xương, anh không quay đầu lại chỉ khẽ nói:

“Thức nhi, cuối cùng em đã trở về, anh biết em không sao mà”.

“Đừng chết, chúng ta chỉ cần đưa Thanh tở cho bà Bẩy là xong, bà ấy sẽ tha cho chúng ta, em không muốn anh chết”.

Luồng khí lạnh đó dần vây lấy Chung Nguyên.

Chung Nguyên nhắm mắt, anh chỉ sợ không cảm nhận được sự tồn tại của Thức nhi. Trái tim anh đau nhói, anh thực sự không biết phải làm sao.

Em có quan hệ như thế nào với bà Bẩy:

“Em là ma hoa do bà Bẩy nuôi dưỡng, bởi vì rễ hoa của em trong tay bà ta, cho nên bà ta muốn em phải nghe lời, nếu không sẽ làm cho em hồn bay phách lạc. Em đã vì bà ta mà giết chết rất nhiều người”.

“Em yên tâm đi, anh nhất định sẽ cứu em”.

Chung Nguyên quay người lại, anh dịu dàng cầm tay Thức nhi. Bàn tay đó lạnh như băng, nếu nắm chặt sợ sẽ vỡ vụn, nếu khẽ nắm sợ sẽ biến mất, còn nếu nắm vừa vặn lại sợ sẽ tan đi trong tay mình.

Đây là mối tình kiểu gì vậy? Mối tình này dường như không có đất để tồn tại trong thế giới này, bất luận thế nào mối tình này vẫn sai trái.

Ánh mắt Thức nhi rất đẹp, nốt ruồi lệ màu đỏ kia trong bóng tối càng trở nên rung động lòng người.

Cô kiên định nói:

“Em sẽ cùng anh đi lấy Thanh tở, tiếp đó sẽ cầu xin bà Bảy tha cho em, còn nếu không chúng ta sẽ hủy Thanh tở luôn”.

“Được, thế nào cũng được”.

Chung Nguyên ôm Thức nhi vào lòng.

Thức nhi lặng lẽ dựa vào người Chung Nguyên, hồi lâu cô mới cất tiếng hỏi:

“Hiện giờ ý nguyện không muốn tiếp tục sống của anh lẽ nào hoàn toàn là vì em sao? Hay là con do nguyên nhân nào khác nữa?”.

Chung Nguyên không nói gì, trước mắt anh hiện lên cảnh tượng Tô Di và Kiều Chí Hiên tay trong tay cùng rời khỏi bệnh viện ở hành lang.

Hóa ra cho rằng không để ý, nhưng lại đau lòng tới vậy.

Dịch Bình An cảm thấy trong chùa thật vô vị, buổi tối cô định tới phòng của phương trượng đại nhân, tuy chẳng phải chuyện hay ho gì, nhưng vì phương trượng lại là anh chàng Minh Lăng đào hoa kia, nên mọi việc sẽ rất bình thường.

Lúc Bình An nhảy vào phòng Minh Lăng từ cửa sổ, Minh Lăng đã nhìn thấy cô từ cửa sổ khác.

“Cô lúc nào cũng vậy, danh dự của hòa thượng tôi bị hủy hoại hoàn toàn trong tay cô rồi đấy”.

Khuôn mặt của Minh Lăng ẩn trong bóng tối nên không nhìn rõ nét mặt hiện giờ của anh.

“Có phải anh cảm thấy mình rất oan phải không?”.

Bình An cười đùa.

Minh Lăng đập vào bệ cửa nói:

“Đương nhiên oan rồi, tôi có làm gì đâu chứ”.

“Em có thể rửa oan giúp anh”.

Bình An tiến thêm một bước nữa.

“Rửa như thế nào, cô là Bao đại nhân chắc?”.

“Nếu chúng ta đã từng làm việc gì, vậy anh chẳng còn oan tình nữa rồi”.

Bình An cười.

“Nhà báo Dịch ơi, những việc cô làm hiện giờ có thể nói là hành vi vô liêm sỉ quyền rũ tăng ni nhà phật đấy, cô phải chịu trách nhiệm trước pháp luật và tôn giáo. Hơn nữa, biểu hiện của cô như vậy thật chẳng phù hợp chút nào”.

Minh Lăng dịch chuyển mặt dưới ánh trăng, ánh mắt mông lung, giống như biển dưới trăng khiến người ta đắm say.

Bình An chạy tới cửa sổ định đánh anh, nhưng bị anh kéo lại, hai người kề sát bên nhau. Bình An ngay lập tức cảm thấy không khí xung quanh như đông cứng lại, một dải rừng thông dưới ánh trăng bên ngoài cửa sổ lộ ra ánh bạc mờ ảo. Cô nghe thấy hơi thở của Minh Lăng, cô có cảm giác mọi thứ giống như tiên cảnh.

Bình An nghe thấy tim mình đập thành thịch, mặt cô đỏ rần, cô làm thế nào cũng không thể khiến mình bình tĩnh trở lại.

Cô không dám quay đầu lại nhìn Minh Lãng, Minh Lãng cũng không quay lại nhìn cô mà vẫn tiếp tục nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài giống như nghìn năm vẫn không thay đổi.

“Bình An, em có từng hận anh không?”.

Minh Lãng khẽ hỏi.

“Gì kia?”.

Bình An ngẩng đầu, cô bắt gặp đôi mắt sáng như sao của anh khiến lòng cô hoang mang. Cô vội vã lắc đầu.

“Nhưng anh chẳng thể cho em thứ gì cả”.

Tuy câu nói này rất khế, nhưng lại sắc như dao cứ đâm vào trái tim Dịch Bình An. Trái tim đó vẫn đang rỉ máu, nhưng người con gái đó vẫn tươi cười, giả vờ tỏ vẻ không sao.

“Không sao, là em tự nguyện mà”.

Bình An cười đáp lại, cô vội chuyển chủ đề:

“Ánh trăng tối nay thật đẹp, nếu có thể đẹp mãi thế này thì quá tốt”.

Câu nói trong lòng cô là giá có thể ngồi mãi bên cửa sổ cùng ngắm trăng với anh thế này, thì cho dù cuộc đời này có dừng lại cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Minh Lãng giơ tay, chỉ thấy bàn tay đó như được ánh trăng dát ngọc, Minh Lãng chậm rãi hợp hai tay lại rồi đưa ra trước mặt Bình An.

“Tặng em vật này”.

Anh vừa nói vừa mở bàn tay ra, trong bóng tối có thứ gì đó lấp lánh trong tay anh.

Bình An định thần nhìn lại thì thấy đó là một chiếc cặp tóc ánh trăng. Đó chính là chiếc cặp tóc hoạt họa cặp trên đầu vào lần đầu cô gặp Minh Lãng, hình mèo máy trên chiếc cặp tóc đó thật đáng yêu.

Là chiếc cặp tóc được làm bằng ánh trăng.

Thật kì diệu, Bình An ngẩng đầu nhìn Minh Lãng:

“Làm sao anh làm được như vậy? Làm sao ánh trăng có thể lưu lại trên chiếc cặp?”.

“Trước đây anh từng học ảo thuật, tuy không học được nhiều, nhưng mấy trò vụn vặt dùng để lừa các cô gái thì có dư”.

Minh Lãng nghiêng đầu cười.

“Thế anh đã lừa được bao nhiêu cô rồi?”.

Minh Lãng nói câu này rất khó khăn, giống như những chiếc đinh gỉ lần lượt nhói ra từ người anh vậy.

“Anh yêu cô ấy?”.

“Ừ”.

“Yêu nhiều không?”.

Minh Lãng không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn ra cửa sổ, hai người đều không nói gì.

Bình An quả thực không kìm được nước mắt nữa, cô nhận thấy thì ra nước mắt khó chịu hơn cái chết, đau lòng tới mức đó, còn cái gì không thể nói ra được, cô bắt đầu run lên.

Cô nhảy xuống bệ cửa, đập vào vai Minh Lãng như thể không có chuyện gì rồi đi về. Tối giờ cô có thể cảm nhận được trong lòng Minh Lãng lúc này chỉ có người con gái đã chết kia.

Chính lúc cô đẩy cửa chuẩn bị đi ra, thì đằng sau cô vọng tới giọng nói của Minh Lãng:

“Anh có thể dùng tính mạng của anh để đổi lấy tính mạng của cô ấy, anh yêu cô ấy như vậy đấy”.

18. Chương 18: Ly Biệt

Đêm hôm đó Dịch Bình An cảm thấy rất đau lòng, cô khóc suốt, cô không lí giải nổi nước mắt ở đâu lại chảy ra lắm thế.

Bình An không biết tại sao Minh Lãng hôm nay lại bộc lộ rõ tâm ý của anh đối với cô như vậy, có phải anh muốn khéo léo để cô nhận ra phải chôn vùi tình cảm này đi, không còn chờ đợi anh nữa.

Nhưng từ lâu cô đã không còn mong mỗi gì nữa, cô chỉ cần ở bên cạnh anh, giả bộ như không có việc gì, tiếp tục yêu anh là được rồi. Tại sao anh phải tàn nhẫn như vậy? Tặng mình một chiếc cặp tóc ánh trắng quý như vậy nhưng lại nói với mình những lời lạnh lùng như thế?

Những lời ấy giống như là... lời li biệt.

Không biết tại sao, nghĩ tới đây, cô thấy lạnh trong lòng, chắc chắn có gì không ổn. Mấy ngày gần đây Minh Lãng tỏ ra rất kì quặc, mình lại không chú ý, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh lại thay đổi như vậy?

Cô đang định đứng dậy tới chỗ Minh Lãng hỏi cho ra nhẽ thì có bóng người từ ngoài cửa lách vào, theo kinh nghiệm gặp ma phong phú của cô, vừa nhìn cô đã có thể đoán đó là ma. Vấn đề là loài ma nào có thể tới được nơi thánh địa Phật môn như thế này.

Con ma đó vừa lên tiếng, tìm Bình An như rơi xuống đất.

“Này, đồ tán hòa thượng, người tình nhỏ hòa thượng của người chạy mất rồi”.

Là tiếng của Tứ Lan đạo cô, vừa nghe đã thấy tức.

Dịch Bình An còn chưa kịp tranh luận với bà ta về chuyện tán hòa thượng, cũng chưa kịp đấu khẩu về chuyện người tình nhỏ, câu nói này nếu dùng cách biểu đạt thông thường sẽ là:

“Minh Lãng chạy rồi”.

“Chạy đi đâu rồi?”.

Bình An lơ mơ nhận thấy điều mình lo lắng sắp trở thành hiện thực.

“Ta cũng không biết nữa, hắn đã phong tỏa ta rồi, tên đó dù gì cũng là người nhà họ Kha. Hắn dùng phép thuật khiến ta không thể nhập vào người hắn và tranh thủ đêm tối chạy rồi”.

Tứ Lan vừa nghĩ tới việc mình bị phong tỏa, cảm thấy rất buồn.

“Chạy trốn trong đêm sao? Tại sao anh ấy phải làm vậy?”.

Tứ Lan đạo cô lo lắng nói:

“Làm sao ta biết được, ta không thể nhập vào người hắn, nên mới tới bảo người đuổi theo gọi hắn về, bởi ta thấy vết thương cũ của hắn vẫn chưa lành hẳn, vết thương chưa khỏi mà đi như vậy rất nguy hiểm”.

Bình An vớ vội lấy quần áo nói:

“Đừng nói nữa, chúng ta đuổi theo đi!”.

“Đuổi theo gì mà đuổi? Làm sao người đuổi kịp được? Hay là người gọi Tinh Nghiệp tới, để ông ta đuổi theo. Ông ấy còn có bản lĩnh”.

Tứ Lan nhắc.

Bình An vừa nghĩ tới tiểu hòa thượng đáng yêu kia, bất giác rịn mồ hôi, lẽ nào một người lớn cộng với một con ma cũng không sánh được tiểu hòa thượng kia sao?

Có người gõ cửa, tiếp đó một bóng người lách vào, Bình An thở dài, xem ra sự an toàn của chùa này khiến người ta không thể yên tâm nổi.

Người mới lách vào chính là Tĩnh Nghiệp, chỉ thấy bóng nhỏ bé của ông ta đứng dưới đèn. Khuôn mặt ông ta u uất buồn trên khuôn mặt trẻ con quả thực chẳng ăn khớp chút nào.

“Ông già, ông cũng biết anh ta đi rồi?”.

Tứ Lan chẳng khách khí với bất kì hòa thượng nào, nhưng cảm giác phải nói “ông già” với một đứa trẻ vẫn thật kì quái.

“Biết rồi, vừa đuổi theo, nhưng không đuổi kịp, không ngờ anh chàng vết thương chưa lành chạy còn nhanh hơn cả thỏ”.

Tĩnh Nghiệp thở dài, Bình An lúc này mới để ý thấy bụi bặm trên người Tĩnh Nghiệp, xem ra đã đuổi theo rất gấp, nhưng vẫn không thể đuổi kịp.

“Xi, ông cho rằng hòa thượng các ông thì ghê gớm, phi thường lắm sao? Hẳn là người nhà họ Kha, cho dù có bị tổn thương, muốn trốn vẫn trốn thoát được”.

Bình An nói chêm vào:

“Rốt cuộc Minh Lăng chạy đi đâu rồi?”.

“Xem ra hẳn muốn trở lại thành phố mà các người từ đó đến, có điều ta cũng không hiểu nổi, hẳn một mình về đó làm gì?”.

Tĩnh Nghiệp lắc đầu, nói tiếp:

“Nếu cậu ta muốn đi trừ Thanh tặc, dựa vào khả năng hiện tại của cậu ta cũng không thể, trừ phi...”.

“Trừ phi cái gì cơ?”.

Bình An sốt ruột hỏi.

“Trừ phi cậu ta có Độ nghiệt kinh, tuy nhiên đây là điều không thể. Quyển kinh thư này đã mất tích nhiều năm, có khả năng bị hỏng rồi”.

Tĩnh Nghiệp thở dài một cái.

Bình An ngay lập tức hiểu ra mọi chuyện, trong giây phút này tim gan cô như trong suốt, mọi thứ dần hé lộ, chẳng trách cô luôn cảm thấy một nỗi bất ổn vậy lấy mình.

Nỗi bất an này đã hoàn toàn chuyển thành sự thực mà cô không muốn nhìn thấy nhất.

Cô ngồi phịch xuống đất, ánh mắt đờ đẫn, Tứ Lan đạo cô khua móng vuốt quỷ trước mặt cô mấy lần, chỉ thấy hai hàng lệ từ từ lăn xuống mặt cô. Nỗi đau lòng tuyệt vọng khiến cô quên hết cả thế giới này.

“Nếu không phải anh đi tìm Thanh tặc thì sao? Nếu không phải anh đi trừ ma vệ đạo thì sao?”.

Hồi lâu Bình An mới khó khăn cất tiếng, giọng nói của cô có cảm giác già đi chục tuổi.

Tứ Lan và Tĩnh Nghiệp ở bên cạnh đã bị dọa cho sợ hết hồn đều không dám lên tiếng.

“Tại sao tôi lại ngốc như vậy, lại còn cho rằng anh muốn học phép từ Độ nghiệt kinh. Tôi đúng là ngu ngốc, từ lâu anh đã lên kế hoạch xong xuôi rồi. Anh muốn đi phá Thất tinh tỏa hồn trận, nhưng mục đích của anh không phải là muốn trừ khử Thanh tặc”.

Bình An đứng dậy, cả người cô lúc này mềm oặt như hồ, cứ lắc lư chực đổ.

Cô nhấn mạnh từng chữ nói:

“Minh Lăng muốn có được Thanh tặc để thay đổi quá khứ, để cứu người con gái anh ấy yêu nhất”

Đúng vậy, tại sao cô lại ngốc như vậy, hôm nay anh nói những lời như vậy với cô, thực ra chính là lời vĩnh biệt. Anh biết bản thân anh có thể không trở về được nữa, anh mang theo vết thương cùng vũ khí trên tay chỉ là quyển kinh thư lơ mờ không hiểu rõ. Anh biết cơ hội sống sót của mình rất mong manh, cho nên anh nói những lời tàn khốc như vậy để cô không quá đau lòng.

Minh Lăng, tên ngốc đó, đã chuẩn bị sẵn cho cái chết, cũng phải có được Thanh tơ để cứu cô bạn gái đã chết của mình.

Dịch Bình An rất ngưỡng mộ người con gái đã chết kia, bởi cô ấy đã chiếm trọn trái tim Minh Lăng. Câu nói sau cùng của Minh Lăng: “Anh có thể dùng tính mạng của mình để đổi lấy mạng của cô ấy, anh yêu cô ấy như vậy đấy”. Không phải là nói cho vui, mà muốn chứng minh bằng hành động.

Nếu quả thực như thế, vậy thì mình có làm gì cũng vô dụng. Minh Lăng bất kể sống hay chết, trái tim anh cũng vẫn sẽ không ngừng đập vì cô gái đó, có lẽ chỉ một lời chúc phúc lặng lẽ mới là sự động viên tốt nhất dành cho anh.

Bình An đã hoàn toàn mất hết sức lực, cô cảm thấy bản thân giống như một cọng cỏ trong cơn cuồng phong, không biết sẽ bị mang tới phương nào, không ai cần, cũng không có nơi nào có thể dừng lại. Cô không giúp gì được, bởi cô chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường.

Bất kể anh là hòa thượng học phép thuật, là Minh Lăng hay không, đều đã được trời định không liên quan gì tới mình. Anh mãi mãi không thể thuộc về mình được.

Bình An cứ đứng mãi như vậy, trước mặt cô còn có một người có sắc mặt kém hệt như cô. Đó chính là Tĩnh Nghiệp, lúc này ông ta có vẻ lo lắng:

“Ý thí chủ là cậu ta đã lấy được Độ nghiệt kinh rồi sao?”.

Bình An gật đầu.

Tĩnh Nghiệp ngồi xuống, hồi lâu sau mới nói tiếp:

“Cậu ta căn bản không biết quyển sách đó đã không thể dùng được nữa. Đều do ta không tốt đã vì danh tiếng của chùa mà không nói với cậu ta chuyện này. Chính ta đã hại cậu ta. Xem ra ta bị báo ứng bởi lòng cố chấp, vẫn chưa phá được nghiệp chướng”.

Bình An và Tứ Lan đều tò mò nhìn ông ta.

“Có Độ nghiệt kinh thì còn phải lo gì nữa?”.

Tứ Lan đạo cô tỏ vẻ bất cần.

“Lẽ nào hần có quyển kinh thư đó bảo vệ, còn có thứ gì có thể làm tổn hại tới hần nữa?”.

“Trời ạ”.

Tĩnh Nghiệp dừng lại một chút, rồi khó khăn cất tiếng:

“Việc này có liên quan tới chuyện cũ của một cao tăng trong chùa, mọi đầu mối vẫn nên bắt đầu từ việc nói về câu chuyện xoay quanh quyển Độ nghiệt kinh này”.

Năm Đường Hội Xương thứ hai (Năm 842 sau Công nguyên), Đường Vũ Tông^[1] lệnh cho tăng ni phạm tội và những kẻ không thể giữ giới đều có thể hoàn tục, cấm sử dụng thuật trừ úm, yêu thuật, tài sản cá nhân xung vào công quỹ. Chỉ riêng kinh thành Trường An có 3.459 người hoàn tục. Tháng bảy năm Hội Xương thứ tư, Đường Vũ Tông ra lệnh phá hủy, dỡ bỏ tất cả các ngôi chùa không đủ hai trăm gian. Lệnh cho tăng ni ở các chùa chiến, Phật đường... không đủ số lượng hoàn tục hết.

[1]. Đường Vũ Tông (814-846), tên thật là Lí Triền, chỉ trước khi chết mới đổi tên thành Lí Viêm, là vị vua thứ mười bảy của nhà Đường rất “căm thù” đạo Phật trong lịch sử Trung Hoa.

Chùa Pháp Âm xây dựng đã lâu, lại là thiền tông chính thống, đương nhiên không muốn phá bỏ chùa hoàn tục. Tuy quân thần đã khuyên nhủ mấy lần nhưng đều không có kết quả, Thích sử Lí Nhượng điều năm nghìn binh mã từ chỗ Tiết độ sứ tới bao vây tấn công chùa Pháp Âm. Chùa Pháp Âm lúc đó chỉ có hơn

ba trăm tầng ni nhưng người nào cũng gan dạ kiên quyết giữ chùa nên dù đã bị bao vây tấn công nửa năm nhưng chùa vẫn không bị phá.

Tháng ba năm Hội Xương thứ năm, Đường Vũ Tông ra sắc lệnh không cho phép chùa chiền trong thiên hạ xây dựng ở trang viên, lại ra lệnh kiểm tra toàn bộ tăng ni, sổ tài sản thuộc các chùa chiền đó. Tháng tư hạ sắc lệnh diệt Phật, quy định phía Tây thành Trường An chỉ có thể giữ lại bốn ngôi chùa. Mỗi chùa chỉ được giữ mười người, phía Đông thành Trường An chỉ giữ lại hai chùa, tổng cộng ba mươi tư châu, các châu tiết độ sứ còn lại chỉ được giữ một chùa, các châu thích sứ khác không được giữ chùa. Các chùa miếu còn lại bị phá hủy toàn bộ, tăng ni đều phải hoàn tục, người nào vi phạm sẽ bị giết. Tăng ni không nghe theo, trong phút chốc máu chảy thành sông. Phương tượng ngồi xếp bằng chậm rãi nói:

“Cái giếng này là Bồ đề đạt ma đào, nếu chùa Pháp Âm bị tiêu diệt, tất phải lấp giếng này không thấy mặt trời!”.

Phương tượng chỉ vào một miệng giếng sâu, tiếp đó nhắm mắt viên tịch.

Lí Nhượng tức tối lệnh ném xác tăng ni lấp giếng. Nhưng miệng giếng đó giống như không đáy, vứt hết xác chết vào vẫn không lấp đầy. Lí Nhượng sợ lời sấm của phương tượng thành sự thật, liền lệnh vứt tất cả gạch vỡ sành nát, cột nhà... vào giếng nhưng vẫn không làm gì. Lí Nhượng bất lực rút binh, lệnh trong quân phải giữ bí mật.

Ba tháng sau Lí Nhượng chết. Năm kế tiếp Đường Tuyên Tông[2] kế vị, bắt đầu trùng tu chùa chiền, cho đúc tượng vàng.

[2]. Đường Tuyên Tông (810-859), tên thật là Lí Thầm, là vị vua thứ mười tám của nhà Đường trong lịch sử Trung Hoa. Năm 846, sau khi cháu ông là Đường Vũ Tông qua đời, Đường Tuyên Tông lên thay. Ông cai trị từ năm 846 đến năm 859. Trong thời ông, Phật giáo - vốn bị Vũ Tông đàn áp - được phục hưng.

Tĩnh Nghiệp vừa kể tới đây, thì Bình An gơ tay ra dấu dừng lại.

“Ý của ông là có một tướng quân trước đây vứt rất nhiều xác hòa thượng chùa này xuống giếng”.

“Đúng vậy”.

“Điều này có liên quan gì tới Độ nghiệt kinh?”.

“Quyển kinh thư đó vốn là báu vật trấn tự của chùa chúng tôi, nhưng sau lần phá hủy chùa ấy, quyển kinh thư đó không biết đã lưu lạc ở đâu. Sau này lúc xây lại chùa miếu, người ta có đào được một xác chết từ chiếc giếng cổ kia. Xác đó chính là của phương tượng bị hại, quyển kinh thư đó ở trong lòng ông ta”.

Tĩnh Nghiệp dừng lại một chút, tiếp đó chậm rãi nói tiếp:

“Từ đó về sau, quyển kinh thư đã mất tác dụng trừ ma, mà trở thành quyển kinh thư tai họa được oán khí hóa thành, ai đọc kinh văn trên đó, sẽ bị kinh văn quần lấy, cho tới khi tự nộp mạng”.

“Tại sao lại như vậy?”.

“Bởi vì quyển kinh thư đó đã nhuộm oan khí của ba trăm tầng ni, oán khí đó đã lớn tới mức có thể hủy diệt thành phố này, cho nên trụ trì sau này đã lén giấu quyển kinh thư đó đi. Không còn ai dám động vào nó nữa, dần dần không rõ nó ở đâu. Thật sự không hiểu tại sao Minh Lăng có được nó?”.

Bình An lo lắng nắm chặt tay Tĩnh Nghiệp hỏi lại:

“Ý của ông là, nếu Minh Lăng đọc kinh, dùng nó để chống lại Thất tinh tỏa hồn trận thì không những không thể thắng được bà Bẩy, mà còn sẽ bị chết”.

“Sẽ thắng, nhưng hẳn chắc chắn chết, nếu đã dùng Độ nghiệt kinh rồi thì Thất tinh tỏa hồn trận chẳng có gì đáng sợ nữa”.

Tuy Tĩnh Nghiệp nói đều đều nhưng vào tới tai Bình An lại như sét đánh.

Anh ấy sẽ chết, Minh Lăng sẽ chết.

Bình An phải rất lâu mới chấp nhận được hiện thực tàn nhẫn này, quyền sách đó không thể dùng được. Cô nhất định phải ngăn cản việc này xảy ra.

Tứ Lan đạo cô lắc lư trước mặt chặn đường Bình An khuyên:

“Từ từ đã, người không thể đi nộp mạng được, người biết Minh Lãng là người thế nào không?”.

“Tôi không cần biết anh ấy là người thế nào! Tôi chỉ biết anh ấy không thể chết”.

Bình An kiên định trả lời.

“Nếu Minh Lãng chết, thì người còn chết nhanh hơn hẳn, trước khi xuất gia hẳn từng là truyền nhân duy nhất của gia đình trừ ma họ Kha, bởi vì mấy năm trước trong trận chiến với một oan hồn rất lợi hại, hẳn đã mất đi người bạn gái của mình, nên mới chán nản đi làm hòa thượng. Cho dù hiện giờ hẳn có vết thương cũ trên người thì hẳn vẫn hoàn toàn khác người, hẳn có huyết thống trừ ma, còn người thì không, nếu người đi, sẽ chỉ chết nhanh hơn hẳn mà thôi”.

Tứ Lan đạo cô nhìn bộ dạng không màng tới sự sống chết của Bình An, bà nhận thấy lúc này cô giống như con thiêu thân tự đâm đầu vào lửa.

Bình An chưa từng nghe kể về chuyện trước khi Minh Lãng xuất gia nhưng cô cũng chẳng quan tâm.

Tứ Lan nhận thấy cô kiên quyết như vậy cũng chỉ biết gào to:

“Người yêu trước của Minh Lãng chết vì hắn đấy, hắn không thể nào yêu người được đâu, người thực sự không cần đi nộp mạng như vậy”.

Bình An lắc lắc đầu, những lời như trên cô đã nghe bao nhiêu lần rồi chứ? Phải bao nhiêu người nói với cô, thì cô mới hết hi vọng đây? Cô chẳng nói chẳng rằng.

Tĩnh Nghiệp kéo Tứ Lan lại, nhắc khéo bà ta không nên làm đau lòng người khác như vậy, nhưng Tứ Lan vẫn nói tiếp:

“Được, nếu người đã muốn nộp mạng như vậy, ta cũng không ngăn người nữa, ta chỉ muốn người nhìn một thứ”.

Chỉ thấy Tứ Lan chấp hai tay lại, một vầng sáng từ trong lòng bàn tay tỏa ra, Tĩnh Nghiệp vừa nhìn thấy khẽ thốt lên:

“Với thân thủ của bà, làm sao có thể dùng thuật ảo cảnh được chứ?”.

Đúng lúc này, Bình An thấy trước mặt mờ hẳn đi, dường như có bóng người đang lay động.

Đó là một cô gái đang bế trong tay một con mèo đen nói với người đàn ông trước mặt mình:

“Nhịp hai hai, chẳng phải anh không sợ mèo hay sao?”.

Người đàn ông đó chính là Minh Lãng, có điều anh lúc đó hoàn toàn chưa trải qua nhiều bể dâu như bây giờ, anh chưa cạo đầu, trông anh lúc đó thật thời trang và phần phấn. Minh Lãng nhìn người con gái đó, khuôn mặt anh tràn ngập tình ý.

Cô gái đó không quá đẹp, nhưng có một nụ cười thân thiện khiến ai vừa gặp cũng thấy thích. Cô ấy luôn bế theo con mèo đen, còn Minh Lãng đang bôn ba vì bạn.

Minh Lãng và cô gái kia sống chết cùng nhau, lúc Minh Lãng gặp nguy hiểm, cũng không cần phải quay lại tìm cô, cô ôm mèo đi theo sau Minh Lãng. Họ giống như là một cặp trời sinh vậy. Không cần dùng những lời lẽ hoa mỹ hay những hành động âu yếm, ai cũng có thể dễ dàng nhận ra tình yêu sâu sắc giữa Minh Lãng và cô ta. Họ cùng nhau đi trong bệnh viện, trên con đường nhỏ, trong thôn xóm.

Sau này cô gái kia bị mù, Minh Lãng luôn ở bên cạnh làm đôi mắt của cô ấy. Cho dù chỉ là một yêu cầu nhỏ nhoi như vậy nhưng ông trời vẫn không đáp ứng họ, trời cao không tác thành cho cặp tình nhân này. Minh Lãng bị ma nhập, anh đã tự tay dùng kiếm đâm vào sau lưng cô gái kia.

Bình An có thể nhìn thấy rõ mười ngón tay của cô gái kia túm chặt lấy vai Minh Lãng, cô ta nén nhịn nỗi đau vẫn mỉm cười với anh. Nụ cười đó không oán không hận, cho dù có bị chết trong tay Minh Lãng, cũng không hề do dự.

Cô ta dùng cái chết của mình để tìm lại sự sống cho Minh Lãng, nhưng đồng thời lại cướp đi sạch sẽ, gọn gàng trái tim Minh Lãng mà không để lại cho người khác một tí chút gì thậm chí chỉ là một tia hi vọng.

Đúng vậy, Minh Lãng không thể nào yêu mình được.

Nhưng Bình An vẫn kiên định đẩy cửa rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cô nhất định phải đuổi kịp Minh Lãng, bất kể bản thân cô có cứu nổi anh không, cô cũng không thể giương mắt nhìn anh chết.

Anh yêu hay không yêu cô thì cũng chẳng sao, nhưng chỉ cần anh còn sống, cô sống tiếp mới có ý nghĩa.

Sau khi Trương Vĩ Quân đưa Minh Lãng và Bình An tới chùa Pháp Âm xong, liền quay về bắt tay điều tra mọi thông tin liên quan tới bà Bảy. Khó khăn lắm Trương Vĩ Quân mới tìm được quá khứ của bà già kia trong đồng hồ sơ đã ố vàng, vừa cầm được trên tay anh đã mang tới cho Chung Nguyên xem.

Tô Di không có trong nhà Chung Nguyên, Trương Vĩ Quân cảm thấy rất lạ, tình cảm cặp tình nhân này chẳng phải rất khăng khít đó sao? Tại sao vừa mới xuất viện, Tô Di lại không ở bên Chung Nguyên nữa?

Trương Vĩ Quân thắc mắc hỏi:

“Tô Di đâu? Cô ấy cũng phải nghe chuyện này! Bởi việc này hoàn toàn liên quan đến sự an toàn của cô ấy”.

Chung Nguyên cười đau khổ đáp:

“Tôi cũng không biết cô ấy đang ở đâu”.

Lúc này Tô Di đang cười tươi như hoa ngắm nhìn khuôn mặt điển trai của Kiều Chí Hiên và cùng ăn đồ Tây trong nhà hàng Tây với anh ta. Cô đang nghe anh ta kể chuyện cười trên thương trường. Tuy nhiều tiền, nhưng do đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường nên anh ta có thể pha trò về những cuộc đấu tranh khốc liệt trên thương trường như truyện hài vậy.

Trong mắt nhân viên phục vụ, đôi tình nhân này thật đáng ngưỡng mộ, người đàn ông xem ra đẹp trai, lắm tiền, còn cô gái lại xinh đẹp hơn người, càng ngỡ ngàng hơn người đàn ông kia chăm sóc cho cô gái từng li từng tí. Mọi hành động của anh ta đều tự nhiên, không hề giả tạo chút nào.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên di động của Tô Di réo vang.

Cô gơ tay ra hiệu xin lỗi rồi nghe điện thoại.

“Tô Di à, tôi là Trương Vĩ Quân đây, tôi đã tìm được hồ sơ liên quan tới bà Bảy kia, hiện giờ hồ sơ đó trong tay Chung Nguyên, cô mau tới đây đi!”.

Khuôn mặt tươi cười của Tô Di ngay lập tức biến mất thay vào đó là vẻ căng thẳng khó hiểu. Cô đứng dậy nói với Kiều Chí Hiên:

“Em phải về đây, Chung Nguyên tìm em có việc”.

Kiều Chí Hiên cũng đứng dậy theo nói:

“Để anh tiễn em”.

“Không cần tiễn em đâu, anh ăn cơm đi! Em bắt taxi được rồi!”.

Tô Di từ chối, không biết tại sao, cô không muốn để Chung Nguyên nhìn thấy Kiều Chí Hiên, phải chăng trong lòng cô vẫn có gì đó chưa yên tâm, nên mới làm vậy.

Nét mặt của Kiều Chí Hiên liền xuất hiện vẻ nghiêm túc trước đây chưa từng có:

“Vậy tối nay em có thể tới không?”.

“Tối nay?”.

“Anh muốn bù đắp sinh nhật cho em, anh vốn định tạo bất ngờ cho em, nên đã bố trí một party lớn, nhưng nhìn đáng về hiện giờ của em, anh nghĩ vẫn nên nói trước với em”.

Trên nét mặt Kiều Chí Hiên hiện rõ vẻ bất lực.

Tô Di lúc này mới cảm nhận được mình đã quá lạnh nhạt với Kiều Chí Hiên, không hiểu tại sao vừa nhắc tới Chung Nguyên, cô lại thấy mất tự chủ, có lẽ Kiều Chí Hiên cũng đã nhận ra.

Cô bỗng cảm thấy có lỗi, trái tim cô tại sao lại chia thành hai nửa, tại sao không thể bình tĩnh được nhỉ?

May mà Kiều Chí Hiên cho cô đủ thời gian, anh cũng tôn trọng lùi về sau một bước để cô đi.

Nhưng trong ánh mắt đó chứa sự quyến luyến không rời, cô đi được mấy bước, quay lại rồi khẽ hôn lên khóe miệng Kiều Chí Hiên. Khóe miệng thơm mùi cam thảo của cô khiến anh say mê, cô nhìn vào mắt anh kiên định nói:

“Tôi này chờ em nhé, em sẽ mặc quần áo lộng lẫy nhất xuất hiện trước mặt anh”.

Kiều Chí Hiên cười, ánh mắt sáng lên, anh ngẩng đầu nhìn cô, rồi lật bàn tay trắng như ngọc của cô lại, tiếp đó khẽ viết ba chữ trên đó.

Tô Di đi dưới ánh nắng chan hòa bên ngoài nhà hàng đồ Tây, tay trái cô nắm chặt. Cô chậm rãi mở tay trái ra trước mặt, thì nhìn thấy ba chữ đó.

Ba chữ đó là “Luôn bên nhau”.

Đây là lời thề vô cùng đơn giản, lại cũng là việc rất khó thực hiện. Anh ấy muốn luôn ở bên mình.

Kiều Chí Hiên là một người hướng nội, anh không nói những từ đại loại như anh yêu em, anh thích em, anh nhớ em nhưng ba từ “luôn bên nhau” của anh đã nói rõ mọi thứ.

Anh yêu cô như vậy, anh sợ mất cô, cho nên mới dùng lời hứa để nói rõ tâm ý của mình.

Lòng Tô Di rối như tơ vò, nếu không thể xử lý tốt quan hệ giữa cô và Chung Nguyên thì làm sao có thể “luôn bên nhau” với Kiều Chí Hiên được?

Cô hắt đầu mạnh, hãy gạt những chuyện tình cảm rối rắm sang một bên, trước tiên hay đi gặp đại cảnh sát Trương Vĩ Quân xem anh chàng này đã tìm được tài liệu quan trọng tới mức nào. Trong lòng cô vẫn nhớ tới Minh Lăng và Bình An. Nếu có thể giải quyết xong xuôi chuyện ma quỷ này, cô thực sự muốn mọi người cùng nhau ngồi xuống ăn đồ nướng, uống bia, nói chuyện.

Tốt nhất là tên Minh Lăng kia hoàn tục, rồi cùng với cô gái gốc gác si tình Bình An kia thành một đôi, còn bản thân cô không cần phải lựa chọn rốt cuộc là Kiều Chí Hiên hay là Chung Nguyên. Cô vẫn có thể tiếp tục sống không gấp gáp cũng không chậm chạp, lại mở quán bar ma kiếm tiền. Khi đẹp trời có thời gian có thể giao quán bar cho đám bạn, còn mình sẽ đi Tây Tạng ngắm Lệ Giang. Mất Tô Di trào lệ, cuộc sống như vậy thật hay biết bao! Tiếc là mình lại không thể quay trở lại được nữa.

19. Chương 19: Tình Yêu Tuyệt Vọng

Trương Vĩ Quân thấy Tô Di đi tới, liền bật đèn. Trong ánh đèn vàng tối tăm, anh lấy ra túi hồ sơ màu vàng. Giấy da bò trong túi hồ sơ đã cũ tới mức thủng lỗ chỗ. Anh trịnh trọng rút ra mấy trang giấy bên trong rồi nói với Chung Nguyên và Tô Di:

“Tôi điều tra được quán bar của hai người trước đây là quán gọi đầu”.

Anh dừng lại một chút rồi nói:

“Quán gọi đầu đó rất xui xẻo, mở quán chưa được bao lâu thì thường xuyên có phụ nữ mất tích trong đó”.

Chung Nguyên và Tô Di đều tròn mắt. Lúc thuê mặt bằng quán này là do nó heo hút và hơi kì dị âm u, ngẫu nhiên phù hợp với không khí quán bar ma, điều quan trọng nhất là còn rất rẻ. Nhưng rõ ràng không phải là quán gội đầu mà còn là một nhà kho.

“Quán gội đầu xảy ra chuyện, chủ nhà liền thay đổi quán thành nhà kho, nhằm tống táng cho người thuê không biết tình hình”.

Trương Vĩ Quân lắc đầu: “Gian thương! Đại gian thương trăm phần trăm”.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có liên quan gì tới chúng tôi hiện nay không?”.

Tô Di cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Trương Vĩ Quân chậm rãi ngồi xuống rồi nói tiếp:

“Mọi người đã từng nghĩ, những người qua đêm ở quán bar có phải đều gặp bất trắc?”.

Tô Di vừa nghĩ tới cảnh ngộ của mình và Bình An liền vội vàng gạt đầu, nếu như không có sự giúp đỡ của Minh Lăng và những người bạn này, thì cô cũng đã chết rồi.

Chung Nguyên nói:

“Đương nhiên chỉ có Bình An và Tô Di không bị chết, còn Lạc Mĩ, An Li Huyền, Chu Thời Chân đều đã chết cả”.

“Mọi việc này đều liên quan tới tóc cả?”.

Trương Vĩ Quân nghiêm trọng hỏi lại.

“Đúng vậy”.

Lúc này Trương Vĩ Quân lấy ra một tờ giấy, chính là bức ảnh sơ đồ thiết kế căn nhà đó. Anh cẩn thận nói thêm:

“Đây là sơ đồ bố trí quán gội đầu đó, tới đây, chúng ta cùng xem”.

Nói rồi anh dẫn Tô Di tới nhà vệ sinh của quán bar, tiếp đó chỉ vào bức hình đó nói:

“Cô nhìn này, có thể nhìn ra cái gì không?”.

Tô Di ra vẻ nhìn bức hình một lúc, đột nhiên Chung Nguyên ở bên cạnh cướp lời:

“Được rồi, ai cũng đều biết dựa vào chỉ số IQ của cậu sẽ chẳng thể nào hiểu nổi, để mình chỉ cho cậu thấy”.

“Chỗ này là chỗ để ghé này”.

Chung Nguyên đối chiếu với tấm hình, rồi bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ trong quán bar, chỉ một mạch tới chỗ mình đang đứng liền phát biểu một câu:

“Đây là nơi xả nước gội đầu cho khách”.

Tiếp đó anh cúi người, quan sát kĩ càng vòi nước, cười nói:

“Bà chủ Tô mê tiền ơ, chiếc vòi nước này e rằng chính là di tích lưu lại từ quán gội đầu trước kia, tại bà tiếc tiền không nỗ lực đổi cái đẹp hơn đây”.

“Cái này có gì không đẹp chứ? Còn mới tới 80%, lãng phí tiền thế để làm gì chứ?”.

Sắc mặt Trương Vĩ Quân vô cùng khó coi:

“Nếu cô chỉ cần rộng tay một chút, có khả năng đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy”.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Trương Vĩ Quân đi ra rót một li rượu, sắc mặt anh hơi nhợt nhạt, tiếp đó nói:

“Trước đây đã từng có người chết ở quán gội đầu này”.

“Ui xời, thật quá sáo rỗng, căn nhà nào cũng đều có khả năng có người chết mà, cho dù không có người chết, cũng có thể là nghĩa trang, việc này có gì ngạc nhiên đâu?”.

Tô Di bất cần nói.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Chung Nguyên sốt ruột hỏi.

“Nói ra thì dài lắm, cậu đã từng xem qua bộ phim Làm đầu có Quan Chi Lâm[1] đóng chưa?”.

Đột nhiên Trương Vĩ Quân hỏi câu này.

“Không thể tin được, anh đã từng xem phim Hồng Kông, lại còn là phim sex nữa chứ”.

“Để điều tra vụ án này, tôi mới xem đấy. Là do cô em mới tới quản lí hồ sơ nói với chúng tôi rằng vụ án này rất giống với tình tiết trong bộ phim kinh dị Làm đầu, nên tôi mới xem, quả nhiên rất giống”.

Tô Di hét lên một tiếng:

“Được rồi, đánh trúng tâm lí của người ta rồi sao còn không mau nói ra hết đi”.

Thế là trong quán bar dần tối vàng lại, một câu chuyện vô cùng kì dị hiện ra trên mặt nước.

Không biết bắt đầu từ năm nào nữa, quán cắt tóc kết hợp Karaoke giống như cỏ dại dần dần mọc lên ở từng góc trong thành phố này. Gọi đầu, làm đầu, mát xa bắt đầu thịnh hành, chỉ có những cô gái sành điệu và có nhiều tiền mới có đủ tiêu chuẩn tới hưởng thụ ở những quán cắt tóc cao cấp.

Thế giới này chẳng bao giờ thiếu những người con gái nhiều tiền lại xinh đẹp, nhưng họ chịu bỏ những quán cắt tóc cao cấp nhất trong thành phố để chạy tới quán cắt tóc ở nơi vô cùng xa xôi, hẻo lánh này gọi đầu. Nguyên nhân chính khiến họ làm vậy chính là có Lâm Nam - nhân viên nổi tiếng nhất trong quán cắt tóc đó.

Lâm Nam là một cô nhi, có thân thể khiến người khác phải xót thương. Khí chất thoát tục của anh ta cộng thêm hương vị thanh xuân tỏa ra từ người anh ta khiến người khác không thể kháng cự được.

Đám phụ nữ bị chinh phục hoàn toàn bởi vẻ đẹp trai trong sáng cùng với ngoại hình và ánh mắt mê hồn của anh ta. Họ như bị bàn tay tạo bọt khéo léo giống như bàn tay ma thuật cho uống thuốc mê của anh ta làm cho người nào người nấy đều mê mẩn.

Rất nhiều phụ nữ đứng xếp hàng chờ anh ta gọi đầu, nhưng anh ta lúc nào cũng làm việc và tan ca đúng giờ, chưa từng tăng ca vì một người phụ nữ nào.

Tiểu Đóa là một cô gái bình thường trong đám phụ nữ chờ gọi đầu, cô vô tình đam mê anh, rồi vô tình bước vào cái quán này, tiếp đó vô tình gọi đầu một lần ở đây. Nhưng sự vô tình này lại được sắp đặt là một bi kịch lớn, cô vô vọng yêu người đàn ông này, một người đàn ông lạnh lùng như băng giá.

Thứ duy nhất cô cảm nhận được chính là sự dịu dàng của mười ngón tay trên từng sợi tóc khi anh gọi đầu cho cô, nhưng sự dịu dàng và mê mẩn này lại là thứ rất nhiều phụ nữ khác cũng được tận hưởng.

Lúc anh xả nước cho tóc, cô có thể nhìn rõ cả khuôn mặt anh, cô nằm trên chiếc ghế nằm, đầu để trong chậu nước, ngửa mặt nhìn anh.

Anh vẩy vôi nước, dòng nước ấm áp lướt qua đầu giống như cảnh trong mơ. Người đàn ông đó là thứ đẹp nhất của cô, mái tóc dài đen bóng, lúc mái tóc ngâm trong nước, giống như một bánh mực thượng hạng, rồi từng lọn từng lọn rời ra trong nước giống như vẻ đẹp của cuộc đời được miêu tả trong thư họa, giống như vẻ đẹp bức tranh thủy mặc Trung Quốc ẩn trong giấy, nhưng cái hồn của nó lại ở bên ngoài.

Nhưng thời gian hưởng thụ cảm giác này lại quá ngắn ngủi, bởi Lâm Nam nhanh chóng gọi xong đầu cho cô, tiếp đó lại gọi đầu cho người kế tiếp đã chờ rất lâu. Thực ra cho dù anh gọi chậm thế nào, thì cũng chẳng có phụ nữ nào chê nhanh cả. Anh không cười, cũng không nói chuyện, chỉ có mười đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên da đầu họ như những chiếc hôn của người tình.

Tiểu Đóa chỉ vì muốn nhìn thấy Lâm Nam, ngày nào cũng chạy từ Tây thành sang Đông thành, ba tháng liên tiếp, giữa họ đến cả một câu xã giao cũng không có. Những người con gái bình thường lại không có tiền như Tiểu Đóa luôn cảm thấy vô cùng chua xót trong đám người chờ đợi Lâm Nam. Cô luôn bị sắp ở cuối cùng, nhưng cô thích chờ tới cuối cùng, bởi vì nếu là người cuối cùng, trong quán chỉ còn lại một mình Lâm Nam và cô. Cô có thể nghe được hơi thở của Lâm Nam, cảm nhận được sự va chạm của ngón tay anh, đối với cô đã mãi nguyện lắng rồi.

Hôm đó trời mưa, người chờ được gọi đầu ở chỗ Lâm Nam rất đông, tới lượt Tiểu Đóa đã hết giờ. Tiểu Đóa lúng túng nhìn Lâm Nam, cô biết Lâm Nam trước giờ chưa từng làm thêm giờ, bất kể là cô gái xinh đẹp như thế nào cầu xin, anh cũng đều không động lòng.

Thế là Tiểu Đóa liền cảm ô, tiếp đó đưa mắt nhìn Lâm Nam đang thu dọn đồ lặt vặt trong quán đầy ắp. Lúc này mọi thành viên khác của quán đã về hết, Lâm Nam không có nhà để về, chỉ có thể ở lại trông quán.

Tiểu Đóa nhìn bóng anh, cô chuẩn bị dời đi, ngoài trời mưa đổ như trút nước, cô đứng dưới mái hiên cửa quán, nước mưa làm ướt tóc cô.

Một chiếc khăn ca rô bông khô ráo chìa ra trước mặt cô, Tiểu Đóa quay đầu lại chỉ thấy Lâm Nam không hề nhìn mình nói:

“Vào đi!”.

Trái tim Tiểu Đóa sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô bước vào quán với đầu óc trống rỗng. Cửa quán được đóng lại, Lâm Nam đứng đằng sau cô nói:

“Tóc đã ướt rồi, phải gội rồi sấy khô, nếu không sẽ cảm lạnh đấy”.

Tiếp đó anh ta tạo bọt trên đầu Tiểu Đóa, nước mắt Tiểu Đóa bất giác trào ra, cô đắm chìm trong niềm hạnh phúc lớn lao.

Tình yêu của cô quá nhỏ bé, không cần đối phương phải đáp lại, cũng không cần sự dịu dàng cùng ánh mắt của đối phương, chỉ cần người đó tồn tại, thì cô có thể tiếp tục yêu, yêu tới khi vào lòng đất, nở ra bông hoa tâm hồn.

Còn hiện giờ Lâm Nam nói chuyện với cô, tuy không nhiều và vẫn lạnh lùng như trước.

Cô nhắm mắt, mặc cho nước mắt tuôn rơi, từng giọt từng giọt vô vọng cô đơn, từng giọt từng giọt si tình và tuyệt vọng. Nhưng chính vào lúc này, cô cảm thấy mọi thứ thật vĩnh cửu.

Những ngón tay đó chỉ lay động vì mình, ngón tay anh dường như có độc, cô đã bị tình yêu đánh gục mất rồi.

Nhưng tình yêu ngay từ đầu đã vậy, vừa có thể đưa bạn lên thiên đường nhưng cũng có thể dẫn bạn tới địa ngục.

Nước ngày càng nóng, Tiểu Đóa không chịu nổi khẽ kêu lên:

“Lâm Nam, nóng quá”.

“Tôi biết, nhưng da đầu mà tê dại đi sẽ không còn đau như vậy nữa”.

Tiểu Đóa choàng mở mắt, Lâm Nam đang cầm một lưỡi dao cạo râu sáng quắc lạnh lùng trước mặt cô, anh nhìn thẳng vào cô. Đây là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất anh nhìn thẳng vào cô.

Anh cười, hóa ra nụ cười của Lâm Nam có sức lay động hồn người như vậy, Tiểu Đóa thậm chí còn quên cả sợ hãi.

“Thực ra từ lâu tôi đã muốn ra tay với cô, bởi tôi luôn thích...”.

Anh dừng lại một lát rồi giơ tay về phía mái tóc đẹp của Tiểu Đóa nói tiếp:

“... mái tóc của cô”.

“Lâm Nam, anh muốn làm gì vậy?”.

“Đừng sợ, lát nữa sẽ không đau nữa, chờ bông tê đi rồi, da đầu sẽ lột ra rất nhanh, không những thế cô cũng không khó chịu như vậy nữa”.

“Anh muốn giết tôi sao?”.

“Không, tôi chỉ muốn có bộ tóc của cô”.

Lâm Nam đứng dậy rồi cười trong treo với Tiểu Đóa, tiếp đó mở chiếc tủ tường ngầm phía trước. Cả bức tường đó là vô số những bộ tóc, từng bộ da đầu có tóc được cất giữ gọn gàng. Những bộ tóc đẹp như vậy quần lấy nhau, người chủ của chúng đều đã chết cả, oan hồn không siêu thoát.

Đây chính là cái giá của tình yêu, đây chính là cái giá của việc trót yêu ma quỷ.

Hơi lạnh từ sau lưng Tiểu Đóa dâng lên tứ phía, cô muốn ngồi dậy, nhưng cô vẫn đang nằm trên chiếc ghế xả tóc, tóc của cô đã bị quần chặt vào vòi nước.

Nước xả tóc giờ đã là nước sôi, hơi nước bốc lên, Tiểu Đóa không còn nước mắt nữa, cô không cần nước mắt, cả thế giới này đối với cô là sa mạc, nước mắt giờ đây đã cạn trong tim cô.

Cô nhìn bóng đèn đang lắc lư không ngừng trước mắt chợt nghiệm ra:

“Hóa ra nếu thực sự bị bông tê đại thì không còn thấy đau nữa”.

Bóng đèn đó lắc lư, cả thế giới cũng lắc lư theo, đột nhiên máu tóe ra sàn, cái đẹp chưa từng là tình yêu, mà là địa ngục.

Tô Di run rẩy đứng trong nhà vệ sinh của quán bar, cô cố gượng cười nói:

“Cảnh sát Trương, chắc anh đang nói đùa phải không, thứ anh nói không phải nhà vệ sinh của quán bar mà này đúng không?”.

Nét mặt của Trương Vĩ Quân đã nói rõ, chính là nhà vệ sinh của cô.

“Vậy, chắc không phải là chiếc vòi nước này chứ?”.

Tô Di vẫn không nản lòng, muốn cô ngay lập tức chấp nhận câu chuyện kinh dị thể này, cô sẽ bị ám ảnh mất.

“Cho nên mới bảo cô thay cái vòi nước này”.

Trương Vĩ Quân thở dài.

Tô Di không thể chịu nổi nữa, cứ nghĩ tới việc mình thường xuyên rửa tay trong nhà vệ sinh này, cùng việc không biết đã bao nhiêu lần vịn vòi nước này, cô chỉ mong sao bàn tay của mình bị cắt đi.

Cô hét lên một tiếng rồi điên cuồng chạy ra khỏi nhà vệ sinh, Chung Nguyên và Trương Vĩ Quân đưa mắt nhìn nhau, họ cũng cả thấy sau lưng lạnh lạnh. Bất kể là ai sau khi biết được câu chuyện này vẫn còn ở đây đều sẽ cảm thấy rùng mình.

Mọi người lại túm tụm lại một chỗ, Tô Di đang rót rượu để trấn tĩnh tinh thần.

“Tôi nhất định sẽ liều mạng với tên chủ nhà đó, câu chuyện kinh dị thể này lại không hề nói với tôi”.

Tô Di lớn tiếng mắng.

“Cho dù lúc đó ông ta nói với cậu, liệu cậu có tin không, hay cậu sẽ chỉ nói, thật tuyệt vời, đúng là điểm hấp dẫn của quán bar ma. Có thể dùng cốt truyện này kể thành câu chuyện khiến mọi người lủ lượt tới gọi đầu, lúc đó e rằng số người chết sẽ nhiều hơn đây”.

Chung Nguyên hiểu rõ như lòng bàn tay tính cách của Tô Di.

Tô Di không lên tiếng, hồi lâu sau cô mới hỏi:

“Tất cả mọi chuyện đều do vòi nước này gây ra sao?”.

Trương Vĩ Quân giở một tờ giấy trắng ra, bẽ trên đó vẽ ra hai cái vòng tròn. Một vòng tròn là Lạc Mĩ và An Li Huyền, vòng tròn còn lại là Chu Thời Chân. Anh chỉ vào Lạc Mĩ và An Li Huyền nói:

“Đôi này, chắc chắn đã gọi đầu ở dưới vòi nước này, bởi vì tình nhân qua đêm, cho nên, khó tránh khỏi tắm gội”.

Tô Di và Chung Nguyên hơi ngượng, Trương Vĩ Quân vẫn ngoác miệng chỉ vào Chu Thời Chân:

“Qua đêm trong quán bar xong thì bị giết, bởi vì vợ chồng cũng qua đêm ở đây, cũng có thể đoán được đã từng gọi đầu”.

“Còn cả Bình An nữa, Bình An cũng bị truy sát như vậy. Tối hôm đó, một mình cô ta qua đêm ở đây để tìm chứng cứ gì đó, sáng hôm sau mới gặp được Minh Lãng”.

Chung Nguyên tiếp lời.

Tô Di vỗ tay nói:

“Nếu cứ chiếu như vậy, những người đã từng gọi đầu dưới vòi nước này mới bị ma nhập, mới bị giết. Nhưng tại sao Chung Nguyên cũng trông quán ở đây nhưng lại không việc gì?”.

“Mình cũng thức trông quán nhưng mình chưa từng gọi đầu ở đây, mình không thích tắm gội ở những chỗ không phải là nhà mình”.

Chung Nguyên phân bua.

“Mình biết, cậu quá ưa sạch sẽ mà! Có điều hơi mê hoa nên mới bị người ta dùng sắc đẹp dụ dỗ”.

Tô Di chua xót nói.

“Đừng cãi nhau nữa, hai người còn có tâm trạng cãi nhau sao? Bây giờ tôi có thể đoán được Chung Nguyên là do rất gần với chiếc vòi nước kia nên mới bị bà Bẩy cử ma hoa tới dùng sắc đẹp dụ dỗ, còn những người đã chết khác đều đã từng gọi đầu dưới vòi nước này. Nhưng tại sao Tô Di cũng bị vướng vào chuyện này chứ?”.

Trương Vĩ Quân quay đầu lại nói với Tô Di:

“Cô là người không có lí do nhất”.

Tô Di vừa nghĩ tới chuyện gặp ma của mình chỉ muốn há miệng ra chửi thật to, nhưng lúc này nghĩ lại cảm thấy mình oan uổng nhất, mình là người chẳng có nguyên nhân gì lại bị ma để ý. Từ trước tới giờ cô chưa từng gọi đầu, cũng chưa từng bị sắc đẹp dụ dỗ.

Cô khẽ nói:

“Lẽ nào là do em hơi hung tợn, cũng có thể do em cũng thuộc loại tương đối giàu có chăng?”.

Ánh mắt hai người đàn ông hiện rõ sự khinh thường, như thế này cũng coi là có tiền?

Đúng lúc này một bóng người bước vào từ ngoài cửa, bóng người đó chậm rãi tiến tới sau lưng họ, tiếp đó vươn cổ ra nói:

“Tôi biết”.

Cả ba người nhảy dựng lên, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, họ sợ hãi tới mức thậm chí chẳng nói được gì. Đúng lúc kì dị như vậy, đột nhiên xuất hiện thêm một cái đầu lắc lư trong ánh nền trên bàn. Nhìn thấy vầng trán trắng trẻo, đôi mắt sáng cùng nụ cười nghịch ngợm, thật khiến người ta muốn đánh bẹp.

“Minh Lãng, anh không muốn sống nữa hả?”.

Chung Nguyên là người đầu tiên trấn tĩnh lại.

Tô Di nhảy xổ lên bắt đầu đánh túi bụi gã trai thò đầu ra cố ý dọa mình rồi nói:

“Minh Lãng, đồ hòa thượng thói này, tôi muốn đốt luôn chùa của anh, hủy hết kinh phật của anh, tiếp đó thích chữ lên cái đầu trọc của anh”.

“Thích chữ gì, ”tinh trung báo quốc” phải không? Hay đấy!”.

Minh Lãng không thèm để ý, anh kéo một chiếc ghế, sắc mặt xem ra hơi nhợt nhạt.

“Anh về thế nào đấy? Bình An đâu?”.

Trương Vĩ Quân thắc mắc.

“Cô ấy... cô ấy vẫn ở trong chùa, có điều tôi nghĩ cô ấy sẽ nhanh chóng tới đây thôi”.

Mặt Minh Lãng tối sầm lại, nhưng rất nhanh chóng trở lại bình thường.

Tô Di không biết giữa họ lại xảy ra chuyện gì, nhìn nét mặt Minh Lãng cô bất giác thở dài thay cho Bình An. Xem ra cô ấy luôn yêu người không nên yêu, bảo tên hòa thượng thối này làm gì cũng được, nhưng bảo hẳn thay lòng yêu một người con gái khác xem ra còn khó hơn việc giết chết hẳn.

Trong lúc này sự si tình của đàn ông là kẻ thù chung của mọi phụ nữ, thật quá đáng ghét! Tại sao không thể nghĩ thoáng hơn một chút nhỉ? Cô bạn gái trước đây của anh ta có gì tốt chứ? Bình An đã phải trả giá nhiều như vậy nhưng từ đầu tới cuối anh ta vẫn dùng thái độ của Đường tăng đối đãi với nữ vương Tây Vương nữ quốc để tránh cô ấy.

Trương Vĩ Quân đột nhiên nhớ ra gì đó:

“Đệ có biết tại sao Tô Di cũng dính vào chuyện này không?”.

“Ha ha, cô ấy xinh đẹp nên ma nữ người ta mới ghen tị đấy”.

Minh Lãng cười nói đùa.

“Đã là lúc nào rồi mà anh còn nói lung tung vậy”.

Chung Nguyên bắt mắt lên tiếng, không tìm được nguyên nhân Tô Di bị truy sát thì rất khó cứu được cô.

Minh Lãng cũng cười rồi chân thành nói tiếp:

“Yên tâm đi, tôi đảm bảo sau đêm nay, mọi thứ sẽ kết thúc”.

“Anh nói gì vậy?”.

Tô Di cảm thấy Minh Lãng có gì không ổn, nhưng anh lại không nói gì.

Tô Di lấy túi hồ sơ đã ngã vàng ra đọc. Đọc được một lúc, li rượu bên tay cô đột nhiên bị đổ, rượu bắn ra hết bàn, cô vội vàng lau. Đúng lúc này di động réo vang.

“Cái gì, anh ở ngoài cửa, được, em sẽ ra ngay”.

Tô Di dập điện thoại, cô ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn mấy người đàn ông rồi nói:

“Hôm nay tôi có hẹn, tôi đi trước đây”.

Cô đi thật, chạy nhanh hơn cả thỏ, Minh Lãng quay ra nhìn Chung Nguyên, ý muốn hỏi tại sao anh vẫn chưa bày tỏ với cô ấy? Chung Nguyên cười đau khổ, đáp rằng người ta đã được người giàu có bao rồi.

Trương Vĩ Quân kẹp giữa hai người đàn ông cứ đưa mắt ngăm hỏi nhau kia, cảm thấy thật ớn, anh đứng dậy định đi.

Anh vừa ra cửa, đột nhiên hốt hải kêu lên:

“Tại sao lại có quá nhiều ma quỷ thế này, môi trường chỗ này bị ô nhiễm nặng mất rồi”.

Nói rồi liền đi vào ngõ nhỏ hướng về phía nhà mình.

Minh Lãng và Chung Nguyên nghe thấy câu trên liền cười. Đang chuẩn bị nói chuyện tiếp, chợt Minh Lãng đứng bật dậy nói:

“Hồng rồi, là mụ ta”.

Minh Lãng từ quầy bar chạy ra cửa, mới chỉ mười giây ngắn ngủi nhưng đã không thấy tăm hơi Trương Vĩ Quân đâu. Bên ngoài sương dày bao phủ hết con đường.

Chung Nguyên lăm râm sau lưng Minh Lãng:

“Đây là thứ quái gì, tại sao lại có sương lúc này chứ, quả thực ô nhiễm quá nặng rồi”.

“Là Thất tinh tỏa hồn trận, đã tấn công tới cửa quán bar rồi, nhất định là tới lấy Thanh tơ, xì, đừng hòng, liệu mụ có lấy được Thanh tơ không?”.

“Thất tinh tỏa hồn trận? Là bà Bảy sao?”.

Chung Nguyên ngơ ngàng hỏi lại.

“Đúng vậy, không sao đâu, hiện giờ mụ ta không dám tiến vào, vẫn chưa phải lúc âm khí nặng nhất, muốn cướp Thanh tơ, vẫn phải chờ lát nữa. Tôi đi cứu Vĩ Quân trước, anh ấy mạo hiểm bước vào Thất tinh tỏa hồn trận rất nguy hiểm. Tôi phải tìm anh ấy trước đã, anh chờ ở đây, tôi sẽ về ngay”.

Minh Lăng nói xong câu trên liền xông vào đám sương dày. Chung Nguyên đứng ở cửa quán bar nhìn vào chỗ làn sương dày cách cửa một thốn trong màn đêm, anh rùng mình muốn lùi vào trong quán.

Một bàn tay duỗi ra từ trong màn sương rồi nắm lấy tay trái của anh. Anh không quay đầu lại chỉ khẽ gọi:

“Thức nhi, là em phải không?”.

Trong màn sương dần xuất hiện một cô gái, toàn thân cô ta lấp lánh ánh lân quang giống như một thiên thần hiện ra từ địa ngục.

Cô đẹp nhưng rất buồn thảm, cô nắm lấy tay Chung Nguyên nói:

“Em tới rồi”.

“Lần này chúng mình sẽ không cách xa nữa đúng không?”.

Chung Nguyên quay đầu lại, anh nhìn mây mù cuộn cuộn phía sau cô, trông cô mỏng manh, yếu đuối, giống như một bông tuyết ngay lập tức sẽ rơi xuống đất và biến mất không để lại tiếng động gì.

“Chúng mình cùng lấy Thanh tơ, bà Bảy sẽ trả lại em rễ hoa, chúng mình có thể tự do rồi”.

“Được”.

Chung Nguyên không hề do dự cùng Thức nhi bước vào quán bar, họ đi thẳng tới nhà vệ sinh, tiến tới trước vòi nước giết người kia.

Chung Nguyên chỉ vào vòi nước đó nói:

“Thanh tơ ở chỗ này, nhưng tại sao bà Bảy không thể tới lấy?”.

“Bà Bảy nói, Thanh tơ là thứ được tạo ra từ sự tích tụ những oan khí của vô số oan ma, nhất định con ma ghê gớm đó đã hận tới mức hủy trời diệt đất, mới có khả năng thay đổi không gian thời gian”.

“Thay đổi không gian thời gian?”.

“Đúng vậy, thực ra bà Bảy muốn dùng thứ này để cứu con trai đã chết từ lâu của bà ta, nhưng bà ta không có cách nào đi vào quán bar này! Ở đây có một sức mạnh ghê gớm canh giữ Thanh tơ, rất khó có thể vào được”.

“Tại sao chúng ta có thể dễ dàng vào được như vậy?”.

“Bởi vì hiện giờ bên ngoài có Thất tinh tỏa hồn trận, cho nên chúng ta mới có thể chống đỡ lại được sức mạnh đó, có điều bà Bảy nói gần đây sức mạnh đó đã không còn ổn định nữa”.

Thức nhi giải thích.

Chung Nguyên tìm được dụng cụ tháo vòi nước xuống, chỉ thấy rất nhiều tóc mắc đầy trong đó, cứ càng kéo đám tóc đó lại không ngừng mọc dài ra.

“Vòi nước này đã có đời sống riêng rồi, đám tóc này mọc trên nó đấy”.

Chung Nguyên cứng đầu gơ tay cầm lấy vòi nước.

Sau khi đám tóc bị giặt khỏi vòi nước xong, chỉ thấy trên ống nước có một hạt gì đó vừa trong veo, long lanh như kim cương vừa giống như viên ngọc trai.

Bên cạnh thứ đó căn bản không có tóc, mặc dù được ngâm rất lâu trong ống nước nhưng không hề tổn hại chút nào tới vẻ đẹp của nó.

“Chính là thứ này sao?”.

Chung Nguyên tò mò ngắm nghía viên ngọc trai nhỏ này. Một vật thánh thiện thế này khiến người ta không có cách nào tưởng tượng được sự tà ác của nó.

“Đúng vậy, đây chính là giọt nước mắt cuối cùng của con ma oan kia, chính vì sự cố chấp của giọt nước mắt này mới có ma lực của Thanh tở”.

“Thật không biết nó cố chấp thế nào, mới có được nước mắt như vậy, chắc chắn phải đau lòng tuyệt vọng lắm”.

Chung Nguyên nghĩ tới câu chuyện biến thái kia, nghĩ tới Tiểu Đóa hiền lành kia, nghĩ tới nỗi đau khổ khi bị người mình yêu quý nhất dùng cách thức tàn khốc nhất giết chết, mới chỉ nghĩ thôi đã khiến Chung Nguyên suy sụp.

“Liệu đây có phải là giọt nước mắt cuối cùng của Tiểu Đóa? Cô đã đổ vào bao nhiêu tình, thì nhận được chừng ấy hận, chỉ có tình cảm như vậy mới có thể sản sinh ra Thanh tở”.

Chung Nguyên gơ tay lấy thì đột nhiên từ phía sau vọng tới một tiếng hét lớn:

“Đừng, không động vào được đâu”.

Chung Nguyên quay đầu lại thì nhìn thấy Dịch Bình An. Xem ra cô đã chạy tới đây, trông vẻ mặt vô cùng lo lắng, mồ hôi nhễ nhại.

“Bình An, cô đã trở về”.

Chung Nguyên vui vẻ nói tiếp:

“Bình An, đừng sợ, Thức nhi không làm hại chúng ta đâu”.

“Minh Lăng đâu? Anh ấy đã động vào kinh thư chưa?”.

Bình An lo lắng hỏi.

“Kinh thư nào cơ? Chưa, anh ấy đi tìm Trương Vĩ Quân rồi. Trương Vĩ Quân đã biến mất trong Thất tinh tỏa hồn trận”.

Chung Nguyên đáp.

Bình An thở phào, đập vào ngực thót lên:

“May thật, vẫn tới kịp”.

Cô muốn tới kéo Chung Nguyên lại nhưng nhìn thấy Thức nhi vẫn hơi sợ, chỉ dám đứng ở cửa nhà vệ sinh nói vọng lên:

“Ngốc ạ, Thanh tở là thứ không động vào được đâu, tôi biết được điều đó ở chỗ đạo cô Tứ Lan. Thứ này oan khí rất nặng, chỉ cần anh động vào nó, sẽ bị hóa thành vật hiến tế máu đấy. Phải có một người sống hiến sinh mạng của mình, thì người sau mới có thể dùng nó được”.

Bàn tay của Chung Nguyên đã chạm vào phần viền sáng của Thanh tở, vừa nghe thấy vậy liền tối sầm mặt nhìn Thức nhi.

20. Chương 20: Luân Hồi

Nếu nhấp vào nút xem tiếp mà xem được vui lòng chuyển qua trình duyệt Explorer 7 trở lên hoặc cài đặt lại Firefox và Chrome nếu trình duyệt lỗi

Lúc Minh Lãng đuổi kịp Trương Vĩ Quân thì Trương Vĩ Quân đã về tới nhà.

“Huynh không bị lạc trong Thất tinh tỏa hồn trận sao?”.

Minh Lãng tò mò hỏi.

“Huynh nhắm mắt đi ra, căn bản không nhìn thấy màn sương đó, huynh cũng không biết là thứ gì nữa”.

“Nhưng tại sao huynh nhất định phải về nhà? Huynh biết rõ điều đó rất nguy hiểm mà”.

“Bồ câu vẫn ở trong nhà, huynh phải phóng sinh trước đã, lúc này không còn thời gian nữa, chẳng phải vẫn chưa tới lúc âm khí nặng nhất đúng không?”.

Trương Vĩ Quân cười đáp lại.

Minh Lãng hớn hớn nói tiếp:

“Huynh... huynh đúng là, hại đệ chạy bỏ hơi tai”.

“Ha ha, lát nữa huynh đối phó với bà Bảy, đệ đối phó với Thanh tơ, chúng ta chia nhau hành động, chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại”.

Trương Vĩ Quân quyết tâm.

Minh Lãng nhìn Trương Vĩ Quân, anh biết Trương Vĩ Quân đã dùng tính mạng của mình để nói câu nói này. Thế là liền gật đầu, rồi tới quán bar trước. Minh Lãng biết Trương Vĩ Quân nhất định sẽ tới.

Trương Vĩ Quân đứng bên cửa sổ nghĩ ngợi một hồi. Anh châm một điếu thuốc, hút hai hơi rồi dúi vào bồn hoa bên cửa sổ. Sau khi đi hai vòng trong nhà, anh rút ra một tờ giấy rồi viết mấy hàng chữ thảo trên đó, tiếp đó nhét xuống vị trí bất mắt nhất dưới đáy gạt tàn. Tiếp đó khóa chặt van ga, van nước, rồi mở lồng chim bồ câu.

Con chim vẫn đang ngủ, nó rúc đầu dưới cánh. Tiếng mở lồng đánh thức nó dậy, nó thò đầu ra rồi nhìn Trương Vĩ Quân bằng cặp mắt vừa đen vừa sáng của mình. Trương Vĩ Quân khẽ đưa chim ra bằng hai tay.

“Đi đi, đi đi!”.

Trương Vĩ Quân rì rầm nói, rồi tung mạnh con chim lên trời.

Ban đầu con chim dường như chưa tìm được cảm giác, nó loạng choạng rơi xuống đất. Tiếp đó nó giương cánh, rồi nhanh chóng bay vào màn đêm.

Trương Vĩ Quân nhìn theo hướng chim bay, trăng tròn chiếu vào cái bóng nhỏ nhoi của nó. Anh quay người đi vào phòng, nhét vội chiếc điện thoại vào túi, rồi lấy khẩu súng trong bao súng, tiếp đó đẩy hộp đạn ra xem, cuối cùng lắp lại. Tuy vật này có thể chẳng có tác dụng gì, nhưng đem theo vẫn phần nào an tâm hơn. Trương Vĩ Quân đút súng vào trong bao, tiếp đó đeo lên người, rồi nhìn xung quanh nhà một lượt nữa.

Anh đã ở trong căn nhà này mười mấy năm rồi... Trương Vĩ Quân nhìn số đồ gia dụng cũ kĩ. Bàn, ghế, chiếc giường đơn đơn giản, những đồ gia dụng này đều do anh tự làm, sự bài trí ở đây chưa từng được thay đổi... Anh luôn nghĩ khi nào rảnh sẽ thay bộ đồ gia dụng mới, nhưng đã không còn thời gian nữa. Con người luôn như vậy, luôn muốn chờ tới lúc nào đó mới làm việc gì đó, nhưng lúc đó luôn không bao giờ tới.

Tiếng gió vọng tới từ phía sau, Trương Vĩ Quân rút súng, quay người, chuẩn bị bóp cò. Trương Vĩ Quân chỉ chờ bắn, ngón tay đã đặt sẵn trên cò súng, thì con chim bồ câu bay về.

Bồ câu đậu trên vai Trương Vĩ Quân, chiếc mỏ cứ mổ trên người anh hết bên trái rồi bên phải, cứ như thể vừa đi dạo bên ngoài vậy.

“Bay về chùa đi nhé!”.

Trương Vĩ Quân quay đầu nói với bồ câu. Những chiếc lông vũ mềm mại cọ vào mặt anh tình cảm.

Con chim dường như không nghe thấy, vẫn bám lấy anh.

“Mày là chim đưa thư mà, tại sao lại không có tính tổ chức kỉ luật thế nhỉ?”.

Trương Vĩ Quân dạy chim.

Bồ câu chớp chớp mắt, gù gù hai tiếng.

Trương Vĩ Quân nghĩ một lát rồi xé một mẩu giấy nhỏ từ tờ giấy đã viết ban nãy cuộn thành một cuộn giấy nhỏ, tiếp đó nhét vào chiếc hộp tre nhỏ được buộc trên chân chim. Chim bồ câu hài lòng kêu lên hai tiếng, Trương Vĩ Quân chỉ cảm thấy vai nặng hơn, tiếp đó thì nhẹ bỗng, chim bồ câu đã bay ra ngoài cửa sổ.

Trương Vĩ Quân nhìn theo, trong mắt anh mặt trăng sáng bên ngoài cửa sổ bỗng mờ hẳn đi.

Thực ra người nhận mẩu giấy là vợ của anh. Cô ấy đã chết vì bệnh từ rất nhiều năm trước, không biết cô có thể nhận được lời nhắn của anh hay không, không biết cô có thể đón anh ở nơi đó không? Lần này anh không còn hi vọng sống sót nữa, đối mặt với cái chết, anh có cảm giác giống như được về nhà.

Trương Vĩ Quân đóng chặt cửa sổ, kiểm tra một lần nữa những thứ đem theo, anh nhắm đọc lại mấy lần nữa câu bùa chú. Đi tới cửa, anh đóng cầu chì tổng. Căn phòng liền tối sầm lại, mọi thứ đều bị che đậy trong ánh trăng lúc có lúc không.

Nếu bên Minh Lăng và mọi người có cách nào đó thì tốt biết bao, còn nếu không có, thì chỉ có thể liều một phen thôi. Hi vọng những thứ tìm được trong mấy ngày vừa rồi có thể có ích.

Trương Vĩ Quân mở cửa, anh nhìn lại lần cuối nơi ở quen thuộc của mình.

Không biết ngày mai anh có thể về được không.

Bất luận thế nào, luôn có một số việc cần mình làm.

Tối ngày mai, sẽ không còn chuyện gì nữa.

Trương Vĩ Quân khóa chặt cửa rồi đi xuống dưới. Đèn điều khiển bằng âm thanh trên đường đi lần lượt sáng lên ở mỗi tầng anh đặt chân tới.

Tô Di đang ở trong một bữa tiệc lớn, bữa tiệc đó được tổ chức ngoài trời. Bên cạnh là một hồ bơi rất to, một dãy nhà ba tầng ở bên kia. Đúng là không thể nói hết được sự xa hoa ở đó.

Kiều Chí Hiên kéo tay cô, hai người thu hút rất nhiều ánh mắt của những khách tham dự yến tiệc, đúng là một cặp Kim Đồng Ngọc Nữ.

“Tại sao có nhiều người như vậy?”.

Tô Di nhìn thấy rất nhiều người đang nhìn mình, cô cảm thấy rất kì lạ.

“Họ tới chúc mừng sinh nhật của em đấy, thích không?”.

Một chiếc bánh ga tô to được đẩy ra, Tô Di được dẫn lên trước tiên. Cô ngạc nhiên đến nỗi ngã người ra.

Đúng lúc này, Kiều Chí Hiên quỳ một chân, tiếp đó lấy ra một chiếc nhẫn kim cương to lấp lánh nhưng lại không nói gì. Lúc này đây chẳng cần nói gì lại còn có trọng lượng hơn bất cứ lời nói hoa mỹ nào.

Các vị khách tới dự yến tiệc vỗ tay chúc mừng, Tô Di cười tủm tỉm, cô không nhận ngay chiếc nhẫn chỉ hỏi:

“Sau này anh sẽ đối tốt với em chứ?”.

“Chắc chắn rồi, cả đời này anh sẽ đối tốt với em”.

Kiều Chí Hiên thành thật đáp, lại vừa như trêu Tô Di:

“Còn hàng ngày gọi đầu cho em nữa”.

Gọi đầu, Tô Di cũng cười, cô cầm lấy chiếc nhẫn, ngẫm nghĩa cẩn thận rồi nói:

“Sống trong ảo giác thật tuyệt, đúng không?”.

Cô vẫn cười, nhưng giọng nói lại lạnh như băng.

Cùng với câu nói của cô, mọi thứ xung quanh bắt đầu thay đổi, những người khách đang vỗ tay kia lần lượt biến mất, còn buổi yến tiệc xa hoa kia cũng dần dần biến ra hình dạng khác.

Tô Di lặng lẽ chờ đợi, chờ tới khi mọi thứ ở đây đã biến đổi hết – một nghĩa trang xuất hiện.

Chung Nguyên và Bình An đang ngồi trên quầy bar, họ đưa mắt nhìn nhau không nói không rằng, cùng chờ đợi Minh Lăng trở về.

Chỉ thấy túi hồ sơ liên quan đến Thanh tở vẫn đang hé mở ở đó, Bình An tiện tay lấy mấy tờ ra xem, Bình An đột nhiên chỉ vào một tấm ảnh hét lên:

“Tại sao lại quen thể này”.

“Đó chính là con ma giết người Lâm Nam”.

Chung Nguyên nói.

Chính là đôi mắt này, hai người ngậy ra, Bình An và Chung Nguyên đưa mắt nhìn nhau. Đây không phải ai xa lạ, chính là Kiều Chí Hiên. Tuy ảnh và người thật có đôi nét không giống nhưng vẫn là một người, chỉ cần nhìn kĩ vẫn có thể nhận ra.

Chung Nguyên đứng bật dậy:

“Chết rồi, Tô Di vừa bị gã này đón đi”.

“Đi đâu kia?”.

Chung Nguyên xông ra ngoài, anh cũng không biết, nhưng anh chạy rất nhanh, bởi vì anh biết Tô Di đang gặp nguy hiểm. Anh vừa chạy vừa nói: “Tôi đi tìm Tô Di, cô ở đây chờ Minh Lăng về nhé, đừng đi theo tôi”.

Kiều Chí Hiên và Tô Di sững người ở nghĩa trang.

Kiều Chí Hiên đứng dậy, khuôn mặt vẫn phẳng phất nụ cười hỏi:

“Tại sao em nhìn ra được, anh cho rằng anh đã làm rất kín kẽ”.

“Đúng vậy, người đã làm rất tốt, có điều có hai chỗ người để lộ sơ hở”.

“Chỗ nào kia, mau nói ra đi!”.

“Thứ nhất, đó là bướm”.

Tô Di lấy ra một tờ giấy, đây là tài liệu cô đã giả vờ không cẩn thận để cốc rượu chạm vào giỏ ra rồi lấy trộm được.

“Đây chính là con bướm người đã để lại ở hiện trường vụ giết người, bây giờ ta nên gọi người là gì nhỉ, Lâm Nam hay là Kiều Chí Hiên?”.

“Gọi thế nào cũng được, tùy em”.

Kiều Chí Hiên lạnh nhạt đáp.

“Com bướm này tuy chẳng giống chút nào với con bướm lửa người tặng ta, nhưng ta vẫn có thể nhận thấy do cùng một người vẽ ra, người không lừa nổi ta đâu”.

“Ha ha, thật không ngờ chính thứ này đã bán đứng anh, còn gì nữa không?”.

Kiều Chí Hiên lắc đầu.

Sắc mặt Tô Di đã vô cùng nhợt nhạt, tay cô đang run, cô giơ tay lên. Trên cổ tay cô là một chiếc vòng, còn bàn tay còn lại đưa ra một tờ giấy khác.

Tờ giấy đó là biên bản thẩm vấn có liên quan tới vụ án Lâm Nam.

Người lập biên bản hiển nhiên không coi chuyện này là chuyện nghiêm túc, người đó viết rất có ý nghĩa, Tô Di đã từng đọc rất nhiều lần ở quán bar ma.

Nội dung của tờ giấy đó là biên bản thẩm vấn một ông lão biết sự tình:

Nhà máy cơ khí đã từng là một doanh nghiệp quy mô lớn thuộc sở hữu nhà nước, được thành lập từ thập kỉ năm mươi. Lúc đó, tôi sống ở khu tập thể độc thân, nhà kề bên là một cặp vợ chồng trẻ. Họ đều là công nhân trong nhà máy, họ có một đứa con nữa. Người vợ tên là Đồng Tú rất xinh đẹp. Chồng cô ấy là Tưởng Bằng nổi nghiệp bỏ vào nhà máy, cũng sống trong khu tập thể.

Chiếc vòng tay đó là của Đồng Tú, chắc chắn gia đình Đồng Tú đã phải chạy chọt để cô được vào thành phố làm công nhân. Có lẽ gia cảnh nhà cô rất giàu có, tôi làm nghề này tôi biết, chiếc vòng tay đó có niên đại lâu đời, rất đáng tiền. Tưởng Bằng không học hành tới nơi tới chốn, sau này đã câu kết với một kẻ khổ rách áo ôm trong nhà máy. Đồng Tú ngày nào cũng đeo chiếc vòng đó. Sau này Tưởng Bằng lấy trộm một chiếc tặng cho kẻ khổ rách kia. Từ đó hai vợ chồng cãi nhau cả ngày, cả khu tập thể đều nghe thấy.

Tưởng Bằng đánh vợ rất dã man. Tôi đã từng đi khuyên giải cậu ta mấy lần, nhưng lần nào cũng bị Tưởng Bằng đánh cho sưng mặt mũi, sau này không dám tới can ngăn nữa. Một hôm, đúng rồi, đó là ngày trăng rằm, không biết là mười lăm hay là mười sáu nữa. Tôi đang rửa chân trong nhà, thì nghe thấy tiếng động rầm rầm ở nhà hàng xóm khiến tôi giật cả mình. Sau đó tôi không để ý nữa, hơn nữa cũng không nghe thấy Đồng Tú kêu khóc, tôi cho rằng không có chuyện gì...

Sáng sớm hôm sau tôi vẫn chưa dậy thì nghe có người hét “bớ người ra giết người, giết người”, tôi liền đi xem sao. Tới nơi thấy chiếc đĩa cắm vào một bên mắt Đồng Tú, thật thê thảm, máu chảy lênh láng trên sàn, đứa trẻ vẫn trốn dưới gầm giường, nó gần như ngây ngô không biết gì cả, cả người nó cứng đờ như khúc gỗ. Đồng Tú ngã trên đất, đã chết từ lâu. Cả khu tập thể nhốn nháo, mọi người tò mò đổ tới xem, sau đó mãi tới khi người của phòng bảo vệ tới, mới đuổi hết chúng tôi sang một bên.

Kiều Chí Hiên cầm tờ giấy, tay hấn bắt đầu run rẩy.

“Chiếc vòng tay trong tờ giấy này chính là chiếc vòng trên tay ta đúng không, người xem họa tiết bên dưới được vẽ rất sống động đúng không?”

Tô Di cười nhạt.

“Chiếc vòng tay sau này biến mất, có lẽ ở trên người đứa bé đó! Đứa bé đó tên là Lâm Nam có phải không?”

“Cho nên em biết được chỉ cần tìm được chiếc vòng tay sẽ tìm được Lâm Nam”.

Kiều Chí Hiên đã định thần trở lại.

“Đúng vậy, cho nên ta biết mọi trải nghiệm giữa ta và người đều là ảo giác”.

“Tại sao?”.

“Bởi vì Lâm Nam đã chết rồi, không phải sao? Lâm Nam đã chết từ lâu rồi, tại sao người còn ở lại trong quán không rời đi, người ở đó làm gì?”.

Tô Di thản nhiên hỏi.

“Em không sợ sao?”.

“Lúc này ta chẳng còn sợ gì nữa, ta đã không còn biết tới sợ nữa rồi. Trái tim của ta đã đau tới mức tê dại rồi, thậm chí đến cả sợ cũng chẳng biết là gì nữa. Bây giờ người muốn gọi đầu cho ta rồi giết ta phải không nào?”.

Nét mặt của Tô Di lộ rõ vẻ chế giễu.

“Em đừng như vậy, nếu anh muốn làm hại em, cũng không cần phải chờ tới lúc này”.

“Nói như vậy, người yêu ta rồi phải không? Ha ha, cho nên mới tặng ta bướm và vòng tay?”.

Kiều Chí Hiên nhìn cô, hai người không nói gì nữa, Tô Di vẫn cười ngật nghêu. Cô chỉ có thể cười mà thôi, bởi nếu dừng lại trái tim cô sẽ tan vỡ mất.

“Nếu em đã yêu anh rồi, tại sao lại có thể tỉnh lại trong ảo giác chứ?”.

Kiều Chí Hiên thắc mắc.

Tô Di lắc đầu đáp:

“Ta cũng không biết nữa”.

“Anh biết, em không thể vứt bỏ được một số thứ, hoặc một ai đó, em không muốn sống trong ảo giác, bởi trong hiện thực của em, vẫn còn có những người và sự việc quan trọng hơn”.

Kiều Chí Hiên cười giải thích.

“Là ai vậy?”.

“Lòng em biết rõ mà”.

Tô Di lùi về sau, cô không muốn người khác nhìn được trái tim mình.

“Người nói lung tung, người chẳng biết gì cả”.

“Em lo lắng về con ma hoa nhỏ bé kia đúng không, nó đã chết rồi, bà Bảy ngoài việc bắt nạt bọn ma nhỏ ra, chẳng làm được việc gì to tát, có anh ở đây, bà ta đừng hòng lấy được Thanh tở”.

“Tại sao người luôn muốn đấu với bà ta vậy?”.

“Tại sao ư? Em biết mẹ anh chết thế nào không? Bố anh vốn rất tốt, chính là do bà ta đấy. Bà ta đã học làm phép mấy năm, có thể đầu độc mê hoặc người khác. Bà ta đã thao túng bố anh giết mẹ anh, bố anh sau này cũng bị xử bắn. Anh trở thành cô nhi, ha ha, đúng vậy, nhưng bà ta không giỏi bằng anh. Anh đã giết đứa con trai độc nhất của bà ta, khiến bà ta còn cô đơn, sầu muộn hơn cả anh”.

Kiều Chí Hiên chuyển chủ đề:

“Anh muốn cho bà ta hi vọng, để bà ta biết bà ta có thể thay đổi quá khứ, chính anh đã chế tạo ra Thanh tở. Anh chọn đúng một người yêu anh nhất, giết cô ta, thế là có Thanh tở, nhưng anh cố tình để bà già kia biết có thể cứu sống con trai bà ta. Để bà ta nghĩ mọi cách có được Thanh tở, để bà ta vĩnh viễn đau khổ, thực ra anh cũng không muốn xuất đầu lộ diện”.

Kiều Chí Hiên nhìn Tô Di.

“Anh cũng rất cô đơn”.

Tô Di đã hiểu hết mọi chuyện, cô hiểu được lí do tại sao mình chưa từng gọi đầu dưới vòi nước kia nhưng vẫn bị truy sát, bởi vì sự ghen tị của Thanh tở. Tình yêu của nó đối với Lâm Nam vẫn tiếp tục, còn bản thân cô là do bị đổ kị nên mới gây ra họa sát thân.

Đúng lúc này di động của Tô Di reo vang, âm thanh đó vang lên từ nghĩa trang.

Không cần nhìn cũng biết là Chung Nguyên.

Kiều Chí Hiên biến sắc nói:

“Anh sẽ giết tên tiểu tử đó, để em hết hi vọng luôn”.

Đột nhiên Tô Di lấy ra một chuỗi tràng hạt, cô giơ ra trước mặt Kiều Chí Hiên nói:

“Người dám, ta sẽ không để người làm hại cậu ấy”.

“Ha ha, còn không chịu thừa nhận em yêu hắn, trông em lo lắng tới mức tái xanh mặt rồi kìa”.

Tiếng cười của Kiều Chí Hiên rất chói tai.

“Người đừng ép ta”.

“Ép em gì chứ? Anh muốn làm tổn thương người em yêu nhất, do vậy em muốn giết anh để bảo vệ cho hắn đúng không?”.

Khuôn mặt của Kiều Chí Hiên hiện giờ rất khó coi.

Nhìn từ góc độ nào trông Kiều Chí Hiên cũng không giống một con ma, niềm vui hẳn đem lại cho Tô Di rất chân thực và ấm áp, nếu đây chỉ là tình yêu tay ba thông thường thì tốt biết bao, nhưng ở đây lại có hung sát, có oan khí, có lợi dụng, có thù hận, chúng ta đã thương yêu nhau quá nhiều, cho nên vương vít tới mức đau đớn. Không thể tiếp tục một cách bình an được, Tô Di vừa khóc vừa cầm chắc chuỗi tràng hạt, trông cô không hề có chút nhượng bộ nào.

Cho dù con đường phía trước là cái chết, cô cũng sẽ không lùi thậm chí chỉ nửa bước.

Cũng chỉ trong lúc này, cô mới thực sự thanh thản, trong sức ép tình cảm như vậy, cô luôn khó thở.

Hóa ra chết hoàn toàn không đáng sợ, điều đáng sợ chính là bản thân mình không biết người mình thích rốt cuộc là ai.

Tô Di còn đang giằng co với Kiều Chí Hiên thì Chung Nguyên đã tìm tới.

Anh không biết tìm ở đâu, chỉ có thể nghĩ tới nghĩa trang lần trước đi theo Tô Di và Kiều Chí Hiên, lần nhìn thấy bướm lửa đó là manh mối duy nhất.

Anh loạng choạng lần tìm, gọi điện thoại, anh văng vẳng nghe thấy tiếng của Tô Di. Anh nhìn thấy chỉ có một mình Tô Di đứng ở giữa nghĩa trang. Cô đang khoác trên mình bộ lễ phục đẹp đẽ, trong bóng tối lại trở nên kì di, đáng sợ khó tả.

Tô Di vẫn cầm chắc trong tay chuỗi tràng hạt, cô nhìn thấy Chung Nguyên đang từ phía xa chạy lại.

“Tô Di, Tô Di, mau lại đây, mình đã điều tra ra rồi, Kiều Chí Hiên chính là Lâm Nam. Hắn không phải là người, chúng ta mau đi thôi”.

Chung Nguyên chạy rất nhanh, trong mắt anh không hề nhìn thấy Kiều Chí Hiên sát khí đằng đằng.

Anh chạy nhanh như thể đang chạy về phía ánh sáng và sự ấm áp duy nhất trong cuộc đời. Lúc bắt đầu tìm Tô Di, chân anh mềm oặt, anh sợ tới mức chẳng còn hồn vía nào nữa. Đối với anh cái chết chẳng qua cũng như vậy mà thôi, nhưng cứ tiếp tục kinh hãi, tiếp tục sợ hãi, tiếp tục e ngại mất đi một người thì khiến người ta còn khó chịu hơn phải chết hàng ngàn hàng vạn lần. Anh thà thịt nát xương tan, chứ không muốn lại phải trải qua cảm giác tìm một người trong màn sương dày đặc trong đêm nữa.

Anh đang chạy giống như trong địa ngục, khắp nơi không thấy hình bóng cô đâu, ở chỗ nào cũng không ngửi thấy mùi hương trên cơ thể cô, không nghe thấy giọng nói của cô, anh có cảm giác ánh sáng và hình bóng của cô đã bị bóng đen nuốt chửng. Thậm chí cả hồi ức của anh cũng bị kéo đi, mà anh đang sống dựa vào kí ức, không có hồi ức với Tô Di, vậy thì sống có ý nghĩa gì đâu.

Anh không thể tiếp tục lừa dối bản thân được nữa, Thúc nhi nói rất đúng, người mình yêu từ trước tới giờ vẫn chỉ là Tô Di mà thôi. Cho dù mình không thừa nhận, nhưng tình yêu này đã nảy mầm bám rễ từ rất sớm mà bản thân anh không hề hay biết.

Đúng giây phút anh nhìn thấy Tô Di, anh điên cuồng chạy về phía trước, anh chỉ muốn nói với cô rằng:

“Lần này, anh sẽ không buông tay nữa, sẽ không trốn chạy nữa”.

Anh có rất nhiều điều muốn thổ lộ với Tô Di, trải qua rất nhiều hiểu nhầm, giày vò như vậy, đôi tình nhân vốn rất yêu thương nhau này cứ lững thững trước cánh cửa tình yêu. Chỉ cách có một cánh cửa nhưng luôn để lỡ mất tình yêu.

Anh mỉm cười, anh quyết định, cho dù đằng sau cánh cửa đó là biển máu hay địa ngục đau khổ, anh vẫn muốn cùng Tô Di vượt qua. Cho dù con đường phía trước còn nhiều chông gai, nhiều nguy nan, anh cũng sẽ không buông tay, sẽ không đẩy cô đến với người đàn ông khác.

Chung Nguyên vừa cười vừa nhìn Tô Di, anh thậm chí còn chẳng để ý tới đường dưới chân nữa, anh bỏ nhào về phía trước một cái rồi đứng im.

“Không...”.

Tô Di hét lên một tiếng bằng tất cả sức lực còn lại của mình, một ngụm máu tươi ọc ra từ miệng Chung Nguyên, tiếp đó anh mềm nhũn ngã trên mặt đất. Trên ngực Chung Nguyên có một bàn tay, những ngón tay lạnh lẽo như kiếm đã chọc thẳng vào ngực anh.

Kiều Chí Hiên dần hiện hình trong bóng tối, trên khuôn mặt hắc vẫn là nụ cười nhả nhặn như không có việc gì xảy ra.

Bàn tay đã từng vuốt ve đuôi mày Tô Di của hắn đang nắm chặt trái tim chất chứa tất cả tình cảm của Chung Nguyên. Chính là trái tim này khiến hắn không thể hoàn toàn có được linh hồn của Tô Di, cũng không có được tình yêu trọn vẹn của Tô Di.

Hắn nắm lấy trái tim đang khê đập kia, ánh mắt của người đàn ông ấy căn bản không nhìn thấy hắn, mà ánh mắt đó nhìn xuyên qua vai hắn, nhìn chằm chặp vào Tô Di đã ngã gục trên đất.

Quá nhanh, tên đó không kịp nói lời muốn nói và cũng sẽ chẳng có cơ hội để nói nữa.

Tô Di à, anh luôn cho rằng vẫn có cơ hội, luôn cho rằng trên thế giới này chỉ có anh và em mới có thể sống lâu nhất, luôn cho rằng chúng mình sẽ không rời xa, lúc nào cũng tay trong tay, nhưng cuối cùng anh lại là người ra đi trước.

Tô Di, anh cướp mất quả quýt em thích nhất, làm bẩn quần áo của em, giặt tóc em, nhưng anh cũng đã đánh nhau vì em, đã trưởng thành vì em, vì bảo vệ em đã khiến anh trở nên kiên cường.

Tô Di, anh không thể tiếp tục làm đồng đảng của em, làm vật trút giận của em được nữa, cùng không thể tiếp tục làm người em muốn tìm tới để chửi lúc đêm hôm khuya khoắt nữa.

Tô Di, từ giờ ai đưa em về nhà, ai bên cạnh lúc em khóc, ai giúp em mở cửa quán bar, ai yêu em, ai nguyện dùng cả cuộc đời để đổi lấy khuôn mặt tươi cười của em.

Mọi thứ diễn ra nhanh chóng, chúng mình luôn cho rằng có rất nhiều ngày mai, cho nên mới lãng phí tuổi thanh xuân và tình cảm như vậy.

Anh cười đau khổ, một giọt lệ từ từ lăn xuống, trong giọt lệ ẩn chứa bóng hình một người con gái. Đây chính là mọi thứ của anh, cũng là thứ duy nhất anh có thể nhìn thấy được trước khi rời bỏ thế giới này.

Trái tim của anh đã không còn biết đau nữa, anh không thể chống đỡ được lâu hơn, anh khụy xuống.

Hồi chứa toàn năng, cho dù lúc này người muốn đưa con tới địa ngục, nhưng liệu người có thể vì con để thời gian dừng lại chỉ một giây thôi, người hãy cho con một giây thôi để chính miệng con được nói với cô ấy một câu:

Anh yêu em.

Lúc Tô Di tỉnh lại, bên cạnh cô vọng tới tiếng nước chảy ào ào, có hơi nước nóng phả từ phía sau đầu lại. Cô có thể cảm nhận được độ bỏng rát của hơi nước, giống như một miếng sắt đã nung đỏ đang kề sát vào da đầu cô vậy.

Cô thử giãy giụa một lúc, tóc cô bị buộc rất chặt, một giọng nói dịu dàng, quyến rũ vang lên:

“Tỉnh rồi à, đừng cựa quậy, động đây da đầu sẽ rất đau đấy”.

Tô Di đã hoàn toàn tỉnh lại, cảnh tượng Chung Nguyên gục xuống ban nãy vẫn không ngừng tái hiện trong mắt cô, ánh mắt quyến luyến đó, đáng vẻ như muốn nói gì đó của anh cùng đôi lông mày nhíu lại đang nhìn mình đầy đau đớn mà bất lực.

Cô không nói gì, vẫn nằm trên chiếc ghế dài xả dầu gội đó, chờ đợi nước sôi dần thấm qua da đầu, chờ đợi thần chết tới hôn lên môi cô, giống như để Chung Nguyên hôn lên môi cô vậy.

Trước mắt cô là quán gội đầu, bên cạnh cô là Kiều Chí Hiên thời trẻ, vẫn với hình hài đó, quả thật có sức hút say mê lòng người.

Hắn cứ nhìn cô như vậy, đầu hắn hơi cúi, có cảm giác hắn nhìn vào tận sâu thẳm trong trái tim cô.

“Anh chỉ muốn gội đầu cho em”.

Tô Di hoàn toàn không có bất kì phản ứng gì, chết thoi mà, lẽ nào hiện giờ nỗi đau lòng của cô còn không kháng cự nổi với cái chết sao? Chết sớm hơn một chút, cô có thể đi tìm Chung Nguyên.

“Tại sao em không lên tiếng?”.

“Không sợ sao?”.

Giọng Kiều Chí Hiên phảng phất vẻ bơ vơ không nơi nương tựa.

Cô vẫn không phản ứng gì.

“Anh biết lời hấn muốn nói trước khi chết là gì, anh chạm vào tim của hấn, anh nghe thấy, em có muốn nghe không?”.

Kiều Chí Hiên nặn một chút dầu gội đầu lên tóc cô, mười ngón tay của hấn dịu dàng luồn vào tận sâu trong tóc cô, như thể trộn ra được tiếng rên rỉ của linh hồn vậy.

Tô Di cố giương mắt nhìn Kiều Chí Hiên, hấn vừa là thiên thần, cũng vừa là ác quỷ, hấn từng là người cô yêu nhất, hiện giờ là người cô hận nhất.

Kiều Chí Hiên chuyên tâm gội đầu cho cô, cuối cùng Tô Di cũng lên tiếng:

“Anh ấy... anh ấy nói gì?”.

“Em rất muốn biết, anh sẽ không nói cho em đâu”.

Kiều Chí Hiên cười nhạt đáp lại.

Tô Di bắt cần nói:

“Người không cần phải nói cho ta, lát nữa thoi ta sẽ tự mình hỏi anh ấy, còn lằng nhằng gì nữa, cứ trực tiếp lột da đầu của ta là xong thoi mà”.

“Em đã muốn chết như vậy, chết để đi theo hấn đúng không?”.

Giọng Kiều Chí Hiên buồn buồn.

“Đúng vậy, cho dù chết cũng phải đi theo anh ấy, không đi theo người đâu, người đúng là một tên giết người cuồng loạn biến thái, người đã giết bao nhiêu người như vậy, bản thân người cũng bị ép tới bước tự sát, vậy mà chết rồi người vẫn tiếp tục giết người, hiện giờ người có vui không?”.

Tô Di cười, khoe miệng cô khe nhếch lên, cô không chút để ý tới nước đã dần dâng lên. Nước nóng là vậy nhưng cô chẳng sợ chút nào.

“Cho dù người giết ta, hủy hoại cuộc đời ta, thì đã sao chứ? Cho dù có chết, ta cũng biết có người đang đợi ta ở phía trước, ta sẽ không cô độc giống như người. Lúc ta sống có tình yêu của bạn bè, có anh ấy bảo vệ ta, còn sau khi ta chết cũng không cô đơn như người. Cho dù lên trời hay xuống đất, anh ấy cũng sẽ tìm được ta, ta cũng sẽ tìm được anh ấy, người cho rằng người là thần sao, người chế tạo ra Thanh tở, người trêu đùa bao nhiêu người như vậy, nhưng ta thấy người thật đáng thương. Ta khinh bỉ người, người đáng thương hơn tất cả chúng ta, từ trước tới giờ người chưa từng có tình yêu”.

Ngón tay Kiều Chí Hiên bắt đầu vò mạnh vào da đầu Tô Di, cơn đau giống như bị dao cắt vụng tới.

“Người đã bắt đầu sợ hãi, người tức giận rồi, ta đã nói trúng tâm sự của người phải không? Lúc người còn sống chỉ là một xác chết di động, những người yêu người đều bị người giết, ta không yêu người. Ta nói cho người biết, ta hận người, hận sự vô tình, sự lợi dụng của người, hận cả sự tàn nhẫn, hung bạo của người nữa. Người giết chết Chung Nguyên, ta mãi mãi sẽ không tha thứ cho người, người có thể nấu đầu ta thành canh, nhưng ta sẽ không bao giờ khuất phục người đâu, ta hận người, ta sẽ không cầu xin người đâu”.

Tô Di cười nói, Kiều Chí Hiên kêu lên một tiếng, rồi giơ tay lên. Trên mười đầu ngón tay be bết máu, Tô Di đã bị gãi tới mức chảy máu nhưng cô vẫn cười. Cô vẫn khinh bỉ nhìn Kiều Chí Hiên như vậy.

Tô Di nhấn mạnh từng chữ nói:

“Ta sẽ hoàn toàn quên người, coi như người chưa từng tồn tại, người không xứng để ta nhớ tới, người cũng không xứng để tồn tại trong kí ức của ta”.

Kiều Chí Hiên bị ánh mắt của Tô Di hạ gục hoàn toàn, hần chuẩn bị ấn đầu Tô Di xuống nước sôi.

Nhưng tay của hần lại xuyên qua đầu cô, trực tiếp nhấn vào nước sôi.

Cả Tô Di và Kiều Chí Hiên đều ngơ ngàng, Tô Di từng người một lát rồi đột nhiên phá lên cười:

“Phải chăng người quên mất người chỉ là ma, người chỉ là một con ma mà thôi, một con ma vô dụng và chẳng có khả năng gì. Nếu ta hoàn toàn khinh bỉ người, không thèm để ý đến người, người sẽ căn bản không có khả năng làm hại ta. Người chỉ có thể làm hại ta khi người lợi dụng được tình cảm của ta thôi”.

Đúng lúc này, quán gọi đầu cũ kĩ dần biến mất.

“Ta đã hiểu, người có thể tồn tại trên thế giới này là vì kí ức, bởi vì có người vẫn nhớ tới người, cho nên người mới có thể tồn tại, nếu tất cả mọi người đều quên người, người sẽ chỉ có thể biến mất mà thôi”.

Kiều Chí Hiên lắc đầu, ánh mắt hần ánh lên vẻ đau khổ:

“Đừng quên, đừng gạt bỏ anh đi”.

Hần dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Thế nào cũng được, hận anh là được rồi”.

Tô Di ngẩng đầu nhìn hần, hần đang cùng biến mất với quán gọi đầu.

“Trái tim của ta không đủ chỗ cho hai người, trước đây ta cho rằng một người có thể cùng lúc yêu hai người, nhưng kì thực không thể được. Con tim của một người chật chội lắm, chỉ đủ chỗ ột người mà thôi, ta không chứa nổi người, cũng sẽ không nhớ tới người. Người sẽ biến mất trên thế giới này, đây chính là sự trả thù lớn nhất của ta đối với người”.

Mái tóc của Tô Di đã được thả ra, nước sôi kia chỉ là ảo giác, thực ra cô vẫn đang ở trong nghĩa trang. Cùng với sự biến mất của những ảo giác trên, cô nhìn thấy Chung Nguyên.

Chung Nguyên đang nằm trên một ngôi mộ, máu me đầm đìa trên ngực, anh đã bị ảo giác làm hại. Anh ngã vào một rễ cây chồi lên và cành cây đó đã xuyên qua tim anh.

Anh đã lạnh, chỉ có đôi mắt vẫn luyến tiếc nhìn về phía trước như thể muốn ghi nhớ về người con gái kia cả đời, tốt nhất kiếp sau vẫn được gặp lại.

Tô Di lao về phía Chung Nguyên, cô ôm lấy Chung Nguyên, cô vuốt ve khuôn mặt anh, xung quanh im lặng như tờ, chỉ có hai người chưa kịp thổ lộ tình yêu với nhau. Vậy mà giờ đây âm dương cách biệt, trong đêm tối dường như vang lên một bài hát.

Nếu như không có anh, không có những quá khứ đó,

Thì chắc em sẽ không đau lòng như thế này.

Nhưng dấu hai chữ “nếu như” đó có xảy ra,

Em vẫn sẽ lựa chọn được yêu anh.

Nếu như không có anh bên cạnh

Thì việc em ở đâu, làm gì, cũng đâu còn quan trọng.

Dù sao mọi chuyện giờ đã trôi vào dĩ vãng

Và em cũng không còn là em của ngày trước

Em thật lòng rất nhớ anh

Vẫn không thể biết được rốt cuộc anh đang ở nơi nào! [1]

[1]. Đây là ca từ trong bài hát Nếu không có anh do Mạc Văn Úy trình bày.

Cùng với những ca từ đẹp đẽ mà ai oán đó, cùng với những giọt nước mắt của Tô Di rơi trên mặt Chung Nguyên, Kiều Chí Hiên đã rơi vào quên lãng, hẳn sẽ không còn tồn tại trong kí ức của bất kì ai.

Đường như hắn vẫn đang khẽ nói bên tai Tô Di:

“Tô Di, em sai rồi, không phải kí ức của bất kì ai cũng có thể ảnh hưởng đến sự tồn tại của anh, chỉ có bị người mình yêu quên lãng, anh mới hoàn toàn biến mất”.

Tô Di đã không còn nghe thấy hắn đang nói gì nữa, hắn đã trong suốt đến vô hình, nhưng giọng của hắn vẫn vọng tới lúc có lúc chẳng.

“Thực ra, điều anh muốn nói giống hệt với điều hắn muốn nói, có điều hắn không kịp nói ra, còn anh lại không xứng để nói”.

Một câu anh yêu em, hoàn toàn không phải là nói cho vui, bởi trong câu nói đó ẩn chứa quá nhiều lời hứa, quá nhiều trách nhiệm, quá nhiều sự bảo vệ, quá nhiều tình cảm thật, có cả một đời một kiếp thực sự.

Xin lỗi anh không thể ở bên em kiếp này, anh đã làm tổn thương em, nhưng cuối cùng cũng đã bị người mình yêu quên lãng, hoá ra thực sự sẽ chết.

Tô Di quỳ trên nghĩa trang, cô ôm lấy Chung Nguyên rồi chạm vào bàn tay đã không còn hơi ấm của anh.

Cuộc đời hoá ra lại trở trêu như vậy, cô nghĩ tới sự tuý tiện của mình, nghĩ tới sự tổn thương của mình, nghĩ tới từng giây từng phút mình đã không trân trọng. Lúc sống người ta không nghĩ đến cái chết, luôn cho rằng cái chết ở rất xa, luôn cho rằng còn lâu mới tới lượt mình.

Cô biết chính cô đã hại chết Chung Nguyên, nhưng cô không thể chuộc lỗi được nữa.

Cô cúi đầu, khẽ hôn lên khoé môi lạnh lẽo của anh.

Gió đêm lạnh như sao, khoe miệng cô hơi có mùi máu, cô cô đơn ôm lấy người mình yêu nhất, cô không còn cách nào tìm được đường về nhà nữa.

Bình An đứng ở cửa quán bar, cô đứng ngồi không yên chờ đợi, màn sương đen kia dần kéo tới cửa. Thời khắc âm u nhất sắp sửa tới rồi, cô đứng cô đơn một mình, không biết phải đi về đâu nữa. Cô không thể chạy lung tung, lỡ rơi vào Thất tinh tỏa hỗn trận sẽ rất phiền phức, không những thế một khi nhỡ bước sa chân, Minh Lăng trở về phải làm sao? Tối giờ anh vẫn không biết không được niệm kinh thư.

Cô ngậy người đứng ở cửa quán, cô luôn bị động như vậy, ngoài việc chờ đợi ra, cô thực sự chẳng làm được việc gì, mà cũng chẳng có việc gì cô có thể làm được.

Minh Lăng luôn luôn là người quyết định, cô chờ đợi, cô chờ đợi anh yêu cô, cô chờ anh trở về. Cô luôn ở phía sau anh, chờ đợi anh trở về bên cô, chờ anh chú ý tới sự tồn tại của cô.

Nhưng mọi cố gắng đều đổ xuống sông xuống biển, hiện giờ chỉ có thể tiếp tục chờ đợi mà thôi, chỉ có thể chờ đợi để cứu anh, nói cho anh mọi chuyện, ngăn cản anh không động vào quyển kinh thư kia.

Một bóng người dần xuất hiện từ trong màn sương dày.

Minh Lăng bước tới gần, anh đi rất nhàn nhã, giống như đang đi trong vườn hoa nhà mình, tranh thủ mưa xong ngắm hoa ngọc lan nở, giẫm lên những ngọn cỏ ướt đầm nước mưa, được đắm mình trong hương hoa thơm ngát, tìm lại một phiến lá đã mất.

Bình An dựa vào cửa, giống như người con gái chờ đợi người trong mộng trở về nhà. Bóng của cô được ánh đèn trong quán bar chiếu rọi từ phía sau, nhưng lại bị nuốt chửng trong màn sương dày phía trước. Cô lặng lẽ nhìn Minh Lăng không nói câu gì.

Minh Lăng giống như không nhìn thấy cô, anh đi ngang qua cô, cũng chẳng nói năng gì.

Bình An lên tiếng trước:

“Dừng tay đi, anh thế này thì có khác gì với bà Bảy chứ, đều vì Thanh tở để đạt được nguyện vọng của mình, liệu anh có biết phải tế bằng người sống thì mới khởi động được Thanh tở không”.

Minh Lăng không đáp lại, anh vẫn đi thẳng về phía quán bar.

Bình An không thể chịu được lâu hơn nữa, cô quay đầu chạy về phía trước rồi kéo tay Minh Lãng từ phía sau:

“Cho dù anh là người nhà họ Kha, có thể dùng tính mạng để mở Thanh tở, cũng có thể ước nguyện, nhưng anh cũng không thể nói ra sự thật. Anh cũng không thể sống cùng với cô gái vừa sống lại kia, anh chỉ có thể bảo vệ cho cô ấy cả đời. Anh không thể nói, thậm chí đến cả tên của cô anh cũng không dám gọi. Cô ấy sẽ yêu, sẽ kết hôn, nếu hai người gặp nhau ở trên đường, nhưng cô ấy cũng chẳng biết anh, liệu anh có hạnh phúc không?”.

Minh Lãng quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm như biển cả. Khóe miệng anh khẽ động đậy như cười:

“Tứ Lan đã nói hết cho em rồi sao?”.

“Đúng vậy, bà ấy bị anh phong tỏa, không thể xuất hiện được nữa, có điều trước khi đi bà ấy đã nói hết cho em nghe mọi điều về Thanh tở. Muốn mở Thanh tở phải tế bằng người sống, cho dù là người nhà họ Kha có thể không chết, nhưng anh chắc chắn cũng biết phải trả giá khi dùng Thanh tở đúng không?”.

Minh Lãng gật đầu, anh khẽ đáp giống như nói về chuyện chẳng liên quan gì tới mình vậy:

“Người sử dụng Thanh tở sau khi thay đổi số phận phải giữ bí mật của Thanh tở, không được tiết lộ cho dù là nửa câu, nếu không Thanh tở sẽ mất tác dụng”.

Anh kéo tay Bình An ngồi xuống, hai người ngồi đối diện giống như học sinh tiểu học, tiếp đó nói pha chút nghịch ngợm:

“Tứ Lan thích dọa em thôi, nhưng đúng là như vậy, anh thay đổi số phận, cô ấy sống lại, nhưng anh chỉ có thể ngắm nhìn cô ấy từ xa, không được nói, không được tới gần cô ấy, không được thổ lộ với cô ấy rằng anh yêu cô ấy biết bao. Ngoài việc ngắm nhìn cô ấy từ xa, anh chẳng thể làm được điều gì”.

Nước mắt Bình An rưng rưng:

“Cho dù phải chịu khổ như vậy, anh vẫn bằng lòng sao? Anh trả giá nhiều như vậy, thậm chí bằng cả tính mạng của mình, nhưng chỉ có thể đổi lại một kết cục như vậy có đáng không?”.

Minh Lãng nhắm mắt nghĩ một hồi rồi nói:

“Anh từng nghe một bài hát, ca từ của bài hát đó nói, thế giới này vì có em, nên ánh nắng trở nên ấm áp hơn, không khí trong lành, những phong cảnh ta từng ngắm nhìn sẽ là những tấm thiệp cả đời này của ta. Những mặt đá ta từng giẫm qua sẽ là hoa tươi, những vì sao ta từng ngắm nhìn sẽ là kim cương của của ta, ngày mưa có em cạnh bên sẽ là cầu vồng, đến cả con phố ta đi qua cũng sáng bừng”.

Minh Lãng mở mắt, mắt anh dâng lên một màn sương mỏng, trông anh hiện rõ vẻ bơ vơ.

“Sau khi cô ấy chết, anh đã tìm khắp chân trời góc bể, cũng đã tìm được đá ba đời như lời hứa với cô ấy, nhưng cô ấy lại chưa từng xuất hiện, cũng từ đó anh không còn nhìn thấy cầu vồng nữa, thậm chí còn chẳng nghe thấy âm thanh, không ngửi được mùi thơm nữa. Thế giới thiếu vắng cô ấy khiến anh thực sự cô đơn, cô đơn giống như người không tìm được nhà trong đêm tối vậy”.

Anh đứng dậy nói với Bình An:

“Anh bằng lòng, anh thấy đáng làm, chỉ cần cô ấy sống lại, sống hạnh phúc, cho dù có phải hủy diệt thế giới này anh thấy cũng đáng”.

Bình An không phát ra được bất kỳ âm thanh nào nữa, trái tim của cô giống như bị rơi xuống vực thẳm vô biên, phải làm sao đây? Cô đã làm hết mọi cách vẫn không thể ngăn được Minh Lãng, kể cả nói cho anh biết sách kinh thư đó không niệm được, anh sẽ bị chết, nhưng có thể làm gì được chứ? Minh Lãng cho dù có phải hủy diệt thế giới này, cũng muốn cứu người con gái anh yêu, làm sao anh có thể dừng bước chứ?

Làn sương dày ngay lập tức xộc vào, tiếng cười của bà Bảy thật chói tai:

“Các người cho rằng Thanh tở chắc chắn là của các người sao?”.

Minh Lãng lấy chuỗi tràng hạt ra, anh lật giở quyển kinh thư trong tay, Bình An gào lên:

“Đừng niệm, sẽ chết đấy, quyển kinh thư đó đã bị oan hồn quần lấy rồi, anh sẽ chết đấy”.

Minh Lãng quay đầu lại cười với cô.

Hóa ra anh đã biết điều đó, anh biết không thể niệm quyển kinh thư này, nhưng anh vẫn kiên trì niệm. Anh nói:

“Anh chết rồi, em giúp anh ước nguyện nhé, để cô ấy sống lại”.

“Cô ấy, cô ấy tên là gì?”.

Bàn tay lật dở quyển kinh thư của Minh Lãng run lên, anh không quay đầu lại, chỉ dịu dàng cầm quyển kinh thư như thể cầm vật báu quý giá nhất đời mình vậy.

“Tần Cẩm, cô ấy tên là Tần Cẩm, em nhất định phải giúp cô ấy sống lại đấy”.

Màn sương đã bao vây chân họ, bà Bẩy bỗng hét lên một tiếng, chỉ nghe thấy tiếng súng vang lên, Minh Lãng cố nhìn vào màn sương dày. Dựa vào pháp thuật anh nhìn thấy Trương Vĩ Quân đã mai phục trong nhà bà Bẩy, rồi bắn vào bà ta đang làm phép.

Mắt Minh Lãng ướt ướt, chẳng có tác dụng gì cả, ngoài việc kéo dài được chút thời gian, cùng lắm chỉ phân tán một chút tinh thần của bà ta, để mình có cơ hội chiến thắng nhiều hơn một chút. Trương Vĩ Quân không phải là đối thủ của bà Bẩy, anh đã quyết định tới giữa Thất tinh tỏa hồn trận, chỉ cần bà Bẩy niệm chú, anh sẽ chết. Nhưng anh vẫn dùng cái chết của mình để đổi lấy phút phân tâm khi niệm chú của bà ta, để Minh Lãng tranh thủ cơ hội diệt trừ bà ta.

Anh đã dùng cái chết của mình để đổi lấy sự sống cho Minh Lãng. Khi cổ của anh bị lời nguyện phong tỏa hồn của bà Bẩy thít chặt, anh còn rõ ràng nghe thấy có người đang gọi mình:

“Sư huynh!”.

Trương Vĩ Quân cười thanh thản rồi gục xuống. Xác của anh bị vứt ra màn sương dày, rơi ngay xuống trước mắt Minh Lãng.

Bà Bẩy hần học nói:

“Các người đều phải chết, đừng sót ruột”.

Mắt Minh Lãng nhắm nghiền, anh cảm chắc quyển kinh thư, khi anh chuẩn bị niệm chữ đầu tiên, Bình An đột nhiên lao tới nhà vệ sinh. Cô đã có cách để ngăn chặn mọi thứ, cô phải lấy được Thanh tơ.

Cô chạy rất nhanh, cô đã chuẩn bị tới chỗ Thanh tơ, cô không thể để Minh Lãng chết. Thà để cô chết còn hơn, cô chết rồi, Minh Lãng sẽ có thể ước nguyện, như vậy anh sẽ không cần phải chết.

Bà Bẩy và Minh Lãng vốn đang đấu với nhau, nhìn thấy tình hình thay đổi như vậy đều ngỡ ngàng. Màn sương dày tan biến rất nhanh, biến thành một mũi tên bắn ra, mũi tên ánh lên sát khí bay tới phía sau lưng Bình An.

Bà Bẩy đang ở thế thắng, làm sao có thể dễ dàng để người khác phá hoại giữa chừng, lần tấn công này bà ta sử dụng toàn lực. Mũi tên đó bay nhanh tới mức không gì có thể ngăn chặn được.

Bình An nghe thấy tiếng xé gió sau lưng, cô quay đầu lại xem, nhưng chỉ nghe thấy một tiếng kêu nhỏ, máu bắn lên môi cô.

Cô mở to mắt nhìn Minh Lãng đang dựa vào người mình. Mặt anh dường như đã run lên, đầu lông mày khẽ nhíu lại.

Cô sợ ngây người, ngỡ ngàng cúi xuống thì nhìn thấy đầu mũi tên đã xuyên qua ngực anh, máu nhuộm đỏ áo cà sa trắng của anh.

Anh dang hai tay giống như thiên thần bị thương dang rộng đôi cánh của mình, dùng thân mình che chở cho Bình An.

Đôi mắt Bình An mở to, cô thậm chí quên cả thở, quên cả việc phải làm gì. Cô chỉ biết ngây người nhìn vết thương đang chảy máu trước ngực anh. Máu trào ra rất nhiều, cô dùng tay bịt miệng vết thương, nhưng máu vẫn trào ra ở kẽ tay cô. Bình An vừa bịt vết thương vừa sững sờ nói:

“Đau không anh? Có đau lắm không? Có phải rất đau đúng không anh?”.

Minh Lăng bắt đầu niệm kinh văn, mũi tên do màn sương dày biến thành động đậy một chút, tiếp đó tiếng niệm kinh càng lúc càng nhanh, máu từ vết thương của Minh Lăng cũng trào ra càng lúc càng nhiều. Anh bị kinh văn cản ngược, cuối cùng anh cũng nghe thấy tiếng kêu thất thanh của bà Bảy.

Thất tinh tỏa hồn trận bị ép trở lại, bắt đầu phản tác dụng trên người bà Bảy.

Chiêu cuối cùng, ngọc đá đều bị thiêu.

Trời đất dần dần yên tĩnh trở lại.

Hai cánh tay của Minh Lăng dần khép lại, anh ôm lấy Bình An lúc này đã mỏng manh giống như tờ giấy vào lòng. Anh thở dài một tiếng rồi không thể cầm cự được lâu hơn, anh gục đầu vào cổ cô.

Cô đã chờ đợi cái ôm này quá lâu rồi, chờ tới lúc thực sự có được lại ngỡ như trong mơ.

Anh không còn phải đóng giả nữa, không cần phải đấu tranh với bản thân nữa, không cần phải trốn chạy nữa.

Cô chui ra cửa sổ, chữ tay hòa thượng đang mất chữ O mồm chữ A kia:

“Đồ hòa thượng thối, đừng cho rằng chỉ cần cạo tóc đầu thì là đại sư nhá”.

Cô đang pha chế rượu sau quầy bar, anh đưa người con gái khác tới uống rượu, cô tức giận đưa cho anh cốc dấm thay vì cốc rượu trắng.

Cô chạy trong chùa nói với đám hòa thượng kia:

“Ta là bà chủ của các người, nộp tiền nhang khói cho ta”.

Còn anh thì che mặt chạy trốn.

Cô ôm lấy anh đang run rẩy:

“Em thích anh, em bằng lòng, liên quan gì tới anh chứ?”.

Cô quay đầu trong bệnh viện, nước mắt ướt cả gối, anh trốn ở một góc cửa sổ lén nhìn.

Cô ngồi dưới ánh trăng, cầm chiếc cặp tóc nói:

“Làm thế nào mà anh làm được vậy?”.

Khuôn mặt pha lẫn vẻ ngạc nhiên và vui sướng, trong ánh sáng tinh khiết ấy giống như một bông hoa đang chờ nở.

Bình An run rẩy trong lòng anh như một phiến lá trong gió:

“Tại sao? Tại sao? Chỉ còn một chút nữa thôi, em đã có thể lấy được Thanh tở rồi, tới lúc đó anh có thể ước nguyện, tại sao phải làm vậy? Anh đúng là đồ ngốc, tại sao phải cứu em chứ? Chẳng phải anh đã nói có thể hủy diệt thế giới này đó sao? Minh Lăng à, tại sao anh vẫn muốn cứu em thế?”.

Minh Lăng vẫn nhắm nghiền mắt, anh hít một hơi dài, đôi lông mi dài cọ vào làn da trắng như tuyết của cô, hơi thở của anh nhẹ như tơ.

“Anh không muốn để cô gái anh yêu lại chết trước mặt anh”.

Trong tim một người cùng lúc có thể có chỗ cho hai người sao?

Nếu không chứa được, tại sao anh lại phải đau khổ như thế?

Nếu có chỗ cho hai người, tại sao anh lại ngốc như vậy?

Anh ngẩng đầu, cố hết sức cầm lấy Thanh tơ phía sau đầu Bình An. Cuối cùng Thanh tơ đã mở ra, Minh Lăng vừa định ước nguyện liền bị Bình An bịt miệng lại, cô nói:

“Để em làm thiên thần hộ mệnh của anh, để em ước nguyện giúp anh, để em gánh mọi thứ, để em có thể làm việc cuối cùng cho anh”.

Minh Lăng lúc này với sinh mệnh đã tới tận cùng không còn sức lực nữa, anh muốn ngăn cô lại, thì đã nghe thấy Bình An nhanh chóng nói ra ước nguyện.

Một luồng sáng chiếu rọi ra từ Thanh tơ, sắp sửa thay đổi quá khứ rồi, anh nắm lấy tay Bình An không chịu buông ra, kí ức giống như những kí tự trên bãi cát trong nước triều. Anh biết dù sống hay chết anh đều sẽ không thể nhớ được người con gái này. Từ lúc đó thậm chí đến cả thiên thần hộ mệnh ở bên cạnh anh cũng không còn biết nữa, còn cô gánh chịu mọi đau khổ của anh.

Nhưng anh không muốn quên, anh vẫn cố nắm lấy bàn tay đó, bất kể luồng sáng đó thiêu đốt mắt anh, khiến đầu anh đau như búa bổ, nhưng anh vẫn không chịu buông tay, bởi chỉ cần buông tay là sẽ chia cách mãi mãi. Nhưng tay của cô vừa trơn vừa lạnh, giống như một tảng băng trong suốt. Nếu chỉ nắm khê sẽ nhanh chóng tuột khỏi tay, còn nếu nắm chặt sẽ bị vỡ vụn mất. Nếu nắm không chặt cũng không khê thì cô sẽ dần tan chảy trong tay anh.

“Thanh tơ, tôi hi vọng mọi việc đau thương chưa từng xảy ra, chỉ cần Minh Lăng có được hạnh phúc, tôi sẽ giữ trọn lời hứa với Thanh tơ, vĩnh viễn không nói ra”.

Đây là giọng nói của ai, tại sao lại quen thuộc như vậy? Tại sao lại dần dần không nghe được nữa?

Có nước mắt tuôn rơi, rơi xuống đất nở thành hoa.

21. Chương 21: Đoạn Kết

Quán bar ma đầu tiên trong thành phố này khai trương vào buổi hoàng hôn đỏ thẫm.

Người tới tham dự lễ khai trương rất đông, chủ quán bar Tô Di đang bận rộn đằng sau quán bar với ông bạn chí cốt Chung Nguyên của mình.

Phát hiện thấy có người tới chọn rượu, Chung Nguyên liền đưa mắt gọi Tô Di:

“Mau lên, đại gia Kiều Chí Hiên, người giàu có nhất trong thành phố chúng ta đã tới cửa rồi kìa”.

Tô Di đưa mắt nhìn người đó, cảm thấy hơi quen, giống như đã từng gặp ở đâu đó, nhưng không thể nhớ nổi. Cô cũng chẳng buồn nhớ làm gì, rồi vỗ vai Chung Nguyên nói:

“Bổn cô nương đây không có hứng thú với người giàu có, chỉ thích loại nghèo túng như anh thôi”.

Chung Nguyên cười ha hả đi đưa rượu, Tô Di thấy nóng ruột liền lấy tiêu bản bướm chuẩn bị trang trí cất trong quầy bar ra đặt trên khay rượu.

“Đi, cho dù là món quà nhỏ khai trương quán bar, để cho anh ta nở mày nở mặt, đại gia sau này đem thêm nhiều người tới quán bar của mình thì tốt rồi”.

Rượu đã được đưa tới nơi, Kiều Chí Hiên tò mò cầm tiêu bản bướm lên, giống như một thứ gì đó cuối cùng đã được trả về chủ cũ vậy.

Duyên phận còn nợ kiếp trước, kiếp này có thể trả hết.

Kiều Chí Hiên và Tô Di đưa mắt nhìn nhau, họ chẳng nhớ nổi gì, chỉ nhìn nhau từ xa rồi gật đầu cười chào nhau, sau đó con bướm đó đã không cẩn thận bị làm mất, giống như thế giới trời định bị quên lãng vậy.

“Người đẹp à, để anh pha một li rượu!”.

Anh ta còn chưa nói xong thì đã có người gào lên từ phía sau:

“Này, Kha Lương, Tần Cẩm đang ở đây, anh dám tán cô gái khác, anh cẩn thận không thì tóc mới mọc dài ra sẽ bị cô ấy đốt trụi đấy”.

Tô Di đưa mắt nhìn về hướng đó, khách trên bàn ấy đều là người đẹp, trong đó có một cô gái ôm một con mèo đen, mắt cô ấy sáng ngời không ngừng dõi theo anh chàng đội khăn buộc đầu kia.

Chàng trai đó vội vàng chạy về phân bua:

“Tần Cẩm à, em đừng nghe Thi Thi nói lung tung nha, anh nào có tán gái gì đâu, nếu lần sau em thích đốt tóc thì lại để em đốt là được chứ gì”.

Người trên bàn đó cười càng sảng khoái hơn, đến cả cô gái ôm mèo kia cũng không nhịn nổi cười nữa, cô giơ tay đánh chàng trai mắng:

“Đồ khỉ, có phải người ta cố ý đâu, anh đi pha rượu đi, người ta biết ngay cái chiêu này của hạng phá gia chi tử như anh mà”.

Chàng trai đó cũng cười, anh nắm tay cô gái, tình cảm sâu sắc đó khiến người ngoài cuộc như Tô Di cũng thấy rung động.

Không hiểu tại sao, tuy là ngày đầu khai trương nhưng đám người này khiến cô cảm thấy rất thân thiết, khiến cô vui vẻ, khiến cô muốn chào hỏi mấy câu.

Có một cô gái đẹp đeo chiếc ba lô to ngồi cách đó không xa, cô ta lặng lẽ nhìn đám người trên.

Cô nhìn những người đó sống rất hạnh phúc, trong lòng cũng thấy vui, cô không tiến về phía trước chào hỏi họ. Họ không có hồi ức, chỉ một mình cô lưu lại được kí ức. Cô là cống phẩm của Thanh tở, cho nên mãi mãi không quên câu chuyện đó.

Cô không bao giờ có lại được những thứ đã quên, cho nên trông cô rất cô đơn, Chung Nguyên tới bên cạnh cô đưa rượu, nhìn thấy nét mặt cô, anh liền đề nghị:

“Cô à, có việc gì tôi có thể giúp cho cô được không?”.

Cô mỉm cười không nói gì.

Thực ra, cô rất muốn nói, “Mình là Bình An đây mà, chúng mình đã từng là bạn tốt của nhau”, nhưng cô không thể nói bởi chỉ cần cô nói ra, Thanh tở sẽ mất tác dụng và mọi bi kịch sẽ lại tiếp diễn.

Chỉ cần mình giữ bí mật là xong, cô đứng dậy chuẩn bị đi ra. Ánh mắt cô không hề nhìn người đó.

Nhưng khi đi ngang qua bàn có cô gái ôm mèo đen ngồi, người đàn ông đó vừa hay đứng dậy, hai người chuẩn bị va vào nhau. Bình An cứng người lại, cô không biết phải xử lí thế nào nữa, nhưng người đàn ông khẽ lách người tránh rồi đi qua cô.

Hai người đi ngang qua nhau, tuy anh hơi sững sờ nhưng cũng không dừng bước.

Chúng ta gặp lại trong dòng người, anh đã không nhận ra được em, bên cạnh anh đã có người anh yêu nhất, còn anh mất đi kí ức về em. Đời này em chưa từng gặp anh, cũng chưa từng yêu anh, cho nên đến cả nhìn, em cũng không thể nhìn anh.

Nhưng sao em lại rơi nước mắt?

Bình An dừng lại, cô quệt nước mắt trên khoé mi, phát hiện có một giọt nước mắt trong veo trong lòng bàn tay. Cô thầm nghĩ tại sao mình khóc, hoá ra nước mắt là thứ không biết nghe lời.

Kha Lương cười rồi ngồi xuống, anh không còn nhìn cô nữa, chỉ thấy dưới chân có vật gì đó. Anh nhặt lên xem thì thấy đó là một chiếc cặp tóc bình thường, bên trên cặp tóc có bông hoa nhỏ.

Trong lòng anh bỗng dâng lên một cảm giác kì lạ, vừa giống như đã quên đi một chuyện vô cùng quan trọng, lại vừa giống như đã mất đi một người vô cùng quan trọng vậy.

Anh ngồi thừ ra, bạn gái của anh giơ tay cầm lấy chiếc cặp tóc:

“Là hoa hướng dương, rất đẹp, ai làm rơi vậy?”.

Cả bàn lắc đầu.

“Nhất định là Kha Lương chuẩn bị tặng ai đó rồi, Tần Cẩm, cậu phải quản anh ta chặt vào”.

“Anh ấy, mình chẳng thèm quản đâu”.

“Hay là gửi anh ta làm hoà thượng là xong”.

Kha Lương cười nói:

“Được, tôi làm hoà thượng, pháp hiệu Minh Lăng”.

Mấy người trên quầy bar đều sửng người, bao gồm cả Tô Di đang rót rượu, Chung Nguyên đang quyết toán, Kiều Chí Hiên đang uống rượu và Dịch Bình An đang quệt nước mắt.

Minh Lăng, cái tên này rất quen, chắc chắn đã nghe qua ở đâu rồi, nhưng sao lại không có kí ức về chuyện này nhỉ.

Kha Lương cũng sửng người:

“Tại sao lại gọi là Minh Lăng nhỉ? Ha, thôi, uống rượu nào!”.

Tô Di rót xong một li rượu, Chung Nguyên nhận xong tiền của khách, Kiều Chí Hiên đứng dậy, Bình An ra khỏi cửa quán bar, chỉ trong giây phút ngắn ngủi họ đã nhận thấy một điều lạ lùng, nhưng mọi thứ nhanh chóng trở về như trước, từ giờ phút này họ bắt đầu cuộc sống của mình.

Trong biển người mênh mông, ai trong chúng ta có thể biết mình từng sống chết cùng ai, đã từng yêu thương sâu sắc người nào, nguyện trả giá bằng cả tính mạng, có lẽ chỉ có một giây giao hoà, sau đó lại tản mát nơi chân trời góc bể.

Tiếng cười trong quán bar vẫn rộn ràng như cũ, mọi sự việc bị thương đều chưa từng xảy ra, còn anh chàng tên Minh Lăng kia cuối cùng cũng có được hạnh phúc của riêng mình, từ đó quên lãng bắt đầu.

Bên ngoài quán bar, một người con gái giơ tay bắt taxi, cô lên xe, lấy giấy bút ra viết, nhằm thông báo cho lái xe biết nơi mình muốn đi.

Cô không thể nói với bất kì ai chuyện về Thanh tợ, cũng mãi mãi không thể tiết lộ bí mật của Thanh tợ. Cô càng không thể để cho người mình muốn bảo vệ bị tổn thương, cho nên cô lựa chọn đứng ngẩn từ xa, cô lựa chọn vĩnh viễn không còn nói nữa.

Trong đêm tối mọi thứ đang trở lại bình thường, cô nuốt viên thuốc cảm, từ nay cô sẽ không thể nói được nữa, đến cả lời nói mơ cũng sẽ không có nữa.

Chỉ còn lại một vài đoạn phim về yêu và không yêu, chỉ còn lại một vài mảnh vụn của kí ức làm bạn với cô qua đêm dài lạnh lẽo.

Tôi chính là đứa trẻ nhạt rác, còn anh chính là miếng hổ phách duy nhất tôi muốn nhạt.

Bởi vì yêu anh, cho nên muốn bảo vệ anh, cho dù phải dùng cả tính mạng này.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngbiet-oan-toc-xanh>